Dünyaca Ünlü Çoksatar OLUMCUL OYUNCAKLAR Serisi'nin Yazarından

CEHENNEM MAKİNELERİ

Birinci Kitap

Mekanik Melek

CASSANDRA CLARE

CEHENNEM MAKİNELERİ
- Birinci Kitap -

MEKANİK MELEK

CASSANDRA CLARE

ARTEMIS

Giriş

Londra, Nisan, 1878.

İblis patlar patlamaz, et parçaları ve cerahat etrafa saçıldı.

William Herondale, elindeki hançeri geri çektiyse de artık çok geçti. İblisin kanını oluşturan yapış yapış asit, parıltılı bıçağı eritmeye başlamıştı. Will küfredip elindeki silahı bir tarafa fırlattı. Hançer, çamur yığınının ortasına düşünce, üzerinden yeni söndürülmüş bir kibrit misali dumanlar yükseldi. İblisin kendisi elbette ortadan kaybolmuştu. Hangi cehennemimsi dünyadan geldiyse oraya dönmüş ve arkasında iğrenç bir pislik yığını bırakmıştı.

"Jem!" diye seslenen Will arkasına döndü. "Neredesin? Şunu gördün mü? Tek hamlede işini bitirdim! Fena değil ha?" Ama Will'in bağırışlarına yanıt veren olmadı. Bir saniye önce tam arkasında duran av ortağı artık yerinde yoktu. Oysa Will, arkadaşının daha bir saniye önce, nemli sokakta pusuya yatıp arkasını kolladığına emindi. Etrafa bakındı. Artık gölgelerin içinde yalnızdı. Canı sıkılan oğlan kaşlarını çattı, ortalıkta hava atacağı bir Jem olmadığı zaman hava atmanın eğlencesi yoktu. Arka tarafa, sokağın daralıp Thames Nehri'ne açılan bir geçide dönüştüğü yere baktı. İki duvar arasındaki boşluktan bakınca rıhtıma yanaşan gemilerin hatlarını seçebiliyordu. Manzaranın yapraksız dallarla dolu bir ormanı andırdığı söylenebilirdi. Jem orada da yoktu; belki de ışık bulmak umuduyla Dar Sokak'a geri dönmüştü. Will omuz silkip geldiği yöne doğru ola koyuldu.

Nehir kenarındaki ambarlarla Whitechapel'ın batısındaki gecekondu bölgesi arasında uzanan Dar Sokak, Limehouse Mahallesi'ni ikiye bölüyordu. Adından da anlaşılacağı üzere dar bir sokaktı ve iki tarafı depolar ve ahşap binalarla doluydu. O an için etraf bomboştu, sokağın diğer tarafındaki Üzümlük'ten dışarı dökülen sarhoşlar bile geceyi geçirecek başka yerler bulmuştu. Will, Limehouse'tan hoşlanırdı. Dünyanın sınırında olma hissini seviyordu. Dört bir yandan gelen gemiler her gün getirdikleri malları rıhtıma boşaltırdı. Bölge, denizcilerle dolu olduğundan doğal olarak kumar cehennemleri, afyon

inleri ve genelevler açısından zengindi. İnsanın kendini böyle bir yerde kaybetmesi kolaydı. Will, havanın duman, halat ve katran yüklü kokusuna aldırmıyordu. Aksine, Thames'in kirli sularından yükselen kokuyla birleşen yabancı baharat kokusu, hoşuna bile gidiyordu.

Boş sokağı kontrol eden Will, paltosunun yakasını, yüzünü örtecek şekilde dikleştirip tenini yakan cerahati temizlemeye çalıştı. Giysilerinin üzerinde yeşil ve siyah lekeler oluşmuştu. Elinin arkası fena kesilmişti. İyi bir şifacıya ihtiyacı vardı. Tercihen Charlotte'unkilerden biri. Kadın, *iratze*'leri çizmekte çok başarılıydı.

Gölgelerin arasından çıkan bir siluet, Will'e doğru ilerledi. Will de ona doğru gidecek gibi oldu ama sonra duraksadı. Karşısındaki Jem değil, çan şeklindeki miğferi, kalın paltosu ve şaşkın surat ifadesiyle sıradan bir polis memuruydu. Adam Will'e baktı, daha doğrusu Will'in bulunduğu yöne baktı. Will, görünmezlik büyüsüne ne kadar alışmış olsa da, birilerinin kendisi orada değilmiş gibi davranmalarına hala pek alışamamıştı. Bir an için polisin, copunu kaldırıp şaşkın şaşkın etrafa bakınıp neler olduğunu çözmeye çalışmasını izlemek için dayanılmaz bir arzu duydu. Ama buna benzer bir şeyi son yaptığında Jem onu fena azarlamıştı ve Jem'in itirazlarının nedenini anlamasa da onu üzmeye değmezdi.

Omuz silkip gözlerini kırpıştıran polis, başını sallayıp Will'in yanından geçti. Bir yandan da artık cin içmeyi bırakacağına dair

bir şeyler mırıldanıyordu. Will kenara çekilip adamın geçmesine izin verdikten sonra bütün gücüyle bağırdı. "James Carstairs! Jem! Neredesin seni hain piç?"

Bu sefer zayıf bir ses ona karşılık verdi. "Bu taraftayım. Cadı ışığını izle."

Will, Jem'in sesine doğru ilerledi. Ses, iki depo arasındaki karanlık alandan geliyordu. Biraz daha yaklaşınca, gölgelerin arasında zayıf bir ışık gördü. "Az önceki bağırışımı duydun mu? O Shaks iblisi kanlı pençeleriyle beni haklayabileceğini sandı ama onu köşeye sıkıştırdım-"

"Evet, seni duydum." Sokağın girişindeki genç adam, lambanın ışığında oldukça solgun görünüyordu. Zaten soluk tenli biri olduğundan, o anki görünüşü daha da rahatsız ediciydi. Başına hiçbir şey takmadığı için, insanın gözü hemen saçına kayıyordu. Garipti ve parlak gümüş rengindeydi, lekesiz bir madeni parayı andırıyordu. Gözleri de aynı renkteydi, kemik yapısı düzgün yüzü, köşeli hatlara sahipti. Soyunu belli eden tek ipucu, gözlerindeki hafif çekiklikti.

Beyaz gömleğinin önünde koyu renk lekeler vardı ve elleri kanla kaplıydı.

Will, tedirgin oldu. "Yaralandın mı? Neler oldu?"

Jem, elini sallayarak Will'in endişelerini dağıttı. "Benim kanım değil." Başıyla arkadaki sokağı işaret etti. "Onun kanı."

Will'in bakışları, arkadaşının arkasındaki sokağı kaplayan gölgelerin arasına kaydı. Uzak köşede iki büklüm bir siluet dik-

kat çekiyordu. İlk bakışta karanlığın içindeki gölgelerden biriydi. Ama Will daha dikkatli bakınca, beyaz bir el ve bir tutam açık renk saçı seçmeyi başardı.

"Bir kadın cesedi mi?" diye sordu Will. "Sıradanlardan biri mi?"

"Küçük bir kız. On dört yaşından büyük olamaz."

Bu söz üzerine Will ağza alınmayacak küfürler savurdu. Jem onun sakinleşmesini bekledi.

"Biraz daha erken gelmiş olsaydık," dedi Will sonunda, "o kahrolası iblis, kıza ulaşamamış olurdu."

"Bu işte bir gariplik var. Bunu iblisin yaptığını sanmıyorum." Jem kaşlarını çattı. "Shaks iblisleri kan parazitleridir. Eğer o olsaydı kurbanı inine çekip kız hayattayken derisinin altına yumurtalarını bırakırdı. Ama bu kız üst üste bıçaklanmış. Üstelik cinayetin burada işlendiğini de sanmıyorum. Öyle olsa sokakta daha fazla kan olurdu. Bence başka bir yerde saldırıya uğramış ve ölmek için kendini buraya kadar sürüklemiş."

"Ama Shaks iblisi-"

"Söylemeye çalıştığım şeyi anlamıyor musun, bence bunu yapan Shaks değildi. Sanırım Shaks kızın peşindeydi ama amacı başka bir şeye veya başka birine ulaşmaktı."

"Shaks'ların koku duyusu güçlüdür," dedi Will. "İblis efendilerinin, kayıp kişilerin izlerini bulmak için onlardan yararlandığını duymuştum. Ve haklısın, bu iblisin hareketleri bir

tuhaftı." Jem'in arkasına, sokağa yığılmış acınası kütleye baktı. "Ortalıkta bir silah var mıydı?"

"Burada." Jem ceketinin cebinden beyaz kumaşa sarılmış bir bıçak çıkardı. "Bir tür av bıçağı. Kesici kısmının ne kadar ince olduğuna dikkat et."

Will bıçağı aldı. Keskin kısım gerçekten inceydi, kabza cilalanmış kemiktendi. Hem bıçak hem kabza, kurumuş kanla kaplıydı. Kaşlarını çatıp bıçağı gömleğinin koluna sildi ve üzerine kazınmış sembol ortaya çıkana kadar ovaladı. Mükemmel bir çember oluşturan, birbirinin kuyruğunu ısırmış iki yılan.

"Ouroboros," dedi Jem bıçağa bakmak için yaklaşırken. "İkili bir sembol. Sence ne anlama geliyor?"

"Dünyanın sonu," dedi bıçağa bakmayı sürdüren Will. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, "ve yeni bir başlangıç."

Jem kaşlarını çattı. "Sembolü anlıyorum William. Sence bıçakta bu sembolün olması ne anlama geliyor demek istemiştim."

Nehirden esen rüzgar Will'in saçlarını uçuşturdu. Sabırsız bir hareketle saçları gözünden çekip bıçağı incelemeye döndü. "İblis efendilerinin veya Aşağıdünyalılar'ın sembollerinden değil, simyacılara ait. Genellikle insanların işin içinde olduğunu gösterir. Para ve ün kazanmanın yolunun, büyülü nesnelerin alım satımından geçtiğine inanacak kadar budala birtakım sıradanlar işe karışmış olmalı."

"Çoğu zaman pentagramın ortasındaki kemik yığınına dönüşen zavallı yaratıklar." Jem'in sesi hüzünlüydü.

"Sevgili şehrimizin, Aşağıdünya taraflarında dolanmayı seven insanlar." Bıçağı yeniden mendile saran Will, paketi ceketinin cebine koydu. "Sence Charlotte bu araştırmayı yürütmeme izin verir mi?"

"Sence Aşağıdünya'da sana güvenilebilir mi? Kumar cehennemleri, sihirli zaaflara ve günahlara hitap eden inler, ahlaksız kadınlar..."

Will cennetten düşmeden önce, tıpkı Lusifer gibi gülümsedi. "Sence yarın katili aramaya başlamak için fazla mı erken olur?"

Jem iç çekti. "Nasıl istiyorsan öyle yap William. Zaten hep bildiğini okuyorsun."

Southampton, Mayıs

Tessa, mekanik meleği sevmediği herhangi bir zamanı hatırlamıyordu. Bir zamanlar annesine ait olan melek, öldüğü zaman da kadının boynunda duruyordu. Annesinin ölümünden sonra, kızın ağabeyi Nathaniel, düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için meleği çıkarana kadar, uzun süre annesinin mücevher kutusunda kalmıştı.

Melek, Tessa'nın serçeparmağından büyük değildi. Pirinçten yapılma ufak bir heykelcikti, ağustosböceklerininkini andıran bronz kanatları vardı. Zarif, metal yüzü ve hilal şeklindeki

kapalı gözkapakları dikkat çekiciydi. Ellerini, önünde tuttuğu kılıcın üzerinde birleştirmişti. Kanatların altından geçen ince bir zincir, meleğin madalyon gibi boyna takılabilmesini sağlıyordu.

Tessa meleğin mekanik olduğunu biliyordu çünkü kaldırıp kulağına yaklaştırdığında, onu oluşturan mekanizmanın sesini duyabiliyordu. Bir bakıma saatin aksamı gibiydi. Nate bunca yıl sonra meleğin hala çalıştığını görünce şaşırmıştı. Meleğin içini görmesini sağlayacak bir kapak ya da vida olup olmadığına bakmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Omuz silkip meleği Tessa'ya vermişti. O günden sonra Tessa meleği hiç çıkarmadı; geceleri uyurken bile melek kızın göğsünde duruyor, tiktakları ikinci bir kalbin atışları gibi gecenin sessizliğini bölerek kızı rahatlatıyordu.

Main, diğer gemilerin arasında ilerleyerek Southampton rıhtımında kendine yer ararken, Tessa meleği parmaklarının arasında tuttu. Nate, kızın, çoğu transatlantiğin yanaştığı Liverpool yerine Southampton'a gelmesinde ısrar etmişti. Mektuplarında Southampton'ın çok daha hoş bir yer olduğunu yazdığı için, Tessa karşısındaki manzaraya bakarken hayalkırıklığına uğramaktan kendini alamadı. İngiltere'ye dair gördüğü ilk şeyler iç karartacak kadar griydi. Yağmur damlaları uzaktaki kilisenin kulelerini ıslatıyor, gemilerin bacalarından siyah dumanlar yükseliyor ve bütün bunlar, zaten donuk renklere sahip gökyüzünün daha da karanlık bir havaya bürünmesine yol açıyordu. Rıhtımda koyu renk giysiler içinde, şemsiyeli bir kalabalık

vardı. Tessa, ağabeyinin de aralarında olup olmadığını görmeye çalıştı ama sis ve gemiden yayılan duman, herhangi bir şeyin net olarak görülmesini engelleyecek kadar yoğundu.

Tessa titredi. Denizden esen rüzgar soğuktu. Nate, bütün mektuplarında Londra'nın çok güzel bir yer olduğunu, güneşin her gün parladığını yazmıştı. *Umarım*, diye düşündü Tessa, *oranın havası buradan iyidir.* Bir zamanlar Harriet Teyze'ye ait olan yün bir şal ve bir çift eldiven dışında onu sıcak tutacak hiçbir giyeceği yoktu. Teyzesinin cenazesinin ücretini ödemek için giysilerinin çoğunu satması gerekmişti. Birlikte yaşayacakları Londra'ya ulaştığında, ağabeyinin ona yeni giysiler alacağına emindi.

Bir gürültü duyuldu. Cilalı, siyah gövdesi yağmurdan sırılsıklam olan *Main,* demir atmıştı. Römorkörler yolcuları ve eşyaları gemiden kıyıya taşımak üzere harekete geçti. Yolcular gemiden inip bir an evvel karaya adım atmak arzusuyla yan tarafa koşturdu. Ayaklarının altında toprağı hissetmek istedikleri belliydi. Her şey New York'tan yola çıktıkları zamankinden çok daha farklıydı. O zaman gökyüzü maviydi ve orkestra hoş bir melodi çalıyordu. Ama kıza iyi yolculuklar dileyecek kimse olmadığından, onun da Tessa için mutlu bir an olduğu söylenemezdi.

Omuzlarını dikleştiren Tessa, gemiden inen kalabalığa karıştı. Yağmur damlaları korumasız başına dökülüyor ve buzdan iğneler gibi boynundan içeri süzülüyordu. İncecik

eldivenlerin içindeki elleri üşümüş ve yağmurdan ıslanmıştı. Rıhtıma ulaştığında hevesle etrafa bakınıp her yerde Nate'i aradı. Main'le yolculuk yaptığı süre boyunca yalnız kalmayı tercih ettiği için, en son birileriyle konuşmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Ağabeyini bulup onunla sohbet edebilmek harika olacaktı.

Ağabeyi orada değildi. Rıhtım, bagajlar, kutular ve kargo yığınlarıyla doluydu; ortalıkta yağmur altında çürüyen sebzeler ve meyveler vardı. Buharlı teknelerden biri, yakınlardaki Le Havre limanına gitmeye hazırlanıyordu. Fransızca bir şeyler bağıran denizciler, Tessa'nın etrafına doluştu. Kız kenara çekilmeye çalışırken az kalsın aceleyle gemiden inip tren istasyonuna ulaşmaya çalışan yolcuların altında kalacaktı.

Nate hala görünürde yoktu.

"Siz Bayan Gray misiniz?" dedi gırtlaktan gelen, ağır aksanlı bir ses. Derken, uzun boylu bir adam öne çıkıp Tessa'nın tam karşısında durdu. Yere kadar uzanan siyah bir pelerin giymiş, silindir şapka takmıştı. Şapkanın kenarları, yağmur sularını topluyordu. Gözleri, kurbağa gözü gibi patlak patlaktı ve yaralarla kaplı teni, kaba görünüşlü bir kösele parçasını andırıyordu. Tessa adamdan kaçmamak için bütün iradesini kullandı. Ne de olsa adam onun adını biliyordu. Nate'i tanıyan biri dışında, kendi adını kim bilebilirdi ki?

"Evet?"

"Beni ağabeyiniz yolladı. Lütfen benimle gelin."

"Ağabeyim nerede?" diye sordu Tessa ama adam çoktan yürümeye başlamıştı. Bir bacağı sakatmış gibi eşit olmayan adımlarla ilerliyordu. Bir saniye sonra Tessa eteklerini toplayıp hızla adamın peşinden gitti.

Adam kalabalığı yarıp geçerek kararlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdü. İnsanlar bağrışarak kenara çekiliyor, omuz atıp geçen adamın kabalığıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Tessa'nın ona yetişmek için neredeyse koşması gerekiyordu. Adam kutu yığınının arkasından ani bir dönüş yapıp parlak siyah bir arabanın önüne ulaştı ve aniden durdu. Arabanın iki tarafına altın harflerle bir şeyler yazılmıştı ama Tessa yağmur ve yoğun sis yüzünden ne yazıldığını net olarak göremiyordu.

Arabanın kapısı açıldı ve bir kadın dışarı sarktı. Yüzünü gizleyen tüylü, dev bir şapka takmıştı. "Bayan Theresa Grey?"

Tessa başını salladı. Patlak gözlü adam koşup kadının arabadan inmesine yardım etti. Ardından ikinci bir kadın daha arabadan indi. İkisi de, iner inmez şemsiyelerini açıp kendilerini yağmurdan korudu. Ardından gözlerini Tessa'ya diktiler. Kadınlar garip bir ikili oluşturuyordu. Biri çok uzun ve inceydi, kemikli bir yüzü vardı. Renksiz saçları, başının arkasında topuz yapılmıştı. Parlak, menekşe rengi, ipek bir elbise giymişti ve elbisenin bir iki yerinde yağmurun bıraktığı lekeler görülüyordu. Eldivenleri elbisesiyle aynı menekşe rengiydi. Diğer kadın ufak tefek ve şişmandı. Gözleri, adeta yüzünün içine gömülmüş gibiydi. Dev görünüşlü ellerine parlak,

pembe eldivenler geçirdiği için, elleri elden çok renkli pençeleri andırıyordu.

"Theresa Grey," dedi ikiliden kısa boylu olan. "Sonunda sizinle tanışmak ne hoş. Ben Bayan Siyah, bu da kızkardeşim Bayan Kara. Ağabeyiniz Londra'ya kadar size eşlik etmemiz için bizi yolladı."

Üşümüş, ıslanmış ve şaşkına dönmüş Tessa, ıslak şalını vücuduna sımsıkı sardı. "Anlamıyorum. Nate nerede? Neden kendi gelmedi?"

"Acil bir işi çıktığı için Londra'da kalması gerekti. Mortmain'in onu bırakması mümkün değildi. Ama size bir not yolladı." Bayan Siyah, yağmurdan ıslanmış bir kağıt parçasını kıza uzattı.

Tessa kağıdı alıp okumak için diğer tarafa döndü. Ağabeyinden gelen kısa bir nottu, rıhtımda onunla buluşamadığı için özür diliyor, Bayan Siyah'a ve Bayan Kara'ya güvendiğini bilmesini istiyordu. "*Açıkça ortada olan nedenlerden ötürü onlara Kara Kardeşler diyorum Tessie ve sanırım onlar da bu isimden hoşlanıyor!*" Notta, o iki hanımın kızı güven içinde Nate'in Londra'daki evine götürecekleri yazıyordu. Anlaşılan bu iki kadın, güvenilir arkadaşlar olmanın yanı sıra aynı zamanda oğlanın ev sahibeleriydi ve Nate, Tessa'nın onlara güvenmemesi için hiçbir neden göremiyordu.

Kız, notu gördüğü anda kararını verdi. Nate'den geldiği kesindi. Hem oğlanın el yazısını tanımıştı hem de onun dışında hiç kimse kızı Tessie diye çağırmazdı. Yutkunup notu giy-

sisinin koluna iliştirdi ve kızkardeşlere bakmak üzere döndü. "Pekala," dedi hayalkırıklığını bastırmaya çalışarak. Ne de olsa, sonunda ağabeyiyle buluşabilecekti. "Eşyalarımı taşıması için bir hamal çağıralım mı?"

"Hiç gerek yok." Bayan Kara'nın neşeli ses tonu, gri hatlarına kesinlikle ters düşüyordu. "Eşyalarınızı alıp getirmesi için birilerini ayarladık." Patlak gözlü adama bakıp parmaklarını şıklatınca, adam arabanın ön tarafındaki sürücü koltuğuna geçti. Kadın bir elini Tessa'nın omzuna koydu. "Geliniz çocuğum, öncelikle sizi şu yağmurdan kurtaralım."

Tessa, Bayan Kara'nın kemikli elinin zoruyla arabaya doğru ilerlerken, sis hafifçe açıldı ve arabanın yan tarafındaki altın rengi yazı ortaya çıktı: "Pandemonium Kulübü". Altın rengi harfler, çember oluşturacak şekilde birbirinin kuyruğunu ısıran iki yılanla çerçevelenmişti. Tessa duraksadı. "Pandemonium ne anlama geliyor?"

"Endişelenmenizi gerektiren bir şey değil," dedi, çoktan arabanın içine yerleşen Bayan Siyah. Koltuklardan birine yerleşip eteklerini de bir diğerine yaymıştı. Arabanın içi zengin bir dekorasyona sahipti. Birbirine bakan süslü, mor renkli, kadife koltuklar vardı ve altın işlemeli perdeler pencereleri örtüyordu.

Bayan Kara, Tessa'nın arabaya binmesine yardım ettikten sonra kendisi de binip kapıyı kapattı. Tessa, Bayan Siyah'ın karşısındaki koltuğa geçerken, Bayan Kara da kardeşinin yanındaki yerini aldı. Kadın gülümseyince, arabanın loş ışığında dişle-

ri metalden yapılmış gibi ışıldadı. "Rahat etmeye çalışın Theresa. Önümüzde uzun bir yol var."

Araba hızla ileri atılınca, Tessa elini boynundaki mekanik meleğin üstüne koyup sabit tik taklarını dinleyerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

ALTI HAFTA SONRA

1

Kara Ev

Acı ve gözyaşlarıyla dolu bu mekanın ötesinde
Sadece gölgelerin dehşeti hüküm sürer.
- William Ernest Henley

"Kızkardeşler odalarında sizinle görüşmek istiyor Bayan Grey."

Tessa okuduğu kitabı yatağın yanındaki masaya bırakıp küçük odanın eşiğinde duran Miranda'ya bakmak için o tarafa döndü. Her gün aynı sahne yaşanıyor, hizmetçi her gün aynı mesajı getiriyordu. Bir saniye sonra Tessa, Miranda'dan koridorda beklemesini isteyecek ve hizmetçi bu isteğe uyup odadan çıkacaktı. On dakika sonra, genç kız hala dışarı çıkmamış olursa aynı sahne tekrarlanacaktı. Eğer Tessa birkaç denemenin

ardından boyun eğip onunla gitmezse, Miranda onu yakalayıp hiç acımadan yerlerde sürükleyerek Kara Kardeşler'in beklediği pis kokulu odaya sokacaktı. Savurduğu tekmeler ve attığı çığlıklar genç kızın hiçbir işine yaramayacaktı.

Tessa'nın kısa sürede hapishane olarak görmeye başladığı Kara Ev'de, ilk hafta boyunca her gün aynı sahne yaşanmıştı. Sonunda Tessa, çığlık atmanın ve tekme savurmanın enerjisini ziyan etmekten başka bir işe yaramadığını kavradı. O enerjiye daha sonra ihtiyaç duyabileceğini bildiğinden, boyun eğmenin daha akıllıca olacağına karar verdi.

"Bir dakika içinde geliyorum Miranda," dedi Tessa. Hizmetçi garip bir reveransın ardından odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Tessa ayağa kalkıp altı haftadır hücresi olan ufak odayı inceledi. Oda gerçekten küçüktü, çiçekli duvar kağıdıyla kaplıydı ve içeri birkaç mobilya yerleştirilmişti. Yemeklerini yediği, beyaz, dantel örtülü, sade masa, uyuduğu dar, pirinç yatak, çatlak yüz yıkama kasesi ve tuvaletini yapması için bırakılan porselen kap. Kitaplarını dizdiği pencere pervazının yanında da, her gece oturup ağabeyine mektup yazdığı küçük bir iskemle vardı. Mektupları asla yollayamayacağını biliyor, Kara Kardeşler'in onları bulamaması için, hepsini yatağının altında saklıyordu. Bu mektuplar, kendince bir tür günlük tutma yoluydu; bu sayede kendini, Nate'i bir gün yeniden görüp mektupları verebileceğine inandırıyordu.

Uzak duvarın dibindeki aynanın önüne geçip saçlarını düzeltti. Kara Kardeşler olarak çağrılmaktan hoşlanan iki kız-kardeş, kızın saçının başının dağınık olmasından hoşlanmıyordu. Bunun dışında nasıl göründüğüne aldırmıyorlardı ki böylesi, kızın lehine bir durum sayılırdı. Zira Tessa ne zaman aynaya baksa, kendi görüntüsünden irkiliyordu. Yüzü iyice solgunlaşmış, gözlerinin etrafı mosmor olmuştu. Yanaklarının rengi tamamen gitmiş ve yüz ifadesinde umuttan en ufak bir iz kalmamıştı.

Kara Kardeşler'in ona eve geldiği gün verdikleri sade, siyah okul önlüğünü andıran elbiseyi giyiyordu. Kızın eşyaları iki kardeşin verdiği söze rağmen eve asla ulaşmamıştı ve artık sahip olduğu tek giysi üzerindeki siyah önlüktü. Kız, bakışlarını aynadan kaçırdı.

Eskiden böyle değildi. Kendi görüntüsüne bakmaktan hoşlandığı zamanlar olmuştu. Ailedeki herkes annelerinin güzelliğinin, yakışıklı sayılabilecek bir genç olan Nate'e yansıdığını düşünürdü ama Tessa da yumuşak, kahverengi saçlarından ve ışıltılı gri gözlerinden son derece memnundu. Jane Eyre'in ve başka bir sürü roman kahramanının kahverengi saçları vardı. Ayrıca uzun boylu olmak kötü bir şey değildi. Doğruya doğru. Kendi yaşındaki pek çok çocuktan daha uzundu ama Harriet Teyze her zaman uzun boylu kadınların daha hoş bir duruşu olduğunu söylerdi. Boyu sayesinde her zaman asil bir duruşu olacaktı.

Oysa Tessa artık asil falan değil, yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Ürkmüş bir korkuluğa dönmüştü. Nate'i bulsa bile, bu halde kendisini tanıyacağından şüpheliydi.

Bu düşünce bile kalbinin sıkışmasına yol açtı. Nate! Tüm bunları onun için yapıyordu ama bazen ağabeyini o kadar özlüyordu ki kendini kırık cam parçalarını yutmuş gibi hissediyordu. Onsuz, Tessa bu dünyada yapayalnız olurdu. Onu bekleyen başka hiç kimse yoktu. Başka hiç kimse kızın yaşaması veya ölmesiyle ilgilenmiyordu. Bazen bu düşünce o kadar dehşet verici gelirdi ki, kız kendini dipsiz bir kuyudan aşağı düşüyormuş gibi hissederdi. Kendini geri dönüşü olmayan bir karanlığın içinde bulurdu. Eğer dünyada sizi seven, sizi umursayan hiç kimse yoksa, gerçekten varolduğunuz söylenebilir miydi?

Kapının kilidinden gelen ses, düşüncelerinden uyanmasını sağladı. Kapı tekrar açıldığında, Miranda eşikte duruyordu.

"Artık benimle gelmenizin zamanı," dedi. "Bayan Siyah ve Bayan Kara sizi bekliyor."

Tessa iğrenerek hizmetçiyi süzdü. Miranda'nın kaç yaşında olduğunu tahmin etmek imkansızdı. On dokuz? Yirmi beş? Yuvarlak yüzünün, yaşını kesinlikle ele vermeyen bir yapısı vardı. Kız, çamurlu su rengi saçlarını kulaklarının arkasına tıkıştırmıştı. Aynı Kara Kardeşler'in arabacısına benziyordu. Onun da kurbağa gibi patlak gözleri vardı ve o gözler yüzünden her zaman bir şeylere şaşırmış gibi görünüyordu. Tessa arabacıyla hizmetçinin akraba olabileceğini düşündü.

Birlikte alt kata inerken, Miranda her zamanki zarafetten uzak tavırlarıyla kızın hemen yanında ilerliyordu. Tessa elini boynuna uzatıp mekanik meleğe dokundu. Basit bir alışkanlıktı, ne zaman Kara Kardeşler'i görmek zorunda bırakılsa aynı şeyi yapıyordu. Bir şekilde kolyenin boynunda olduğunu hissetmek, biraz olsun içini rahatlatıyordu. Katları indikleri sırada kolyeyi tutmayı sürdürdü. Kara Ev'in koridorlarından geçtiler. Tessa, Kara Kardeşler'in odaları, koridorlar, merdivenler, bir de kendi odası dışında evin hiçbir yerini görmemişti. Sonunda mahzene vardılar. Evin bundan sonrası son derece nemliydi, duvarlar neredeyse sırılsıklamdı ama anlaşılan kızkardeşler neme aldırmıyordu. Ofis olarak kullandıkları oda tam karşıdaydı, oraya geniş ikiz kapılardan geçilerek ulaşılıyordu. Dar bir koridor diğer tarafa uzanıp karanlığın içinde kayboluyordu. Tessa koridorun o tarafında ne olduğunu bilmiyordu ama karanlık gölgelerle kaplanmış o yere gitmek zorunda kalmadığına memnundu.

Kardeşlerin ofisinin kapıları açıldı. Miranda tereddüt etmeden içeri girdiğinde Tessa isteksizce hizmetçiyi takip etti. O odadan, dünyada nefret ettiği neresi varsa, hepsinden çok daha fazla nefret ediyordu.

İçerisi sıcak ve nemliydi, bataklığı andırıyordu. Dışarı bakınca görülen gökyüzü bile gri ve yağmurluydu. Duvarlar terliyormuş gibiydi ve koltukların, kanepelerin üzeri her zaman küfle kaplıydı. Ayrıca içerisi bir garip kokuyordu. Sıcak bir günde

Hudson kıyılarının kokusunu andıran bir kokusu vardı. Su, çöp ve balçık.

Kızkardeşler çoktan oradaydı. Hep oradaydılar, dev masalarının arkasına yerleşmişlerdi. Her zamanki gibi renkli giysiler içindeydiler. Bayan Siyah, parlak, somon pembesi bir elbise giymişti ve Bayan Kara da tavus mavisi bir gece elbisesi içinde ona eşlik ediyordu. Parlak renkli saten giysilerin üstündeki yüzleri, havası kaçmış gri balonları andırıyordu. Oda çok sıcak olmasına rağmen ikisi de eldiven giymişti.

"Bizi yalnız bırak Miranda," dedi Bayan Siyah ve beyaz eldivenli koca eliyle masanın üstündeki pirinç küreyi döndürdü. Tessa pek çok kez küreye yakından bakmayı denemişti. Ülkelerin ve kıtaların dizilişleri bir şekilde yanlış görünüyordu. Örneğin Avrupa'nın ortasında bir boşluk vardı ama kardeşler küreyi ondan uzak tutmakta ısrarlıydı. "Miranda kapıyı arkandan kapar mısın?"

Miranda, ifadesiz yüzüyle kendisinden istenileni yaptı. Kapı kapandığında Tessa irkilmemeye çalıştı ama zaten havasız olan mekana giren azıcık havanın yolu, böylece kesilmişti.

Bayan Kara, başını hafifçe yana eğdi. "Buraya gel Theresa." İki kadın arasında nazik olan oydu, tokatlar ve tehditlerle insanı ikna etmeye çalışan kızkardeşinin aksine, kelimeleri kullanmayı tercih ederdi. "Şunu al."

Kıza bir şey uzattı. Fiyonk yapılmış pembe bir kumaş parçası, kızların saçlarını toplamak için kullanabilecekleri türden bir şey.

Tessa, Kara Kardeşler'in ona bir şeyler vermelerine alışmıştı. Bunlar çoğu kez, bir zamanlar başkalarına ait olan şeylerdi. Kravat iğneleri ve saatler, yas mücevherleri ve çocuk oyuncakları. Bir keresinde ayakkabı bağı, başka bir seferse üzeri kana bulanmış bir küpe teki vermişlerdi.

"Şunu al," dedi Bayan Kara yeniden, sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Ve *Değiş*."

Tessa kurdeleyi aldı. Bir kelebeğin kanatları kadar hafif kurdele avcunda dururken, Kara Kardeşler çelik gibi bakışlarıyla kızı süzdü. Tessa okuduğu romanları ve oradaki pek çok şekilde sınanan karakterleri hatırladı. Old Bailey rıhtımında titreyerek durup suçsuz kararının çıkmasını bekleyen karakterleri düşündü. Ne zaman bu odaya girse, kendini yargılanıyormuş gibi hissediyordu ama neyle suçlandığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Tessa kurdeleyi elinde çevirirken, Kara Kardeşler'in ona ilk kez bir eşya verdikleri zamanı hatırladı. Bilek kısmında inci düğmeler olan bir kadın eldiveni. Ona, "Değiş," diye bağırmış, onu tokatlamış ve sarsmışlardı. Tekrar tekrar kardeşlere neden bahsettiklerini bilmediğini ve ne yapmasını istediklerini anlamadığını söylemişti.

Ağlamak istediği halde ağlamamıştı. Tessa ağlamaktan nefret ederdi, özellikle güvenmediği insanların karşısında gözyaşı dökmekten hoşlanmazdı ve şu dünyada inandığı iki kişiden biri ölü, diğeri ise hapisteydi. Kara Kardeşler ona şöyle demişti:

"Nate elimizde ve söylediklerimizi yapmazsan ölecek." Kıza delil olarak, oğlanın yüzüğünü göstermişlerdi, bir zamanlar babalarına ait olan yüzüktü. Şimdi üzeri kanla kaplıydı. Kızın yüzüğü tutmasına veya dokunmasına izin vermemiş, uzandığı anda onu geri çekmişlerdi. Ama kız, yüzüğü tanımıştı. Nate'e aitti.

O andan sonra, kadınların bütün istediklerini yaptı. Kendisine verdikleri iksirleri içti, saatlerce acı verici egzersizler yaptı, ondan ne istediklerini anlayabilmek için kendini zorladı. Kardeşler, Tessa'ya kendini seramikçinin elinde şekillenmeyi bekleyen bir kil parçasıymış gibi düşünmesini söylemişlerdi. Herhangi bir şekli yoktu, dilediğince değişebilir, şekilden şekile girebilirdi. Kıza, ona verdikleri nesnelere uzanıp onları canlıymış gibi düşünmesini ve içlerindeki ruhu çıkarmasını söylemişlerdi.

Haftalar süren bu işkenceden sonra, kız ilk defa değiştiğinde o kadar acı duymuştu ki, önce kusmuş, ardından bayılmıştı. Uyandığında, Kara Kardeşler'in odasındaki küflü koltuklardan birindeydi, ıslak bir havluyla yüzü siliniyordu. Nefesi sirke kokan Bayan Siyah, ışıl ışıl gözlerle ona doğru eğilmişti,. "Bugün çok iyi bir iş başardın, Theresa," demişti kadın. "Çok iyi."

Tessa, o akşam odasına döndüğünde kendisini bekleyen hediyeler bulmuştu. Yatağının yanındaki masada iki yeni kitap duruyordu. Her nasılsa Kara Kardeşler, kitap okumanın ve romanların, kızın tutkusu olduğunu anlamıştı. Kitaplardan biri *Büyük Umutlar*, diğeri ise *Küçük Kadınlar*'dı. Tessa kitaplarına

sarılıp kimsenin izlemediğine emin olduğunda, ağlamak için kendine izin vermişti.

O zamandan bu zamana, *Değişim* kolaylaşmıştı. Tessa şimdi bile bunu mümkün kılanın ne olduğunu kavrayamıyordu ama Kara Kardeşler'in ona öğrettiği adımları ezberlemişti. Kör birinin, odanın kapısıyla yatağı arasındaki mesafeyi ezberlemesinden farksızdı. Kardeşler'in gitmesini söyledikleri garip karanlık mekanda neler olduğunu bilmese de ortasından geçen yolu çözmüştü.

Yeniden anıları içine doldurup pembe kumaş parçasını sıkı sıkı tuttu. Zihnini açıp karanlığın onu doldurmasına izin verdi. Kendisini kurdeleye ve kurdeledeki ruha bağlayan yol, gölgelerin arasındaki altın rengi bir ip parçası gibi karşısında belirdi. Kurdelenin ruhu, aslında bir zamanlar ona sahip olan insanın hayaletimsi yankısından başka bir şey değildi. Altın rengi ipliği takip ettiği sırada içinde bulunduğu oda, boğucu sıcak ve Kara Kardeşler'in gürültülü solukları kaybolup gitti. Kızın etrafındaki ışık yoğunlaşınca, Tessa bir battaniyeye sarınır gibi ışığa sarındı.

Teni karıncalanmaya başladı ve binlerce ufak şokun yarattığı batma hissiyle yüzleşmesi gerekti. İlk zamanlarda, Değişim'in en kötü kısmı burasıydı, bu kısım yüzünden öleceğini sanmıştı. Ama artık alıştığı için, kafatasından ayak parmaklarına kadar sarsılsa da hissiz bir şekilde ona göğüs geriyordu. Boynundaki mekanik melek daha hızlı tıklıyormuş gibiydi, sanki meleğin

ritmi kızın hızlanan kalbine uyum sağlıyordu. Teninin içindeki baskı artarken Tessa inledi ve o ana kadar kapalı olan gözleri, batma hissi zirve noktasına ulaştığı anda açıldı. Ve derken, her şey kayboldu.

Bitmişti.

Başı dönen Tessa gözlerini kırpıştırdı. Değişim'den sonraki ilk an, suyun içinden çıkıldığında, gözleri kırpıştırarak sulardan kurtulmaya çalışmak gibiydi. Kendine baktı. Zayıf, neredeyse kırılgan bir vücudu vardı ve elbisesi üzerinden düşecek gibi duruyordu. Önde birleştirdiği elleri soluk ve zayıftı, tırnakları kemirilmişti. Onlar bir yabancının elleriydi.

"Adın ne?" diye sordu Bayan Siyah. Ayağa kalkmış ve alev alev gözleriyle Tessa'ya tepeden bakıyordu. Neredeyse aç bir görüntüsü vardı.

Tessa'nın yanıt vermesine gerek yoktu. Tenini giydiği kız, onun yerine yanıt verdi. Ruhlar, medyumlar aracılığıyla nasıl konuşursa öyle konuştu –gerçi Tessa durumu bu şekilde değerlendirmekten nefret ediyordu çünkü değişim çok daha mahrem, çok daha korkutucu bir şeydi.

"Emma," dedi Tessa'nın ağzından çıkan ses. "Emma Bayliss, hanımefendi."

"Kimsin sen Emma Bayliss?"

Ses karşılık verdi, kelimeler gökgürültüsü gibi Tessa'nın ağzından döküldü ve beraberlerinde güçlü imgeleri getirdi. Cheapside'da doğan Emma altı çocuktan biriydi. Babası ölmüş-

tü ve annesi, doğu rıhtımında nane satıyordu. Emma daha küçük bir çocukken eve para kazandırmak için dikiş dikmeyi öğrenmişti. Geceleri ufak mutfak masasının başında oturup mum ışığında, eteklerin kenarlarını dikiyordu. Bazen mum bittiğinde ve yeni bir mum alacak paraları olmadığında dışarı çıkar, gaz lambalarından birinin altına çöküp onun ışığını kullanarak dikiş dikerdi...

"Öldüğün gece sokakta bunu mu yapıyordun Emma Bayliss?" diye sordu Bayan Kara. Yüzünde zayıf bir gülümseme vardı, dilini yanıtın ne olduğunu hissedermişçesine alt dudağının üstünde gezdiriyordu. Tessa dar, karanlık sokakları gördü. Her yan yoğun bir sisle kaplıydı, gaz lambasının sarı ışığında çalışan küçük kızın elinde, gümüş rengi iğnesi vardı. Sisin içinde bir ayak sesi. Gölgelerin arasından çıkan ve kızı omuzlarından yakalayan eller. O eller, çığlıklar atan kızı karanlığın içine çekti. İğneyle iplik elinden düştü, dövüştüğü sırada kurdelesi koptu. Sert bir ses öfkeli bir şeyler bağırdı. Ardından, karanlıkta bir bıçağın gümüş rengi ışıltısı parladı, kızın derisini kesip kanattı. Kız, korkunç bir acı duyarak eşi benzeri görülmemiş bir dehşete teslim oldu. Onu tutan adamı tekmeleyip elindeki bıçağı düşürmeyi başardı. Bıçağı kapıp koştu ama hızla kan kaybettiğinden güçsüz düşmüştü. Elinde olmadan yalpalayıp ara sokaklardan birine yığıldı. Peşinden gelen bir şeyin çıkardığı tıslamaları ve gürültüleri duydu. Kız, kendisini takip eden şey her neyse, o gelmeden ölmeyi diledi.

Değişim, birdenbire kırılan bir cam gibi paramparça oldu. Tessa bir çığlık atarak dizlerinin üstüne yığıldı, elindeki yıpranmış kurdele yere düştü. El, yeniden kendi eliydi, Emma gitmişti. Tessa kendi zihninde, bir kez daha yalnızdı. Bayan Siyah'ın uzaklardan gelen sesini duydu. "Theresa? Emma nerede?"

"O öldü," dedi Tessa. "Bir ara sokakta kan kaybından öldü."

"Güzel." Bayan Kara derin bir nefes aldı, sesinde hafif bir tatmin duygusu vardı. "İyi işti Theresa. Çok iyiydi."

Tessa hiçbir şey söylemedi. Elbisesinin önü kan içindeydi ama acı yoktu. Kanın kendisine ait olmadığını biliyordu. İlk kez başına gelmiyordu. Gözlerini kapatıp karanlıkla savaşarak bayılmamaya çalıştı.

"Ona bunu daha önce yaptırmalıydık," dedi Bayan Siyah. "Bayliss kızıyla yaşananlar baştan beri beni rahatsız ediyordu."

Bayan Kara'nın yanıtı kısaydı. "Buna hazır olduğuna emin değildim. Adams denilen kadına dönüşmeyi denediğinde neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Tessa neden bahsettiklerini hemen anladı. Haftalar önce kalbinden vurularak ölmüş bir kadına dönüşmüştü. Elbisesi kan içinde kalmış ve hemen eski haline dönmesi gerekmişti. Dakikalarca isteri çığlıkları atmıştı. Kızkardeşler Tessa'yı yaralanmadığına ikna etmekte büyük zorluk çekmişti.

"O günden bu yana büyük ilerleme gösterdi, sence de öyle değil mi kardeşim?" dedi Bayan Kara. "İşe başladığımızda nasıl olduğunu düşünsene, ne olduğunu bile bilmiyordu."

"Doğru, o zamanlar henüz şekillendirilmeyi bekleyen bir kil parçasıydı," diye kardeşine hak verdi Bayan Kara. "Burada gerçek bir mucize yarattık. Magister'ın memnun olmamasına imkan yok."

Bayan Kara hafifçe inledi. "Demek istediğin -sence zamanı geldi mi?"

"Ah, kesinlikle sevgili kızkardeşim. Kız artık tamamıyla hazır. Artık Theresa'nın efendimizle tanışmasının zamanı geldi." Bayan Kara'nın sesinde kibirli bir hava vardı, o kadar rahatsız edici bir sesti ki, hala başı dönen Tessa'nın içine kadar işledi. Neden bahsediyorlardı? Magister dedikleri kimdi? Kirpiklerinin arasından, Bayan Kara'nın Miranda'yı çağırmak için çanın ipini çektiğini gördü. Hizmetçiden Tessa'yı odasına götürmesini isteyeceklerdi. Anlaşılan bugünlük ders bitmişti.

"Belki yarın," dedi Bayan Siyah. "Ya da bu gece. Eğer Magister'a kızın hazır olduğunu haber verirsek hiç vakit kaybetmeden buraya gelecektir."

Bayan Kara masanın arkasından çıktı. "Yaptığımız bunca işin karşılığını almak konusunda sabırsızlanmanı anlıyorum, sevgili kızkardeşim. Ama Theresa'nın sadece hazır olması yetmez. Aynı zamanda... Yetenekli olduğu kadar düzgün de görünmeli. Öyle değil mi?"

Kızkardeşinin yanına giden Bayan Siyah bir şeyler mırıldandıysa da yanıtı, kapının açılıp Miranda'nın içeri girmesiyle yarım kaldı. Hizmetçinin her zamanki kadar sıkıcı bir görün-

tüsü vardı. Tessa'nın kanlar içinde yerde yatması onu şaşırtmış görünmedi. *Herhalde bu odada bundan çok daha kötülerini görmüştür*, diye düşündü Tessa.

"Kızı odasına götür Miranda." Bayan Siyah'ın sesindeki heves kaybolmuştu, yine her zamanki gibi kaba ve ciddiydi. "Sana gösterdiğimiz şeyleri topla ve kızın giyinip hazırlanmasını sağla."

"Bana gösterdiğiniz ... şeyler mi?" Miranda neden bahsedildiğini anlamamış gibiydi.

Bayan Kara ve Bayan Siyah hoşnutsuz bakışlarla birbirlerini süzdükten sonra Miranda'ya yaklaştı. Tessa'yla hizmetçinin arasında oldukları için, Tessa artık Miranda'yı göremiyordu ama hizmetçinin kulağına fısıldanan kelimelerden bazılarını duydu.

"Elbiseler," "gardrop" ve "güzel görünmesi için elinden geleni yap." Tessa'nın son duyduğu son derece zalim bir yorum oldu. "Miranda'nın bu tür belirsiz talimatlara uyacak kadar zeki olduğunu sanmıyorum kardeşim."

Güzel görünmesi için elinden geleni yap. Kızın güzel görünmesiyle neden ilgileniyorlardı? Onu, nasıl isterlerse öyle görünmeye zorlayabilecekken, şimdi hoş olup olmaması neden umurlarındaydı? Gerçek görünüşünün nasıl olduğu neyi değiştirirdi? Ve Magister bunu neden umursasındı? Gerçi kardeşlerin tavırlarından, Magister'ın kızın görünüşüyle ilgileneceğine inandıkları belliydi.

Bayan Siyah her zamanki gibi peşinde kızkardeşiyle odanın diğer tarafına yürüdü. Kapıya vardıklarında Bayan Kara bir an duraksayıp Tessa'ya baktı. "Unutma Theresa," dedi, "tüm hazırlığımız bugün -bu gece- içindi." Kemikli elleriyle eteklerini topladı. "Bizi hayalkırıklığına uğratma."

Kapıyı arkasından çarparak kapadı. Ses, Tessa'nın irkilmesine yol açtı ama Miranda her zamanki gibi hiç etkilenmemiş görünüyordu. Kara Ev'de geçirdiği onca zaman içerisinde Tessa, hizmetçinin bir kez bile şaşırdığını görmemiş, yüzünde beklenmedik bir ifadeye rastlamamıştı.

"Gel," dedi Miranda. "Şimdi üst kata çıkmalıyız."

Tessa yavaşça ayağa kalktı. Hala başı dönüyordu. Kara Ev'deki hayat korkunçtu ama şimdi anlıyordu ki bu hayata neredeyse alışmıştı. Her gün neyle karşılaşacağını biliyordu. Kara Kardeşler'in onu bir şeye hazırladıklarının farkındaydı ama o bir şeyin ne olduğunu hiç öğrenememişti.

Belki de naifliğinden ötürü, kendisini öldürmeyeceklerini düşünmüştü. Öldüreceklerse onu eğitmelerinin ne anlamı vardı?

Ama Bayan Kara'nın kibirli ses tonundaki bir şey, kızın tedirgin olmasına yol açmıştı. Artık bir şeyler değişmişti. Kızla ulaşmayı planladıkları noktaya gelmişlerdi. Ödemelerini alacaklardı. Ama ödemeyi yapacak olan kimdi?

"Gel," dedi Miranda yeniden. "Magister için seni hazırlamalıyız."

"Miranda," dedi Tessa. Yumuşak bir sesle, tedirgin bir kediyle konuşur gibi konuşuyordu. Miranda daha önce Tessa'nın hiçbir sorusunu yanıtlamamış olsa da denemeye değerdi. "Magister kim?"

Uzun bir sessizlik oldu. Miranda ifadesiz bir yüzle önüne bakıyordu. Ardından, Tessa'yı şaşırtan bir şey yaparak soruyu yanıtladı. "Magister çok büyük bir adam," dedi. "Onunla evlenmek senin için büyük bir onur."

"Evlenmek mi?" diye söyleneni tekrarladı Tessa. Yaşadığı şok o kadar güçlüydü ki aniden odayı tüm netliğiyle görmeye başladı –Miranda, yerdeki kanla kaplı halı, masadaki pirinç küre. Her şey kızkardeşlerin çıktığı zamanki gibiydi. "Benimle mi evlenecek? Ama kim bu adam?"

"Çok büyük bir adam," dedi Miranda yeniden. "Senin için büyük onur." Tessa'ya doğru ilerledi. "Şimdi benimle gelmelisin."

"Hayır." Tessa hizmetçiden uzaklaşıp sırtı masaya çarpana kadar geriledi. Çaresizce etrafa bakındı. Koşabilirdi ama Miranda'dan önce kapıya ulaşması imkansızdı; pencere yoktu, başka odalara açılan kapılar yoktu. Masanın arkasına saklanacak olursa Miranda onu sürükleyerek çıkarır ve zorla odasına götürürdü. "Miranda, lütfen."

"Şimdi benimle gelmelisin," diye tekrarladı Miranda. Neredeyse Tessa'ya ulaşmıştı. Tessa kızın siyah gözlerinde kendi yansımasını görebiliyor, Miranda'nın giysilerinden ve tenin-

den yükselen zayıf, rahatsız edici kokuyu alabiliyordu. "Benimle gel-"

Tessa, sahip olduğunu bilmediği bir güçle pirinç küreyi sapından tuttu, kaldırıp Miranda'nın kafasına indirdi.

Küre mide bulandırıcı bir ses çıkararak kafayı tutturdu. Miranda geriledi ve sonra yeniden toparlandı. Tessa çığlık atıp küreyi düşürdü. Miranda'nın yüzünün sol tarafı kağıttan bir maske gibi içeri göçmüştü. Elmacık kemiği düzleşmiş, dudağı dişlerine yapışmıştı ama kan yoktu. Hem de hiç kan yoktu.

"Şimdi benimle gelmelisin," dedi Miranda her zaman kullandığı düz ses tonuyla.

Tessa inledi.

"Benimle gel-be-be-nim-nim-ge-ge-l-l-ll-" Miranda bir süre kekeledi, cümleleri bozulup anlaşılmaz seslere dönüştü. Önce Tessa'ya doğru ilerledi ama ardından garip kasılmalarla yana çekilip sarsılmaya başladı. Tessa masadan uzaklaşıp yaralı kızın sarsılmaları gittikçe güçlenirken diğer tarafa kaçtı. Hizmetçi yalpalayan bir sarhoş gibi titreyip kasılarak odanın diğer tarafındaki duvara çarptı. Anlaşılan bu son çarpma yetmişti. Cansız, yere yığıldı.

Tessa kapıya koşup dışarıdaki koridora çıktı. Sadece tek bir kez odadan çıktığı anda duraksadı ve geriye baktı. Bir an için Miranda'nın hareketsiz vücudundan siyah bir duman yükseldiği izlenimine kapılmıştı ama durup izleyecek zamanı yoktu. Kapıyı kapatmaya gerek duymadan koşarak hole çıktı.

Merdivenlere ulaşınca, üçer beşer çıkmaya başladı. Neredeyse kendi eteğine takılıp düşecekti. Dizlerinden birini acı verici şekilde basamağa çarptı. Ufak bir çığlık attı ama toparlanıp üst kata ulaştı. Burada yeni bir koridora daldı. Koridor kıvrılarak önünde uzanıyor ve gölgelerin içinde kayboluyordu. Koridorda koştuğu sırada her tarafın kapılarla dolu olduğunu gördü. Duraksayıp birini açmayı denedi ama kilitliydi. Sırayla tüm kapıları denedi ama bir sonuç alamadı.

Koridorun sonunda aşağı inen başka merdivenler vardı. Tessa basamakları indiğinde kendini bir tür holde buldu. Bir zamanlar şatafatlı bir yer olduğu belliydi -zemin artık çatlamış ve lekelenmiş- mermerlerden yapılmıştı. Her iki tarafta perdelere örtülü yüksek pencereler vardı. Perdelerin arasından süzüle azıcık ışık, devasa ön kapıyı aydınlatıyordu. Tessa'nın kalbi dilleri gibi çarpmaya başladı. Kapıya doğru koştu, kolu kavrayıp kapıyı sonuna kadar açtı.

Dışarda Arnavut kaldırımlı dar bir sokak vardı, her iki tarafta bahçeli evler yer alıyordu. Şehrin kokusu, tokat gibi Tessa'nın yüzüne indi. Dışarının havasını koklamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Hava kararmak üzereydi, gökyüzü alacakaranlık mavisine bürünmüştü ve sis, etrafı net görmeyi imkansızlaştırıyordu. Uzaktan gelen sesleri duydu, oyun oynayan çocukların bağırışları, atların toynak sesleri. Ama sokağın o kısmı, gaz lambasına yaslanıp lambanın ışığında gazete okuyan bir adam dışında bomboştu.

Tessa merdivenlerden aşağı inip yabancıya doğru koştu. Adamı ceketinin kolundan yakaladı. "Lütfen beyefendi, bana yardım etmelisiniz-"

Adam dönüp kıza tepeden baktı.

Tessa bir çığlık savurdu. Adamın yüzü onu Southampton rıhtımında ilk gördüğü zamanki gibi beyaz ve yağlıydı. Pörtlek gözleri hala Miranda'nınkiler gibiydi ve sırıttığında dişleri metalik ışıltılar saçıyordu.

Kara Kardeşler'in arabacısıyla karşılaşmıştı.

Tessa kaçmaya hazırlandı ama artık çok geçti.

2

Cehennem Soğuktur

İki dünya arasında hayat bir yıldız gibi parlar
Gece ve yas ufkun sınırında bekler
Kim olduğunu insan ne kadar geç anlar
Kim olabileceğini ne kadar geç çözer
- Lord Byron

"Seni aptal kız," diye bağırdı Bayan Siyah, Tessa'nın bileklerini yatağına bağlayan iplerin düğümlerini sıkılaştırırken. "Kaçarak ne elde edebileceğini sandın? Nereye gidebileceğini düşündün?"

Tessa hiçbir şey söylemedi, çenesini sıkıp duvara baktı. Bayan Siyah'ın veya korkunç kızkardeşinin ağlamaya ne kadar

yakın olduğunu görmelerini veya iplerin bileklerini ne kadar acıttığını anlamalarını istemiyordu.

"Kendisine verilen onuru kesinlikle kavramıyor," dedi Bayan Kara. Tessa'nın iplerinden kurtulup kaçmaya kalkması ihtimaline karşı, kapının eşiğinde dikiliyordu. "Onu bağlamak zorunda olmamız çok rahatsız edici."

"Onu Magister'a hazırlamak için elimizden geleni yaptık," diyen Bayan Siyah iç çekti. "Bu kadar boşkafalı olması çok üzücü, oysa çok yetenekli bir kız. Ne yazık ki, küçük bir sahtekardan başka bir şey değil."

"Doğru," diye hak verdi kızkardeşi. "Bir daha bize itaatsizlik etmeye kalkacak olursa ağabeyinin başına neler geleceğini kavrıyordur umarım. Bu sefer anlayışlı davranabiliriz ama gelecek sefer..." Dişlerinin arasından tıslayarak konuştuğu için, ağzından çıkan sesler Tessa'nın tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

"Nathaniel bu kadar şanslı olmayabilir."

Tessa tüm bunlara artık katlanamıyordu; konuşmaması, onlara bu tatmini yaşatmaması gerektiğini bildiği halde çenesini tutamadı. "Bana Magister'ın kim olduğunu veya benden ne istediğini söyleseydiniz-"

"Seninle evlenmek istiyor, seni küçük budala." Bayan Siyah, düğümleri atmayı bitirdikten sonra, geri çekilip çıkardığı işi hayranlıkla izledi. "Sana her şeyi vermek istiyor."

"Ama neden?" diye fısıldadı Tessa. "Neden ben?"

"Yeteneğin yüzünden," dedi Bayan Kara. "Olduğun şey ve yapabileceklerin yüzünden. Seni yapman için eğittiğimiz şey yüzünden. Bize minnettar olmalısın."

"Ama ağabeyim..." Tessa'nın gözleri yaşlarla doldu. *Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım*, dedi kendi kendine. "Söylediğiniz her şeyi yaparsam ağabeyimin gitmesine izin vereceğinizi söylemiştiniz-"

"Magister'la evlendiğinde sana ne istersen verecektir. Ağabeyini istersen, sana ağabeyini verir." Bayan Siyah'ın sesinde en ufak bir pişmanlık veya duygu yoktu.

Bayan Kara kıkırdadı. "Küçük kızın ne düşündüğünü biliyorum. Her şeyi isteyebilecekse, Magister'dan bizi öldürmesini de isteyebileceğini düşünüyor."

"Bu ihtimali hayal ederek enerjini boşa harcama." Bayan Siyah, Tessa'nın çenesini tutup kıkırdadı. "Magister'la demir gibi bir anlaşma yaptık. Asla bize zarar veremez, zaten vermek de istemez. Seni ona verdiğimiz için bize borçlu." Kıza yaklaşıp fısıldayarak devam etti.

"Seni sağlıklı ve sağlam görmek istiyor. Öyle olmasaydı, seni kanlar içinde kalana kadar döverdim. Bir daha bize itaatsizlik edecek olursan Magister'ın dileklerini umursamam ve derin parçalanana kadar kırbaçlanmanı emrederim. Anlıyor musun?"

Tessa başını duvara çevirdi.

Main'le yolculuk yaptığı zaman, New Foundland'i geçtikleri sırada, Tessa uyumayı başaramamıştı. Hava almak için güverteye çıkıp gece vakti denizi izlemişti. Uzakta beyaz ışıltılar saçan dağlar görülüyordu. Denizcilerden biri yanından geçerken kıza, onların kuzeydeki buz yığınlarından kopan parçaların oluşturduğu buz dağları olduğunu söylemişti. Sıcak havalı yerlere ulaştıkça eriyerek kayboluyorlardı. Kız, beyaz bir şehrin kuleleri gibi görünen buz dağlarının karanlık sularda yavaşça yol alışlarını izlemişti. O zaman bundan daha yalnız bir manzara olamayacağını düşünmüştü.

Oysa o zaman yalnızlığın ne olduğuna dair hiçbir şey bilmediğini ancak şimdi kavrıyordu. Kardeşler gittiğinde Tessa artık ağlama ihtiyacı duymadığını anladı. Gözlerinin arkasındaki baskı kaybolmuş, yerini çaresizlik almıştı. Bayan Kara haklıydı. Tessa'nın onları öldürme şansı olsaydı, çekinmeden bunu yapardı.

Bacaklarını ve kollarını yatağa bağlayan ipleri kontrol etti. İpler sağlamdı. Düğümler sıkıydı, hatta o kadar sıkıydı ki ipler etini kesiyor, ellerinin ve bacaklarının karıncalanmasına yol açıyordu. Ellerinin ve ayaklarının uyuştuğunu hissediyordu ve bütün uzuvlarının birkaç dakika içinde tamamen hissizleşeceğini düşündü.

Bir parçası, hem de hiç de küçük olmayan bir parçası mücadele etmeyi kesmesini, Magister gelip onu götürene kadar öylece yatmasını söylüyordu. Ufak pencereden görebildiği kadarıyla,

gökyüzü kararmaya başlamıştı; Magister'ın gelmesi uzun sürmezdi. Belki gerçekten kızla evlenmek istiyordu. Belki gerçekten ona her şeyi vermek istiyordu.

Aniden zihninde Harriet Teyze'sinin sesini duydu: *Evlenmek istediğin bir adamla karşılaştığında Tessa, şunu sakın unutma; onun ne tür bir adam olduğunu sözlerinden değil eylemlerinden anlayacaksın.*

Harriet Teyze elbette haklıydı. Kızın evlenmeyi isteyeceği bir adam, asla onun hapsedilmesi için planlar yapmaz, ona köle muamelesi yapılmasına izin vermez, ağabeyini kilit altında tutmaz ve yeteneği uğruna işkence görmesini hoş görmezdi. Tüm bunlar doğru değildi ve pis bir şakaydı. Magister'ın kızı ele geçirdiğinde neler yapmayı planladığını kim bilebilirdi. Magister'ın planları her ne ise, Tessa bu işten sağ kurtulsa bile sağ kurtulmamış olmayı dileyeceğini hayal edebiliyordu.

Tanrım, ne kadar işe yaramaz bir yeteneği vardı! Görünüşünü değiştirme yeteneği. Mesela bir şeyleri yakabilseydi, metali şekillendirebilseydi ya da parmaklarının bıçağa dönüşmesini sağlayabilseydi, o zaman yeteneği bir işe yarardı! Ya da görünmez olabilseydi, küçülüp bir fare boyutuna gelmeyi başarabilseydi-

Birdenbire tamamen hareketsizleşti, böylece göğsündeki mekanik meleğin tıktaklarını duyabilecekti. Bir fare kadar küçülmesi de şart değildi. Tek yapması gereken, bileklerindeki iplerden kurtulacak kadar küçülmekti.

Elinde onlara ait bir eşya olmasa da, önceden dönüşmüş olduğu birine yeniden dönüşmek, kızın becerileri arasındaydı. Kara Kardeşler, bunu nasıl yapacağını ona ezberletmişti. İlk kez, bir şeyi öğrenmesi için onu zorladıklarından ötürü onlara minnettardı.

Başını yatağa bastırıp kendini hatırlamaya zorladı. Sokak, mutfak, iğnenin hareketi, gaz lambasının ışığı. İradesini kullandı, Değişim'e, gelmesini emretti. *Adın ne? Emma. Emma Bayliss...*

Değişim bir tren gibi kıza çarptı, neredeyse nefessiz kalacaktı. Teni yeniden şekillendi, kemiklerinin yapısı değişti. Çığlık atmamak için kendini zorlayan Tessa kasıldı.

Ve Değişim tamamlandı. Göz açıp kapayacak kadar kısa sürede her şey bitti. Tessa önce tavana, ardından odanın içine baktı. Bileklerini ve onları saran ipleri inceledi. Eller artık Emma'nın elleriydi: Küçücük ve kırılgandılar.

Ufak bileklerinin etrafındaki ip, gevşek duruyordu. Tessa yüzünde bir zafer ifadesiyle önce ellerini kurtardı. Sonra yatakta doğrulup ipin tenini kestiği yerlerde oluşan kırmızı izleri ovaladı.

Ayak bilekleri hala bağlıydı. Öne eğilip düğümleri çözmeye başladı. Bayan Siyah'ın ustalıkla attığı gemici düğümü çok sıkıydı. Tessa'nın kanlı parmakları, kız düğümleri çözmeyi başardığında iyice acımaya başladı. Ama sonunda ayakları da kurtulmuştu.

Emma'nın saçları o kadar ince telliydi ki, Tessa'nın saçlarını tutan tokalar onları tutturmak için büyük kalmıştı. Tokalar düşünce, saçlar özgür kaldı. Tessa sabırsızca saçlarını geriye savurup kendini Emma'dan kurtardı. Değişim'in yok olmasına izin verdi ve parmaklarının arasında kendi saçlarını hissedene kadar durmadı. Ancak o zaman odanın diğer tarafındaki aynaya bakınca, Emma Bayliss'in gittiğini, kendisinin yeniden Tessa olduğunu gördü.

Arkadan gelen bir ses duyunca hemen o tarafa döndü. Biri yatak odasının kapısını açmak üzereydi. Kapı kolunun ileri geri hareketine bakılacak olursa diğer taraftaki kişi kapıyı açmakta güçlük çekiyordu.

Bayan Kara, diye düşündü Tessa. Kadın, tenini kanatana kadar kızı kırbaçlamak için geri gelmiş olmalıydı. Ya da onu Magister'a götürmek için geri gelmişti. Tessa odanın diğer tarafına koşup el yıkamakta kullanılan porselen kabı aldı. Sonra da tekrar kapının yanına koşup açılmasını bekledi. İçeri giren kişinin kafasına porselen kabı indirmeye hazırdı.

Kapının kolu çevrildi, kapı açıldı. O karanlıkta Tessa sadece içeri giren kişinin gölgemsi hatlarını seçebildi. Öne eğilip elindeki kaseyi tüm gücüyle savurdu.

Gölgemsi şekil, kırbaç kadar hızlı hareket etti ama yeterince hızlı değildi, kase içeri giren kişinin koluna çarptıktan sonra diğer taraftaki duvara savrulup kırıldı. İçeri giren kişinin çığlığı, odanın içine saçılan kırık parçaların şangır-

tısına karıştı. Bağırış kesinlikle bir erkeğe aitti. Ardından gelen küfürler de.

Kız geri çekilip kapıya doğru atıldı ama kapı kilitlenmişti. Kapı kolunu ne kadar zorlasa da, kapıyı açamadı. Odanın içi, birden güneş doğmuş gibi parlak bir ışıkla doldu. Tessa dönüp ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak ışığın geldiği yöne baktı.

Karşısında bir oğlan duruyordu. Kızdan daha büyük olamazdı -on yedi veya on sekiz yaşlarındaydı. Üzerinde işçi kıyafetlerini andıran giysiler vardı -siyah ceket, pantolon ve yıpranmış botlar. Yeleği yoktu ve kalın, deri askılar göğsünü çaprazlamasına bölüyordu. Askılara çeşitli silahlar yerleştirilmişti. Hançerler, falçatalar ve buzdan bıçakları andıran nesneler. Sağ elinde, parlayan bir taş tutuyordu. Odayı aydınlatan ve Tessa'yı neredeyse kör eden ışık o taştan geliyordu. Diğer eli ise -zarif ve uzun parmaklıydı- kanıyordu. Kız, porselenin o ele isabet ettiğini tahmin etti.

Ama oğlana bakakalmasına yol açan şey, bunların hiçbiri değildi. Oğlan, o güne kadar gördüğü en güzel yüze sahipti. Karışık siyah saçları ve mavi cam parçalarını andıran gözleri vardı. Zarif elmacık kemikleri, dolgun dudaklar ve uzun kirpikler. Adem elmasının kıvrımı bile mükemmeldi. Kızın hayalini kurduğu kahramanlara benziyordu. Gerçi kızın hayali kahramanları, hiçbir zaman kanlı ellerini suçlarcasına havada sallayıp küfürler savurmazdı.

Oğlan, kızın onu izlediğini farketmiş olacak ki, küfür etmeyi kesti. "Beni yaraladın," dedi. Hoş bir sesi vardı. İngiliz. Sıradan. Dikkatle elini inceledi. "Ölümcül bir yara olabilir."

Tessa kocaman açılmış gözlerle oğlana baktı. "Sen Magister mısın?"

Oğlan elini yan çevirdi. Kan damlaları yere saçıldı. "Ah, çok kan kaybediyorum. Ölümüm kaçınılmaz olabilir."

"Sen Magister mısın?"

"Magister mı?" Kızın sesindeki endişe oğlanı şaşırtmış gibiydi. "O kelime, Latince'de usta anlamına gelmiyor mu?"

"Ben..." Tessa rüya gördüğü hissine kapılmaya başlamıştı. "Sanırım öyle."

"Pek çok konuda usta olduğum söylenebilir. Londra sokaklarında yolumu bulmak, kadril dansı yapmak, Japon çiçek düzenleme sanatı, yalan söylemek, sarhoş değilmiş gibi davranmak, büyüleyici özelliklerimle genç kadınları eğlendirmek..."

Tessa boş boş bakmayı sürdürdü.

"Ama," diye devam etti oğlan, "kimse bana usta veya Magister diye hitap etmedi. Ne kadar üzücü..."

"Şu anda da sarhoş musun?" Tessa bu soruyu sorarken son derece ciddiydi ama kelimeler dudaklarından döküldüğü anda son derece kaba olduklarını veya daha kötüsü, flört edermiş gibi bir hava taşıdıklarını kavradı. Oğlanın duruşu sarhoş olamayacak kadar sağlamdı. Kız aradaki farkı biliyordu çünkü birkaç kere Nate'i sarhoş görmüştü. Belki karşısındaki oğlan sadece deliydi.

"Ne kadar doğrudan konuya giren bir soru, sanırım bütün Amerikalılar böyle, yanılıyor muyum?" Oğlan eğleniyormuş gibiydi. "Evet, aksanın seni ele veriyor. Adın ne?"

Tessa inanamayan gözlerle oğlana baktı. "Adım mı ne?"

"Adını bilmiyor musun?"

"Odama dalıyorsun, beni ölümüne korkutuyorsun ve şimdi adımı mı öğrenmek istiyorsun? Tanrı aşkına, asıl senin adın ne? Kimsin sen?"

"Benim adım Herondale," dedi oğlan neşeyle. "William Herondale ama herkes bana Will der. Burası gerçekten senin odan mı? Pek hoş bir yere benzemiyor." Pencereye doğru ilerleyip kızın masasındaki kitapları incelemek için duraksadı. Sonra yatağa bakıp ipleri gördü. "Her zaman yatağa bağlı olarak mı uyursun?"

Tessa'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Bu durum kızı oldukça şaşırttı çünkü bu koşullar altında hala utanabilme yeteneğine sahip olması garipti. Oğlana doğruyu söylemeli miydi? Oğlanın Magister olması mümkün müydü? Gerçi bu kadar yakışıklı birinin, kızları kendisiyle evlenmeye ikna etmek için bağlaması ve hapsetmesi gerekmezdi.

"İşte. Şunu tut." Parıldayan taşı kıza uzattı. Tessa parmaklarının yanmasından korkarak taşı aldı ama taş soğuktu. Taş avcuna değdiği anda ışığı birden azaldı. Kız inanamayan gözlerle oğlana baktı ama o çoktan pencerenin yanına gitmiş, endişesiz bir tavırla dışarıyı inceliyordu. "Üçüncü katta olmamız çok

kötü. Ben atlamayı başarabilirim ama sen büyük ihtimalle ölürsün. En iyisi kapıdan çıkıp evin içinde şansımızı denemeliyiz."

"Kapıdan çıkmak ve ne?" Tessa içine düştüğü kafa karışıklığından kendini kurtaramıyordu. Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Nasıl anlamazsın?" Oğlan kitapları işaret etti. "Bir sürü roman okumuşsun. Seni kurtarmak için burada olduğum açık. Şövalye Galahad gibi görünmüyor muyum?" Dramatik bir tavırla kolunu havaya kaldırdı. "On kişinin gücündeyim çünkü kalbim saf ve-"

Evin içinden gelen gürültüler duyuldu. Uzakta bir yerlerde kapılardan biri çarpıldı.

Will, Sir Galahad'ın asla söylemeyeceği bir küfür savurduktan sonra kendini pencerenin gerisine attı.. Yere düşünce gözlerini kırpıştırıp üzüntüyle yaralı eline baktı. "Daha sonra bunla ilgilenmeliyim. Haydi gel..." Soru sorarcasına kıza baktı.

"Bayan Gray," dedi kız zayıf bir sesle. "Bayan Theresa Gray."

"Bayan Gray," diye tekrarladı oğlan. "Gelin bakalım Bayan Gray." Kızın yanından geçip kapıya ilerledi. Sonra kapı kolunu tuttu, çevirdi, çekti –hiçbir şey olmadı.

"İşe yaramaz," dedi kız. "Kapı içerden açılmıyor."

Will'in yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Öyle mi?" Kemerine uzanıp oradaki aletlerden birini aldı. Uzun ince, dalı andıran bir şeyi seçmişti. Dal, gümüş rengiyle beyaz arası bir maddedendi. Aletin ucunu kapıya yaslayıp çizmeye başladı. Ucun

geçtiği yerlerde siyah bir çizgi oluşuyordu. Sonunda ucun değdiği yerden çıkan siyah çizgiler, dökülen bir mürekkep gibi kapının yüzeyine yayıldı.

"Resim mi yapıyorsun?" diye sordu Tessa. "Bunun ne işimize yarayacağını anlayamıyorum-"

O anda cam kırılması gibi bir ses duyuldu. Kimsenin dokunmadığı kapı kolu, kendi kendine dönmeye başladı. Kol, gittikçe daha hızlı döndü ve kapı aniden açıldı. Menteşelerden siyah bir duman yükseldi.

"Şimdi anlıyorsun," dedi Will ve garip nesneyi cebine attıktan sonra Tessa'ya peşinden gelmesini işaret etti. "Haydi gidelim."

Kız açıklanamaz bir şekilde tereddüt etti. Neredeyse iki aydır hapishanesi olan odaya baktı. "Kitaplarım-"

"Sana yeni kitaplar alırım." Kızı zorla koridora çıkaran oğlan, kapıyı arkalarından kapattı. Kızı bileğinden tutup koridordan geçirdi. Bir köşeyi döndüler. Miranda'yla birlikte pek çok kez indiği merdivenlerin başına geldiler. Will basamakları ikişer ikişer inip kızı peşinde sürüklemeye başladı.

Tessa üst kattan bir çığlık sesi geldiğini duydu. Ses kesinlikle Bayan Kara'ya aitti.

"Kaçtığını anladılar," dedi Will. İlk açıklığa vardıklarında Tessa yavaşladı. Ama durmaya hiç de niyetli olmayan Will, onu yeniden sürükledi.

"Ön kapıya gitmiyor muyuz?" diye sordu kız.

"Gidemeyiz. Bina kuşatılmış. Ön tarafa yanaşmış arabalar var. Anlaşılan hiç beklenmedik, heyecan verici bir zamanda buraya gelmişim." Merdivenlerden inmeye devam etti. Tessa da peşinden gitti. "Kara Kardeşler'in bu akşam için ne planladığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Ama Magister adlı birini bekliyordun?"

Artık mahzendeydiler, duvarların yerini nemli taşlar almıştı. Miranda'nın feneri olmaksızın içerisi oldukça karanlıktı. İçerden yükselen ısı, bir dalga gibi suratlarına çarptı. "Melekler adına, burası cehennemin dokuzuncu halkası gibi."

"Cehennemin dokuzuncu halkası soğuktur," dedi Tessa refleks olarak.

Will kıza bakakaldı. "Ne?"

"Dante'nin *Cehennem*'inde," dedi kız, "Cehennem soğuktu. Buzla kaplıdır."

Oğlan kızı süzdükten sonra dudaklarının kenarında hafif bir gülümsemeyle elini uzattı. "Bana cadı ışığını ver." Kızın anlamadığını görünce sabırsız bir ses tonuyla ekledi. "Taş. Bana taşı ver."

Oğlan taşı eline aldığı anda, taştan yeniden güçlü bir ışık yükseldi. Tessa ilk kez o an, oğlanın elinin üzerinde siyah mürekkeple yapılmış gibi görünen desenler olduğunu gördü. Çizim, açık bir göze benziyordu. "Cehennemin ısısına gelince Bayan Gray," dedi oğlan, "size ufak bir öğüt vereyim. Genç

bir kızı korkunç kaderinden kurtarmaya çalışan yakışıklı gence, asla hatalı olduğu söylenmez. O genç, gökyüzünün mor ve çalıdan yapılma olduğunu iddia ediyor olsa bile."

Bu çocuk gerçekten deli, diye düşündü Tessa ama bu düşüncesini dile getirmedi. Oğlan, Kara Kardeşler'in odasının kapısına doğru gitmeye başladığı için zihninde alarm çanları çalmaya başlamıştı.

"Hayır!" Koluna yapışıp oğlanı geri çekti. "O tarafa değil. Orada çıkış yok."

"Hala bana akıl veriyorsun." Will dönüp diğer tarafa, karanlık koridora doğru koşmaya başladı. O koridor, Tessa'yı en çok korkutan yerdi. Güçlükle yutkunan kız, oğlanın peşinden gitti.

Tessa ve Will ilerledikçe, koridor daralmaya başladı. Duvarlar birbirine yaklaştı. Isı daha da yoğunlaşınca, Tessa'nın saçları nemden buklelere dönüşüp ensesine yapıştı. Hava ağırdı ve nefes almak imkansızdı. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Sonunda Tessa bu sessizliğe dayanamaz hale geldi. Yanıtın hayır olacağını bilse de sormak zorundaydı.

"Bay Herondale," dedi, "seni, beni bulman için ağabeyim mi yolladı?"

Oğlanın delice bir yorum yapmasından korkmuştu ama o meraklı gözlerle kızı süzmekle yetindi. "Ağabeyini tanımıyorum," dedi oğlan. Tessa büyük bir hayalkırıklığının kalbine yerleştiğini hissetti. Nate'in onu yollayamayacağını biliyordu -yollasa, oğlan adını biliyor olurdu- yine de bunu duymak acı

vericiydi. "Ve son on dakikayı saymazsak Bayan Gray, senin de varlığından haberim yoktu. Neredeyse iki aydır, ölü bir kızın izini sürüyorum. Kız canice öldürüldü, daha doğrusu kan kaybından ölmesi için bir sokağa bırakıldı. Anlaşılan, bir şeyden ya da birinden kaçıyordu." Koridorun ikiye ayrıldığı bir noktaya ulaştılar. Kısa bir duraksamanın ardından Will sola saptı. "Kızın yanında, onun kanına bulanmış bir bıçak vardı. Bıçaktaki sembol dikkat çekiciydi. Birbirinin kuyruğunu ısıran iki yılan."

Tessa kendini elektrik çarpmış gibi hissetti. *Ara sokakta ölümüne terkedilmiş. Yanında bir bıçak varmış.* Ceset kesinlikle Emma'nın olmalıydı. "Kara Kardeşler'in arabasındaki sembolün aynısı. Ben onlara Kara Kardeşler diyorum, Bayan Kara ve Bayan Siyah."

"Onları o şekilde çağıran sadece sen değilsin, diğer Aşağıdünyalılar da aynı şeyi yapıyor," dedi Will. "Kara Kardeşler'i, bıçaktaki sembolü araştırırken keşfettim. En az yüz Aşağıdünya avında o bıçağı yanımda taşıdım. Sembolü tanıyan birilerini aradım, bilgi için ödül vaat ettim. Sonunda Kara Kardeşler adı kulağıma geldi."

"Aşağıdünya mı?" diye tekrarladı Tessa. "Orası Londra'da bir yer mi?"

"Boşver şimdi," dedi Will. "Araştırma becerim konusunda övünüyordum ve lafımı kesmemeni tercih ederim. Nerede kalmıştım?"

"Bıçakta-" Tessa cümlesini tamamlayamadı çünkü koridorun diğer tarafından kime ait olduğunu karıştırmasına imkan olmayan tatlı ve tiz ses duyuldu.

"Bayan Gray." Bayan Kara'nın sesi. Ses, bir duman gibi duvarların arasından süzülüyordu. "Bayan Graaaaay. Neredesin?"

Tessa donup kaldı. "Aman Tanrım, bize yetiştiler-"

Will yeniden kızın bileğini yakaladı ve koşmaya başladılar. Oğlanın diğer elindeki cadı ışığı, gölgelerin duvarlarda garip şekiller oluşturmasına yol açıyordu. Kıvrılıp duran koridorlardan geçtiler. Zemin, aşağı eğimli bir hal aldı, ayaklarının altındaki taşlar yapış yapıştı ve hava gittikçe ısınıyordu. Sanki cehenneme doğru koşuyorlardı. Kara Kardeşler'in sesleri duvarlarda yankılandı. "Bayan Graaaay! Kaçmanıza izin veremeyiz! Saklanmanıza izin veremeyiz! Seni bulacağız küçük kız. Bulacağımızı biliyorsun."

Will ve Tessa bir köşeyi döndükten sonra aniden durmak zorunda kaldı. Koridor, ikiz kanatlı metal bir kapının önünde sona ermişti. Tessa'yı bırakan Will, kapılara doğru atıldı. Kapılar sonuna kadar açılınca, oğlan peşinde Tessa'yla içeri girdi. Tessa kapıları kapatmak için duraksadı. İki kanat da o kadar ağırdı ki kızın bütün gücüyle yüklenmesi gerekti ama sonunda kapıları kapatmayı başardı.

Odadaki tek ışık, Will'in parıldayan taşından geliyordu. Taşın ışığı, artık oğlanın parmaklarının arasından süzülen zayıf

bir parıltıya dönüşmüştü. Amberi andıran taşın ışığı, kapıyı kilitlemesi için kıza yardım eden oğlanı, sahnedeki spot ışığı gibi aydınlattı. Kilit ağırdı ve paslanmıştı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, kız, oğlanın vücudundan yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Will sonunda sürgüyü yerine ittirmeyi başardı.

"Bayan Gray?" Will kıza yaslanmıştı, kız ise sırtını kapalı kapılara dayamıştı. Oğlanın kalbinin ritmini duyabiliyordu –yoksa kendi kalbi miydi? Taştan yayılan garip beyaz ışık oğlanın yanaklarını aydınlattığında Tessa, Will'in şakaklarının terlediğini gördü. Orada da elindeki gibi çeşitli işaretler vardı. Sanki biri, oğlanın tüm derisini dövmelerle donatmıştı.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı kız. "Güvende miyiz?"

Oğlan herhangi bir yanıt vermeden geri çekilip elini havaya kaldırdı. Bunu yaptığı anda taşın ışığı güçlenerek, bütün odayı aydınlattı.

Bir tür hücredeydiler ama içerisi çok genişti. Duvarlar, zemin ve tavan taştandı. Odanın ortasında bir tür mazgal vardı. Duvarın tepesinde tek bir pencere olduğu görülüyordu. İçeride, kendi girdikleri dışında herhangi bir kapı yoktu ama Tessa'nın nefesini tutmasına yol açan bunların hiçbiri değildi. Mekan bir mezbahaydı. İçeriye uzun, ahşap masalar yerleştirilmişti. Her birinin üzerinde cesetler vardı -soyulmuş, bembeyaz olmuş insan cesetleri. Hepsinin de göğsünde Y şeklinde bir kesik bulunuyordu ve kafaları masanın kenarından sarkmıştı. Kadınların saçları süpürge gibi yerleri süpürüyordu. Ortadaki masada kanlı

bıçaklar ve çeşitli makineler duruyordu. Bakır kaplar, pirinç aletler ve gümüş gibi görünen keskin dişli testereler.

Tessa çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı. Parmaklarını o kadar güçlü ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. Will karşısındaki manzarayı farketmemiş gibiydi. Etrafa bakıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Birden metal kapılardan, bir tür çarpma sesi yükseldi. Sanki ağır bir şey bütün gücüyle kapılara yüklenmişti. Tessa kanayan elini indirip oğlana seslendi. "Bay Herondale!"

Oğlan kıza doğru dönerken kapılar yeniden sarsıldı. Kapının diğer tarafından bir ses duyuldu. "Bayan Gray! Dışarı gelin. Size zarar vermeyeceğiz!"

"Yalan söylüyorlar," dedi Tessa çabucak.

"Gerçekten mi?" dedi oğlan alaycı bir sesle. Will parıldayan cadı ışığını cebine atıp ortadaki masaya doğru ilerledi. Üstündeki kanlı makineleri inceledi. Sonunda eğilip ağır görünüşlü pirinç çarkı eline aldı. Ağırlığını tartmaya çalışıyormuş gibiydi. Harcadığı çaba nedeniyle ufak bir nara savurarak, çarkı yüksek pencereye doğru fırlattı. Cam kırıldığında Will dışarı doğru bağırdı. "Henry! Biraz yardım etsen diyorum! Henry!"

"Henry de kim?" diye sordu Tessa ama tam o anda kapılar üçüncü kez sarsıldı ve metalde ince çatlaklar belirdi. Daha uzun süre dayanmayacakları açıktı. Tessa masaya koşup silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Sonunda kasapların kemikleri kesmek için kullandığı, sivri dişli metal testerede karar kıldı. Elin-

de sıkı sıkı tuttuğu testereyle diğer tarafa döndüğü anda kapılar sonuna kadar açıldı.

Kara Kardeşler kapının eşiğinde duruyordu. Bayan Kara, limon yeşili elbisesinin içinde her zamankinden daha uzun ve kemikli görünüyordu. Yüzü kıpkırmızı olan Bayan Siyah ise gözlerini kısmıştı. Üzerlerinden mavi kıvılcımlar saçılıyordu. Ufak ve renkli havai fişekleri andırıyorlardı. Bakışları, masanın üstüne çıkıp kemerindeki buzlu bıçaklardan birini çekmiş olan Will'e kaydı. Oğlanı şöyle bir süzen iki kadın, yeniden Tessa'ya döndü. Bayan Siyah'ın solgun yüzünün üzerindeki, kan kırmızısı bir lekeyi andıran dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Küçük Bayan Gray," dedi. "Kaçmamanız gerektiğini bilmeniz gerekiyordu. Yeniden kaçarsanız ne olacağını söylemiştik..."

"O zaman söylediğinizi yapın! Beni kanlar içinde bırakacak kadar kırbaçlayın. Öldürün. Umrumda değil!" diye bağırdı Tessa. Bu çıkışının Kara Kardeşler'i biraz olsun şaşırttığını görmek onu memnun etti. Önceden onlara bağıramayacak kadar korkuyordu. "Beni Magister'a vermenize izin vermeyeceğim! Ölürüm daha iyi!"

"Ne kadar keskin bir diliniz var Bayan Gray," dedi Bayan Siyah. Abartılı hareketlerle sağ eline uzanıp eldiveni çıkarınca, Tessa ilk kez kadının çıplak elini gördü. Derisi gri ve kalındı, fillerin derisini andırıyordu, tırnakları ise uzun ve siyahtı. Her biri keskin birer bıçak gibiydi. Bayan Siyah sırıtarak

Tessa'ya baktı. "Belki kafana kazırsak, kibar davranmasını öğrenirsin." Tessa'ya doğru ilerledi ama Will masadan atlayıp aralarına girerek kadının yolunu kesti. "Malik," dedi ve buz beyazı bıçağı bir yıldız gibi parladı. Artık kısa bir kılıcı andırıyordu.

"Yolumdan çekil seni küçük nefilim savaşçısı," dedi Bayan Siyah. "Ve Serap bıçağını da yanında götür. Bu senin savaşın değil."

"Bu konuda yanılıyorsun." Will gözlerini kıstı. "Seninle ilgili pek çok şey duydum sayın leydim. Kara zehirden bir nehir gibi Aşağıdünya'ya akan fısıltılar. Senin ve kardeşinin, insan cesetleri için büyük paralar ödediğinizi öğrendim. Cesetlerin nasıl o hale geldiğiyle ilgilenmiyormuşsunuz."

"Birkaç sıradan için bu kadar gürültüye ne gerek var." Bayan Kara kıkırdadayarak kızkardeşinin yanına geçti. Artık Will ve ışıldayan kılıcı, iki kadınla Tessa'nın arasındaydı. "Seninle bir işimiz yok gölge avcısı. Elbette başını belaya sokmak istemiyorsan. Bölgemizi işgal ederek yasaları çiğnedin. Seni Kurul'a şikayet edebiliriz-"

"Kurul başkalarının bölgelerine izinsiz girilmesini onaylamasa da, insanların kafasını kesmeye ve derisini yüzmeye karşı daha katı bir duruşları olduğunu söyleyebilirim. Öyle garipler işte," dedi Will.

"İnsanlar mı?" dedi Bayan Kara tükürürcesine. "Sıradanlardan bahsediyorsun. Sen de onları bizden fazla sevmezsin."

Ardından Tessa'ya döndü. "Sana gerçekte ne olduğunu söyledi mi? O insan değil-"

"Konuşana bak," dedi Tessa titreyen sesiyle.

"Peki kız, sana ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu Bayan Siyah, Will'e. "Yeteneğinden, neler yapabildiğinden bahsetti mi?"

"Eğer bir tahmin yürütmem gerekse," diye karşılık verdi Will. "Magister'la bir ilgisi olduğunu söylerdim."

Bayan Kara'nın yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "Magister'ı tanıyor musun?" Ardından Tessa'ya döndü, "Ah, anlıyorum. Kızın sana söylediklerini biliyorsun. Magister, benim küçük meleğim, hayal edebileceğinden çok daha tehlikelidir ve Tessa'nın yeteneğine sahip birinin doğması için uzun zaman bekledi. Kızın dünyaya gelmesini sağlayanın o olduğunu bile kabul edebilirsin-"

Odanın doğu duvarı birdenbire yıkılınca kadın söyleyeceklerini yutmak zorunda kaldı. Sanki Tessa'nın İncil hikayeleri kitabından bir manzaraydı, Jeriko'nun duvarlarının yıkılışı gibiydi. Bir an duvar yerindeydi ve bir saniye sonra orada hiçbir şey yoktu. Sadece dev kahverengi bir delik ve boğucu dumanlar.

Bayan Kara bir çığlık atıp kemikli elleriyle eteklerini topladı. Anlaşılan o da Tessa gibi duvarın yıkılmasını beklemiyordu.

Will, Tessa'nın elini tutup kızı kendine çekerek, vücudunu kalkan yaptı ve onu üstlerine yağan taş parçalarından koru-

du. Will'in kolları kızı sardığı anda Tessa, Bayan Kara'nın attığı çığlığı duydu.

Tessa, Will'in elinden kurtulup neler olduğunu görmeye çalıştı. Bayan Kara eldivenli eliyle, duvardaki kara deliği işaret ediyordu. Eli tir tir titriyordu. Tozlar daha yeni yeni yatışmaya başladığı için yıkıntıların üzerinden geçip onlara doğru ilerleyen görüntüler netlik kazanmıştı. Karşılarında iki insan belirdi, İkisinin de elinde birer bıçak vardı ve her bıçaktan Will'inki gibi mavi beyaz bir ışık saçılıyordu. *Melekler*, diye düşündü Tessa. Gerçekten öyle olup olmadığını merak etti ama hiçbir şey söylemedi. O kadar parlak bir ışığın kaynağı başka ne olabilirdi?

Bayan Kara, bir çığlık savurup ileri atıldı. Ellerini öne uzattığında, patlayan havai fişekler gibi ellerinden kıvılcımlar çıktı. Tessa birinin bağırdığını duydu, ses insan sesine benziyordu. Will bir anda Tessa'yı bırakıp parıldayan kılıcıyla Bayan Siyah'a saldırdı. Kılıç bir ıslık sesi çıkararak defalarca kadının göğsüne indi. Kadın çığlık atıp kıvranarak geri çekildi ve yere düştü. Arkasındaki korkunç masalardan birine çarptığında masa parçalanıp yere devrildi.

Will gülümsedi. Masum bir gülümseme değildi. Dönüp Tessa'ya baktı. Bir an konuşmadan birbirlerine baktılar, birbirlerine yaklaşmadan öylece durdular. Derken oğlanın arkadaşları yanlarına geldi. Işıltılı silahları vardı ve Tessa'nın gözünün görebildiğinden çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Kara pelerinlere bürünmüş iki adam.

Tessa duvarın dibine doğru gerileyip odanın ortasındaki karmaşadan uzak durmaya çalıştı. Bayan Kara lanetler savurarak, ellerinden saçtığı kıvılcımlarla saldırganları uzak tutmaya çalışıyordu. Bayan Siyah yere yığılmıştı, iç organları alev almış gibi vücudundan siyah dumanlar yükseliyordu.

Tessa koridora çıkan açık kapıya doğru ilerledi ama iki güçlü el onu tutup geri çekti. Tessa çığlık atıp kurtulmaya çalışsa da kollarını tutan eller çelik gibi güçlüydü. Başını yana çevirip dişlerini, onu tutan kişinin eline sapladı. Biri çığlık atıp kızı bıraktı. Kız geriye dönünce, kızıl saçlı uzun boylu bir adamla karşılaştı. Adamın yüzünde şok geçirdiğini belli eden bir ifade vardı. Kanayan elini göğsünde tutuyordu. "Will!" diye bağırdı adam. "Will, beni ısırdı!"

"Öyle mi Henry?" Dumanların ve alevlerin arasında beliren bir ruhu andıran Will, eğleniyormuş gibiydi. Tessa oğlanın arkadaşlarından ikincisinin hemen arkada olduğunu gördü. Kahverengi saçlı, iri yapılı genç adam, Bayan Kara'yla dövüşüyordu. Bayan Siyah, artık yerdeki kararmış bir kütleye dönüşmüştü. Will bir kaşını kaldırıp Tessa'nın durduğu yöne baktı. "Isırmak büyük bir görgüsüzlüktür," diye bilgilendirdi kızı. "Son derece kaba bir hareket olduğunu bilmelisin. Kimse sana bunu söylemedi mi?"

"Tanıştırılmadığınız bayanları arkadan yakalamak da büyük kabalık," dedi Tessa huysuz bir sesle. "Kimse size bunu söylemedi mi?"

Will'in, Henry diye seslendiği kızıl saçlı genç adam, kanayan elini tutarak yüzünde pişman bir gülümsemeyle başını salladı. Tessa onun da hoş bir yüzü olduğunu düşündü ve neredeyse genç adamı ısırdığı için pişmanlık duyacaktı.

"Will! Dikkat et!" diye seslendi kahverengi saçlı genç. Will arkasına döndüğü sırada, bir şey havada uçtu ve Henry'nin başını kıl payı ıskalayıp Tessa'nın arkasındaki duvara saplandı. Büyük, pirinç bir çarktı ve öyle büyük bir güçle duvara çarpmıştı ki, pastaya saplanmış mermer bir çatal gibi duvara yapışmıştı. Tessa arkasına baktığında Bayan Siyah'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. Gözleri, bembeyaz yüzünde kömür gibi ışıldıyordu. Siyah alevler, göğsündeki kılıcın etrafını sarmıştı.

"Lanet olsun-" Will belindeki kemerden yeni bir bıçak çekti. "O şeyin işini bitirdiğimizi sanmıştım-"

Dişlerini gösteren Bayan Siyah ileri atıldı. Will kadının önünden çekildi ama Henry o kadar hızlı değildi. Kadın, adama çarpıp yere devirdikten sonra pire gibi üzerine yapışıp onu yerde sürükledi. Sonunda pençelerini Henry'nin omuzlarına sapladığında, adam bir çığlık attı. Will, "*Uriel!*" diye bağırıp elindeki bıçağıyla kadına saldırdı. Bıçak birdenbire alev aldı. Oğlan bıçağı indirirken, Tessa geri çekilip duvara yaslandı. Bayan Siyah geriye doğru kaykılarak pençelerini öne uzattı, oğlana ulaşmayı denedi.

Ve bıçak, bir hamlede kadının gırtlağını kesti. Gövdeden ayrılan kafa, yere düşüp yuvarlandı. Üzerine dökülen siyah kan-

lar yüzünden şaşkına dönen Henry, durumun iğrençliğini vurgulayan birtakım sesler çıkardıktan sonra kadının vücudundan kalanları üzerinden ittirip ayağa fırladı.

O anda korkunç bir çığlık odayı doldurdu. "Hayıııır!"

Çığlık, Bayan Kara'dan gelmişti. Kadın ellerinden ve gözlerinden mavi kıvılcımlar saçmaya başlayarak, kendisini tutan kahverengi saçlı adamı yere serdi. Acı içinde yere yığılan adama aldırmayan kadın, gözlerinde siyah alevlerle Will ve Tessa'nın üzerine yürüdü. Tessa'nın daha önce duymadığı bir dilde konuşuyordu. Çıkardığı sesler, alevlerin çatırtısını andırıyordu. Elini havaya kaldıran kadın, alev topunu andıran bir şeyi Tessa'ya fırlattı. Elinde olmadan bir nara savuran Will, kılıcıyla beraber kızın önüne geçti. Alev topu kılıca çarpıp taş duvarlardan birine savruldu. Işık duvara değdiği anda, duvar alev aldı.

"Henry," diye bağırdı Will arkasına bakmaksızın, "Bayan Gray'i güvenli bir yere götürür müsün? Hemen!"

Bayan Kara yeni bir ışık topu fırlatmaya hazırlanırken, Henry'nin ısırılmış eli Tessa'nın omzuna kondu. *Neden beni öldürmeye çalışıyor?* diye düşündü Tessa. Neden Will'i öldürmeye çalışmıyor?

Tam o sırada, Henry kızı kendine çekerken Will'in bıçağından yeniden ışıklar saçıldı ve oda kör edici bir parıltıya büründü. Tessa bir an için kendini ışığın güzelliğine bakmaktan alamadı. Ardından Henry'nin bağırdığını duydu, kıza yere yatmasını söylüyordu ama çok geçti. Savrulan ışıltılı oklardan biri

kızın omzuna saplandı. Hızla gelen bir trenin altında kalmak gibiydi. Kız bir an Henry'nin elinden kurtuldu, ayağa kalkıp geriye devrildi. Başı, kör edici bir güçle duvara çarptı. Bilincinin açık olduğu son anlarda, Bayan Kara'nın kulakları sağır eden kahkahasını duydu ve ardından dünya karardı.

3

Enstitü

Sevgi, umut, korku, inanç -insanlığı insanlık yapan bunlardır;
Bunlar onun işaretleri, göstergeleri ve karakteridir.
- Robert Browning

Rüyasında Tessa yeniden Kara Ev'deydi. Ellerinden ve ayaklarından yatağa bağlanmıştı. Kara Kardeşler üzerine eğilmişti, ellerinde uzun dikiş iğneleri vardı ve tiz perdeden kahkahalar atıyorlardı. Derken Tessa'nın gözleri önünde görüntüleri değişti, gözleri kafalarına gömülüp saçları döküldü ve dudaklarının üzerinde iplikler belirdi. Görünmeyen bir şey, dudaklarını birbirine dikerek onları susturdu. Tessa sessiz çığlıklar attı ama kimse duymadı.

Ardından kardeşler tamamen ortadan kayboldu. Artık Tessa'nın yanı başında duran Harriet Teyze'siydi. Yüzü, onu öldüren korkunç hastalık sırasında olduğu gibi kıpkırmızıydı. Hüzünlü gözlerle Tessa'ya baktı. "Denedim," dedi. "Seni sevmeyi denedim ama içinde insanlığın kırıntısı dahi olmayan bir çocuğu sevmek kolay değil..."

"İnsan olmadığına emin misin?" dedi yabancı bir kadın sesi. "Söylesene Enok, eğer insan değilse ne?" Sesten sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Ne demek bilmiyorum? Herkes bir şeydir. Bu kızın bir şey olmaması mümkün değil..."

Tessa çığlık atarak uyandı, gözlerini açtı ve kendini gölgelere bakarken buldu. Karanlık her tarafı kaplamıştı. O panik anında dışarıdan gelen mırıltıları güçlükle duyuyordu. Oturur pozisyona geçmek için kendini zorladı, örtüleri ve yastıkları ittirdi. Derken üzerindeki battaniyenin kalın ve ağır olduğunu farketti. Kara Ev'deki ince, örgü battaniyesinden farklıydı.

Rüyasında gördüğü gibi bir yataktaydı, büyük, taştan bir odanın içindeydi ve neredeyse hiç ışık yoktu. Nefes alışının sesini duyabiliyordu. Yan tarafa bakınca gırtlağından istemsiz bir çığlık döküldü. Kabusunda gördüğü yüz tam karşısındaydı: Beyaz bir ay surat. Kafası kazınmış, mermer gibi pürüzsüz. Gözlerin olması gereken yerde boşluklar vardı. Gözler çıkarılıp alınmış gibi değil de sanki hiç varolmamış gibi duruyordu. Dudaklara siyah iplikle dikiş atılmıştı. Yüzde, Will'in derisin-

deki gibi işaretler vardı ama bu işaretler bıçakla kazınmış gibi duruyordu.

Kız yeniden çığlık atıp geriye doğru yalpaladı, yataktan düşer gibi oldu. Bir an için dengesini topladığını sandı ama yanılmıştı ve taş zemine yapıştı. Üstünü başını kontrol etti, anlaşılan bilincinin kapalı olduğu sırada biri ona gecelik giydirmişti. Ayağa kalkmaya çalışırken geceliğin kenarı yırtıldı.

"Bayan Gray." Biri ona sesleniyordu ama o panik anında tek düşünebildiği sesin tanıdık olmadığıydı. Konuşan kişi yatağın kenarında durmuş ona bakan canavar değildi, canavarın ürkütücü yüzü aynı ifadesizliği koruyordu. Kız hareket ettiğinde yerinden kımıldamamış, peşinden gitmeye kalkmamıştı. Tessa temkinli adımlarla yavaş yavaş gerileyip kapıyı bulmaya çalıştı. Oda karanlık olduğundan sadece oval şeklini seçebiliyordu, duvarlar ve zemin taştandı. Tavan yüksek olduğu için gölgeler içinde kalmıştı ve diğer taraftaki duvarda yüksek pencereler vardı. Bunlar, kiliselerinkileri andıran kemerli pencerelerdi. İçeri çok az ışık süzülüyordu ama görüldüğü kadarıyla dışarıda hava karanlıktı. "Theresa Gray-"

Tessa kapıyı buldu, metal tokmağı çevirdi ve kapıyı ittirdi. Kapı yerinden kımıldamadı. Tessa neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

"Bayan Gray!" dedi ses yeniden. Oda aniden ışıkla doldu –kızın hemen tanıdığı beyaz-gümüş rengi keskin ışıktı. "Bayan Gray, çok özür dilerim. Amacımız sizi korkutmak değildi." Ses

bir kadına aitti. Ses hala yabancıydı ama genç birine ait olduğu belliydi ve endişe tınısı taşıyordu. "Bayan Gray, lütfen."

Tessa yavaşça sesin geldiği tarafa döndü. Artık açıkça görebiliyordu. Burası, ortasında dört direkli dev bir yatağın yer aldığı taştan bir odadaydı. Yatağın kadife örtüsü, kızın yataktan düştüğü noktada yere yığılmıştı. İki taraftaki işlemeli perdeler geri çekilmişti ve yerde de zarif bir halı vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse oda oldukça boştu. Duvarlarda resimler veya fotoğraflar yoktu, ahşap mobilyalar işlemelerle süslü değildi. Yatağın yanında yatağa dönük duran iki iskemle ve ortalarında ufak bir kahve masası vardı. Odanın diğer köşesindeki paravan, büyük ihtimalle küveti ve el yıkama kasesini saklıyordu.

Yatağın yanında keşişlerinkini andıran bir cüppe giymiş, uzun boylu bir adam duruyordu. Cüppesinin kollarında ve eteğinde kahverengi işlemeler vardı. Adamın elinde, üzerinde bir melek şeklinin yer aldığı gümüş bir asa vardı. Asanın üzeri de işaretlerle süslenmişti. Cüppesinin başı açık olduğundan yaralı ve kör yüzü ortadaydı.

Onun yanında ufak tefek bir kadın duruyordu. Neredeyse çocuk denebilecek kadar ufak tefek kadın, kahverengi, gür saçlarını ensesinde toplamıştı. Zeki görünüşlü aydınlık bir yüzü, kuşlarınki gibi kara gözleri vardı. Güzel bir kadın olduğu söylenemezdi ama huzur dolu, şefkatli bakışları Tessa'nın içindeki paniğin dinmesini sağladı. Genç kız nedenini anlamasa da sakinleşti. Kadının elinde, Will'in Kara Ev'de elinde tuttuğuna

benzeyen parlak beyaz bir taş vardı. Taştan süzülen ışık odayı aydınlatıyordu.

"Bayan Gray," dedi kadın. "Ben Charlotte Branwell, Londra Enstitüsü'nün yöneticisiyim. Bu yanımdaki de Enok Kardeş-"

"Ne tür bir canavar o?" diye fısıldadı Tessa.

Enok Kardeş hiçbir şey söylemedi. Yüzü tamamen ifadesizdi.

"Dünyada canavarlar olduğunu biliyorum," dedi Tessa. "Beni aksine inandıramazsınız. Onları gördüm."

"Seni aksine inandırmayı zaten istemem," dedi Bayan Branwell. "Eğer dünya canavarlarla dolu olmasaydı, Gölgeavcıları'na ihtiyaç olmazdı."

Gölgeavcısı. Kara Kardeşler, Will Herondale'i öyle çağırmıştı.

Will. "Ben- Will benimleydi," dedi Tessa sesi titreyerek. "Mahzendeydik, Will dedi ki-" cümlesini tamamlayamadan kendini susturdu. Will'i adıyla değil soyadıyla çağırması gerekirdi. Şimdi ikisinin arasında gerçekte varolmayan bir samimiyet olduğunu zannedeceklerdi. "Bay Herondale nerede?"

"Burada," diye karşılık verdi Bayan Branwell. "Enstitüde."

"Beni buraya o mu getirdi?" diye fısıldadı Tessa.

"Evet ama ihanete uğramış gibi bakmanıza gerek yok Bayan Gray. Kafanızı çok kötü çarpmışsınız ve Will sizin için endişelenmiş. Her ne kadar görünüşü sizi korkutsa da, Enok Kardeş yetenekli bir şifa ustasıdır. Kafanızdaki hasarın hafif olduğunu belirledi. Hala yaşadığınız şokun etkisi altındasınız ve tedir-

ginsiniz. Aslında otursanız iyi olur. Çıplak ayakla taş zeminde dolaşmak, üşütmenizden başka bir işe yaramaz."

"Kaçamayacağımı mı söylemeye çalışıyorsunuz," dedi Tessa ve kuruyan dudaklarını yaladı.

"Eğer buradan gitmek isterseniz, konuşmamızın ardından gitmenize izin veririm," dedi Bayan Branwell. "Nefilim, zor durumdaki Aşağıdünyalılar'ı tuzağa düşürmez. Anlaşmalar bunu yasaklar."

"Anlaşmalar mı?"

Bayan Branwell bir an duraksadı, ardından Enok Kardeş'e dönüp alçak sesle bir şeyler söyledi. Adam cüppesinin başlığını kapatarak yüzünü sakladı ve Tessa'nın rahat bir nefes almasına yol açtı. Ama bu rahatlama bir saniye sürdü. Adamın kendisine doğru ilerlediğini gören Tessa aceleyle geri çekildi. Adam kapıyı açtı ve dışarı çıkmadan önce bir saniyeliğine eşikte duraksadı.

O bir saniyelik duraksamada Tessa'yla konuştu. Ama gerçek bir konuşma gibi değildi. Kız, adamın sesini zihninin içinde duydu. *Sen Eidolon'sun, Theresa Gray. Şekil değiştiricisin ama benim tanıdığım bir türden değilsin. Üzerinde iblis işareti yok.*

Şekil değiştirici. Demek adam, ne olduğunu biliyordu. Tessa kalbi deliler gibi çarparken, kapıdan çıkan adama baktı. Kapı yeniden kapandığında, Tessa koşup kapıya ulaşsa bile bir şekilde onu yeniden kilitli bulacağını biliyordu. Zaten kaçma ihtiyacı onu terketmiş gibiydi. Dizleri tutmuyordu. Yatağın yanındaki iskemlelerden birine yığıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Tessa'nın karşısındaki iskemleye geçen Bayan Branwell. Elbisesi her an üzerinden düşebilirmiş gibi duruyordu ama içine korse mi giymiş yoksa gerçekten çocuklarınki kadar minyon bir vücuda mı sahip, kestirmek imkansızdı. "Sana ne söyledi?"

Tessa başını iki yana sallayıp titreyen ellerini, Bayan Branwell'in görmemesi için kucağında birleştirdi.

Bayan Branwell şefkatli gözlerle kıza baktı. "Öncelikle," dedi, "şu siz lafını bir kenara bırakalım. Bana Charlotte diyebilirsin. Enstitüdeki herkes öyle der. Biz Gölgeavcıları'nın resmiyetten hoşlandığımız söylenemez."

Tessa başını salladı, yanaklarının kızardığını hissetti. Charlotte'un kaç yaşında olduğunu kestirmek güçtü. Kadın o kadar ufak tefekti ki, gerçekten genç olabilirdi ama otoriter havası daha yaşlı olduğu izlenimi yaratıyordu. Hatta bu yüzden onu adıyla çağırmak Tessa'ya garip gelecekti. Yine de Harriet Teyze'nin dediği gibi, Roma'dayken Romalı gibi davranmalıydı.

"Charlotte," dedi Tessa ismi denemek istercesine.

Bayan Branwell -Charlotte- gülümseyerek arkasına yaslandı. Tessa şaşkınlıkla onun da koyu renk dövmeleri olduğunu gördü. Dövmeleri olan bir kadın! İşaretleri Will'inkiler gibiydi. Bileklerindeki şekiller açıkça ortadaydı ve sol elinde gözü andıran bir şekil vardı. "İkinci olarak, sana, seninle ilgili ne bildiğimi söyleyeyim Theresa Gray." Önceden konuş-

tuğu gibi sakin bir sesle konuşuyordu ama gözleri nazik olsa da bakışları keskindi. "Amerikalısın. Ağabeyinle buluşmak için New York'tan buraya geldin. Sana bir gemi bileti yolladı. Adı Nathaniel."

Tessa donup kaldı. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Will'in seni Kara Kardeşler'in evinde bulduğunu biliyorum," dedi Charlotte. "Magister olarak adlandırdığın birinin senin için geldiğini iddia ettin. Magister'ın kim olduğunu bilmediğini biliyorum. Kara Kardeşler'le yapılan dövüşte bayıldın ve buraya getirildin."

Charlotte'un kelimeleri, kilitli bir kapıyı açan anahtar gibiydi. Tessa aniden olanları hatırladı. Will'le koridorda koşuşlarını, metal kapıları, kanla kaplı odayı, kafası kopan Bayan Siyah'ı hatırladı. Will bıçağını çekmiş-

"Bayan Siyah," diye fısıldadı.

"Şu anda gayet ölü," dedi Charlotte. Omuzlarını iskemlenin arkasına yasladı. O kadar küçüktü ki, başı iskemlenin bittiği yere yetişmiyordu, annesinin kucağında oturan bir çocuk gibiydi.

"Ya Bayan Kara?"

"Kaçtı. Bütün evi ve yakınlardaki alanı taradık ama izini bulamadık."

"Bütün evi aradınız mı?" Tessa'nın sesi belli belirsiz titredi. "Başka kimse yok muydu? Canlı veya... ölü?"

"Ağabeyine rastlamadık Bayan Gray," dedi Charlotte. Ses tonu nazikti. "Ne evin içinde ne de yakınlarındaydı."

"Onu gerçekten aradınız mı?" Tessa neredeyse ağlayacaktı.

"Ağabeyini bulamadık," diye tekrarladı Charlotte. "Ama ona yazdığın mektupları bulduk."

"Mektuplarımı mı?"

"Ağabeyine yazdığın ve asla yollayamadığın mektuplar," dedi Charlotte. "Yatağının altındaydı."

"Onları okudunuz mu?"

"Onları okumak zorundaydık," dedi Charlotte aynı nazik ses tonuyla. "Bunun için özür diliyorum. Aşağıdünya'dan birini, ender olarak Enstitüye getiririz. Gölgeavcısı olmayanların normalde burada yeri yoktur. Bu durum bizim için de büyük bir risk teşkil ediyor. Tehlikeli olmadığını bilmek zorundaydık."

Tessa başını yana çevirdi. Bu yabancının en samimi, en savunmasız düşüncelerini izinsiz okuduğunu bilmek korkunçtu. O mektuplara rüyalarını, umutlarını ve korkularını dökerken kimsenin onları okuyacağını düşünmemişti. Gözleri acımaya başladı, gözyaşları gözlerine doldu ama kız onları bastırdı. Herkese ve en çok da kendine kızgındı.

"Ağlamamaya çalışıyorsun," dedi Charlotte. "Ağlamamaya çalışırken, doğrudan parlak bir ışığa bakmanın bazen yararı olur. Cadı ışığını dene."

Tessa bakışlarını Charlotte'un elindeki taşa kaydırıp bütün gücüyle ışığa odaklandı. Taşın ışığı, patlayan bir güneş gibi gittikçe güçlendi. "Demek," diye söze başladı boğazındaki

kuruluk biraz olsun geçtiğinde, "tehlikeli olmadığıma karar verdiniz?"

"Şimdilik sadece kendin için tehlikelisin," dedi Charlotte. "Seninki gibi bir güç, şekil değiştirme gücü –Kara Kardeşler'in seni ele geçirmek istemelerine şaşmamalı. Diğerleri de aynı şeyi isteyecektir."

"Sizler gibi mi?" dedi Tessa. "Yoksa yardımsever kişiler olduğunuz için mi beni değerli enstitünüze getirdiğinizi iddia edeceksin?"

Charlotte'un yüzünde kırgın bir ifade belirdi. Bu ifade uzun sürmedi ama gerçekti ve Tessa'nın Charlotte hakkında gerçekten yanılıyor olabileceğini düşünmesine yol açtı.

"Yardımseverliğimizden değil," dedi kadın. "Benim görevim bu. Bizim görevimiz."

Tessa boş gözlerle kadına baktı.

"Belki de," dedi Charlotte, "en iyisi sana ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı açıklamam."

"Nefilim," dedi Tessa. "Kara Kardeşler, Bay Herondale'e böyle hitap etti." Charlotte'un elindeki çizimi işaret etti. "Sen de Nefilim'sin, değil mi? Bu yüzden işaretlerin var."

Charlotte başını sallayarak onayladı. "Ben de Nefilim'im, Gölgeavcıları'ndan biriyim. Bizler özel yetenekleri olan bir ırkız. Çoğu insandan daha hızlı ve çeviğiz. Göz boyama büyüleriyle kendimizi saklama becerisine sahibiz. Ve özellikle iblisleri öldürmek konusunda yetenekliyiz."

"İblisler. Yani şeytan gibi mi?"

"İblisler şeytani yaratıklardır. Bu dünyaya gelip beslenmek için, büyük mesafeler aşarlar. Eğer biz onları durdurmazsak her şeyi yok edip tüm canlıları öldürmekten kaçınmazlar." Yoğun ve ciddi bir sesle devam etti. "Nasıl insan polislerin görevi, vatandaşları birbirinden korumaksa bizim görevimiz de insanları iblislerden ve diğer doğaüstü tehlikelerden korumak. Gölgeler Dünyası'nı etkileyen suçlar işlendiğinde, dünyamızın yasaları çiğnendiğinde olayları araştırmak bize düşer. Bizi bağlayan yasalar var ve kesin olarak bilmesek de bu yasaların çiğnendiğinden şüphelendiğimiz anda araştırmaya başlarız. Will sokakta bulduğu ölü kızdan sana bahsetmiş. Bulduğumuz tek ceset onunki oldu ama kaybolan başkaları da var. Şehrin yoksul kesimlerinden gelme sıradan oğlanlar ve kızlar kaybolup duruyor. İnsanları öldürmek için büyü kullanmak Yasa'ya aykırıdır ve bu yüzden bizim alanımıza girer."

"Bay Herondale polis olamayacak kadar genç görünüyor."

"Gölgeavcıları çabuk olgunlaşır ve Will tek başına değil." Charlotte daha fazla bilgi vermek istemiyormuş gibi göründü. "Tek yaptığımız bu değil. Yasa'yı korur ve anlaşmalara uyulmasını sağlarız. Aşağıdünyalılar arasında barışı sağlayan budur."

Will de daha önce bu kelimeyi kullanmıştı. "Aşağıdünya mı? Öyle bir yer mi var?"

"Aşağıdünyalı doğaüstü kökenlere sahip bir varlık ya da kişidir. Vampirler, kurtadamlar, periler, iblis efendileri –hepsi Aşağıdünyalı'dır."

Tessa kadına bakakaldı. Perilerin yeri masallardı ve vampirler de çocukları korkutmak için anlatılan hikayelerdi. "O yaratıklar gerçekten var mı?"

"Sen de bir Aşağıdünyalı'sın," dedi Charlotte. "Enok Kardeş bunu doğruladı ama ne tür bir Aşağıdünyalı olduğunu bilmiyoruz. Senin yapabildiğin büyü, yeteneğin, sıradan bir insanın sahip olabileceği bir şey değil. Bizlerden biri, yani bir Gölgeavcısı da senin yaptıklarını yapamaz. Will senin bir tür iblis efendisi olabileceğini söyledi, benim tahminim de bu yönde olurdu ama bütün iblis efendilerinin vücutlarında, ne olduklarını belli eden işaretleri vardır. Kanatlar, toynaklar, perdeli parmaklar ya da Bayan Kara örneğinde gördüğün gibi pençemsi eller. Ama sen görünüş olarak tamamen insansın. Mektuplarından anlaşıldığı kadarıyla annen ve baban da insan. Daha doğrusu sen öyle olduklarına inanıyorsun."

"İnsan olduklarına inanıyorsun derken ne demek istiyorsun?" Tessa gözlerini kadına dikti. "Neden insan olmasınlar?"

Charlotte yanıt veremeden kapı açılınca, beyaz şapkalı, beyaz önlüklü siyah saçlı genç bir kız, elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Tepsiyi aralarındaki masaya bıraktı.

"Sophie," dedi Charlotte. Kızı gördüğüne sevinmiş gibiydi. "Teşekkürler. Bu, Bayan Gray. Bu gece misafirimiz olacak."

Sophie üstünü başını düzeltip Tessa'ya dönerek reverans yaptı. "Hanımefendi," dedi.

Ama Tessa biri tarafından kendisine hanımefendi denmesinin tadını çıkaramadı çünkü Sophie başını kaldırdığında ortaya çıkan yüzün korkunçluğunu gördü. Sophie aslında çok güzel bir kız olabilirdi, gözleri parlak kestane rengiydi, teni pürüzsüzdü, dudakları biçimli ve yumuşaktı –ama ne yazık ki, şakağından dudağının kenarına uzanan çirkin bir yara izi kızın yüzünü mahvetmişti. Tessa yaşadığı şoku saklamaya çalıştı ama Sophie'nin gözlerinden, çabasının işe yaramadığını anladı.

"Sophie," dedi Charlotte, "rica ettiğim koyu kırmızı elbiseyi getirdin mi? Onun Tessa için, fırçalanıp silinmesini sağlar mısın?" Hizmetçi selam verip gardıroba doğru ilerlerken, Charlotte yeniden Tessa'ya döndü. "Jessamine'in eski elbiselerinden birini senin için çıkarttırdım. Üzerindeki giysiler mahvolmuştu."

"Çok teşekkür ederim," dedi Tessa hafif huzursuz olarak. Birilerine minnettar olmaktan hoşlanmıyordu. Kardeşler ona iyilik yapıyormuş gibi davranmıştı ve işin nereye vardığı açıktı.

"Bayan Gray." Charlotte ne düşündüğünü anlamış gibi ona baktı. "Gölgeavcıları ve Aşağıdünyalılar düşman değildir. Aramızdaki ilişki çok iyi olmayabilir ama inancıma göre Aşağıdünyalılar'a güvenmek gerekir. Ve hatta iblislere karşı verilen savaşta başarı elde etmek için, bu güvenin anahtar bir rol

oynadığına inanıyorum. Senden yararlanmak istemediğimizi ispatlamak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben..." Tessa derin bir nefes aldı. "Kara Kardeşler gücümden ilk bahsettiklerinde çıldırmış olduklarını düşündüm," dedi. "Onlara bahsettikleri şeylerin varolmadığını söyledim. Ardından bahsettikleri yaratıkların varolduğu bir kabusa hapsolduğumu düşündüm. Derken Bay Herondale geldi. Büyünün varlığından haberdardı ve elinde parıldayan taş vardı. O zaman kendi kendime dedim ki, *işte bana yardım edebilecek biri.*" Charlotte'a baktı. "Ama sizler de niye böyle olduğumu ve hatta ne olduğumu bilmiyormuş gibi görünüyorsunuz. Eğer siz bile bilmiyorsanız..."

"Dünyanın gerçekte nasıl olduğunu görmeyi öğrenmek zordur," dedi Charlotte. "Çoğu insan asla öğrenmez. Çoğu gördüklerine katlanamaz. Ama yazdığın mektupları okudum. Güçlü olduğunu biliyorum. Aşağıdünyalı olsun olmasın, başka bir genç kızın dayanamayıp ölebileceği şeylere katlanmışsın."

"Seçme şansım yoktu. Ağabeyim için yaptım. Yoksa onu öldürürlerdi."

"Kendileri acı çekmektense sevdikleri insanların acı çekmesini tercih edecek insanlar tanıyorum ama yazdığın mektuplardan anladığım kadarıyla bu ihtimali düşünmemişsin bile." Charlotte öne eğildi. "Ağabeyinin nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrin var mı? Öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Tessa bir an için nefes alamadı.

"Bayan Branwell!" Şarap kırmızısı elbisenin eteklerini fırçalayan Sophie, başını kaldırıp Tessa'yı şaşırtan, uyarıcı bir ses tonuyla konuşmuştu. Oysa okuduğu kitaplar Tessa'ya hizmetkarların asla işverenlerinin sözlerine karışma hakkı olmadığını söylüyordu.

Charlotte söylediklerine pişman olmuş göründü. "Sophie, benim küçük meleğim," dedi. "Bazen aşırı açıksözlü olabiliyorum. Bildiğin şeyler olabileceğini düşündüm, belki mektuplarına yazmadığın ama ağabeyinin yerini bulmamıza yarayacak bir şeyler bulmuşsundur."

Tessa başını iki yana salladı. "Kara Kardeşler bana onun güvenli bir yerde hapis olduğunu söyledi. Hala orada olduğunu varsayıyorum ama onu nasıl bulacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"O zaman ağabeyin bulunana kadar burada, Enstitü'de kalmalısın."

"Sadakanıza ihtiyacım yok." Tessa başını dik tuttu. "Kendime kalacak bir yer bulabilirim."

"Bizimkine sadaka denmez. Yasalar gereği Aşağıdünyalılar'a yardım etmek zorundayız. Gidecek yeri olmayan birini buradan yollamak, Anlaşmalar'ı bozmak olur ki, onlar, uymamız gereken en önemli kurallardır."

"Karşılığında hiçbir şey istemeyecek misiniz?" Tessa'nın ses tonu acıydı. "Yeteneğimi kullanmamı istemeyecek misiniz? Değişmem gerekmeyecek mi?"

"Eğer," dedi Charlotte, "gücünü kullanmak istemiyorsan seni, onu kullanmaya zorlamayacağız ama gücünü nasıl kontrol altına alacağını ve kullanacağını öğrenmenin en çok sana yararı olacağına-"

"Hayır!"

Tessa o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki Sophie irkilip elindeki fırçayı düşürdü. Charlotte önce Sophie'ye, ardından Tessa'ya baktı. "Nasıl istersen. Bize yardım edebileceğin başka yollar da var. Eminim ki mektuplarında geçmeyen ama bildiğin pek çok şey vardır. Karşılığında biz de ağabeyini aramana yardım ederiz."

Tessa başını kaldırdı. "Bunu yapar mısınız?"

"Sana söz veriyorum." Charlotte ayağa kalktı. İkisi de çaylarına dokunmamıştı. "Sophie, Bayan Gray'in giyinmesine yardım ettikten sonra, onu akşam yemeği için yanımıza getirir misin?"

"Akşam yemeği mi?" Nefilimler, Aşağıdünya, periler, vampirler ve iblisler gibi doğaüstü şeyleri dinledikten sonra, yemek fikrinin sıradanlığı neredeyse şok ediciydi.

"Kesinlikle. Saat neredeyse yedi oldu. Will'le tanıştın, diğerleriyle de yemekte tanışabilirsin. Belki de güvenilir kişiler olduğumuzu anlarsın."

Tessa hafifçe başını sallayınca, Charlotte odadan çıktı. Kapı arkasından kapanırken, Tessa başını sallamakla yetindi. Harriet Teyze de patronluk taslamasını severdi ama Charlotte Branwell'le kıyaslandığında onunki patronluk taslamak sayılmazdı.

"Sert tavırlarına bakma, aslında çok nazik biridir," dedi Sophie, Tessa'nın giyeceği elbiseyi yatağa bırakırken. "Daha iyi yürekli kimseyi tanımıyorum."

Tessa parmağının ucuyla elbisenin koluna dokundu. Charlotte'un söylediği gibi koyu kırmızı satendendi. Bileklerine ve eteklerine siyah kurdeleler takılmıştı. Tessa'nın daha önce hiç bu kadar hoş bir elbisesi olmamıştı.

"Akşam yemeği için giyinmene yardım etmemi ister misin?" diye sordu Sophie. Tessa, Harriet Teyze'nin her zaman tekrarladığı bir şeyi hatırladı –bir insanı, arkadaşlarının onunla ilgili anlattıklarından değil hizmetkarlarına davranışından tanırsınız. *Eğer Sophie, Charlotte'un iyi yürekli olduğunu söylüyorsa belki de gerçekten öyledir.*

Hafifçe başını kaldırdı. "Çok teşekkürler Sophie. Sanırım yardımına ihtiyacım olacak."

Daha önce teyzesi dışında hiç kimse Tessa'nın giyinmesine yardım etmemişti. Her ne kadar kendisi de zayıf olsa bile, elbisenin daha ufak tefek bir kız için hazırlandığı belliydi. Üzerine oturması için Sophie'nin, Tessa'nın korsesini iyice sıkması gerekti. Hizmetçi korseyi sıkarken, Tessa nefesini tuttu. "Bayan Branwell korselerden hoşlanmaz," diye açıkladı hizmetçi.

"Baş ağrısına yol açtığına inanıyor ve vücudu güçsüz düşürdüğünü söylüyor. Gölgeavcıları güçsüz düşme riskine giremez

ama Bayan Jessamine elbisesinin belinin daracık olmasından hoşlandığı için korsede ısrar etti."

"Eh," dedi korse yüzünden nefes alamayan Tessa, "ben zaten Gölgeavcısı değilim."

"O da doğru," dedi Sophie. Elbisenin arkasına hoş bir fiyonk attı. "İşte. Nasıl oldu?"

Tessa aynada kendine baktığında gözlerine inanamadı. Üzerindeki elbise çok küçüktü ve vücuda oturacak şekilde tasarlanmıştı. Kalçalarına doğru tamamen vücuduna oturmuş ve bütün hatlarını ortaya çıkarmıştı. Kolları geriye doğru kıvrılıyor ve şampanya rengi danteller ortaya çıkıyordu. Tessa bu elbise içinde daha yaşlı göründüğünü düşündü. Ama aynadaki görüntüsü kesinlikle Kara Ev'dekinden farklıydı, artık trajik bir korkuluk gibi görünmüyordu. Ama aynada gördüğü, kendisine tamamen yabancı biriydi. *Ya değiştikten sonra kendi halime döndüğümde bunu düzgün yapmamışsam? Ya karşımdaki benim gerçek yüzüm değilse?* Bu düşüncenin yarattığı panik duygusu, kendisini bayılacakmış gibi hissetmesine yol açtı.

"Yüzün çok solgun," dedi Sophie, Tessa'yı alıcı gözle inceledikten sonra. En azından elbisenin darlığından rahatsız olmuş görünmüyordu. "Renklenmesi için yanaklarını çimdiklemeyi deneyebilirsin. Bayan Jessamine öyle yapıyor."

"Bayan Jessamine'in bu elbiseyi bana ödünç vermesi büyük bir nezaket örneği."

Sophie kahkahasını güçlükle bastırdı. "Bayan Jessamine bu elbiseyi hiç giymedi. Bayan Branwell ona bunu hediye olarak verdi ama Bayan Jessamine kendini ucuz gösterdiğini söyleyerek, elbiseyi dolabın dibine attı. Bana soracak olursan kıymet bilmez bir hareket. Haydi, yanaklarını biraz çimdikle. Süt kadar beyaz."

Yanaklarını çimdikledikten sonra Sophie'ye teşekkür eden Tessa, yatak odasından, uzun taş koridora çıktı. Charlotte koridorda onu bekliyordu. Oyalanmadan, peşinde Tessa'yla yürümeye başladı. Tessa hafif topallıyordu çünkü ayağına tam uymayan siyah ipek ayakkabılar, yaralı ayaklarına karşı hiç nazik değildi.

Enstitü'de olmak, bir kalenin içinde olmak gibiydi. Şatafatlı bir tavanı vardı, duvarlara halılar asılmıştı. En azından Tessa, gerçek bir kalenin içinin böyle görüneceğini zannediyordu. Halılara yıldız, kılıç, Will ve Charlotte'da gördüğüne benzer işaretler işlenmişti. Sürekli tekrar eden bir sembol de vardı: Bir elinde kılıç diğer elinde kadehle gölden çıkan bir melek.

"Burası eskiden bir kiliseydi," dedi Charlotte, Tessa'nın aklından geçen soruya yanıt verircesine. "Boşluk Kilisesi. Londra yangınında büyük ölçüde yanmıştı. Araziyi alıp eski kilisenin kalıntılarından Enstitü'yü inşa ettik. Kutsal topraklarda olmak, amaçlarımız düşünüldüğünde oldukça önemli."

"İnsanlar eski bir kilise arazisine bina inşa etmenizi garip bulmadı mı?" diye sordu Tessa kadına ayak uydurmak için acele ederken.

"Burada olduğumuzu bilmiyorlar. Sıradanlar -normal insanlara bu adı veririz- ne yaptığımızın farkında değil," diye açıkladı Charlotte. "Onlar için burası boş bir arazi parçası. Ayrıca sıradanlar, onları doğrudan etkilemeyen şeylerle pek ilgilenmez." Dönüp Tessa'yı başka bir kapıdan geçirdi ve birlikte iyi aydınlatılmış yemek odasına girdiler. "İşte geldik."

Aniden ışığa çıkmak, Tessa'nın gözlerini kırpıştırmasına yol açtı. Oda devasaydı, içerde yirmi kişinin rahatlıkla yemek yiyebileceği bir masa vardı. Tavanda dev bir gaz lambası asılıydı ve üzerinden yayılan sarı ışık odayı dolduruyordu. Yan taraftaki dolaba, pahalı görünüşlü Çin porselenleri dizilmişti. Odanın bir duvarı boyunca, kocaman işlemeli bir çerçeveli ayna uzanıyordu. Beyaz çiçeklerle süslenmiş cam bir kase masanın ortasında duruyordu.

Her şey ince bir zevki işaret ediyordu ama oldukça sıradandı. Odada olağandışı veya evde yaşayanların gerçek doğasını gösteren hiçbir şey yoktu.

Her ne kadar uzun yemek masasının tamamına beyaz bir örtü serilmiş olsa da sadece bir ucuna servis açılmıştı. Beş kişilik bir sofra kurulmuştu. İki kişi çoktan yerlerine geçmişti -Will ve Tessa'nın yaşlarında, dekolte bir elbise giymiş, açık renk saçlı bir kız. İkisi de birbirlerini görmezden geliyor gibiydi. Tessa,

içeri girdiklerini gören Will'in yüzünde beliren rahatlama ifadesini farketti.

"Will," dedi Charlotte. "Bayan Gray'i hatırlıyorsundur."

"Onunla ilgili anılarım hala çok canlı," dedi Will. Artık üzerinde önceki gün giydiği garip siyah kıyafetler yoktu. Sıradan bir pantolon ve yakası siyah kadife, gri bir ceket giymişti. Ceketin grisi, gözlerinin mavisini iyice ortaya çıkarıyordu. Tessa'ya bakıp gülümseyince, yanakları kızaran genç kız elinde olmadan gözlerini kaçırdı.

"Ve Jessamine –Jessie, lütfen başını kaldırıp buraya bak. Bu, Bayan Theresa Gray, Bayan Gray, bu da Jessamine Lawlace."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı Jessamine. Tessa elinde olmadan gözlerini kıza dikti. Akıl almaz bir güzelliği vardı, Tessa'nın okuduğu romanlarda İngiliz gülü olarak tarif edilen kızlardandı. Neredeyse gümüş rengi saçlar, yumuşak kahverengi gözler, krem rengi bir ten. Parlak mavi bir elbise giyen kızın bütün parmakları yüzüklerle süslenmişti. Eğer onda da Will ve Charlotte'daki siyah işaretler varsa bile, elindeki takılardan ötürü görünmüyordu.

Will, Jessamine'e küçümseyen bir bakış fırlattıktan sonra Charlotte'a döndü. "Sevgili kocanız nerede?"

Bir iskemle çeken Charlotte, Tessa'ya karşı tarafa, Will'in yanındaki iskemleye oturmasını işaret etti. "Henry çalışma odasında. Onu alması için Thomas'ı yolladım. Birazdan burada olur."

"Ya Jem?"

Charlotte uyarıcı bir bakış fırlattı. "Jem kendini iyi hissetmiyor," demekle yetindi. "O günlerden biri."

"Onun için hep o günlerden biri." Jessamine'in sesinden, rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Tam Tessa, Jem'in kim olduğunu soracaktı ki Sophie arkasında gri saçlı, orta yaşlı, şişman bir kadınla içeri girdi. Kadın kafasına bir bone geçirmişti. İkili tepsiden yemek servisine başladı. Yemekte rosto, patates, çorba, ekmek ve yumuşak, sarı tereyağı vardı.

Tessa'nın aniden başı döndü, ne kadar aç olduğunu unutmuştu. Ekmek parçalarından birini ısırdığı anda Jessamine'in ona baktığını farketti.

"Biliyor musun?" dedi Jessamine havaya konuşur gibi, "daha önce hiç yemek yiyen iblis efendisi görmemiştim. Herhalde kilo vermek için, koşman gerekmiyordur. Büyünü kullanıp kendini zayıflatabilirsin."

"Onun iblis efendisi olduğunu kesin olarak bilmiyoruz Jessie," dedi Will.

Jessamine onu görmezden geldi. "Şeytani olmak gerçekten korkunç mu? Cehenneme gideceğin için endişeleniyor musun?" Tessa'ya doğru eğildi, "sence şeytan neye benziyor?"

Tessa çatalını masaya bıraktı. "Onunla tanışmak ister misin? İstersen hemen şimdi buraya çağırabilirim. Ne de olsa iblis efendisiyim ya?"

Will istemeden bir kahkaha attı. Jessamine'in gözleri kısıldı. "Kaba olmaya gerek yok," diye söze başladı ama sözü Charlotte'tan yükselen bir şaşkınlık çığlığıyla kesildi.

"Henry!"

Yemek odasının kemerli girişinde, Tessa'nın, Will'in yanından anımsadığı bir adam duruyordu. Kızıl saçlı ve ela gözlüydü. Üzerinde yıpranmış bir tüvit Norfolk ceketi vardı, pantolonu kömür tozunu andıran bir tozla kaplıydı ama Charlotte'un çığlık atmasına yol açan bunlardan hiçbiri değildi. Adamın sol kolunun yanıyormuş gibi görünmesiydi. Dirseğinden yukarısı alevlerle kaplıydı ve kolundan siyah dumanlar tütüyordu.

"Charlotte, hayatım," dedi Henry, ağzı açık ona bakan eşine. Charlotte'un yanındaki Jessamine'in gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim, geciktim. Ama nedenini biliyorsun, detektörü çalıştırmayı başardığımı sanıyorum-"

Will araya girdi. "Henry," dedi, "alev aldığının farkındasın, değil mi?"

"Ah evet," dedi Henry söylenenleri duymamış gibi dalgın bir tavırla. Alevler artık omuzlarına ulaşmıştı. "Bütün gün deliler gibi çalıştım. Charlotte, detektörle ilgili söylediklerimi duydun mu?"

Charlotte elini ağzından çekti. "Henry!" diye bağırdı. "Kolun!"

Henry koluna baktığında ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Tek söyleyebildiği, "Neler oluyor?" oldu ama Will çoktan hare-

kete geçmişti. Masadaki vazoyu alıp içindeki suyu Henry'nin üstüne döktü. Alevler birkaç cızırtının ardından söndüğü zaman, Henry sırılsıklam bir halde kapının eşiğinde duruyordu. Ceketinin kolu kararmıştı ve ayaklarının dibinde bir düzine beyaz çiçek vardı.

Henry'nin gözlerinin içi gülüyordu. Yüzünde belirgin bir tatmin duygusuyla ceketinin koluna hafifçe vurdu. "Bunun anlamını biliyorsun, değil mi?"

Will vazoyu yerine bıraktı. "Kendini yakmışsın ve haberin yok?"

"Geçen hafta geliştirdiğim alevlere dayanıklı karışım işe yarıyor!" dedi Henry gururlu bir ses tonuyla. "Bu malzeme en az on dakikadır yanıyor ve alevler omza kadar ancak gelebildi!" Gözlerini kısıp koluna baktı.

"Belki ne kadar süreceğini görmek için ceketin diğer kolunu da tutuşturmalıyım."

"Henry," dedi şok duygusundan yeni kurtuluyormuş gibi görünen Charlotte. "Kendini bile bile yaktıysan boşanma işlemlerine başlayacağım. Şimdi otur ve yemeğini ye. Ve misafirimize merhaba de."

Henry oturdu ve masanın diğer tarafındaki Tessa'ya baktı. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Seni tanıyorum," dedi. "Beni ısırmıştın!" Bu sözleri, ikisinin paylaştığı hoş bir anıdan bahsedercesine memnun bir ses tonuyla söylemişti.

Charlotte kocasına çaresiz bir bakış fırlattı.

"Bayan Gray'e, Pandemonium Kulübü'nü sordun mu?" diye sordu Will.

Pandemonium Kulübü. "Bu adı biliyorum. Bayan Kara'nın arabasının yan tarafında yazıyordu," dedi Tessa.

"O bir örgüt," dedi Charlotte. "Sihirli sanatlarla ilgilenen sıradanların kurduğu, oldukça eski bir örgüt. Toplantılarında büyü yapıp iblisleri ve ruhları çağırmayı deniyorlar." Sıkıntıyla iç çekti.

Jessamine somurttu. "Ne için çabaladıklarını anlamıyorum," dedi. "Büyülerle uğraşmak ve kapüşonlu cüppeler giymek çok aptalca. Kesinlikle kendilerini komik duruma düşürüyorlar."

"Bundan fazlasını yapıyorlar," dedi Will. "Aşağıdünya'da senin tahmin edebileceğinden çok daha güçlüler. Sıradan sosyetesinin en zengin ve güçlü figürleri bu örgütün üyesi-"

"Bu söylediğin, onları olsa olsa daha da aptal bir gruba dönüştürür." Jessamine saçlarını savurdu. "Madem paraları ve güçleri var ne demeye büyüyle uğraşıyorlar?"

"İyi bir soru," dedi Charlotte. "Bu işlere karışan sıradanlar, işin sonunun ne kadar tatsız olacağını çoğu zaman kavrayamıyor."

Will omuz silkti. "Jem'le ara sokakta bulduğumuz bıçağın üzerindeki sembolün nereden geldiğini araştırınca, Pandemonium Kulübü'nü keşfettim. Kulüp üyeleri de bana Kara Kardeşler'den bahsetti. Sembol, onların sembolüydü –iki yılandan bahsediyorum. Aşağıdünyalılar'ın gittiği bir dizi gizli

kumarhanenin gözetmenliğini yapıyorlarmış. Sıradanları içeri çekip sihirli oyunlarda bütün paralarını kaybetmelerini sağlıyor, ardından insanlar boğazlarına kadar borca batınca, Kara Kardeşler akıl almaz faizlerle onlara borç veriyormuş." Will, Charlotte'a baktı. "Yürüttükleri başka işler de varmış, hiç de hoş olmayan işler. Tessa'yı tuttukları ev bana anlatıldığı kadarıyla, sıradışı zevkleri olan sıradanlara hizmet veren bir Aşağıdünya kerhanesiymiş."

"Will, aslında emin değilim-" diye söze başlayacak oldu Charlotte.

"Hah," dedi Jessamine. "Oraya gitmek için bu kadar hevesli olmana şaşmamalı o zaman William."

Will'in canını sıkmayı umduysa bile işe yaramamıştı. Konuşmasa da aynı şey olurdu, çünkü oğlan kıza bakmadı bile. Kaşlarını hafif çatmış, Tessa'ya bakıyordu. "Rahatsız oldun mu? Gördüğün onca şeyden sonra bu kadar kolay şok geçireceğini sanmıyorum."

"Rahatsız olmadım Bay Herondale." Ama bu kelimelere rağmen Tessa'nın yanakları kızarmıştı. İyi yetiştirilmiş genç hanımlar kerhanenin ne olduğunu bilmez ve kesinlikle toplum içinde bu kelimeyi ağza almazdı. Cinayet ayrı bir şeydi ama bu... "Ama oranın nasıl öyle bir yer olabileceğini anlamıyorum," dedi olabildiğince ciddi bir sesle. "Ne gelen vardı ne giden. Sadece tek bir hizmetçi ve bir de arabacı vardı. Orada kaldığım dönemde başka hiç kimseyi görmedim."

"Evet, ben geldiğimde de neredeyse tamamen terkedilmişti," diye ona hak verdi Will. "Seni gözden uzak tutmak adına, bir süreliğine işleri dondurmaya karar verdikleri açık." Charlotte'a baktı. "Sence Bayan Gray'in ağabeyinin de benzer yetenekleri var mı? Kara Kardeşler belki bu yüzden onu yakalamıştır."

Konunun değişmesine memnun olan Tessa araya girdi. "Ağabeyimin böyle şeyler yaptığını hiç görmedim ama Kara Kardeşler beni bulana kadar benim de böyle bir özelliğim yoktu."

"Yeteneğin ne?" diye sordu Jessamine. "Charlotte söylemiyor."

"Jessamine!" dedi Charlotte azarlarcasına.

"Bir yeteneği olduğuna inanmıyorum," diye devam etti Jessamine. "Bence o, Aşağıdünyalı olduğuna inanırsak, Anlaşmalar gereği ona iyi davranmak zorunda kalacağımızı bilen küçük bir sahtekar."

Tessa çenesini sıktı. Harriet Teyze'sinin söylediklerini hatırladı. *Öfkelenme Tessa, sana sataştığı için ağabeyinle kavga etme.* Umrunda değildi. Hepsi ona bakıyordu –Henry meraklı ela gözlerini, Charlotte keskin bakışlarını, Jessamine saklamaya gerek duymadığı küçümseme dolu bakışları ve Will eğlendiğini belli eden gözlerini kıza dikmişti. Ya hepsi Jessamine'in düşündüğü gibi düşünüyorsa? Ya hepsi kızın yardım dilendiğini sanıyorsa? Harriet Teyze, kızın sadaka kabul etmesine, öfkelenmesinden daha çok kızardı.

İlk konuşan Will oldu, öne eğilip yoğun bakışlarını kızın yüzüne dikti. "Sır olarak saklayabilirsin," dedi yumuşak bir

sesle. "Ama sırların kendi ağırlıkları vardır ve taşıdığın sır, bütün ağırlığıyla üzerine binebilir."

Tessa başını havaya kaldırdı. "Sır olması gerekmiyor ama ne yapabildiğimi göstermek, benim için anlatmaktan daha kolay olacaktır."

"Mükemmel!" Henry eğleniyormuş gibi göründü. "Gösterilere bayılırım. İhtiyacın olan herhangi bir şey var mı, ruh lambası veya-"

"Ruh çağırma seansı düzenlemiyoruz Henry," dedi Charlotte endişeli bir sesle. Tessa'ya döndü. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

Tessa kadını duymazdan geldi. "Aslında bir şeye ihtiyacım var." Jessamine'e döndü. "Sana ait bir şeyi verebilir misin lütfen, bir yüzük veya bir mendil-"

Jessamine suratını buruşturdu. "Ah Tanrım, anlaşılan özel yeteneğin yankesicilik!"

Will bezgin gözlerle kıza baktı. "Yüzüklerden birini ona ver Jessi. Yeterince yüzüğün var."

"O kadar istiyorsan sen bir şeyini ona ver." Jessamine kararlı bir edayla kollarını kavuşturdu.

"Hayır." Tessa, sert bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sana ait bir şey olmalı." *Çünkü buradakiler arasında beden ölçüsü bana en yakın olan sensin. Eğer Charlotte'a dönüşecek olursam bu elbise üzerimden düşer,* diye düşündü Tessa. Üzerindeki Jessamine'in elbisesini kullanmayı düşünmüştü ama kız onu daha önce hiç

giymediğinden Tessa değişimin işe yarayacağına emin değildi. Risk almak istemiyordu.

"Öyle olsun." Jessamine isteksizce serçeparmağından kırmızı taşlı yüzüğü çıkardı ve masanın üstünden Tessa'ya uzattı. "Bunca zahmete değse iyi olur."

Ah, kesinlikle değecek. Tessa ciddi bir ifadeyle, yüzüğü sol elinin altına koyup avcunu kapattı. Ardından gözlerini yumarak konsantre oldu.

Her zaman aynı şeydi. Başlangıçta hiçbir şey olmuyor, ardından zihninin derinliklerinde bir şeyin kıvılcımları beliriyordu. Karanlık bir odadaki mum ışığı gibiydi. Kendisi, Kara Kardeşler'in öğrettiği gibi ışığa doğru ilerliyordu. Korkudan ve utangaçlıktan kurtulmak zordu. Ama ne beklemesi gerektiğini bilecek kadar uzun süredir yeteneğini kullanıyordu. Uzanıp karanlığın ortasındaki ışığa dokundu, parıltısını ve onu saran sıcaklığını hissetti. Kalın ve ağır bir battaniye gibi onu üzerine aldı, kendi tenini o battaniyeyle kapladı. Ardından, ışık kızın bütün vücudunu sardı ve artık Tessa ışığın içine girdi. Artık başka birinin derisinin içindeydi. Başka birinin zihninin içindeydi.

Jessamine'in zihni.

Kıyıda durmaya özen gösterdiğinden, düşünceleri suyun yüzeyine dokunur gibi Jessamine'in düşüncelerine dokundu ama bu kadar yaklaşmak bile nefesinin kesilmesine yol açtı. Tessa'nın gözünün önünde aniden ortasında kapkara bir şey

olan parlak bir parça şeker görüntüsü belirdi. İçinde solucan olan bir elma gibiydi. Kızın içerlemesini, nefretini, öfkesini ve bir şeye duyduğu korkunç özlemi hissetti.

Gözlerini açtı. Hala masadaydı, Jessamine'in yüzüğü avcunun içindeydi. Tenine batan iğnelerin etkisinden, değişimin devam ettiğini anladı. Vücudunun başka bir vücuda dönüşmesi nedeniyle ortaya çıkan ağırlık değişimini hissedebiliyordu. Garipti, vücudu artık kendi vücudu değildi. Omuzlarında Jessamine'in saçlarını hissedebiliyordu. Tessa'nın saçlarını tutturduğu tokalar için fazlasıyla kalın olan saçlar, açılıp omuzlarına dökülmüştü.

"Melek adına," diye fısıldadı Charlotte. Tessa masadakilere döndü. Herkes ona bakıyordu. Charlotte ve Henry'nin ağzı açık kalmıştı. Will söyleyecek söz bulamadığından su bardağını alıp dudaklarına götürdü. Jessamine ise dehşete düştüğünü saklamaya gerek duymadı, kendi hayaletini gören biri gibi korku içindeydi. Tessa bir an için suçluluk duygusunu damarlarında hissetti.

Ama bu duygu sadece bir an sürdü. Jessamine yavaşça elini ağzından çekti, yüzü hala bembeyaz olsa da kendini toparlamıştı. "Şu işe bakın, burnum kocamanmış," diye bağırdı. "Neden kimse bana söylemedi?"

4

Biz, Gölgeleriz

Pulvis et umbra sumus
- Horatius

Tessa tekrar kendi şekline döndüğü anda soru yağmuruyla karşılaştı. Masadaki diğerleri, sihrin gölge dünyasında yaşayan insanlar olmalarına karşın, kızın yeteneğinden şaşkına dönmüş görünüyordu. Bunu görmek, Tessa'nın zaten şüphelendiği bir konudan emin olmasını sağladı –şekil değiştirme yeteneği son derece olağandışıydı. Tessa'nın gösterisinden önce bu yeteneğin ne olduğunu bilen Charlotte bile şaşkına dönmüş gibiydi.

"Öyleyse, dönüşeceğin insanın bir eşyasına dokunman mı gerekiyor?" diye sordu Charlotte ikinci kez. Sophie ve Tessa'nın

aşçı olduğunu tahmin ettiği yaşlı kadın, yemek tabaklarını kaldırıp pasta ve çay servisine başlamıştı. Oysa daha kimse yemeğine dokunmamıştı. "Sadece birine bakıp ona dönüşemez misin?"

"Bunu az önce de açıkladım." Tessa'nın başı ağrımaya başladı. "O kişiye ait bir şeyi elimde tutmam gerekiyor ya da saçlarından bir tutam elimde olmalı. Onlara ait bir şey. Aksi takdirde hiçbir şey olmaz."

"Sence bir tüp kan, işini görür mü?" diye sordu Will neredeyse akademik bir ciddiyetle.

"Büyük ihtimalle. Bilmiyorum. Hiç denemedim." Tessa soğumuş çayından bir yudum aldı.

"Yani bize Kara Kardeşler'in senin böyle bir yeteneğe sahip olduğunu senden önce bildiklerini mi söylüyorsun? Onlar seni zorlayana kadar yeteneğinden haberin yok muydu?" diye sordu Charlotte.

"Yoktu. Onlarsa benimle ilgili her şeyi biliyordu. Bu yüzden beni ele geçirmek istediler."

Henry başını iki yana salladı. "Nereden biliyor olabilirler? İşin bu kısmını anlamıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Tessa belki de birinci kez. "Hiçbir zaman bana açıklamadılar. Tek bildiğim size anlattıklarım. Ne yapabileceğimi ve beni nasıl eğiteceklerini biliyorlardı. Her gün benimle saatlerce uğraştılar..." Tessa güçlükle yutkundu. Kara Ev'in mahzeninde geçirdiği saatler, zihnine doluştu. Ona defalarca bağırmış, eğer değişmezse Nate'in öleceğini söylemişler-

di. İlk değiştiği zaman çektiği acıyı hatırladı. "Başlangıçta çok canım yanıyordu," dedi fısıldarcasına. "Sanki kemiklerim eriyerek vücudumun içine akıyordu. Beni günde iki, üç, bazen neredeyse on kere başka birilerine dönüşmeye zorluyorlardı. Ve sonra, bir sonraki gün her şeye en baştan başlıyordum. Beni odaya kilitledikleri için kaçma şansım yoktu..." Güçlükle nefes aldı. "Son gün ölmüş bir kıza dönüşmemi isteyerek beni denediler. Kız kendisine saldırıldığını hatırlıyordu. Bıçaklandığını hatırlıyordu. Birisi, onu sokağa kadar kovalamıştı-"

"Belki de Jem'le bulduğumuz kızdır." Gözleri parıldayan Will doğruldu. "Jem ve ben, kızın saldırıya uğradığını tahmin etmiştik. Demek ki Shaks iblisini onu geri getirmesi için yolladılar. Ama ben iblisi öldürdüm. Neler olduğunu merak etmiş olmalılar."

"Dönüştüğüm kızın adı Emma Bayliss'ti," dedi Tessa neredeyse fısıldarcasına. "Açık renk saçları vardı, pembe bir kurdele takmıştı. Daha çok küçüktü."

Will bu tarifi tanımış gibi başını salladı.

"O zaman gerçekten kıza ne olduğunu merak etmiş olmalılar. Demek ki bu yüzden değişip ona dönüşmemi istediler. Kızın öldüğünü söylediğimde rahatlamış göründüklerini hatırlıyorum."

"Seni zavallı kız," diye mırıldandı Charlotte. "Yani ölülere de dönüşebiliyorsun? Yeteneğin sadece yaşayanlarla sınırlı değil?"

Tessa başını salladı. "Değiştiğim zaman, zihnimde seslerini duyuyorum. Aradaki fark, pek çok ölünün öldükleri anı hatırlaması."

"İyyy." Jessamine omuz silkti. "Ne kadar mide bulandırıcı."

Tessa, Will'e baktı. *Bay Herondale*, diye kendini düzeltti içinden ama oğlanı "Bay" olarak düşünmek zordu. Tessa kendini, onu çok iyi tanıyormuş gibi hissediyordu ama bu çok aptalcaydı. "Demek beni Emma Bayliss'in katilini ararken buldun," dedi. "Ama kız, ölü bir insandan başka bir şey değildi. Ölü bir -nasıl diyordunuz- sıradan. Ona ne olduğunu bulmak için neden bu kadar zaman ve emek harcadın?" Bir an için Will'in gözleri, kızınkilerle karşı karşıya geldi. Oğlanın gözleri gece mavisiydi. Ardından Will'in yüzündeki ifade değişti. Çok belirsiz bir değişimdi ama anlamını bilmese de kız bu değişimi gördü. "Bana kalsa uğraşmazdım ama Charlotte ısrar etti. Kızın ölümünün daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissediyordu. Jem'le Pandemonium Kulübü'ne sızmayı başardığımızda diğer cinayetlerle ilgili dedikodular duyduk. O zaman bu işin, tek bir kızın ölümünden daha ciddi olduğunu kavradık. Sıradanları sevsek de sevmesek de sistematik bir şekilde katledilmelerine izin veremeyiz. Buna engel olmak için varız."

Charlotte masanın üzerinden kıza doğru eğildi. "Kara Kardeşler, senin yeteneklerini ne amaçla kullanmayı planladıklarından bahsetti mi?"

"Magister'ı biliyorsunuz," dedi Tessa. "Beni onun için hazırladıklarını söylediler."

"Ne yapması için?" diye sordu Will. "Akşam yemeğinde yemesi için mi?"

Tessa başını iki yana salladı. "Söylediklerine göre benimle evlenmesi için."

"Evlenmek mi?" Jessamine'in yüzünde hor gören bir ifade belirdi. "Çok saçma. Büyük ihtimalle seni kurban edeceklerdi ve paniğe kapılmanı istemediler."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Will. "Tessa'yı bulmadan önce pek çok odayı kontrol ettim. Düğün odasını andıran bir odayla karşılaştığımı hatırlıyorum. Dev yatak, beyaz örtülerle süslenmişti. Dolapta beyaz bir elbise asılıydı. Elbisenin ölçüleri seninkilere uyuyordu." Düşünceli gözlerle Tessa'yı süzdü.

"Evlilik güçlü bir törendir," dedi Charlotte. "Düzgün şekilde yapıldığında başka birine, yeteneğine ulaşma, hatta kontrol etme gücü verir, Tessa." Parmaklarıyla masada ritim tuttu. "Magister denilen kişiye gelince, arşivlerde bu terimi araştırdım. Genel olarak bir tarikatın veya bir grup iblis efendisinin başı olan kişiyi tanımlamak için kullanılıyor. Örneğin Pandemonium Kulübü gibi bir örgütün başındaki kişiyi. İçimden bir his Magister'ın, Pandemonium Kulübü'yle bağlantılı olduğunu söylüyor."

"Onları önceden araştırdık ve işledikleri hiçbir suça rastlamadık," diye hatırlattı Henry. "Aptal olmak yasalara aykırı değil."

"Öyleyse, bu senin için büyük şans," dedi Jessamine.

Henry kırılmış göründüyse de bir şey söylemedi. Charlotte, Jessamine'e buz gibi bir bakış fırlattı.

"Henry haklı," dedi Will. "Jem ve ben garip, yasadışı şeyler yaptıklarını gördük. Örneğin Absent'le karıştırılmış iblis tozu içmek ve benzeri şeyler. Ama sadece kendilerine zarar verdikleri sürece bu işe karışmamıza değmez. Eğer başkalarına zarar vermeye başlamışlarsa..."

"Kulüp üyelerinin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Henry.

"Sıradanları tanımıyoruz," dedi Will. "Bilmemiz gerektiğini düşünmedik. Zaten çoğu, kulüp toplantılarına gelirken maske takıyor. Ama gördüğümüz Aşağıdünyalılar'dan bazılarını tanıdım. Magnus Bane, Leydi Belcourt, Ragnor Fell, De Quincey-"

"De Quincey mi? Umarım yasaları çiğnemiyordu. Anlaşabildiğiniz bir baş vampir bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz," diye araya girdi Charlotte.

Will çayına bakıp gülümsedi. "Onu ne zaman gördüysem tam bir melekti."

Oğlana sert bir bakış fırlatan Charlotte, Tessa'ya döndü. "Bahsettiğin hizmetçi -Miranda- senin yeteneğine sahip miydi? Ya da Emma?"

"Hiç sanmıyorum. Eğer Miranda herhangi bir yeteneğe sahip olsaydı onu da eğitirlerdi. Emma'nın anılarında da böyle bir yeteneğin izine rastlamadım."

"Pandemonium Kulübü'nden hiç bahsettiler mi? Planlarının ne olduğuna dair herhangi bir ipucu vermediler mi?"

Tessa zihnini zorladı. Dinlemediğini zannettikleri bir sırada, Kara Kardeşler bir şeylerden bahsetmişti. "Kulübün adını andıklarını hatırlamıyorum ama bazen katılmayı düşündükleri toplantılardan ve diğer üyelerin bendeki ilerlemeyi gördüklerinde memnun olacaklarından bahsederlerdi. Bir keresinde bir isim geçti..." Tessa hafızasını zorlayıp hatırlamaya çalıştı. "Kulüpte olan birinden bahsettiler. Ama tam hatırlamıyorum, yabancı bir isimdi..."

Charlotte kıza doğru eğildi. "Lütfen, hatırlamayı deneyebilir misin Tessa?"

Tessa, Charlotte'un iyi niyetli olduğunu biliyordu ama sesi, Tessa'nın anılarındaki başka sesleri canlandırmıştı. Onu denemeye, zihninin derinliklerine uzanmaya zorlayan sesler. En ufak bir karşı çıkışta buz kesen ve sertleşen sesler. Tehdit eden ve yalan söyleyen sesler.

Tessa doğruldu. "Öncelikle, ağabeyim ne olacak?"

Charlotte gözlerini kırpıştırdı. "Ağabeyin mi?"

"Eğer size Kara Kardeşler'le ilgili bilgi verirsem, ağabeyimi bulmama yardım edeceğinizi söylediniz. İşte, size bildiklerimi anlattım ama hala Nate'in nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ah." İskemlesine yaslanan Charlotte her nedense şaşırmış göründü. "Elbette. Yarın ağabeyinin yerini araştırmaya başlarız," dedi Tessa'ya. "Araştırmaya işyerinden başlamak en man-

tıklısı. İşvereniyle konuşup bir şey bilip bilmediğini öğreniriz. Her tarafta bağlantılarımız var Bayan Gray. Aşağıdünya da sıradan dünya gibi dedikodularla kaynar. Mutlaka ağabeyinle ilgili bir şeyler bilen birilerine rastlayacağımıza eminim."

Bu sözden kısa süre sonra yemek sona erdi. Tessa masadan kalkmak için izin istedi ve Charlotte'un ona odasına kadar eşlik etme teklifini reddetti. Diğerlerinden uzaklaştığı için rahatlamıştı. Tek istediği düşünceleriyle baş başa kalmaktı.

Meşalelerin aydınlattığı koridordan geçerken, Southampton'da gemiden indiği günü hatırladı. İngiltere'ye geldiğinde ağabeyi dışında kimseyi tanımıyordu. Daha sonraysa Kara Kardeşler'in kendini onlara hizmet etmeye zorlamalarına boyun eğmişti. Şimdi de gölge avcılarının arasına düşmüştü ve onların kendisine daha iyi davranacaklarına emin olamazdı. Sonuçta onlar da Kara Kardeşler gibi, kızı kullanmak istiyordu, Tessa'nın sahip olduğu bilgilere ihtiyaçları vardı. Artık yeteneğini de bildiklerine göre, onların da kızdan yararlanmak istemeleri kaçınılmaz değil miydi?

Düşüncelerinde kaybolan Tessa, az kalsın duvara çarpacaktı. Son anda durdu, kaşlarını çatıp etrafa bakındı. Gereğinden uzun yürümüştü, Charlotte'la birlikte odasından yemek salonuna giderken bu kadar yürümediklerine emindi. Ama hatırladığı odaya benzeyen bir yerle karşılaşmamıştı. Aslında hatırladığına benzeyen bir koridor bulduğundan bile emin değildi.

Şimdi bir tür holdeydi, her tarafta meşaleler ve halılar asılıydı ama bu hol, önceden gördüğü hol müydü? Koridorlardan bazıları aydınlık, bazıları karanlıktı. Meşalelerin gölgeleri duvarlara düşüyordu. Bazen, kız yanlarından geçerken meşaleler daha güçlü parlıyor ama onları geride bıraktığında, ışıkları yeniden azalıyordu. Sanki Tessa'nın göremediği bir şeye tepki veriyorlardı. Şimdi içinde bulunduğu koridor oldukça loştu. Temkinli adımlarla koridorun sonuna ilerledi ve ikiye ayrıldığını gördü. Önündeki iki koridor da geldiği koridorun aynıydı.

"Kayboldu galiba?" diye seslendi arkasından biri. Aceleci olmayan, kibirli ve tanıdık bir sesti.

Will.

Tessa dönüp bakınca, oğlanın duvara yaslandığını gördü. Kayıp yere düşecekmiş gibi görünüyordu, bir ayağını öbürünün üzerine atmıştı. Elinde bir şey vardı: Işıldayan taş. Kızın bakışları altında, taşı cebine kaldırıp ışığının sönmesini sağladı.

"Sana Enstitü'yü göstermeme izin vermelisin," diye önerdi. "Böylece bir daha kaybolmazsın."

Tessa gözlerini kısıp oğlana baktı.

"Sen bilirsin, istersen kendi başına ortalıkta dolanmaya devam edebilirsin," diye ekledi. "Ama seni uyarmama izin ver, Enstitü'de kesinlikle açmaman gereken en az üç dört kapı var. Örneğin, tuzağa düşürdüğümüz iblisleri tuttuğumuz odaya açılan kapı. İblisler çok can sıkıcı olabilir. Bir de silah odası var. Bazı silahlar akıllarına eseni yapmayı sever ve son derece keskin-

dirler. Boşluğa açılan kapılar var. Amaçları gizlice içeri girenleri şaşırtmak. Ama kilisenin en üst katında olduğun için, yanlışlıkla o kapılardan adım atıp düşmeyi-"

"Sana inanmıyorum," dedi Tessa. "Sen berbat bir yalancısın. Ama yine de-" Dudağını ısırdı. "Dolanıp durmaktan hoşlanmıyorum. Oyun oynamayacağına söz verirsen bana etrafı göstermene izin verebilirim."

Will söz verdi ve Tessa'yı şaşırtarak sözünü tuttu. Kızı birbirinin aynısıymış gibi görünen koridorlardan geçirdi ve yürürken sohbet ettiler. Kıza Enstitü'nün kaç odası olduğundan (sayılamayacak kadar fazla), aynı anda kaç Gölgeavcısı'nın orada yaşayabileceğinden (yüzlerce) bahsetti. *Enklave* için düzenlenecek yıllık noel partisinin verileceği balo salonunu gösterdi. Enklave kelimesi geçtiğinde bunun, Londra'da yaşayan Gölgeavcıları'nı tanımlamak için kullandıkları bir terim olduğunu söyledi. (*New York'ta,* diye ekledi, *bu terim konklave'ydi.* Amerikalı Gölgeavcıları anlaşılan kendi terimlerini kullanmayı tercih ediyordu. Bazılarıysa kısaca "Merkez" deyip geçmeyi tercih ederdi.)

Balo salonunu geçtikten sonra mutfağa vardılar. Tessa'nın yemek salonunda gördüğü orta yaşlı kadın, ocağın karşısına geçmiş, dikiş dikiyordu. Will kadını Agatha olarak tanıştırdı. Aşçıydı. Tessa, kadının pipo içtiğini görünce şaşırdı. Will masanın üzerindeki servis tabağından birkaç çikolatalı ufak kek alırken, Agatha gülümsedi. Will keklerden birini Tessa'ya uzattı.

Kız başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Çikolatadan nefret ederim."

Will dehşete düşmüş göründü. "Nasıl olur da bir canavar çikolatadan nefret eder?"

"Will her şeyi yer," dedi Agatha, Tessa'ya yüzünde donuk bir gülümsemeyle. "On iki yaşından beri her şeyi yiyor. Sanırım bütün o antrenmanlar sayesinde kilo almamayı başarıyor."

Şişman bir Will düşüncesi Tessa'yı gülümsetti. Piposunu tüttüren Agatha'ya, mutfağıyla ilgili iltifatta bulundu. İçerisi, yüzlerce kişi için yemek pişirilebilecek bir yere benziyordu. Raflar dolusu malzeme, kavanozlar dolusu baharat ve şöminenin üzerindeki kancaya yerleştirilmiş koca bir et parçası vardı.

"Çok iyi yaptın," dedi Will mutfaktan çıktıklarında. "Agatha'ya iltifat etmen akıllıcaydı. Artık seni sevecek. Agatha'nın seni sevmemesi hiç iyi değildir. Yemeğine taş parçaları koyar."

"Ah Tanrım," dedi Tessa ama bunu eğlenceli bulduğunu saklayamamıştı. Mutfaktan sonra, arpların ve büyük piyanonun durduğu müzik odasına geçtiler. Enstrümanların üstü toz tutmuştu. Bir dizi basamağın ardından, oturma odasına geçiliyordu. Diğer odaların aksine bu odanın duvarları, parlak leylak desenlerinin yer aldığı duvar kağıdıyla kaplanmıştı. Hoş bir havası vardı. Dev şöminenin ateşi yanıyordu ve etrafına koltuklar dizilmişti. İçeride bir de büyük ahşap masa vardı. Will,

Charlotte'un Enstitü'yle ilgili işlerin çoğunu o masada halletiğini açıkladı. Tessa elinde olmadan Henry Branwell'in neyle uğraştığını ve nerede çalıştığını merak etti.

Oradan silah odasına geçtiler, içerisi Tessa'nın müzelerde rastlanacağını düşündüğü zarif görünüşlü silahlarla doluydu. Yüzlerce gürz, balta, hançer, kılıç, bıçak ve hatta birkaç tabanca duvarlarda asılıydı. Bacakları korumak için tasarlanmış özel parçalardan bütün vücudu kaplayacak zırhlara kadar pek çok korunma malzemesiyse, odanın diğer tarafına dizilmişti. Kahverengi saçlı, sağlam görünüşlü genç bir adam, bir dizi kısa hançeri cilalamakla meşguldü. İçeri girdiklerini görünce gülümsedi. "İyi akşamlar Will Usta."

"İyi akşamlar Thomas. Bayan Gray'i tanıyorsun." Tessa'yı işaret etti.

"Sen de Kara Ev'deydin!" diye bağırdı Thomas'a yakından bakan Tessa. "Bay Branwell'le geldin. Senin de-"

"Gölgeavcısı olduğumu mu düşünmüştün?" Thomas sırıttı. Tatlı, hoş, dürüst bir yüzü ve kıvır kıvır saçları vardı. Gömleğinin yakası açık olduğundan, boynu ortadaydı. Genç olmasına karşın çok uzun boyluydu ve kaslı bir yapısı vardı. "Değilim küçükhanım. Ama onlardan biri gibi yetiştirildim."

Will duvara yaslandı. "Sipariş ettiğimiz keşiş bıçakları geldi mi Thomas? Son zamanlarda sık sık Shaks iblislerine rastlamaya başladın ve zırhımsı kabuklarını delecek kadar ince bir silaha ihtiyacım var."

Thomas, Will'e İdris'teki hava durumu yüzünden siparişin geciktiğini anlatırken, Tessa'nın dikkati başka bir şeye kaydı. Bu, altın rengi, ahşaptan yapılma uzun bir kutuydu, parlayacak kadar cilalanmıştı ve ön tarafında kızın tanıdığı bir sembol vardı: Kuyruğunu ısıran yılan.

"Bu, Kara Kardeşler'in sembolü değil mi?" diye sordu. "Burada ne işi var?"

"Sembol sadece onlara ait değil," dedi Will. "Bu kutu bir piksis. İblislerin ruhu olmaz, bilinçleri bir tür enerjidir ve bu enerji bazen tuzağa düşürülüp depolanabilir. Piksis onların hapsedilmesini sağlar. Üzerinde gördüğün desen bir Ouroboros. Kuyruğunu ısıran yılan. Farklı boyutları temsil eden eski bir simya sembolüdür. Yılanın içi dünyamızı, dışı diğer dünyaları temsil eder." Omuz silkti. "Seni kaçıran kızkardeşlerin kullandığı sembolün özelliği, Ouroboros'un iki yılanla çizilmiş olmasıydı. İlk kez öyle tasarlandığını gördüm -hayır yapma," diye ekledi Tessa'nın kutuya uzandığını görünce. Kızın önüne geçti. "Piksise Gölgeavcısı olmayan kimse dokunamaz. Kötü şeyler olur. Artık gidelim. Thomas'ın yeterince zamanını aldık."

"Benim için farketmez," diye itiraz etti Thomas ama Will çıkışa yönelmişti. Tessa kapının eşiğinde durup Thomas'a baktı. Silahları cilalama işine geri dönmüştü ama omuzlarının duruşunda, Tessa'nın genç adamın çok yalnız olduğunu düşünmesine yol açan bir şeyler vardı.

"Sıradanların, sizinle birlikte dövüşmelerine izin verdiğinizi bilmiyordum," dedi Will'e silah odası iyice geride kaldığında. "Thomas bir hizmetkar mı yoksa-"

"Thomas hayatı boyunca Enstitü'deydi," dedi Will. "Görü yetisine sahip olan aileler vardır. Bu aileler, Gölgeavcılarına hizmet eder. Thomas'ın anne ve babası Enstitü'de, Charlotte'un anne ve babasına hizmet ederdi. Şimdi Thomas, Charlotte ve Henry'ye hizmet ediyor. Onun çocukları da, Charlotte'ın çocuklarına hizmet edecek. Thomas her şeyle ilgilenir, atlarımız Balios ve Xanthos'a bakar, gerektiğinde arabayı kullanır ve silahlar konusunda bize yardımcı olur. Geri kalan işlerle Sophie ve Agatha ilgilenir ama ihtiyaç duyulduğunda Thomas onlara da yardım eder. Sophie'yi çok seviyor ve çok çalışıp yorulduğunu görmek istemiyor."

Tessa bunu duyduğuna sevindi. Hala Sophie'nin yara izine verdiği tepki yüzünden, kendini kötü hissediyordu. Birinin Sophie'ye hayran olduğunu -üstelik bu kadar yakışıklı birinin- öğrenmek, vicdanının rahatlamasına yol açmıştı. "Belki Agatha'ya aşıktır," dedi kız.

"Umarım değildir. Agatha'yla evlenmeyi ben planlıyorum. Bin yaşında olabilir ama kimse onun gibi turta yapamaz. Güzellik geçici, aşçılık sonsuzdur."

Will kapılardan birinin önünde durdu. Kalın pirinç menteşeleri olan meşe bir kapıydı. "İşte geldik," dedi. Dokunduğu anda kapı açıldı.

İçine girdikleri oda kızın, turun başında gördüğü balo salonundan bile büyüktü. Uzunluğu genişliğinden fazlaydı. Ortasına dikdörtgen masalar yerleştirilmişti. En uzak duvarda bir melek resmi asılıydı. Bütün masalar, beyaz ışık saçan lambalarla aydınlatılmıştı. Yukarı bakınca, duvarın ortasında odanın tamamını kaplayan bir balkon olduğu görülüyordu. Balkona iki taraftaki döner merdivenlerden çıkılıyordu. Her yanı kaplayan raflar kitaplarla doluydu. Balkonun üstündeki kısımda da kitaplar vardı. Bazı raflardaki kitaplar, işlemeli metal kapakların arkasına saklanmıştı. Her kapağın üzerinde dört tane C harfi bulunuyordu.

Kalınca bir kitap, masalardan birinin üzerindeydi. Açık sayfalarından son derece davetkar bir hava esiyordu. Tessa sözlük olabileceğini düşünerek kitaba yaklaşınca, sayfalarının, okunması imkansız karalamalarla dolu olduğunu gördü. Ayrıca birtakım garip haritalar vardı.

"Burası Büyük Kütüphane," dedi Will. "Her Enstitü'nün bir kütüphanesi vardır ama bu kütüphane en büyüklerinden biri. En azından batıdaki en büyük kütüphane." Kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Sana daha önce başka kitaplar bulacağımı söylemiştim değil mi?"

Oğlanın, Kara Kardeşler'in evinde, kaçarken söylediklerini hatırlaması Tessa'yı o kadar şaşırttı ki, karşılık vermesi birkaç saniye sürdü. "Ama bu kitapların hepsi parmaklıklar arkasında!" dedi. "Burası bir tür edebi hapishane!"

Will sırıttı. "Bu kitaplardan bazıları çok tehlikeli," dedi. "Temkinli davranmak akıllıca olur."

"Kitaplar söz konusu olduğunda, insan her zaman temkinli davranmalı," dedi Tessa. "Ve bütün kitaplar tehlikelidir çünkü kelimeler bizi değiştirme gücüne sahiptir."

"Herhangi bir kitabın bugüne kadar beni değiştirdiğinden şüpheliyim," dedi Will. "Gerçi insana, kendini bir koyuna dönüştürmeyi öğreteceğini iddia eden bir kitap okumuştum-"

"Ancak güçsüz zihinler şiirden ve edebiyattan etkilenmeyi reddeder," dedi Tessa. Sohbetin kontrolünü oğlana bırakmayacaktı.

"Elbette insanın neden koyuna dönüşmek isteyeceği tamamen ayrı bir tartışma konusu," diye lafını bitirdi Will. "Burada okumak istediğin bir şey var mı, yok mu? Hangisi olduğunu söylersen, senin için onu hapishaneden kurtarmayı denerim."

"Sence kütüphanede *Büyük Dünya* veya *Küçük Kadınlar* var mıdır?"

"İkisini de duymadım," dedi Will. "Fazla romanımız yok."

"Ama ben roman istiyorum," dedi Tessa. "Ya da şiir kitabı. Kitaplar okumak içindir, kendini ansiklopediye dönüştürmek için değil."

Will'in gözleri parıldadı. "Sanırım bir yerlerde *Alice Harikalar Diyarında* olacaktı."

Tessa gözlerini kıstı. "Ama o kitap küçük çocuklar için değil mi?" dedi. "Ondan hiçbir zaman çok hoşlanmadım, bir sürü saçmalıkla doluydu."

Will'in gözleri masmavi olmuştu. "Eğer dikkatli bakarsan, saçmalıkların aslında çok anlamlı olduğunu görürsün."

Ama Tessa, demirlerin arkasında tanıdık bir kitap görmüştü. Eski bir arkadaşla selamlaşmak istercesine kitaba koştu. "*Oliver Twist*!" diye bağırdı. "Elinizde Dickens'ın başka romanı var mı?" Ellerini çırptı. "Kütüphanede *İki Şehrin Hikayesi* var mı?"

"O aptal kitap mı? Hani erkeklerin aşk uğruna ölmeyi göze aldıkları? Asıl saçmalık diye ona denir." Will kapıdan uzaklaşıp rafların yanında duran Tessa'ya doğru yürüdü. Etraftaki binlerce kitabı işaret etti. "Hayır ama burada birinin kellesini nasıl uçuracağını anlatan pek çok kitaba rastlayabilirsin. İnan bana, oldukça işe yarar bir bilgidir."

"Benim için değil!" diye itiraz etti Tessa. "Kimsenin kafasını uçurmak istemiyorum. Hem kimsenin okumak istemediği kitaplara sahip olmanın ne anlamı var? Gerçekten başka romanınız yok mu?"

"Boş vakitlerinde iblis avlamaktan hoşlanan hanımların anılarını saymazsan hayır." Will merdivenlerden birine çıkıp raftan bir kitap aldı. "Sanırım hoşuna gidecek bir şey buldum. Yakala." Aşağıyı kontrol etmeden kitabı yere doğru fırlattığından, Tessa'nın kitabı yakalamak için koşması gerekti.

Koyu mavi kadifeyle kaplı, kalın bir kitaptı. Kadifenin üzerine Will'in derisindeki işaretlerden bazıları çizilmişti. Ön tarafında gümüş harflerle kitabın adı yazıyordu: *Gölgeavcısı'nın El Kitabı*. Tessa, Will'e baktı. "Bu da ne?"

"Aklında Gölgeavcıları'yla ilgili pek çok soru olduğunu tahmin edebiliyorum. Ne de olsa gizli sığınağımızda kalıyorsun. Bu kitapta aradığın her şeyi bulabilirsin. Kim olduğumuz, tarihçemiz ve hatta senin gibi Aşağıdünyalılar'la ilgili pek çok şey bu kitapta yazıyor." Will'in yüz ifadesi ciddileşti. "Ama kitaba iyi bakmaya özen göster. Altı yüz yıllık bir kitap ve elimizdeki tek kopya. Onu kaybetmenin veya ona zarar vermenin cezası ölümdür."

Tessa sanki alev almış gibi, kitabı kendinden uzaklaştırdı. "Ciddi olamazsın."

"Haklısın, ciddi değilim." Will merdivenden aşağı atladı ve kızın önüne kondu. "Söylediğim her şeye inanıyorsun. Sence çok güvenilir birine mi benziyorum yoksa gerçekten saf mısın?"

Tessa yanıt vermek yerine, oğlana öfkeli bakışlar fırlatıp pencerenin önündeki taş sıralardan birine oturmak üzere hareket geçti. Oturur oturmaz da kitabı açıp okumaya başladı. Will yanına oturduğunda bile, onu görmezden geldi. Kitabı okumaya devam ederken oğlanın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Nefilim kitabının ilk sayfasında, koridorlardaki duvar halılarında görmeye alıştığı imge vardı. Bir elinde kılıç, diğer elinde kadehle, gölden çıkan melek. Çizimin altına şu not düşülmüştü: Melek Raziel ve Ölümcül Oyuncaklar.

"Her şey böyle başladı," dedi Will neşeli bir sesle. Kızın onu görmezden geldiğinin farkında değilmiş gibi davranıyordu. "Orada bir çağırma büyüsü, burada biraz melek kanı ve böyle-

ce yok edilemez insan savaşçılar elde etmiş olursun. Bizi kitap okuyarak anlayabileceğini zannetme ama bu da bir başlangıçtır."

"İnsandan çok intikam melekleri gibisiniz," dedi sayfayı çeviren Tessa. Orada bir düzine melek resmi sıralanmıştı -kayan bir yıldızın kıvılcımlar saçması gibi, tüylerini savurarak gökyüzünden inen meleklerin resimleri. Melek Raziel'in başka resimleri de vardı. Bir tanesinde üstü alev alev yanan bir kitabı tutuyordu. Diğerinde tenlerine işaretler kazınmış adamlar, meleğin önünde diz çökmüştü. Kabusunda gördüğü adama benzeyen, gözleri olmayan ve dudakları dikilmiş adamların resimlerini gördü Tessa. Alevli kılıçlarla savaşan Gölgeavcıları, cennetten düşmüş savaşçı melekler gibi görünüyordu. Başını kaldırıp Will'e baktı. "O zaman sen yarı meleksin?"

Will yanıt vermedi. Alçak panellerden birine bakışlarını çevirmiş, pencereden dışarıyı izliyordu. Tessa oğlanın bakışlarını takip etti. Pencere, anlaşılan Enstitü'nün ön tarafına bakıyordu çünkü tam aşağılarında duvarlarla çevrili bir avlu vardı. Demir parmaklıklı bahçe kapısının arkasında, soluk gaz ışığıyla aydınlatılmış sokak görünüyordu. Kapının üzerindeki kemere demir harfler işlenmişti ve Tessa'nın durduğu yerden bakıldığında, tersten görünüyordu. Tessa gözlerini kısıp ne olduğunu çözmeye çalıştı.

"Pulvis et umbra sumus. Horatius'un sözü. Biz toz ve gölgeyiz. Sence de çok uygun değil mi?" dedi Will. "İblisleri avlayarak geçirilen bir hayat, genelde çok uzun sürmez. Çoğu avcı

genç ölür. Sonra ölen avcının cesedi yakılır. Tozlar tozlara karışır. Böylece tarihin gölgeleri arasına karışıp gideriz. Geriye bir zamanlar varolduğumuzu hatırlatacak fazla bir şey kalmaz."

Tessa oğlana baktı. Yüzünde, kızın garip ve bir bakıma meydan okuyucu bulduğu bir ifade vardı. Yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı, sanki her şeyi hem komik hem trajik buluyordu. Tessa oğlanın neden böyle biri olduğunu, nasıl olup da karanlığı eğlenceli bulabildiğini merak etti. Çünkü tanıştığı diğer Gölgeavcıları, bu özelliğe sahip değildi. Belki de oğlan, hayata böyle bakmayı ailesinden öğrenmişti. İyi de ailesi neredeydi?

"Endişelendiğin oluyor mu?" diye sordu oğlana yumuşak bir sesle. "Dışarıda neler olduğunu, nelerin buraya gelebileceğini düşünmek seni endişelendirmiyor mu?"

"İblisleri ve diğer tatsız şeyleri mi kastediyorsun?" diye sordu Will. Tessa, kastettiğinin bu olduğuna emin değildi. Genel olarak dünyadaki kötülükleri kastetmişti. Ama oğlana bunu açıklama gereği duymadı. Will elini duvara yasladı. "Bu taşları birleştiren alçıya, Gölgeavcıları'nın kanı karıştırılmış. Bütün kirişler üvez ağacından yapılma. Kirişleri birarada tutan çiviler gümüş veya demir. Mekanın kendisi, kalkanlarla çevrili kutsal topraklarda. Ön kapı ancak Gölgeavcısı kanı taşıyanlara açılır; eğer öyle biri gelmezse sonsuza kadar kilitli kalır. Burası bir kale. Bu yüzden hayır, endişeli değilim."

"Ama neden bu kalede yaşıyorsun?" Oğlanın şaşırdığını görünce, söylediğini açma ihtiyacı duydu. "Charlotte'la veya

Henry'yle akraba olmadığın belli. Seni evlat edinmiş olamayacak kadar gençler ve bütün Gölgeavcısı çocuklarının burada yaşamak zorunda olduğunu söyleme çünkü inanmam. O zaman sen ve Jessamine'den başkaları da-"

"Ve Jem'den," diye hatırlattı Will.

"Ve Jem'den başkaları da olurdu. Neden ailenizle yaşamıyorsunuz?"

"Hiçbirimizin ailesi yok. Jessamine'inkiler yangında öldü, Jem, ailesi iblisler tarafından öldürüldükten sonra çok uzun mesafeler aşıp yaşamak için buraya geldi. Yasalarımıza göre, ailesi öldürülen on sekiz yaşın altındaki Gölgeavcısı çocuklardan Enklave sorumludur."

"Yani artık birbirinizin ailesi sizsiniz."

Eğer duruma romantik bir gözle bakmak istiyorsan, sanırın öyle olduğumuz söylenebilir. Enstitü'nün çatısı altında hepimiz kardeşiz. Geçici de olsa, sen de öylesin sevgili Bayan Gray."

"Bu durumda," diyen Tessa, yüzünün kızardığını hissetti, "sanırım beni adımla çağırabilirsin."

Will kıza baktı, derin bir nefes alıp gülümsedi. Gülümsediğinde gözleri ışıldıyordu. "O zaman sen de bana hitap ederken aynısını yapmalısın, Tessa," dedi.

Kız daha önce kendi adını uzun uzadıya düşünmemişti ama oğlan bu ismi telaffuz ettiği anda, kendini onu ilk kez duyuyormuş gibi hissetti. Sert bir T, aldırışsız iki SS, kelimenin tek bir

nefeste söyleniyormuş gibi bitmesi. "Will." Bu kelimeyi söylerken neredeyse nefes nefeseydi.

"Efendim?" Oğlanın gözlerinde eğlendiğini belli eden ışıltılar vardı.

Tessa sadece söylemek için oğlanın adını söylediğini kavradığında dehşete düştü; zihninde bir soru hazırlamamıştı. Aceleyle ilk aklına geleni söyledi. "Dövüşmeyi nereden öğrendin? Sihirli semboller çizmeyi ve geri kalan her şeyi nereden biliyorsun?"

Will gülümsedi. "Aldığımız eğitimden sorumlu olan bir öğretmenimiz vardı. Fiziksel gelişimimizle de o ilgilendi. Ne yazık ki İdris'e gitti ve Charlotte henüz yerine birini bulamadı. Bir de elbette bize tarih ve unutulmuş diller derslerini veren Charlotte var."

"Yani o sizin mürebbiyeniz?"

Will'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "İstersen öyleymiş gibi düşünebilirsin ama senin yerinde olsam Charlotte ortalıktayken bunu söylemezdim. En azından sağlam kalmak istiyorsan bunu yapmanı tavsiye etmem. Ona baktığında inanması güç, ama silahlar konusunda çok yeteneklidir."

Tessa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Demek istediğin – Charlotte'un dövüştüğünü söylemiyorsun, değil mi? Senin ve Henry'nin yaptığı gibi o da savaşıyor mu?"

"Elbette. Neden dövüşmesin?"

"Çünkü o bir kadın," dedi Tessa.

"Boadicea da kadındı."

"Kim?"

"Kraliçe Boadicea savaş arabasının başında dikildi / Bir elinde mızrak ve aslan gibi bakışları-" Will, Tessa'nın anlamadığını görünce sırıttı. "Bilmiyor musun? İngiliz olsaydın bilirdin. Hatırlat da sana onunla ilgili bir kitap bulayım. Çok güçlü bir savaşçı kraliçeydi. Sonunda savaşta yenildiğinde, Romalılara teslim olmaktansa zehir içip kendini öldürmeyi tercih etti. Bütün erkeklerden cesurdu. Charlotte'un da aynı hamurdan olduğuna inanıyorum."

"Ama dövüşte nasıl iyi olabilir? Kadınların öyle duyguları yoktur."

"Ne tür duyguları?"

"Kana susamışlık mesela," dedi Tessa bir an düşündükten sonra. "Ya da cesaret. Savaşçılara özgü duygular işte."

"Senin de, Kara Kardeşler'in karşısına nasıl dikildiğini gördüm," diye hatırlattı Will. "Roman okumayı bu kadar sevdiğine göre *Leydi Audley'nin Sırrı*'nı[1] da okumuşsundur. Yanlış hatırlamıyorsam, onun sırrı da katil olmasıydı."

"Demek roman okuyorsun!" Tessa neşesini saklayamadı.

Bu neşe oğlanı eğlendirmiş göründü. "*Yılanın İzi*'ni[2] tercih ederim. Daha fazla macera, daha az aile dramı. Ama ikisi de *Aytaşı* kadar iyi değil. Hiç Collins okudun mu?"

---

1 Mary Elizabeth Braddon'ın, orijinal adı *Lady Audley's Secret* olan, Türkçe'ye çevrilmemiş romanı. Ç.N.

2 Mary Elizabeth Braddon'ın, orijinal adı *The Trail of the Serpent* olan, Türkçe'ye çevrilmemiş romanı. Ç.N.

"Wilkie Collins'e bayılırım," dedi Tessa sevinç içinde. "*Armadale!* Ya *Beyazlı Kadın'a* ne demeli?... Bana mı gülüyorsun?"

"Sana gülmüyorum," dedi gülümseyen Willl. "Söylediklerine gülüyorum. Daha önce kitaplar için bu kadar heyecanlanan birini görmemiştim. Gören de elmas olduklarını sanır."

"Aslında öyleler, yanılıyor muyum? Senin bu kadar sevdiğin bir şey yok mu? Ama lütfen tenis oynamak gibi aptal bir yanıt verme."

"Aman Tanrım," dedi oğlan yalancı bir şaşkınlıkla, "bu kız beni çoktan çözmüş."

"Herkesin bir tutkusu vardır. Senin tutkunun da ne olduğunu bulacağım." Kız bu cümleyi eğlence olsun diye söylemişti ama oğlanın yüzüne bakınca, yanlış bir söz söylediğinden şüpheye düştü. Will'in gözleri şimdi, kızın elindeki kitabın kapağının morunu andıran bir maviye dönüşmüştü. Bakışları önce kızın yüzünden boğazına ve sonra beline kaydı. Ardından yeniden kızın yüzüne ve dudaklarına baktı. Tessa'nın kalbi, dakikalarca merdiven çıkmış gibi hızla çarpıyordu. Göğsünde garip bir sızı vardı, sanki açlık veya susuzluk çekiyormuş gibiydi. İstediği bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordu.

"Geç oldu," dedi Will aniden, bakışlarını kızdan uzaklaştırdı. "Seni odana götüreyim."

"Ben-" Tessa itiraz etmek istedi ama aklına bir gerekçe gelmedi. Oğlan haklıydı. Geç olmuştu. Pencerenin panellerin-

den yıldızlar görünüyordu. Ayağa kalktı, kitaba sıkı sıkı sarılıp Will'in peşinden koridora çıktı.

"Enstitü'nün içinde yolunu nasıl bulacağını bir ara sana öğretmeliyim," dedi. Kıza hala bakmıyordu. "Kullanabileceğin bir iki numara var." Oğlanın tavırlarındaki bir şeyler değişmişti, sanki Tessa onu kızdıracak bir şey yapmıştı. Kız düşündüyse de ne yapmış olabileceğini bulamadı. "Kapıları ve koridorları birbirinden ayırmanın yolları-"

Cümlesini tamamlamadı. Tessa, birinin onlara doğru geldiğini gördü. Gelen, kolunda çamaşır sepetiyle Sophie'ydi. Will ve Tessa'yı görünce duraksadı ve yüzünde daha temkinli bir ifade belirdi.

"Sophie!" Will'in öfkesi yaramaz bir havaya büründü. "Odamı toplamayı bitirdin mi?"

"Bitti." Sophie oğlanın gülümsemesine karşılık vermedi. "Leş gibiydi. Umarım bir gün ölen iblislerin parçalarını eve getirmemeyi öğrenirsin."

Tessa'nın ağzı açık kaldı. Sophie, Will'le nasıl böyle konuşurdu? Kız bir hizmetçiydi ve oğlan hizmetçiden genç olsa bile bir beyefendiydi.

Will buna aldırmış görünmedi. "İşimizin bir parçası sevgili Sophie."

"Bay Branwell ve Bay Casteirs eve girmeden önce çizmelerini temizlemeyi hatırlıyor," dedi Sophie. Bakışları Will'den Tessa'ya kaydı. "Belki onları örnek alabilirsin."

"Belki," dedi Will. "Ama buna şüpheliyim."

Sophie surat asıp yürümeyi sürdürdü. Tavırlarından oğlana aldırmamaya karar verdiği anlaşılıyordu.

Tessa şaşkın gözlerle Will'e baktı. "Bu da neydi?"

Will omuz silkti. "Sophie benden hoşlanmıyormuş gibi davranmayı sever."

"Hoşlanmamak mı? Senden nefret ediyor!" Başka koşullar altında olsa Will'e, Sophie'yle kavga edip etmediklerini sorardı ama insanlar hizmetkarlarla kavga etmezdi. Eğer onlardan memnun kalmazlarsa işten atarlardı. "Aranızda... aranızda bir şeyler mi oldu?"

"Tessa," dedi Will abartılı bir tavırla. "Bu kadar yeter. Anlayamayacağın şeyler var."

Tessa'nın en nefret ettiği şeylerden biri de, bir şeyleri anlayamayacağının söylenmesiydi. Genç olduğu için, kız olduğu için veya hiçbiri bir anlam ifade etmeyen binlerce farklı nedenle bu lafı işitmişti. Oldukça inatçı bir tavırla başını havaya dikti.

"Eğer bana anlatmazsan elbette anlayamam. Şu kadarını söyleyebilirim, ona çok kötü bir şey yaptığın için senden nefret ediyormuş gibi göründü bana."

Will'in yüzü asıldı. "Ne istiyorsan düşünebilirsin. Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sorulara düzgün yanıtlar vermekten hoşlanmadığını biliyorum. Yaşın on yedi civarı. Tennyson seviyor olmalısın, ne de

olsa Kara Evde de, az önce de ondan alıntı yaptın ve de benim gibi yetim olduğunu biliyorum-"

"Hiçbir zaman yetim olduğumu söylemedim." Will konuştuğunda, üzerinden beklenmedik bir vahşilik akıyordu. "Ve şiirden nefret ederim. Anlaşılan gerçekten de benimle ilgili hiçbir şey bilmiyormuşsun."

Bu sözün ardından topukları üzerinde döndü ve yürüyüp gitti.

5

Gölge Avcısı'nın El Kitabı

Rüyalar, varoldukları sürece gerçektir ve
biz de zaten bir rüyada yaşamıyor muyuz?
Lord Alfred Tennyson

Tessa bir süre birbirinin aynı görünen koridorların arasında dolaştı ve şans eseri, duvar halılarından birindeki söküğü tanıyıp yatak odasının kapısının yer aldığı hole çıktığını anladı. Birkaç dakikalık deneme yanılmanın ardından doğru kapıyı buldu ve içeri girip kapıyı kilitledi.

Geceliğini giyip örtülerin altına girdikten hemen sonra, *Gölgeavcısı'nın El Kitabı*'nı çıkarıp okumaya başladı. *Bizleri*

kitap okuyarak çözemezsin, demişti Will ama kızın amacı zaten bu değildi. Oğlan, kitapların kız için ne anlama geldiğini anlamıyordu. Kitaplar gerçeğin ve anlamın sembolüydü, Tessa'nın varlığının ve kendisine benzer başka insanların da olduğunun ispatıydı. Tessa, kitabı eline aldığında geçen altı hafta boyunca yaşadıklarının gerçek olduğunu hissediyordu. Hem de onları yaşarken hissettiğinden çok daha gerçek.

Tessa kitaptan, bütün Gölgeavcıları'nın Raziel adlı baş meleğin soyundan geldiğini öğrendi. Melek, ilk avcıya *Gri Kitap* adlı bir kitap vermişti. Bu kitap, cennetin dili denilen siyah işaretlerle doluydu. Bu işaretler, Charlotte ve Will gibi eğitimli Gölgeavcıları'nın derilerindeki işaretlere benziyordu. İşaretlerin çiziminde, Will'in Kara Ev'deki kapıyı açmakta kullandığı garip kalem gibi kalemler kullanılıyordu. İşaretler, Nefilim olanlara çeşitli güçler veriyor ve onları koruyordu. İyileşme gücü, insanüstü fiziksel güç ve hız, gece görüşü ve hatta onları sıradanların gözlerinden saklayan gözboyama büyüsü adı verilen büyüler vardı. Ama işaretleri herkes kullanamıyordu. Bu işaretler bir Aşağıdünyalı'nın, insanın ve hatta henüz hazır olmayan bir Gölgeavcısı'nın derisine kazındığında çok acı verebiliyor ve çoğunlukla işareti taşıyan kişinin çıldırması veya ölmesiyle sonuçlanıyordu.

İşaretler, Gölgeavcıları'nın kendilerini korumakta kullandıkları tek yöntem değildi. Savaşmaya giderken, büyüyle güçlendirilmiş deri giysiler giyiyorlardı. Farklı ülkelerin giysileri-

ni giymiş adamların çizimlerine bakan Tessa, kadın çizimleri de olduğunu görünce şaşırdı. Kadınlar da pantolon giymişti! Hem de gazetelerde gördüğü gibi komik şeyler değil, gerçek erkek pantolonları. Sayfayı çevirirken başını iki yana salladı ve Charlotte veya Jessamine'in böyle kıyafetler giyip giymeyeceklerini merak etti.

Öteki sayfa, Raziel'in ilk Gölgeavcıları'na verdiği diğer hediyelere ayrılmıştı. Bunlar ölümcül oyuncaklar denilen sihirli nesnelerdi. Raziel, ilk Gölgeavcılarına bir hediye daha vermişti: Anavatan. Burası bir zamanlar kutsal Roma İmparatorluğu olan topraklardan koparılmış ufak bir bölgeydi, sıradanların asla içeri girememesini sağlayan kalkanlarla kuşatılmıştı. Oraya İdris deniyordu.

Tessa kitabı okurken lambanın ışığı titreşti, kızın gözkapakları kapanmaya başladı. *Aşağıdünyalılar,* diyordu kitap, *periler, kurtadamlar, vampirler ve iblis efendileri gibi doğaüstü yaratıklardan oluşur. Vampirler ve kurtadamlar, iblis hastalıklarına yakalanmış insanlardır.* Diğer taraftan periler, yarı iblis yarı melekti ve bu yüzden hem çok güzel hem çok şeytaniydiler. Ama iblis efendileri farklıydı. Onlar insanların ve iblislerin çocuklarıydı. Charlotte'un kıza hem annesinin hem babasının insan olup olmadığını sormasına şaşmamalı. *Ama öyleydiler,* diye düşündü kız. Öyleyse kendisinin iblis efendisi olmasına imkan yoktu. Uzun boylu, karmakarışık saçlı bir adamı gösteren çizime baktı. Adam, tebeşirle taş zemine

çizilmiş pentagramın ortasında duruyordu. Tamamen normal görünüyordu ama gözbebekleri kedilerinki gibiydi. Yıldızın beş köşesinde mumlar yanıyordu. Alevler birleşiyormuş gibiydi. Tessa'nın görüşü bulanıklaştı. Gözlerini kapattı ve kendini bir rüyanın ortasında buldu.

Rüyasında aynalarla kaplı bir koridordaydı. Önünden geçtiği bütün aynalar, kıza farklı bir yüz gösteriyordu. Uzaktan hoş, insanı cezbeden bir müzik duyuluyordu. Müzik hem çok uzaktan geliyordu hem de her taraftaydı. Kızın önünde yürüyen bir adam vardı –daha doğrusu bir oğlan. Zayıftı ve sakalı yoktu. Kız, yüzünü görmese de onu tanıdığı hissine kapıldı. Ağabeyi veya Will olabilirdi. Ya da belki başka biriydi. Peşinden koştu, ona seslendi ama kalın bir sis tabakası koridoru kaplarken oğlan gözden kayboldu. Müzik yükseldi ve zirve noktasına ulaştı.

Tessa uyandığında güçlükle nefes alıyordu, doğrulduğunda kitap kucağından kaydı. Rüya kaybolmuştu ama müzik devam ediyordu. Tatlı ve baştan çıkarıcıydı. Koridora çıkıp dışarıyı kontrol etti.

Koridorda müzik daha da güçlüydü. Aslında holün diğer tarafındaki odadan geliyordu. Odanın kapısı aralıktı ve notalar dar ağızlı bir vazodan dökülen sular gibi dışarı akıyordu.

Kapıdaki kancada bir sabahlık asılı duruyordu. Tessa sabahlığı alıp geceliğinin üzerine giydi. Koridora çıktı. Rüyadaymış gibi diğer tarafa yürüyüp elini nazikçe kapıya koydu. Dokunduğu anda kapı açıldı. Sadece ayışığının aydınlattığı oda, karan-

lıktı. Her bakımdan kızın odasına benziyordu, aynı dört direkli yataktan ve aynı mobilyalardan vardı. Perdeler iki yana çekilmiş, pencere açığa çıkmıştı. Gümüş rengi ışık, odaya dökülüyordu. Pencerenin önündeki ayışığından dörtgende biri duruyordu. Bir oğlan -yetişkin olamayacak kadar zayıftı- elinde kemanı, dışarıya bakıyordu. Yanağını enstrümana yaslamıştı. Kemanı çalarken ileri geri sallanıyordu. Enstrümandan dökülen notalar, Tessa'nın hiç duymadığı kadar mükemmeldi.

Oğlanın gözleri kapalıydı. "Will?" dedi oğlan. Gözlerini açmadan çalmayı sürdürdü. "Will, sen misin?"

Tessa hiçbir şey söylemedi. Konuşmaya cesaret edemedi çünkü müziği bölmek istemiyordu. Ama bir an sonra oğlan kendi kendine durdu, başını öne eğip gözlerini açtı.

"Will-" diye söze başladı ama Tessa'yı görünce dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sen Will değilsin." Sesinde merak vardı, gecenin bir vakti Tessa odasına dalıp onu yatak kıyafetleri içinde keman çalarken yakaladığı için kızmış görünmüyordu. Tessa, oğlanın üzerindeki kıyafetlerin ne olduğuna emin değildi. Bol kesimli bir pantolon ve yakasız bir gömlek giymişti. Onların üzerine, önü gevşekçe bağlanmış, siyah, ipek bir sabahlık geçirmişti. Tessa, daha yakından baktığında, çocukla ilgili yanılmadığını gördü. Gençti. Will'le aynı yaşlarda olmalıydı ve ince uzun olduğu için, olduğundan da genç görünüyordu. Onun üzerinde de Will'in ve Charlotte'un tenlerindeki gibi siyah çizimler vardı.

Genç kız o çizimlere ne ad verildiğini artık biliyordu: İşaretler. İşaretlere sahip olduğuna göre oğlanın ne olduğunu da biliyordu: Nefilim. İnsanların ve meleklerin soyundan gelen kişi. Oğlanın solgun teninin ayışığı çarptığında, Will'in cadı ışığı gibi parlaması doğaldı. Gencin gümüş rengi saçları ve hafif çekik gözleri vardı.

"Özür dilerim," dedi kız ve hafifçe öksürdü. Boğazından çıkan ses kıza çok kaba geldi. "Böyle içeri dalmak istemezdim. Odam koridorun diğer tarafında ve..."

"Önemli değil." Kemanı omzundan çekti. "Sen Bayan Gray'sin, yanılıyor muyum? Şekil değiştirici kız. Will senden bahsetti."

"Ha," dedi Tessa.

"Ha mı?" Oğlan bir kaşını kaldırdı. "Kim olduğunu bilmemden memnun olmuşa benzemiyorsun."

"Hayır, yalnızca Will'in bana kızgın olduğunu sanıyorum," diye açıklamaya girişti Tessa, "bu yüzden sana her ne söylediyse-"

Oğlan bir kahkaha attı. "Will herkese kızgın," dedi. "Onun öfkesi, benim kararlarımı etkilemez."

Dönüp kemanını gardırobun tepesine bıraktığı sırada, ayışığı oğlanın enstrümanını aydınlattı. Ardından oğlan, kıza döndü, gülümsüyordu. "Kendimi daha önce tanıtmalıydım," dedi. "Ben James Carstairs. Lütfen bana Jem de. Herkes öyle der."

"Ah, demek sen Jem'sin. Yemekte yoktun," Tessa konuşulanları düşündü. "Charlotte hasta olduğunu söyledi. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Oğlan omuz silkti. "Sadece biraz yorgundum."

"İşinizin yorucu olduğunu tahmin ediyorum." El kitabını daha yeni okuduğu için, Tessa'nın zihni Gölgeavcıları'yla ilgili pek çok soruyla doluydu. "Will uzaklardan geldiğini söyledi. İdris'te miydin?"

Oğlan kaşlarını çattı. "İdris'i biliyor musun?"

"Yoksa başka bir Enstitü'den mi geldin? Bütün büyük şehirlerde birer tane var, yanılıyor muyum? Neden Londra'ya-"

Eğlendiği belli olan oğlan, kızın lafını böldü. "Bir sürü soru soruyorsun, hep bu kadar meraklı mısındır?"

"Ağabeyim, en büyük günahımın merakım olduğunu söylerdi."

"Pek de kötü bir günah sayılmazmış." Yatağın ayakucundaki sandığa oturup artan bir merakla kızı süzdü. "Haydi, ne istiyorsan sor. Zaten uyuyamıyorum. Vakit öldürmeye hayır demem."

Tessa zihninde Will'in sesini duydu. Jem'in ailesinin iblisler tarafından öldürüldüğünü hatırladı. *Ona bunu soramazsın*, dedi Tessa kendi kendine. Bunun yerine, "Will uzaklardan geldiğini söyledi," dedi. "Buradan önce nerede yaşıyordun?"

"Şangay'da," dedi Jem. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Çin'de," dedi Tessa hafif bir şaşkınlıkla. "Bunu herkes bilir."

Jem sırıttı. "İnsanların ne kadar cahil olduğunu bilsen şaşırırsın."

"Çin'de ne yapıyordun?" diye sordu Tessa içten bir ilgiyle. Jem'i orada düşünemiyordu. Çin dendiğinde kızın aklına gelen Marco Polo ve çaydı. Orasının çok çok uzaklarda olduğunu biliyordu, sanki Jem dünyanın sonundan gelmişti. Güneşin doğusu ve ayın batısından. "Oraya misyonerler ve denizciler dışında kimsenin gitmediğini sanıyordum."

"Dünyanın her tarafında Gölgeavcıları vardır. Annem Çinli, babam İngiliz'di. Londra'da tanışıp oradaki Enstitü'yü işletmeleri teklif edildiğinde Şangay'a taşınmışlar."

Tessa şaşırdı. Jem'in annesi Çinliyse o zaman oğlan da Çinli olmaz mıydı? New York'ta Çinli göçmenleri görmüştü, çoğu çamaşırhanelerde çalışır veya sokaklarda, elde sarılmış purolar satarlardı. Hiçbiri Jem'e benzemiyordu, gümüş rengi saçları ve oğlanınki gibi gözleri yoktu. Belki de böyle görünmesi Gölgeavcısı olmasıyla ilgiliydi. Tessa bu soruyu kaba olmadan sormanın bir yolunu bulamadı.

Neyse ki Jem, kızın sohbete devam etmesini beklemedi. "Sorduğum için özür dilerim ama annen ve babanın öldüğünü düşünmekte yanılıyor muyum?"

"Will mi söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Biz yetimler birbirimizi tanımayı biliriz. Sormama kızmazsan –öldüklerinde çok mu küçüktün?"

"Araba kazasında öldüklerinde üç yaşındaydım. Onları hatırlamıyorum bile." Sadece belirip kaybolan sahneler hatırlıyordu. Tütün kokusu, annesinin elbisesindeki leylak desenleri. "Beni teyzem yetiştirdi... Ve ağabeyim Nathaniel. Teyzem..." Bu sözü söyler söylemez, boğazı hafifçe gerildi. Harriet Teyze'nin capcanlı bir görüntüsü kızın zihninde belirdi. Yatak odasındaki dar yatakta yatıyordu, ateşli hastalık yüzünden gözleri ışıl ışıldı. Son günlerinde Tessa'yı tanımamış, ona annesinin adıyla, Elizabeth diye seslenmişti. Harriet Teyze, Tessa'nın tanıdığı tek anneydi. Genç kız, öldüğü sırada kadının güçsüz elini tutmuştu. Odada, onların dışında sadece bir rahip vardı. Teyzesine bakarken artık tamamen yalnız olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. "Teyzem kısa süre önce öldü. Aniden ateşli bir hastalığa yakalandı ama zaten bünyesi hiçbir zaman çok güçlü olmamıştı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Jem. Sesindeki üzüntü gerçekti.

"Çok korkunçtu, çünkü ağabeyim o sırada çoktan gitmişti. Bir ay önce İngiltere'ye doğru yola çıkmıştı. Bize çeşitli hediyeler bile yollamıştı –Fortnum&Mason'dan çay ve çikolata. Teyzem hastalanıp öldüğünde defalarca ağabeyime yazdım ama bütün mektuplarım geri geldi. Çaresiz durumdaydım. Derken bilet elime ulaştı. Southampton'a gelecek bir geminin biletiydi. Yanına Nate'den bir not iliştirilmişti, benimle rıhtımda buluşacağını yazıyordu. Teyzemiz öldüğüne göre, Londra'ya gidip

onunla yaşayacaktım. Şimdi düşündüğümde notu onun yazdığını sanmıyorum çünkü-" Tessa cümleyi yarım bıraktı, gözleri acıyordu. "Çok özür dilerim. Seni bunlarla yordum. Tüm bunları dinlemen gerekmiyor."

"Ağabeyin nasıl biri? Ne tür bir insan?"

Tessa hafif bir şaşkınlıkla Jem'e baktı. Diğerleri, ağabeyinin kendini içinde bulunduğu duruma düşürecek ne yapmış olabileceğine dair sorular sormuştu. Kara Kardeşler'in, oğlanı nerede tuttuklarına dair bir şey söyleyip söylemediklerini merak etmişlerdi. Ama hiçbiri onun nasıl biri olduğunu sormamıştı.

"Teyzem onun tam bir hayalperest olduğunu söylerdi," dedi kız. "Her zaman kendi zihninin içinde yaşar, hiçbir şeyin gerçekte nasıl olduğuyla ilgilenmez, ileride nasıl olacaklarını düşünürdü. Her şeye sahip olacağı günleri hayal ederdi. Her şeye sahip olacağımız günleri hayal ederdi," diye kendini düzeltti kız. "Sık sık kumar oynardı, sanırım kaybedebileceğini düşünemiyordu, öylesi hayallerine uymazdı."

"Hayaller tehlikeli olabilir."

"Hayır–hayır." Kız başını iki yana salladı. "Doğru anlatamıyorum. Harika bir ağabeydi. O..." Charlotte haklıydı; bakışlarını odaklayacak bir şey olduğu zaman, gözyaşlarıyla savaşmak daha kolaydı. Jem'in ellerine baktı. Elleri ince ve uzundu. Ve elinin tersinde Will'inkinde olan işaret vardı. Açık göz. Şekli işaret etti. "Bu işaretin özelliği ne?"

Jem konunun değişmesine aldırmış görünmedi. "İşaretlerden biri. Onların ne olduğunu biliyor musun?" Elini kıza doğru uzattı. "Bu kehanet işareti. Görü yeteneğimizi netleştirir. Aşağıdünya'yı görmemizi sağlar." Elini çevirip gömleğinin kolunu sıvazladı. Bileğinin ve kolunun iç tarafında, bembeyaz teninin üzerinde, kapkara görünen başka işaretler de vardı. İşaretler, damarları takip ettiğinden kan, işaretlerin içinden akıyormuş gibi görünüyordu. "Çeviklik için, gece görüşü için, melek güçleri ve hızlı iyileşmek için," diye yüksek sesle işaretleri okudu. "Ama adları aslında daha karışıktır ve İngilizce değildir."

"Canını yakıyorlar mı?"

"Onları aldığımda canım yandı ama şimdi acımıyor." Elbisesinin kolunu düzeltip kıza gülümsedi. "Bana aklındaki soruların bu kadar olduğunu söyleme."

Ah, tahmin ettiğinden çok daha fazla sorum var. "Neden uyuyamıyorsun?"

Bu sorunun, oğlanı hazırlıksız yakaladığını farketti. Ufak bir tereddüt anı yaşandı, sanki Jem konuşup konuşmamakta kararsızdı. *Neden tereddüt ediyor?* diye düşündü kız. Her zaman için yalan söyleyebilir veya Will'in yaptığı gibi konuyu geçiştirebilirdi. Ama kız içgüdüsel olarak, Jem'in yalan söylemeyeceğini anladı. "Kabus görüyorum."

"Ben de garip bir rüya gördüm," dedi kız. "Rüyamda müziğin vardı."

Oğlan sırıttı. "Demek sen de kabus gördün?"

"Hayır, çok hoştu. Bu korkunç şehre geldiğimden beri duyduğum en güzel şeydi."

"Londra korkunç değildir," diye karşılık verdi Jem. "Ama şehri tanıman lazım. Bir gün benimle Londra'ya gelmelisin. Sana güzel yerlerini, sevdiğim kısımlarını gösteririm."

"Sevgili şehrimize övgüler mi düzüyorsun?" dedi bir ses. Tessa hızla arkaya dönünce, kapının eşiğine yaslanmış Will'i gördü. Koridordan gelen ışık, ıslak görünüşlü saçlarını altın rengine boyuyordu. Koyu renk paltosunun etekleri ve siyah çizmeleri çamurluydu. Sanki dışarıdan yeni gelmişti. Yanakları kıpkırmızıydı. Her zaman olduğu gibi yine şapka takmamıştı. "Sana burada iyi bakıyoruz, değil mi James? Şangay'a gitsen bu kadar şanslı olacağından şüpheliyim. Bir daha söylesene orada bizleri nasıl adlandırıyordunuz?"

"Yang Guizi," dedi Will'in ani gelişine hiç şaşırmamış görünen Jem. "Yabancı şeytanlar."

"Duydun mu Tessa? Ben bir şeytanım. Sen de öylesin." Will doğrulup odaya girdi. Yatağın kenarına oturup paltosunun düğmelerini açtı. Paltonun omuz kısmında zarif bir pelerin vardı, kenarına mavi ipek işlemeler yerleştirilmişti.

"Saçların ıslak," dedi Jem. "Neredeydin?"

"Burada, orada, her yerde." Will gülümsedi. Her zamanki zarafetine rağmen, hareket edişinde tuhaf bir şeyler vardı. Yanaklarındaki kızarıklık ve gözlerindeki parıltı...

"Kafayı bulmuşsun bakıyorum?" dedi Jem anlayışlı bir sesle.

Ah, diye düşündü Tessa, *demek sarhoş*. Ağabeyini, belirtilerini tanıyacak kadar çok kez, alkolün etkisinde görmüştü. Will'i o halde görmek kızı hayalkırıklığına uğrattı.

Jem sırıttı. "Neredeydin? Mavi Ejderha? Deniz Kızı?"

"İlla ki bilmek zorundaysan, Şeytan Tavernası'ndaydım." Will iç çekip yatağın direğine yaslandı. "Bu gece için harika planlarım vardı. Sarhoş ve hafifmeşrep kadınların peşinde koşacaktım ama kaderimde yokmuş. Üçüncü içkimi ısmarladığımda çiçek satan bir kız çocuğu yanıma gelip papatyalar için iki sent istedi. Pahalı geldiği için reddettim. Kıza bunu söyleyince, beni soydu."

"Küçük bir kız tarafından soyuldun mu?" dedi Tessa.

"Aslında küçük bir kız değil, altı parmaklı Nigel olarak tanınan, elbise giymiş bir cüceymiş."

"Kim olsa karıştırırdı," dedi Jem.

"Onu, elini cebime sokarken yakaladım," diyen Will zarif elleriyle sahneyi tekrarladı. "Elbette buna izin veremezdim. Hemen o an kavga çıktı. Kavgayı kazanıyordum ki, Nigel bara zıpladı ve arkamdan yanaşıp cin sürahisini kafama indirdi."

"Ah," dedi Jem. "Saçının niye ıslak olduğu anlaşılıyor."

"Adil bir dövüştü," dedi Will. "Ama tavernanın sahibi öyle düşünmedi. Beni dışarı attı. İki hafta oraya gitmem yasak."

"Böylesi daha iyi," diye karşılık verdi Jem. "Demek her zamanki gibi bir gece geçirdin. Bir an kendimi nasıl hissettiğimi kontrol etmek için eve erken dönmenden endişelenmiştim."

"Yokluğumda da gayet iyi idare ediyormuşsun gibi görünüyor. Aslında, bakıyorum da gizemli şekil değiştirici bayanımızla tanışmışsın," dedi Will, Tessa'nın durduğu yöne bakarak. Kapıda belirdiğinden beri, ilk kez kızı gördüğünü belli eden bir şey söylemişti. "Eskiden de geceyarıları, tanımadığın beyefendilerin yatak odalarına girer miydin? Öyle olduğunu bilseydim, Charlotte'un kalmana izin vermesi için daha sıkı çalışırdım."

"Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez," diye yanıt verdi Tessa. "Özellikle de beni koridorda yapayalnız bıraktığın düşünülecek olursa. Odamı kendi başıma bulmam gerekti."

"Yani ararken kendininki yerine Jem'inkini mi buldun?"

"Keman sesi yüzünden," diye açıkladı Jem. "Çaldığımı duymuş."

"Ciyaklamayı andıran bir ses, öyle değil mi?" diye sordu Will, Tessa'ya. "Her çaldığında, nasıl oluyor da mahalledeki kediler buraya doluşmuyor, anlamıyorum."

"Bence çok hoştu."

"Çünkü gayet güzel çalıyorum," dedi Jem.

Will suçlarcasına parmağını onlara doğrulttu. "Bana karşı birleşiyorsunuz. Bundan sonra böyle mi olacak? Sıradışı olduğum için beni dışlayacak mısınız? Tanrım, Jessamine'le arkadaş olmak zorunda kalacağım."

"Jessamine sana katlanamıyor," dedi Jem.

"Henry o zaman."

"Henry'yle takılırsan, yanman yakındır."

"Thomas," dedi Will.

"Thomas," diye söze başladı Jem ve aniden gelen şiddetli öksürük krizi yüzünden iki büklüm oldu. Sandığın üzerinden kayıp dizlerinin üstüne yığıldı. Şaşkınlıktan hareket edemeyen Tessa, Will'e baktı. Oğlanın sarhoşluğu bir anda geçmişti. Yataktan fırlayan Will, Jem'in yanına çöküp elini oğlanın omzuna koydu.

"James," dedi sakin bir sesle. "Nerede?"

Jem onu ittirmek istercesine elini kaldırdı ama vücudu sarsılıyordu. "Ona ihtiyacım yok, ben iyiyim-"

Yeniden öksürünce, zeminin önündeki kısmı kırmızıya bulandı. Kan.

Will arkadaşının omzunu hafifçe sıktı. Tessa, eklem yerlerinin beyazlaşmasından oğlanın büyük güç harcadığını anladı. "Nerede? Onu nereye koydun?"

Jem eliyle yatağı işaret etti. "Şöminenin rafında," dedi inleyerek. "Gümüş kutuda."

"Alıp getireyim." Tessa, Will'i hiç o kadar nazik görmemişti. "Bir yere kımıldama."

"Sanki kımıldayabilirmişim gibi." Jem elinin tersiyle ağzını sildi, açık göz işareti kırmızıya bulandı.

Ayağa kalkan Will, Tessa'yı gördü. Bir an şaşırmış göründü, sanki kızın orada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Will," diye fısıldadı kız. "Yapabileceğim bir şey-"

"Benimle gel." Kızı kolundan tutan Will ona nazikçe kapıya kadar eşlik etti. Kızı koridora bıraktıktan sonra, odayla Tessa'nın arasına girdi. "İyi geceler Tessa."

"Ama kan kusuyor," diye itiraz etti Tessa. "Belki Charlotte'u çağırmalıyım."

"Hayır." Will önce omzunun üzerinden arkaya, ardından Tessa'ya baktı. Kıza doğru eğilip elini omzuna koydu. Tessa, parmakların tenine bastırdığını hissetti. Birbirlerine o kadar yakındılar ki, oğlanın tenindeki gece hissini, metalik kokuyu, duman ve sis tadını alabiliyordu. Kokuda bir gariplik vardı ama ne olduğunu söylemek kolay değildi.

Will alçak sesle konuştu. "Jem'in ilaçları var. Ona ilacını vereceğim. Charlotte'un bunu bilmesine gerek yok."

"Ama Jem hastaysa-"

"Lütfen Tessa." Will'in mavi gözleri yalvarırcasına bakıyordu. "Hiçbir şey söylememen en iyisi."

Tessa ona hayır diyemeyeceğini farketti. "Ta-tamam."

"Teşekkürler." Will kızın omzunu bırakıp yanağına dokunmak için elini uzattı. O kadar hafif bir dokunuştu ki kız hayal gördüğünü sandı. Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşırdığı için, öylece durup oğlanın kapıyı kapatışını izledi. Kapının kilidi dönerken, Will ona eğildiğinde neyi garip bulduğunu anladı.

Will bütün gece içki içtiğini ve kafasında bir cin sürahisinin kırıldığını iddia ettiği halde üzerinde en ufak bir alkol kokusu yoktu.

Tessa'nın yeniden uyuyabilmesi zaman aldı. Açık bıraktığı el kitabı yanında dururken, bir süre gaz lambasının tavanda bıraktığı gölgeleri izleyip mekanik meleğin tıktaklarını dinledi.

Sabah olduğunda Sophie, elbisenin arkasındaki düğmeleri iliklerken, Tessa aynanın karşısına geçip kendini izledi. Pencerelerden süzülen sabah ışığında çok solgun görünüyordu, gözlerinin altında gri halkalar vardı.

Hiçbir zaman aynalara uzun uzun bakan kızlardan olmamıştı. Saçının düzgün olup olmadığını görmek için şöyle bir aynaya bakar ve giysisinde leke olup olmadığını kontrol ederdi. Oysa şimdi aynada gördüğü zayıf, solgun yüze bakmaktan kendini alamıyordu. Sanki o baktıkça yüzü titreşiyor, suyun yüzeyi gibi dalgalanıyordu. Değişim'den önceki titreşimler gibiydi. Başkalarının yüzlerini giymiş, başkalarının gözlerinden dünyayı görmüş olduğundan, artık karşısındaki yüzün kendi yüzü olduğuna emin olamıyordu. Doğduğunda ona verilen yüz gerçekten bu muydu? Her değişimden sonra, kendisindeki bir parçanın da kalıcı olarak değişmediğini nereden bilecekti? Belki de Tessa artık kendisi değildi. Ya da belki tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Karşısındaki yüz, etten bir maskeden başka bir şey değilse, nasıl göründüğünün ne önemi vardı?

Aynada Sophie'nin de yansıması vardı. Başını yan çevirdiği için, yaralı yanağı aynaya yansımıştı. Gün ışığında daha da

korkunç görünüyordu. Çok hoş bir resmin, bıçakla parçalara ayrıldığını görmek gibiydi. Tessa yaranın nasıl oluştuğunu sormak için büyük bir istek duysa da, yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden, "Giyinmeme yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi.

"Yardımcı olabildiğime sevindim küçükhanım," dedi Sophie düz bir sesle.

"Sormak istediğim," diye söze başladı Tessa. Sophie'nin duruşu birden değişti. *Yüzünü soracağımı sanıyor,* diye düşündü Tessa ve aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Dün gece koridorda Will'le konuşma tarzın-"

Sophie bir kahkaha attı. Kısa ama gerçek bir kahkahaydı. "Bay Herondale'le nasıl istersem ne zaman istersem konuşma iznim var. Çalışma şartlarımdan biri de bu."

"Charlotte şart koşmana izin veriyor mu?"

"Herkes Enstitü'de çalışamaz," diye açıkladı Sophie. "Az da olsa görü yeteneğine sahip olmanız gerekir. Agatha'nın var, Thomas'ın da. Görü'ye sahip olduğumu anladığında Bayan Branwell burada çalışmamı teklif etti. Yüzyıllardır Bayan Jessamine için bir hizmetçi aradığını söyledi ama beni Bay Herondale konusunda uyardı. Bana karşı kaba ve aşırı samimi davranabileceğini belirtti. Ona kaba karşılıklar verebileceğimi ve buna kimsenin aldırmayacağını söyledi."

"Birinin ona kaba davranması güzel. Will buradaki herkese kaba davranmaktan çekinmiyor."

"Sanırım Bayan Branwell de böyle düşündü." Sophie, Tessa'nın aynadaki yansımasına bakıp sırıttı. Yaralı olsa bile, gülümsediğinde çok güzel görünüyordu.

"Charlotte'tan hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi. "Çok nazik birine benziyor."

Sophie omuz silkti. "Çalıştığım diğer evde evin kahyası Bayan Atkins kullandığımız her mumun, her sabun parçasının hesabını yapardı. Bize yeni bir sabun vermesi için, elimizdeki sabunun son kırıntıları da bitirmemiz gerekirdi. Ama Bayan Branwell ne zaman istersem bana yeni bir sabun veriyor." Bunu, Charlotte'un karakterinin ne kadar iyi olduğunun ispatıymış gibi söylemişti.

"Sanırım burada, Enstitü'de bir sürü paraları olmalı." Tessa enfes mobilyaları ve mekanın ihtişamını düşündü.

"Belki ama Bayan Branwell'e, yeni elbise satın almadığını bilecek kadar fazla elbise diktim."

Tessa, önceki gece Jessamine'in giydiği mavi elbiseyi düşündü." Ya Bayan Lovelace?"

"Onun kendi parası var," diyerek konuyu kapattı Sophie. Tessa'dan uzaklaştı. "İşte, artık dışarı çıkmaya uygunsunuz."

Tessa gülümsedi. "Teşekkürler Sophie."

Tessa yemek salonuna girdiğinde, diğerleri kahvaltılarının ortasındaydı. Charlotte gri, sade bir elbise giymişti. Kızarmış ekmeğe reçel sürmekle meşguldü. Henry gazetesinin arkasına saklanmıştı ve Jessamine zarif bir şekilde yulaf ezmesi yiyordu.

Will'in tabağı yumurta ve jambon doluydu. Tessa bu durumun da, tüm gece içtiğini iddia eden biri için sıradışı olduğunu düşündü.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," dedi Jessamine, Tessa bir iskemle çekip oturduğunda. Gümüş tepsiyi Tessa'ya doğru uzattı. "Ekmek?"

Tessa çatalını eline alıp tedirgin gözlerle masayı süzdü. "Ne olmuş bana?"

"Seninle ne yapacağımızı konuştuk. Aşağıdünyalılar sonsuza kadar Enstitü'de yaşayamaz," dedi Will. "Bence onu Hampstead'deki Çingenelere satalım," diye ekledi Charlotte'a dönüp. "Atları aldıkları gibi, kadınları da alıp sattıklarını duymuştum."

"Will, kes şunu." Charlotte başını kahvaltısından kaldırdı. "Saçmalıyorsun."

Will arkasına yaslandı. "Haklısın. Onu asla satın almazlar. Fazlasıyla cılız."

"Bu kadar yeter," dedi Charlotte. "Bayan Gray burada kalacak. Geri kalan nedenleri bir tarafa bırakacak olsak bile, onun yardımlarını gerektiren bir araştırmanın ortasındayız. Klave'ye, Pandemonium Kulübü meselesi çözülene ve ağabeyi bulunana kadar onu burada tutacağımızı bildiren bir mesaj yolladım. Haksız mıyım Henry?"

"Kesinlikle haklısın," dedi Henry, gazeteyi bir kenara bıraktı. "Pandemonium olayı kesinlikle çok önemli. Hiç tartışmasız."

"Benedict Lightwood'a da bunu haber verseniz iyi olur," dedi Will. "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Charlotte'un benzi hafif atınca Tessa, Benedict Lightwood'un kim olduğunu merak etti. "Will, bugün Kara Kardeşler'in evine geri dönmeni istiyorum. Artık tamamen terkedilmiş durumda ama son bir kez aramanın sakıncası olmaz. Giderken, Jem'i de yanına alacaksın-"

Bu sözle beraber Will'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Dışarı çıkacak kadar iyileşti mi?"

"Jem yeterince iyi."

Ses Charlotte'un değil, Jem'in sesiydi. Sessizce odaya girip dolabın yanına dikilmişti. Önceki gece olduğundan çok daha az solgundu ve kırmızı yeleği adeta yanaklarına renk getirmişti. "Aslını sorarsan, Jem sen hazır olduğunda çıkmaya hazır."

"Önce kahvaltı etmelisin," dedi Charlotte. Oğlanın önüne bir tabak jambon koydu. Jem oturup Tessa'ya gülümsedi. "Jem, bu Bayan Gray, o-"

"Tanıştık," dedi Jem alçak sesle. Tessa yüzünün kızardığını hissetti. Bir parça ekmeği alıp üzerine yağ süren oğlana bakmaktan kendini alamadı. Bu kadar dünya dışı görünüme sahip birinin kızarmış ekmek yediğine inanmak imkansızdı.

Charlotte'un kafası karıştı. "Tanıştınız mı?"

"Dün gece koridorda Tessa'ya rastlayınca, kendimi tanıttım. Onu oldukça korkutmuş olmalıyım." Gümüş rengi gözlerinde neşe kıvılcımları vardı.

Charlotte omuz silkti. "Tamam o zaman. Will'le gitmeni istiyorum. Bu sırada Bayan Gray-"

"Lütfen bana Tessa de," dedi Tessa. "Herkes adımla hitap ederse sevinirim."

"Pekala Tessa," diyen Charlotte gülümsedi. "Henry ve ben Axel Mortmain'i, yani ağabeyinin işverenini ziyaret edip onun veya çalışanlarından birinin ağabeyinin kayboluşuyla ilgili herhangi bir bilgisi olup olmadığını öğreneceğiz."

"Teşekkürler." Bu haber Tessa için sürpriz oldu. Ağabeyini arayacaklarını söylemişlerdi ve gerçekten arıyorlardı. Oysa kız yalan söylediklerini düşünmüştü.

"Axel Mortmain'i duydum," dedi Jem. "Taipanlar'dan biriydi, Şangay'daki büyük işadamlarından bir tanesi. Şirketinin Bun'da ofisleri vardı."

"Evet," dedi Charlotte, "gazeteler ipek ve çay ihraç ederek zengin olduğunu yazıyor."

"Hadi canım!" Jem sakin bir sesle konuşsa da, alttan alta sert bir tınısı vardı. "Servetini afyondan kazandı. Hepsi öyle yaptı. Hindistan'dan afyon alıp Canton'a götürdüler ve çeşitli mallarla değiştirdiler."

"Kanunları çiğnemiş sayılmaz James." Charlotte gazeteyi Jessamine'e doğru ittirdi.

"Bu arada Jessi, belki sen ve Tessa, gazeteyi tarayıp araştırmamızla ilgisi olabilecek bir şey var mı bakarsınız. Belki gözden geçirmemiz gereken-"

Jessamine gazeteden, sanki üzerine doğru gelen bir yılanmış gibi uzaklaştı. "Bir hanımefendi asla gazete okumaz. Belki sosyete sayfaları veya tiyatro haberleri. Ama bu pisliği okumam."

"Sen bir hanımefendi değilsin Jessamine," diye söze başlayacak oldu Charlotte.

"Ah, hayır," dedi Will. "Sabah sabah bu katı gerçekleri duymak kesinlikle hazımsızlık yapıyor."

"Demek istediğim," diyen Charlotte cümlesini düzeltti hemen, "sen öncelikle bir Gölgeavcısı'sın. Hanımefendilik ikinci planda kalıyor."

"Kendi adına konuş," diyen Jessamine iskemlesini ittirdi. Yanakları rahatsız edici bir kırmızıya dönmüştü. "Biliyor musunuz," dedi, "hiçbirinizin farketmesini beklemiyorum ama Tessa'nın giyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyor. Ona benim korkunç kırmızı elbisemi vermişsin ama üzerine oturmadığı belli. O elbise bana bile dar geliyor ve Tessa benden daha kalıplı."

"Sophie elbiseyi..." diye söze başlayacak oldu Charlotte.

"Sophie elbiseleri küçültebilir ama büyütemez. Gerçekten Charlotte..." Jessamine bezgin bir tavırla nefes verdi. "Sanırım zavallı Tessa'yı alışverişe çıkarmama izin vermelisin. Yoksa derin bir nefes aldığı anda elbisenin düğmeleri patlayacak."

Will o anda konuşulanlarla ilgilenmeye başlamış göründü. "Sanırım bunu denemeli ve neler olacağını görmeliyiz."

"Ah," dedi kafası karışmış görünen Tessa. Önceki gün kendisine o kadar ters davranan Jessamine neden birdenbire kibar davranmaya başlamıştı? "Gerçekten, hiç gerekli değil-"

"Gerekli," diye ısrar etti Jessamine.

Charlotte başını iki yana salladı. "Jessamine, Enstitü'de yaşadığın sürece bizden birisin ve senin de araştırmalarımıza katkıda bulunman-"

"Başı belada olan Aşağıdünyalılar'ı almamız, beslememiz ve barındırmamız gerektiğinde ısrar eden sensin," dedi Jessamine. "Bunlara, onları giydirmenin de dahil olduğuna eminim. Görüyorsun ya ben de katkıda bulunuyorum işte, Tessa'nın düzgün görünmesini sağlayacağım."

Henry masanın diğer tarafından karısına doğru eğildi. "Bunu yapmasına izin versen iyi olur," diye önerdi. "Ona silah odasındaki bıçakları ayıklatmaya çalıştığımda neler olduğunu unuttun mu? Onları çarşafları kesmek için kullanmıştı."

"Yeni çarşaflara ihtiyacımız var," dedi Jessamine.

"Tamam, tamam," dedi Charlotte. "Bazen beni hayatımdan bezdiriyorsunuz."

"Ben şimdi ne yaptım?" diye sordu Jem. "Daha yeni geldim."

Charlotte yüzünü ellerinin arasına aldı. Henry eşinin sırtını sıvazlayıp onu sakinleştirecek sesler çıkarırken Will, Tessa'nın önünden Jem'e doğru eğildi. Bunu yaparken kızı tamamen görmezden gelmişti. "Şimdi çıkalım mı?"

"İlk önce çayımı bitirmek istiyorum," dedi Jem. "Her neyse, neden bu kadar heveslı olduğunu anlamıyorum. Mekanın uzun süredir kerhane olarak kullanılmadığını kendin söylemedin mi?"

"Hava kararmadan dönmek istiyorum," dedi Will. Eğildiği sırada, Tessa'nın kucağında olduğu söylenebilirdi. Genç kız, oğlandan yükselen deri ve metal kokusunu aldı. "Soho'da çekici bir bayanla randevum var."

"Şu işe bak," dedi Tessa, oğlana bakmaksızın. "Altıparmak Nigel'le böyle her gün buluşursan, yakında ona olan hislerini ilan etmeni bekleyecek."

Çay az kalsın Jem'in boğazına kaçacaktı.

Jessamine'le günü geçirmek, başlangıçta Tessa'nın korktuğu kadar kötüydü. Trafik korkunçtu. New York kalabalık olabilirdi ama gün ortasında Strand'ın kalabalığıyla kıyaslandığında bir hiçti. Arabalar sürekli gelip gidiyordu, her taraf seyyar satıcıların meyve ve sebze yüklü gezici tezgahlarıyla doluydu. İçi çiçek dolu sepetler taşıyan kadınlar, deliler gibi trafiğin içine dalıp çıkıyor ve arabalardaki yolculara çiçek satmaya çalışıyordu. Şoförler birbirlerine bağırmaya başlayınca, arabalar trafiğin ortasında aniden duruyordu. Bütün bu gürültülere gazeteci çocukların bağırışları eklendiğinde, sesler içinden çıkılması imkansız bir hal alıyordu. Üstelik ilerlerde bir yerlerde org çalan birileri vardı. Tessa Londra'da yaşayan herkesin nasıl olup da sağır olmadığını düşündü.

Pencereden dışarı baktığı sırada, renkli kuşlarla dolu büyük metal bir kafes taşıyan yaşlı bir kadının arabanın yanına geldiğini gördü. Yaşlı kadın başını çevirdiğinde Tessa, kadının teninin, papağanların tüyleri kadar yeşil olduğunu farketti. Gözleri kuşlarınki gibi siyahtı, saçlarına da rengarenk tüyler takılmıştı. Tessa'nın şaşırdığını gören Jessamine, kızın baktığı yöne baktı. Ardından kaşlarını çattı. "Perdeleri kapat," dedi. "Böylece içeri toz girmesini engellemiş olursun." Ve Tessa'yı beklemeden perdeyi kendisi kapattı.

Tessa kıza baktı. Jessamine'in dudakları ince bir çizgi oluşturacak şekilde gerilmişti. "Onu gördün mü?" dedi Tessa.

"Hayır," diyen Jessamine, Tessa'ya romanlarda ölümcül bakış olarak tasvir edilen bir bakış fırlattı. Tessa da ona aynı şekilde karşılık verdi.

West End'e ulaştıklarında da işler iyiye gitmedi. Thomas'ı atların başında bıraktılar. Jessamine, Tessa'yı terzi dükkanlarına sürükledi, bir sürü tasarıma baktılar, güzeller güzeli tezgahtarlar, elbiselere mankenlik yaparken ayakta beklediler. (Gerçek bir hanımefendi, asla bir yabancı tarafından giyilmiş olabilecek bir elbisenin vücuduna dokunmasına izin vermezdi.) Bütün dükkanlarda farklı takma isimler ve farklı hikayeler kullandılar. Bütün dükkan sahipleri, kızların görünüşünden ve zengin havalarından etkilendi. Herkes onlara yardımcı olmak için koşturdu. Çoğunlukla görmezden gelinen ve bir kenara ittirilen Tessa, sıkıntıdan ölmek üzereydi.

Dükkanlardan birinde genç bir dul olduğu hikayesini anlatan Jessamine siyah yas elbiselerine bile baktı. Tessa siyah elbiselerin, sarışın kıza çok yakışacağını itiraf etmekten kendini alamadı.

"Bu elbise içinde harika görünürdün ve harika bir yeni evlilik yapardın."

Dükkan sahibi suç ortağıymışlar gibi göz kırptı. "Aslında bu modele ne dediğimizi biliyor musunuz? Tuzaktaki yem."

Jessamine kıkırdadı, dükkan sahibi güldü ve Tessa sokağa koşup kendini arabanın altına atmayı düşündü. Jessamine kızın sıkıldığını farketmiş gibi küçümseyen bir gülümsemeyle ona döndü. "Ayrıca Amerika'dan gelen kuzenim için birkaç elbise almak istiyorum," dedi. "Orada satılan kıyafetler gerçekten korkunçmuş. Kuzenim tahta gibi düz bir kız ama eminim onun için yapabileceğiniz bir şeyler vardır."

Dükkan sahibi Tessa'yı ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, belki de varlığını gerçekten yeni farketmişti. "Bir model seçmek ister misiniz hanımefendi?"

Tüm bu aktiviteler Tessa için yeniydi. New York'tayken giysilerini teyzesi alırdı. Önceden dikilmiş kıyafetler, kıza uyacak şekilde düzeltilirdi. Bunlar daima, koyu gri veya mavi renkte, ucuz kumaştan elbiseler olurdu. Daha önce hiç kimse mavinin, ona yakışan ve gri-mavi gözlerini ortaya çıkaran bir renk olduğunu söylememişti. Veya yanaklarına renk gelmesi için pembe giymesi konusunda onu uyarmamışlardı. Kızın ölçüle-

ri alınırken prensesler, korseler ve Charles Borth adında birinden bahsedildi. Tessa öylece durup aynada kendi yüzüne baktı, her an görüntüsünün değişmesini bekliyormuş gibiydi. Ama görüntü değişmedi ve işleri bittiğinde o haftasonu teslim edilecek dört yeni elbisesi vardı. Bir pembe, bir sarı, bir mavi-beyaz çizgili ve kemik düğmeli, bir de altın rengi ve siyah ipek. Bu listeye sonradan iki ceket, bir de elbisenin kolları için bürümcük eklendi.

"Son kıyafette çok hoş görüneceğini sanıyorum," dedi Jessamine arabaya döndüklerinde. "Moda, insanın üstünde harika bir etki yaratıyor."

Tessa yanıt vermeden önce içinden ona kadar saydı. "Sana her şey için teşekkür ederim Jessamine. Şimdi Enstitü'ye dönebilir miyiz?"

Bu sözle beraber Jessamine'in bütün neşesi kaçtı. *Oradan nefret ediyor,* diye düşündü Tessa. Bunu anlamıyordu. Enstitü'de o kadar korkunç olan neydi? Elbette varoluş amacı garipti, ama Jessamine buna alışmış olmalıydı. Ne de olsa o da diğerleri gibi Gölgeavcısı'ydı.

"Bugün çok hoş bir hava var," dedi Jessamine. "Londra'yı görmüş sayılmazsın. Bence Hyde Park'ta yürüyüş yapmazsak olmaz. Ardından Gunter'a gideriz ve Thomas bize buz alır!"

Tessa pencereden dışarı baktı. Gökyüzü gri ve sisliydi, bulutlar arasında mavi çizgiler görünüyordu. New York'ta hiç kimse bu havaya hoş demezdi ama anlaşılan Londra'nın farklı stan-

dartları vardı. Ayrıca Jessamine'e borçluydu ve onu istediği son şey de eve dönmekti.

"Parklara bayılırım," dedi Tessa.

Jessamine bu sözün üzerine neredeyse gülümsedi.

"Bayan Gray'e coplardan bahsetmedin," dedi Henry.

Charlotte başını önündeki notlardan kaldırıp iç çekti. Kaç kere istemiş olursa olsun, Klave'nin Enstitü'ye tek bir araba için izin vermiş olması en canını sıkan konulardandı. Gerçi araba iyi bir arabaydı ve Thomas harika bir sürücüydü. Ama Gölgeavcıları'nın bugün olduğu gibi farklı yönlere gitmeleri gerektiğinde Charlotte'un, hiç hoşlanmadığı Benedict Lightwood'dan arabasını ödünç alması gerekiyordu. Ve adamın ödünç verdiği tek araba, küçük ve rahatsız olandı. Çok uzun boylu olan zavallı Henry, sürekli kafasını tavana çarpıp duruyordu.

"Hayır," dedi Charlotte. "Zavallı kız yeterince şaşkına döndü. Ona mahzende bulduğumuz mekanik aletlerin, ağabeyini işe alan şirket tarafından üretildiğini söyleyemezdim. Ağabeyi için o kadar endişeleniyor ki. Bunu duymaya katlanamazdı."

"Belki de bir anlamı yoktur sevgilim," diye hatırlattı Henry. "Mortmain ve ortakları İngiltere'de kullanılan aletlerin ve mekanik alet edevatın çoğunun üreticisi. Mortmain'in bir tür dahi olduğunu duymuştum. Patentini aldığı birçok silah aksamı var-"

"Evet, evet." Charlotte sesindeki sabırsızlığı saklamaya çalıştı. "Belki de Tessa'ya söylemeliydik. Ama en doğrusunun, ilk önce Bay Mortmain'le konuşup nasıl bir izlenim edineceğimize bakmak olduğunu düşündüm. Haklısın. Belki de adam hiçbir şey bilmiyordur ve arada hiçbir bağlantı yoktur. Yine de bu, fazlasıyla büyük bir tesadüf olur Henry ve tesadüflere karşı temkinli olduğumu bilirsin."

Axel Mortmain'le ilgili notlarına baktı. Adam, Doktor Hollingworth Mortmain'in tek (ve büyük ihtimalle gayrimeşru) çocuğuydu. Babası birkaç yıl içerisinde gemi doktorluğundan Çin'deki zengin bir tüccara dönüşmüş; baharat, şeker, ipek ve çay alım satımıyla zengin olmuştu. Önündeki notlarda yazmasa da Charlotte, adamın afyon ticareti yaptığı konusunda Jem'le aynı fikirdeydi.

Doktor Mortmain öldüğünde bütün serveti henüz yirmi yaşında bile olmayan oğluna kalmıştı. Axel Mortmain diğerlerinden çok daha hızlı ve çevik olan gemilerden oluşan bir donanma kurup babasının işini sürdürmüştü. Aradan on yıl bile geçmeden genç Mortmain, babasının servetini dörde katlamıştı.

Yakın tarihte Şangay'dan Londra'ya taşınan adam, gemilerini satmış ve servetini kullanarak çeşitli aletler üreten büyük bir şirketi satın almıştı. Şirketin ürettikleri arasında dikkat çeken en önemli şey, saatlerdi. Cep saatlerinden büyükbaba saatlerine kadar her şeyi üretiyorlardı. Şirketin kar edip etmediği belli

değildi ama adamın paraya ihtiyacı yoktu çünkü zaten çok çok çok zengindi.

Araba yüksek pencereli beyaz evlerden birinin önüne yanaştı. Henry arabadan sarkıp ön kapıya sabitlenmiş pirinç levhadaki rakamı okudu. "Burası olmalı." Arabanın kapısına uzandı.

"Henry," dedi Charlotte, elini eşinin koluna koyarak. "Bu sabah konuştuklarımızı unutma, olur mu?"

Henry özür dilercesine gülümsedi. "Seni utandırmamak veya soruşturmamızı zora sokmamak için elimden geleni yapacağım. Gerçekten, bazen beni neden yanında getirdiğini merak ediyorum. Sıra insanlarla iletişim kurmaya gelince ne kadar beceriksiz olduğumu biliyorsun."

"Sen beceriksiz değilsin Henry," dedi Charlotte nazikçe. Uzanıp adamın yüzünü okşadı, saçlarını geriye itip her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Ama çok da üzerine gitmemeye özen gösterdi. Çünkü Henry'ye zoraki sevgi gösterileri sunmanın, ters tepebileceğini biliyordu.

Arabayı Lightwood'ların şoförüne teslim ettikten sonra, merdivenleri çıkıp zili çaldılar. Kapıyı asık suratlı mavi giysili bir uşak açtı. "İyi günler," dedi düz bir sesle. "Buraya geliş nedeninizi öğrenebilir miyim?"

Charlotte yan gözle Henry'ye baktı ama uşağı izleyen adamın bakışları dalgındı. Aklının nerede olduğunu kim bilirdi -hiç şüphesiz, makineler, silahlar ve oyuncaklar- ama zihninin o an orada olmadığı belliydi. Kafasından iç çeken Charlot-

te, sözü devraldı. "Ben Bayan Gray ve bu da eşim Bay Henry Gray. Kuzenimizi arıyoruz –Nathaniel Gray adında genç bir adam. Altı haftadır kendisinden haber alamadık. Nathaniel, Bay Mortmain'in elemanlarından biridir. Ya da en azından, eskiden öyleydi."

Bir an için -kadının hayalgücü de olabilirdi- bir şey gördüğünü sandı, uşağın rahatsız olduğunu belli eden bir mimik ama bir saniye sonra uşağın yüzü yine tam bir maskeydi. "Bay Mortmain'in şirketi çok büyüktür. Onun için çalışan herkesin yerini bilmesini bekleyemezsiniz. Bu imkansız bir şey. Belki de polisle görüşmelisiniz."

Charlotte gözlerini kıstı. Enstitü'den ayrılmadan önce kollarının iç taraflarına ikna işaretleri çizmişti. Sıradanlardan birinin bu işaretlerden etkilenmemesi çok ender rastlanan bir durumdu. "Polise gittik ama herhangi bir ilerleme katetmiş görünmüyorlar. Çok üzücü bir durum. Tahmin edebileceğiniz üzere Nate için endişeleniyoruz. Eğer Bay Mortmain'i kısa süre için de olsa görme şansımız olursa..."

Uşak başını sallayınca, Charlotte rahatladı. "Bay Mortmain'e geldiğinizi haber vereyim," diyen adam, geri çekilip içeri girmelerine izin verdi. "Bekleme odasına geçebilirsiniz." Kendi hareketine kendi de şaşırmış gibi görünüyordu.

Uşak, kapıyı sonuna kadar açtı. Charlotte arkasında Henry'yle adamı takip etti. Uşak Charlotte'a oturabileceği bir koltuk göstermeyi ihmal etti -kadın bu nezaket eksikliğini işa-

retlerin yarattığı kafa karışıklığına bağladı- ama Henry'nin paltosunu ve şapkasını almayı unutmadı. Ardından ikisini baş başa bırakıp odadan çıktı.

Oda yüksek tavanlıydı ama herhangi bir süsleme yoktu. Normalde bu tür odalarda görülen manzara resimlerine veya aile portrelerine de rastlanmıyordu. Bunların yerine tavandan sarkan ipek flamalar vardı. Üzerlerinde Çince *iyi şanslar* yazıyordu, köşede Hint gümüşünden bir kase ve duvarlarda meşhur manzaraların mürekkeple yapılmış çizimleri vardı. Charlotte Klimanjaro Dağı'nı, Mısır Piramitleri'ni, Taç Mahal'i ve Büyük Çin Seddi'ni tanıdı. Mortmain anlaşılan bolca seyahat etmiş bir adamdı ve bununla da gurur duyuyordu.

Charlotte, Henry'nin de odayı inceleyip incelemediğini görmek için eşine baktı ama adam merdivenlere bakıyordu, yine kendi zihninde kaybolmuştu. Kadın herhangi bir şey söyleyemeden uşak geri geldi, yüzünde artık hoş bir gülümseme vardı. "Lütfen beni takip edin."

Henry ve Charlotte, uşağın peşinden bir koridorun sonuna kadar ilerledi. Uşak cilalı meşe kapıları açıp onları içeri aldı.

Kendilerini büyük bir çalışma odasında buldular, geniş pencereleri meydana bakıyordu. Koyu yeşil perdeler açılmış, içerinin aydınlanması sağlanmıştı. Charlotte pencereden dışarı bakınca, ödünç aldıkları arabanın, onları yolun kenarında beklediğini gördü. At, burnunu torbanın içine gömmüştü ve sürücü, arabanın ön tarafındaki yüksek koltuğunda gazetesini oku-

yordu. Sokağın diğer tarafında, ağaçların yeşil dalları rüzgarla sallanıp zümrüt bir örtü oluşturuyordu. Pencereler seslerin içeri girmesini engellediği için, dalların sesleri duyulmuyordu. Odadaki tek ses, üzerinde "Mortmain ve Ortakları" yazan duvar saatinden gelen zayıf tiktaklardı.

Mobilyalar koyu renkli, kalın ahşaptandı ve duvarlar hayvan kafalarıyla süslenmişti. Kaplan, antilop ve leopar kafalarının arasına, manzara resimleri yerleştirilmişti. Odanın ortasında büyük, maun bir masa vardı, üzerindeki kağıtlar düzgün bir şekilde dizilmiş, her yığın ağır, pirinç bir aletle sabitlenmişti. Masanın bir köşesinde altında "Wyld'nin Dünyası, Son Keşiflerle!" yazılı pirinç ayaklı bir küre vardı. İngiliz İmparatorluğu'nun kontrolündeki topraklar pembemsi kırmızıya boyanmıştı. Charlotte sıradanların kürelerini incelerken kendini her zaman garip hissederdi. Sıradanların dünyasının şekli, kadının bildiğinden farklıydı.

Masanın arkasında oturan adam, Charlotte ve eşi içeri girdiğinde ayağa kalktı. Ufak tefek, enerjik görünüşlü, orta yaşlı bir adamdı. Favorileri kırlaşmıştı. Teni güneşten yanmış görünüyordu, sanki dışarıda çok vakit geçiriyordu. Gözleri çok çok açık griydi ve yüz ifadesi hoştu. Pahalı görünüşlü zarif kıyafetlerine rağmen, onu bir geminin güvertesinde uzaklara bakarken hayal etmek zordu. "Tünaydın," dedi. "Walker'ın söylediklerinden anladığım kadarıyla Nathaniel Gray'i arıyormuşsunuz?"

"Evet," diyen Henry, Charlotte'u şaşırttı. Henry ender olarak yabancılarla konuşurken sözü devralırdı. Charlotte adamın bu çıkışının, masadaki karışık görünüşlü çizimlerle bir alakası olup olmadığını merak etti. Henry çizimlere yemekmiş gibi büyük bir açlıkla bakıyordu. "Kuzenimiz olduğuna da söylemiştir sanırım."

"Bizimle konuşmak için zaman ayırmanıza minnettarız," diye ekledi Charlotte. "Onun elemanlarınızdan biri olduğunu ve düzinelerce-"

"Yüzlerce," dedi Bay Mortmain. "Yüzlerce elemanım var." Hoş, bariton bir sesi vardı ve o an için gerçekten eğleniyormuş gibi konuşuyordu. "Herkesin neler yaptığını takip etmem mümkün değil ama Bay Gray'i hatırlıyorum. Gerçi itiraf etmeliyim, bana Gölgeavcısı kuzenleri olduğundan hiç bahsetmemişti."

6

Garip Dünya

Goblin adamlara bakmamalıyız
Meyvelerini almamalıyız:
Toprağa ne sunduklarını kim bilir
Aç kökleri kim bilir nelerle beslenir
- Christina Rossetti, Goblin Pazarı

"Biliyor musun," dedi Jem, "burası hiç de aklımdaki kerhane imajına uymuyor."

İki oğlan, Tessa'nın Kara Ev olarak adlandırdığı evin girişinde durdu. Whitechapel'daki ev, Will'in hatırladığından daha kirli ve daha karanlık görünüyordu, sanki biri evin üstünü toz toprakla kaplamıştı. "Ne hayal ediyordun James? Gece kadın-

larının balkonlardan bize el sallayacaklarını mı? Ya da evin girişini süsleyen çıplak heykeller olacağını mı düşünmüştün?"

"Sanırım bu kadar harabe bir yer beklemiyordum," dedi Jem yumuşak bir sesle.

Will de ilk geldiğinde benzer şeyler düşünmüştü. İnsan Kara Ev'in içine girdiği zaman kimsenin hiçbir zaman yuva olarak görmediği bir yerde olduğunu hissediyordu. Kilitli pencereler yağ içindeydi, kapalı perdeler leş gibiydi ve uzun zamandır yıkanmadıkları açıktı.

Will kollarını sıvadı. "Büyük ihtimalle kapıyı kırmamız gerekecek-"

"Veya," dedi Jem kapının koluna uzanıp çevirdi, "belki de gerekmez."

Kapı dikdörtgen bir karanlığa doğru açıldı.

"Seninkine tembellik denir," dedi Will. Kemerindeki bir av bıçağını çıkarıp eline aldı, temkinli adımlarla içeri girdi, Jem de zümrüt başlı bastonunu sıkı sıkı tutarak onu takip etti. Normalde, tehlikeli yerlere girmeleri gerektiğinde önce biri, sonra diğeri önden giderdi ama Jem, çoğu zaman arkayı kollayan kişi olmayı tercih ediyordu çünkü Will her zaman arka tarafı kontrol etmeyi unuturdu.

Kapı, arkalarından büyük bir gürültüyle kapanıp onları içerinin loş ışığına hapsetti. Giriş Will'in ilk geldiği zamankinden farksız görünüyordu, yukarı çıkan aynı ahşap merdivenler, aynı çatlak ama zarif mermer zemin, aynı tozlu hava.

Jem elini kaldırınca, cadı ateşi canlanıp böceklerin kaçışmasına yol açtı. Yaratıklara bakan Will sırıttı. "Yaşamak için iyi bir yer bulmuşlar. Umarım burada pislikten başka şeyler de buluruz. Başka bir mektup adresi, kopuk bacaklar, bir iki fahişe..."

"Doğru ya, belki de yeterince şanslıysak frengiye bile yakalanabiliriz."

"Ya da iblis hastalığına," diye ekledi Will neşeli bir sesle. Merdivenlerin altındaki kapıyı yokladı. Kapı sonuna kadar açıldı, ön kapı gibi o da kilitli değildi. "İblis vebasını unutmamalısın."

"İblis vebası diye bir şey yok."

"Evet var, seni inançsız çocuk," diyen Wil, merdivenlerin altındaki karanlıkta kayboldu.

Birlikte mahzeni ve zemin kattaki odaları titiz bir şekilde araştırdılar, çerçöp ve toz dışında bir şey bulmadılar. Tessa'nın ve Will'in Kara Kardeşler'le savaştıkları oda tamamen boşaltılmıştı. Uzun bir araştırmanın ardından Will, duvarda kan lekesine benzeyen bir şey buldu ama kaynağı belli değildi. Jem de duvardakinin kan değil boya olabileceğini hatırlattı.

Mahzeni terkedip merdivenlerden çıkarak, her tarafı kapılarla dolu uzun bir koridora ulaştılar. Will koridoru hatırladı, Tessa'yla birlikte koştukları koridordu. Sağdaki ilk kapıyı yokladı, Tessa'yı orada bulmuştu. Odada, bir zamanlar orada bir kızın tutulduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Tamamen boşaltılmıştı, mobilyalar Sessiz Şehir'de incelenmek üzere

götürülmüştü. Bir zamanlar yatağın durduğu yerde, dört işaret vardı.

Diğer odalar da aynı durumdaydı. Will pencerelerden birini yokladığı sırada Jem'in bağırdığını duydu, oğlan sol taraftaki son odadaydı. Will koşup oaraya vardığında, Jem'in kare bir odanın ortasında durduğunu gördü. Cadı ışığı elindeydi. Yalnız değildi. İçeride tek bir mobilya vardı ve geniş bir koltuk olan bu mobilyada bir kadın oturuyordu.

Gençti, Jessamine'den yaşlı olamazdı. Ucuz görünüşlü bir elbise giymiş, saçlarını boynunun arkasında toplamıştı. Kahverengi saçları vardı ve çıplak elleri kızarmıştı. Gözleri açıktı ve dimdik öne bakıyordu.

"Şu işe bak," dedi Will, başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. "O-"

"Ölü," dedi Jem.

"Emin misin?" Will gözlerini genç kızın yüzünden alamıyordu. Soluk tenliydi ama derisi cesetlerinki gibi donuk bir beyaz renk değildi. Elleri kucağında ve parmakları birbirine dolanmıştı. Vücuduna henüz ölümün katılığı yerleşmemişti. Kıza yaklaşıp elini kızın koluna yasladı. Parmaklarının altındaki kas sertleşmiş ve soğuktu. "Benim dokunuşlarıma tepki vermiyor," dedi abartılı neşeli bir sesle, "öyleyse ölü olmalı."

"Belki de zevkli ve sağduyulu bir kadındır." Jem eğilip kadının yüzünü inceledi. Boş bakışlı gözleri soluk mavi ve pörtlekti; boyanarak yapılmış gözler kadar cansız görünüyorlardı. "Hanı-

mefendi," dedi Jem ve kızın bileğine uzandı, nabzını kontrol etmek istiyordu.

Kız kıpırdandı, başını kaldırdı ve hiç de insani olmayan bir inleme döküldü dudaklarından.

Jem şaşkınlıkla geri çekildi. "Burada neler-"

Kadın başını kaldırdı. Gözleri hala boştu, herhangi bir yere bakmıyordu ama dudakları kıpırdadı ve hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. "Dikkat et!" diye bağırdı. Sesi odada yankılanınca, Will bağırarak geri sıçradı.

Kadının sesi birbirine sürtünen çarkların çıkardığı sesi andırıyordu, "Dikkatli ol Nefilim. Başkalarını kestiğin gibi sen de kesileceksin. Meleğin seni Tanrı'nın veya şeytanın elinden çıkmamış olana, cennette veya cehennemde doğmamış olan orduya karşı koruyamaz. İnsan elinden sakın. Dikkatli ol." Sesi tiz bir noktaya ulaşıp gıcırtıyı andıran bir çığlığa dönüştü. Kadın görünmez iplerle oynatılan bir kukla gibi koltukta ileri geri sallanmaya başladı. "DİKKAT DİKKAT DİKKAT DİKKAT-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jem.

"Dikkat!" diye son bir kez bağıran kadın koltuktan düşüp yere yığıldı. Artık tamamen sessizdi. Will ağzı açık, kadına bakıyordu.

"O...?" diye söze başladı.

"Evet," dedi Jem. "Sanırım bu sefer gerçekten öldü."

Ama Will başını iki yana sallıyordu. "Ölü mü? Hiç sanmıyorum."

"Öyleyse ne?"

Will yanıt vermek yerine cesedin yanına diz çöktü. İki parmağını kadının yanağına koyup yüzünü kendilerine doğru çevirdi. Ağzı açıktı. Sağ gözü tavana bakıyordu, sol gözü yerinden çıkıp yanağına doğru sarkmıştı.

"Yaşamıyor," dedi Will, "ama ölü de değil. "O... Henry'nin makineleri gibi." Kadının yüzüne dokundu. "Bunu kim yapmış olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bize Nefilim dedi. Ne olduğumuzu biliyordu."

"Daha doğrusu biri kim olduğumuzu biliyordu," dedi Will. "Bu kadının hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Sanırım o bir makine, aynı bir saat gibi. Ve artık pili bitti." Ayağa kalktı. "Yine de onu Enstitü'ye götürsek iyi olur. Henry bir kontrol etmek isteyecektir."

Jem bir karşılık vermedi; yerdeki kadına bakıyordu. Elbisenin altında ayakları çıplak ve kirliydi. Ağzı açık olduğundan gırtlağındaki metal parçası görülüyordu. Yanağa doğru sarkmış gözü, bir bakır tele bağlıydı. Tam bu sırada dışarılarda bir yerlerde, kilisenin çanları gün ortasının geldiğini haber verdi.

Kızlar parka adım attıklarında, Tessa rahatlamaya başladığını hissetti. Londra'ya geldiğinden beri yeşil, sakin bir yere adım atmamıştı. Ve isteksizce de olsa çimenlerin ve ağaçların görüntüsünün ne kadar hoşuna gittiğini anladı. Elbette New York'taki

Central Park'la kıyas kabul etmezdi. Hava burada, şehrin diğer taraflarında olduğu kadar ağır değildi ve gökyüzünün neredeyse mavi olduğu söylenebilirdi.

Kızlar yürüyüşlerini yaparken, Thomas arabanın başında bekledi. Tessa, Jessamine'in yanında yürüyüp onun anlattıklarını dinliyordu. Şimdi yürüdükleri yolun adı, Jessamine'in söylediği kadarıyla Çürümüş Yokuş'tu. Bu berbat isme karşın, parktaki en güzel yerlerden biriydi. Parkur, ata binen kadınlar ve erkeklerle doluydu, herkes çok şık giyinmişti, eşarpları uçuşan kadınların kahkahaları parkta yankılanıyordu. Parkurun iki tarafında yayalar yürüyordu. Ağaçların altına sıralar ve tek kişilik oturma yerleri yerleştirilmişti. Buralarda oturan kadınlar, renkli şemsiyelerini çevirip naneli su içiyordu. Yanlarında sigaralarını tüttüren beyler vardı, tütün kokusu çimen ve at kokusuna karışıyordu.

Kimse onlarla konuşmak için durmadıysa da Jessamine herkesi tanıyormuş gibiydi. Kimin evlendiğini, kimin koca aradığını, kimin, kimin eşiyle ilişkisi olduğunu biliyordu. Bunların hepsi Tessa için fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. Parkurdan çıkıp parkın derinliklerine giden dar bir yola saptıklarında, Tessa insanlardan uzaklaştıklarına sevindi.

Jessamine kolunu Tessa'nın koluna dolayıp arkadaşça sıktı. "Sonunda ortalıkta bir kızın daha olmasının ne kadar büyük bir rahatlık olduğuna inanamazsın," dedi neşeli bir sesle. "Charlotte'la bir sorunum yok ama çok sıkıcı ve evli."

"Sophie var."

Jessamine homurdanmakla yetindi. "Sophie bir hizmetçi."

"Hizmetçileriyle çok iyi anlaşan kızlar tanıyorum," diye itiraz etti Tessa. Söylediği doğru değildi. Bu kızlarla ilgili romanlar okumuştu ama öyle birini tanımıyordu. Yine de romanlara göre, bir hanımefendinin hizmetçisinin temel işlevi, anlatılan trajik aşk hikayelerini dinlemek, onları giydirmek ve her an kötü bir adam tarafından kaçırılabilecekleri şekilde davranmaktı. Gerçi Tessa, Sophie'nin bunlardan hiçbirini yaptığını gözünde canlandıramıyordu.

"Yüzünün nasıl olduğunu gördün. Çirkin olmak onu çok tatsız birine dönüştürdü. Hanımların hizmetçileri güzel görünmeli ve Fransızca konuşabilmeli. Sophie ikisini de yapamıyor. Kızı eve getirdiğinde Charlotte'a bunları söyledim ama Charlotte beni dinlemedi. Asla dinlemiyor."

"Neden acaba," dedi Tessa. Ağaçların arasındaki dar bir yola saptılar. Nehrin ışıltıları ağaçların arasından görülebilse de, üstlerindeki dallar bir örtü oluştururcasına birbirine geçmiş gün ışığını kesiyordu.

"Kesinlikle! Ben de neden kimsenin beni dinlemediğini anlayamıyorum!" Jessamine başını yukarı çevirip dallar arasından süzülen azıcık gün ışığının yüzünü okşamasına izin verdi. "Ama Charlotte kimseyi dinlemez. Her zaman zavallı Henry'nin başının etini yiyip duruyor. Henry neden onunla evlendi anlamıyorum."

"Sevdiği için olmasın?"

Jessamine burnunu çekti. "Kimse öyle düşünmüyor. Henry kimseyle kavga etmek zorunda kalmadan, bodrumda deneylerini yürütebilmek için Enstitü'ye girmek istiyordu. Charlotte'la evlenmeyi umursadığını sanmıyorum -evlenmek istediği başka biri yoktu- ama Enstitü'yü işleten başkası olsaydı Charlotte'la değil onunla evlenirdi." Yeniden burnunu çekti. "Bir de çocuklar var –Will ve Jem. Jem hoş biri ama yabancıların nasıl olduğunu bilirsin. Onlara güvenemezsin, bencil ve tembel olurlar. Jem sürekli odasında, hasta numarası yapıyor ve işlere yardım etmeyi reddediyor," diye devam etti Jessamine. Anlaşılan Tessa'yla birlikte parkta boş boş dolanırken, Jem'in ve Will'in Kara Ev'i kontrol etmeye gittiklerini tamamen unutmuştu. "Ve Will. Yakışıklı ama çoğu zaman tam bir deli gibi davranıyor, sanki vahşiler tarafından yetiştirilmiş. Kimseye ve hiçbir şeye saygısı yok, bir beyefendinin nasıl davranması gerektiğini bilmiyor. Sanırım Galli olduğu için."

Tessa şaşırdı. "Galli mi?" *Bu kötü bir şey mi?* diye ekleyecekti ama kızın bu şaşkınlığını, verdiği bilginin doğruluğunun sorgulanması olarak algılayan Jessamine, Will'in kökenleri üzerine konuşmaya devam etti.

"Ah evet, siyah saçlarına baktığında hemen anlaşılıyor. Annesi Galli'ydi. Babası ona aşık olmuş sonra da Nefilim'den ayrılmış. Belki kadın ona büyü yapmıştır." Jessamine bir kahkaha attı. "O bölgedekilerin bir sürü garip büyüleri olduğunu biliyorsundur."

Tessa'nın böyle bir şeyden haberi yoktu. "Will'in ailesine ne oldu? Annesi de babası da öldü mü?"

"Ölmüş olmalılar, yoksa onu aramaya gelmezler miydi?" Jessamine kaşlarını çattı. "Iyyy. Her neyse artık Enstitü'den bahsetmek istemiyorum." Birkaç adım ileri gidip Tessa'ya döndü. "Sana karşı neden bu kadar nazik olduğumu merak ediyor olmalısın."

"Şey..." Aslında Tessa'nın zihni tamamen başka bir yerdeydi. Okuduğu romanlarda onun gibi kızlar, yani aileleri bir zamanlar zengin olan ama sonradan yoksul düşenler, çoğunlukla zengin vasiler bulur, yeni giysilere kavuşur ve iyi bir eğitim alırdı. (Gerçi, diye düşündü Tessa, eğitiminin kötü olduğu söylenemezdi. Harriet Teyze mürebbiyeler kadar bilgili bir kadındı.) Elbette, Jessamine bu hikayelerdeki cömert hanımefendilere hiç benzemiyordu.

"Jessamine, Maria Susanna Cummins'in *Lambacı*[1] romanını okudun mu?"

"Kesinlikle hayır. Kızlar roman okumamalı," dedi Jessamine. Sanki başka bir yerde duyduğu bir şeyi aktarıyordu. "Yine de Bayan Gray, sana bir teklifim var."

"Tessa," diye düzeltti Tessa otomatik olarak.

"Elbette, şimdiden ne kadar iyi arkadaş olduk," dedi Jessamine. "Yakında daha da iyi arkadaş olacağız."

---

1 Yazarın, orijinal adı *The Lamplighter* olan, Türkçe'ye çevrilmemiş romanı. Ç.N.

Tessa şaşkın şaşkın diğer kıza baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Korkunç Will'in sana anlattığına eminim hayatım. Annem ve babam öldü. Ama bana görmezden gelinemeyecek kadar para bıraktılar. Ben on sekiz yaşına basana kadar bu para bankada duracak ama on sekiz yaşına basmama birkaç ay kaldı. Problemin ne olduğunu eminim tahmin etmişsindir."

Tessa problemin ne olduğunu kesinlikle tahmin edemiyordu. "Öyle mi?"

"Ben bir Gölgeavcısı değilim Tessa. Nefilim'lerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Hiçbir zaman onlardan biri olmak istemedim ve en büyük dileğim Enstitü'den ayrılıp orada yaşayan hiç kimseyle bir daha görüşmemek."

"Annenin ve babanın Gölgeavcısı olduğunu sanıyordum..."

"Kişi istemezse Gölgeavcısı olmak zorunda değil," diye karşılık verdi Jessamine. "Annem ve babam istemedi. Genç yaşta Klave'den ayrıldılar. Annem bu konuda her zaman çok açık konuşurdu. Gölgeavcıları'nın yanıma yaklaşmalarını dahi istemezdi. Bir kızın bu hayatı yaşamaması gerektiğini söylerdi. Benim için hayattan farklı şeyler istiyordu. Sosyeteye takdim edilmem, kraliçeye sunulmam, iyi bir koca bulmam ve sevimli bebekler yapmam. Sıradan bir hayat." Son kelimeleri görmezden gelinemeyecek bir açılıkla söylemişti. "Şehirde başka kızlar var Tessa, benim yaşımda, benim kadar güzel olmayan ama dans ve flört eden, kahkahalar atan ve kendilerine koca bulan

kızlar. Fransızca dersi alıyorlar. Bense korkunç iblis dilleri öğreniyorum. Hiç adil değil."

"Yine de evlenebilirsin," dedi kafası karışan Tessa. "Her erkek seninle evlenmeyi-"

"Bir Gölgeavcısı'yla evlenebilirim. Sonuçta Charlotte gibi yaşarım, erkek gibi giyinip erkek gibi dövüşürüm. İğrenç. Kadınlar öyle davranmamalı. Bizler güzel evlerimizde zarifçe yaşamak için yaratılmışız. Görevimiz, evlerimizi kocalarımızın hoşuna gidecek şekilde süslemek, şefkatli ve bir melek gibi varlığımızla kocalarımızı rahatlatmak olmalı."

Jessamine ne şefkatli ne de melek gibi biriydi ama Tessa bundan bahsetmeye gerek görmedi. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi..."

Jessamine, Tessa'nın kolunu tuttu. "Gerçekten göremiyor musun? Enstitü'den ayrılabilirim Tessa ama tek başıma yaşayamam. Saygınlığımı kaybederim. Belki bir dul olsaydım insanlar karışmazdı ama sadece genç bir kızım. Böylesi mümkün değil. Ama bir eşlikçim olsaydı -bir kızkardeşim-"

"Kızkardeşinmiş gibi davranmamı mı istiyorsun?" Tessa şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"Neden olmasın?" dedi Jessamine, dünyadaki en mantıklı öneriyi getirmiş gibi sakin bir sesle. "Veya Amerika'dan gelen kuzenim olabilirsin. Evet, böylesi daha iyi. Zaten," diye ekledi, "senin de gidecek bir yerin yok. Yok denecek kadar kısa bir sürede, kendimize koca bulabileceğimize eminim."

Artık başı ağrımaya başlayan Tessa, Jessamine'in tren yakalamak veya kaçan bir kediyi yakalamaktan bahseder gibi koca yakalamaktan bahsetmeyi bırakmasını diledi.

"Seni harika insanlarla tanıştırabilirim," diye devam etti Jessamine. "Balolara ve akşam yemeklerine davet ediliriz-" Aniden susup şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Ama biz neredeyiz?"

Tessa bulundukları yeri inceledi. Patika iyice daralmıştı. Artık uzun ağaçların arasından kıvrılarak geçen karanlık bir dağ yolunu andırıyordu. Dalların sıklığı yüzünden ne gökyüzü görülebiliyor ne de insanların sesleri duyuluyordu. Jessamine'in yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Yoldan çıkmışız," diye fısıldadı.

"Geri dönüş yolunu bulabileceğimize eminim," dedi Tessa. Etrafa bakınıp ağaçlar arasında bir açıklık aradı, gün ışığını görebilmeyi umdu. "Sanırım o taraftan geldik-"

Jessamine aniden Tessa'nın kolunu yakaladı, parmakları pençe gibi kızın koluna yapıştı. Bir şey, -hayır, biri- karşılarında belirmişti.

O kadar ufak tefek bir siluetti ki, Tessa başlangıçta onun bir çocuk olduğunu sandı. Ama karşılarındaki şekil, ışığa adım attığında bir yetişkin olduğu anlaşıldı. Kamburdu, yaşlı bir görüntüsü vardı. Dilenciler gibi paramparça giysiler içindeydi ve kafasındaki şapka oldukça yıpranmıştı. Kırış kırış beyaz yüzü, küflenmiş elmaları andırıyordu. Gözleriyse siyah boncuklardan farksızdı.

Adam sırıtınca, bıçak gibi keskin dişleri ortaya çıktı. "Güzel kızlar."

Tessa, Jessamine'e baktı; kız kaskatı kesilmiş, dudakları ince bir çizgi oluşturacak şekilde büzülmüştü. "Gitmeliyiz," diye fısıldayan Tessa, Jessamine'i kolundan çekti. Jessamine yavaşça sanki bir rüyadaymış gibi uyanıp ve Tessa'nın onu sürüklemesine izin verdi ama...

Adam yeniden bir anda önlerinde belirdi. Yollarını kesiyordu. Tessa çok çok uzaklarda parkı görebildiğini zannetti, en azından o yönde aydınlık bir açıklık vardı. Ne yazık ki ulaşamayacakları kadar uzak görünüyordu.

"Yoldan çıkmışsınız," dedi yabancı. Sesi melodikti. "Yoldan ayrılmış güzel kızlar. Sizin gibilere ne olduğunu bilirsiniz."

Adam bir adım öne çıktı.

Hala kaskatı durumdaki Jessamine, hayatı ona bağlıymış gibi sıkı sıkı şemsiyesini tuttu. "Goblin," dedi, "ya da Hobgoblin, her ne isen, senin halkınla bir alıp veremediğimiz yok. Ama bize dokunacak olursan-"

"Yoldan çıktınız," dedi küçük adam şarkı söylercesine. Kızlara biraz daha yaklaşınca Tessa, adamın parıltılı ayakkabılarının aslında ayakkabı değil toynak olduğunu gördü. "Seni budala Nefilim, üzerinde işaretler olmadan buraya gelmişsin. Bu topraklar bütün Anlaşmalar'dan daha eskidir. Buraya garip dünya denir. Eğer melek kanın buraya damlayacak olursa, o noktada uçlarında elmas parçaları olan altın sarma-

şıklar belirir ve ben onlarda hak iddia ediyorum. Kanında hak iddia ediyorum."

Tessa, Jessamine'i kolundan tutup çekti. "Jessamine, girmeliyiz-"

"Tessa, sus." Kolunu kızdan kurtaran Jessamine şemsiyesini gobline doğru tuttu. "Bunu yapmak istemezsin. Bize zarar vermek-"

Yaratık saldırıya geçti. Onlara doğru ilerlediği sırada ağzı açıldı, derisi parçalandı ve Tessa yaratığın gerçek yüzünü gördü. Sivri dişleri olan korkunç bir canavardı. Çığlık atıp yalpalayarak geri çekildiği sırada ayağı, yerdeki köklerden birine takıldı. Jessamine şemsiyesini kaldırırken, Tessa iki büklüm yerde yatıyordu. Nefilim bir bilek hareketiyle şemsiyeyi açtı.

O anda Goblin çığlık attı. Şemsiyeye değdiği anda bağırarak geri çekilip yerlerde yuvarlandı. Yanağındaki yaradan akan kanlar, üstündeki paramparça gri cekete damlıyordu.

"Sana söyledim," dedi Jessamine. Güçlükle nefes alıyor, sanki park boyunca koşmuş gibi göğsü kabarıp iniyordu. "Sana bizi rahat bırakmanı söyledim seni pis yaratık-" Yeniden şemsiyeye saldırdığında Tessa, Jessamine'in şemsiyesinin uçlarının altın rengi ışıltılar saçtığını ve bıçak kadar keskin olduğunu gördü. Şemsiyenin çiçekli deseni de goblinin kanıyla kaplanmıştı.

Goblin uludu, kendini korumak için kollarını kaldırdı. Artık zavallı, kambur bir cüce gibi görünüyordu ve Tessa bunun bir

göz boyama numarası olduğunu bildiği halde adama acımaktan kendini alamadı. "Merhamet, hanımefendi, merhamet," dedi yaratık.

"Merhamet mi?" diye bağırdı Jessamine. "Kanımdan çiçek yetiştirmek istedin seni pis goblin! İğrenç yaratık!" Şemsiyesiyle yeniden yaratığa saldırınca goblin bir çığlık daha attı. Tessa doğrulup saçlarını ve elbisesini silkeledi. Jessamine hala şemsiyesini savurup yaratığa bağırıyordu. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Jessamine titreyen bir sesle. "Senden ve senin gibi her şeyden nefret ediyorum. Pis Aşağıdünyalı! İğrenç yaratık-"

"Jessamine!" Tessa kızın yanına koşup ona sarıldı, Jessamine'in kollarını kımıldatmasına engel oldu. Jessamine, Tessa'dan kurtulmaya çalıştı. Tessa, Jessamine'i uzun süre tutamayacağını biliyordu. Kız güçlüydü, yumuşak hanımefendi görünüşünün altında çok sağlam bir kas yapısı vardı. Derken, Jessamine çırpınmayı bıraktı. Tessa'nın kollarına yığıldı. Şemsiye yere düşerken güçlükle nefes alıyordu. "Hayır," dedi ağlayarak. "Hayır. Bunu yapmak istemedim. Bunu istemedim. Hayır-"

Tessa yere baktı. Goblin'in cesedi, ayaklarının dibinde yatıyordu. Her taraf kanla kaplanmıştı. Tessa hıçkıra hıçkıra ağlayan Jessamine'e sarılırken, goblinin kanının döküldüğü yerde ne yetişeceğini merak etmekten kendini alamadı.

İçine düştükleri şaşkınlıktan kendini ilk kurtaran Charlotte oldu. "Bay Mortmain, ne demek istediğinizi anladığıma emin değilim."

"Elbette anlıyorsunuz." Gülümsüyordu, hatta neredeyse bütün yüzünü kaplayan neşe dolu bir gülümsemeydi. "Gölgeavcıları. Nefilim. Kendinizi böyle adlandırmıyor muydunuz? İnsanlardan ve meleklerden gelen soy. Düşününce, İncil'de Nefilimler'in korkunç canavarlar olarak anlatılması ne garip, değil mi?"

"Basit bir çeviri hatası olabilir," dedi kendini kontrol etmekte güçlük çeken Henry. "Metnin asıl dili olan Aramca'dan yapılan-"

"Henry," diye kocasını uyardı Charlotte.

"Yakaladığınız iblislerin ruhlarını gerçekten dev bir kristale hapsediyor musunuz?" diye devam etti gözleri kocaman açılan Mortmain. "Ne kadar muhteşem!"

"Piksis'i mi kastediyorsunuz?" Henry şaşırmış gibiydi. "O kristal değil ki, daha çok tahta bir kutu. Üstelik ruh diye bir şey de yok çünkü iblislerin ruhu olmaz. Onların enerjisi-"

"Henry, sus," diye müdahale etti Charlotte.

"Bayan Branwell," dedi Mortmain. Sesi dehşet verici ölçüde neşeliydi. "Lütfen endişelenmeyin. Türünüzle ilgili bilinebilecek ne varsa zaten biliyorum. Siz Charlotte Branwell olmalısınız. Bu beyefendi de eşiniz Henry Branwell. Bir zamanlar kilisenin olduğu topraklarda yer alan Londra Enstitüsü'nü yöne-

tiyorsunuz. Gerçekten sizi tanımayacağımı mı düşündünüz? Özellikle de uşağımı büyülemeye çalıştıktan sonra? Kendisine büyü yapmak mümkün değildir. Hemen kaşınmaya başlamasına yol açıyor."

Charlotte gözlerini kıstı. "Peki tüm bu söylediklerinizi nasıl öğrendiniz?"

Mortmain ellerini ovuşturarak öne doğru eğildi. "Bendeniz karanlık sanatların öğrencilerindenim. Hindistan'da genç bir adamken karanlık sanatların varlığını öğrendim ve o günden beri gölgeler diyarının büyüsü altındayım. Benim gibi yeterince parası ve yeterince zamanı olan güçlü bir adam için kapıların açılması kaçınılmazdır. Alınabilecek kitaplar, para karşılığı edinilebilecek bilgiler var. Varlığınız zannettiğiniz kadar gizli değil."

"Belki haklısınızdır," dedi son derece mutsuz görünen Henry, "ama bu işler tehlikelidir. İblis öldürmek kaplanlara ateş etmeye benzemez. Siz onları avlayacağım derken, onlar sizi avlayabilir."

Mortmain kıkırdadı. "Ah evlat, çıplak ellerimle iblislerle dövüşmek gibi bir niyetim yok. Bu tür bilgiler elbette aklı bir karış havada insanların eline geçtiğinde tehlikeli olabilir ama benimkisi temkinli ve mantıklı bir zihin. Tek istediğim dünyayı daha iyi kavramak. Başka bir niyetim yok." Gözleri odada dolaştı. "İtiraf etmeliyim ki daha önce bir Nefilim'le konuşma onuruna nail olmamıştım. Elbette, edebiyatta sizlerden bolca

bahsediliyor ama bir şeyi okumak ve deneyimlemek birbirinden tamamen farklı. Eminim bana hak vereceksinizdir. Bana öğretebileceğiniz çok şey var-"

"Bu konuyu," diye araya girdi Charlotte buz gibi bir sesle, "burada kapatıyoruz."

Mortmain bakışlarını kadına çevirdi, şaşırmıştı. "Özür dilerim?"

"Nefilim'le ilgili bu kadar çok şey bildiğinize göre Bay Mortmain, şunu sormama izin verin: Görevimizin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Mortmain kendini beğenmiş bir edayla soruyu yanıtladı. "İblisleri yok etmek. İnsanları korumak –anladığım kadarıyla bizleri 'sıradan' olarak adlandırıyorsunuz."

"Evet," dedi Charlotte. "Ve çoğu zaman insanları kendi budalalıklarından korumamız gerekiyor. Sizin de istisna olmadığınızı görüyorum."

Bu laf Mortmain'i şok etmiş gibiydi. Bakışları Henry'ye kaydı. Charlotte o bakışın anlamını biliyordu. Erkekler arasında sıkça görülen ve *eşinizi kontrol edemiyor musunuz beyefendi?* anlamına gelen bakıştı. Ayrıca Henry'ye öyle bir bakış fırlatmak anlamsızdı çünkü adam çoktan konuşulanlardan kopmuş, kendini Mortmain'in masasındaki çizimlere kaptırmıştı.

"Öğrendiklerinizin sizi daha zeki yaptığını sanıyorsunuz," dedi Charlotte. "Ama bir ömre yetecek kadar sıradan ölüsü gördüm Bay Mortmain. Kaç kere kendini sihirli konularda uzman sayan insanların cesetleriyle karşılaştığımıza inanamaz-

sınız. Hatırlıyorum da, daha genç bir kızken bir avukatın evine çağrılmıştım. Avukat, kendilerini büyücü zanneden insanlardan oluşan bir gruba üyeydi. Vakitlerini büyüler mırıldanıp cüppe giyerek ve yere pentagram çizerek geçiriyorlardı. Bir gece avukat, iblis çağırabilecek kadar güçlü olduğuna karar vermiş."

"Gerçekten öyle miydi?"

"Öyleydi," dedi Charlotte. "Maraks adlı iblisi çağırmayı başarmış. İblis onu ve ailesini katletmiş." Düz bir sesle anlatmayı sürdürdü. Cesetleri bulduğumuzda kafaları kesilmişti. Çocuklarından en küçüğü, pişmesi için ateşin üzerindeki şişe geçirilmişti. Maraks'ı hiçbir zaman bulamadık."

Mortmain bembeyaz olduysa da tedirginliğini belli etmemeye çalıştı. "Her zaman yeteneklerinin ötesinde işler yapmayı deneyen insanlar olacaktır," dedi. "Ama ben-"

"Siz asla bu kadar budala olmazsınız," dedi Charlotte. "Mesela tam da şimdi, hiç budalaca davranmıyorsunuz. Henry'ye ve bana bakıyor, bizden korkmuyorsunuz. Sizi eğlendiriyoruz! Gerçekleşen bir peri masalı!" Yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki adam yerinden sıçradı. "Bizim arkamızda Klave'nin haşmeti var," dedi elinden geldiğince soğuk bir sesle. "Görevimiz insanları korumak. Nathaniel Gray gibi insanları. Oğlan ortadan kayboldu ve bu kayboluşun arkasında karanlık bir şeyler olduğu kesin. Ve buraya geldiğimizde ne öğreniyoruz? Çocuğun patronu kara sanatlarla uğraşıyormuş. İkisi arasında bağlantı olduğunu düşünmemek budalalık olur."

"Ben... O... Bay Gray kayıp mı?" diye kekeledi Mortmain.

"Evet. Onu arayan kızkardeşi bize ulaştı, bir çift iblis efendisi oğlanın tehlikede olduğunu söylemiş. Oysa siz beyefendi, burada kendinizi eğlendiriyorsunuz. Biz bu konuşmayı yaparken bahsi geçen genç adam ölüyor olabilir ve Klave, görevini yapmasını engelleyenlere hiç nazik davranmaz."

Mortmain elini yüzünde dolaştırdı. Charlotte'a baktığında beti benzi iyice atmıştı. "Elbette size yardım edeceğim," dedi. "Bilmek istediğiniz her neyse anlatacağım."

"Mükemmel." Charlotte'un kalbi deliler gibi çarpıyordu ama sesi heyecanını ele vermedi.

"Nathaniel'ın babasını tanırdım. Mortmain'in sadece ticaretle ilgilenen bir şirket olduğu dönemde yani neredeyse yirmi yıl önce benim için çalışıyordu. Hong Kong'da, Şangay'da, Tianjin'de ofislerim vardı." Charlotte'un sabırsızca parmaklarını masaya vurduğunu farkedince fazla uzatmadı. "Richard Gray burada, Londra'da benim için çalışırdı. Başkatibimdi, nazik ve zeki bir adamdı. Ailesiyle birlikte Amerika'ya taşınınca, onu kaybettiğime üzülmüştüm. Nathaniel bana yazıp kim olduğunu açıkladığında, hemen o anda ona iş teklif ettim."

"Bay Mortmain," dedi Charlotte ciddi bir sesle, "tüm bunların konuyla ne ilgisi-"

"Her şey birbiriyle bağlantılı," diye ısrar etti ufak tefek adam. "Kara Sanatlar'la ilgili bilgimden iş konularında da yararlanıyorum. Örneğin yıllar önce tanınmış bir Lombard Sokağı Banka-

sı iflas edince, büyük şirketlerden düzinelercesi darmaduman olmuştu. İblis efendilerinden biriyle olan dostluğum, benim bu felaketten korunmamı sağladı. Banka batmadan önce paramı çekmeyi başardım ve bu sayede şirketimi kurtardım. Ama bu durum, Nathaniel'ın babası Richard'ın şüphelenmesine yol açtı. Konuyu araştırmış olmalı ki sonunda Pandemonium Kulübü konusunda benimle yüzleşti."

"Elbette siz de kulübün üyesisiniz," diye mırıldandı Charlotte. "Ne şaşırtıcı."

"Richard'a kulübe üye olmasını teklif ettim. Hatta bir iki toplantıya götürdüm ama ilgilenmedi. Bu olaydan kısa süre sonra ailesini alıp Amerika'ya taşındı." Mortmain ellerini iki yana açtı. "Pandemonium Kulübü herkese göre bir yer değildir. Çok yolculuk yaptığım için çeşitli şehirlerde benzer örgütlerin olduğunu duydum. Gölge dünyasını bilen kişiler bilgilerini paylaşmak ve bu bilgilerin verdiği avantajlardan yararlanmak için biraraya geliyor. Ama üyeliğinizi gizli tutmak gibi bir bedeli göze almak zorundasınız."

"Bundan daha büyük bedeller ödendiğine eminim."

"Bizimki şeytani bir örgüt değil," dedi Mortmain. İncinmiş gibiydi. "Büyük başarılar elde ettik, büyük buluşlar yapıldı. Bir iblis efendisinin, takan kişiyi nereye isterse götürebilen gümüş bir yüzük yarattığını gördüm. Veya dünyanın neresine isterseniz gitmenizi sağlayan geçitler yapıldı. İnsanların ölümün eşiğinden döndüklerini-"

"Büyünün ne olduğunu ve bu yolla neler yapılabileceğini biliyorum Bay Mortmain." Charlotte bir tür makinenin duvara asılmış tasarımlarını incelemekte olan Henry'ye baktı. "Beni ilgilendiren tek bir soru var. Bay Gray'i kaçıran iblis efendileri, bir şekilde kulüple bağlantılı. Kulübünüzün sıradanlar için olduğunu duymuştum. Aşağıdünyalılar'ın orada ne işi olabilir?"

Mortmain kaşlarını çattı. "Aşağıdünyalılar mı? Doğaüstü halkı mı kastediyorsunuz? İblis efendileri, kurtadamlar ve benzeri yaratıklar? Üyeliğin çeşitli seviyeleri var Bayan Branwell. Benim gibi bir sıradan, kulübe üye olabilir. Ama örgütün başkanı ve yönetim kurulu üyeleri, yani en tepedekiler Aşağıdünyalılar'dır. İblis efendileri, kurtadamlar ve vampirler. Bazen orman halkı da denilen Peri halkının bize karşı çok iy olduklarını söyleyemem. Kulüpte çok sayıda önemli insan v r –endüstri liderleri, trenleri üreten ve ülkeyi raylarla donatan şirketlerin sahipleri vb... Periler böyle şeylerden nefret ediyor." Başını iki yana salladı. "Periler hoş yaratıklar ama teknolojik gelişmeler, korkarım ki onların sonunu getirecek."

Charlotte, Mortmain'in perilerle ilgili düşünceleriyle ilgilenmiyordu. Zihnindeki çarklar hızla dönerken bakışlarını adama çevirdi. "Durun tahmin edeyim. Babası gibi, Nathaniel Gray'i de kulübe götürdünüz."

O ana kadar eski özgüveninin birazını olsun kazanmış görünen Mortmain'in omuzları yeniden çöktü. "Bana bunu teklif ettiğinde, Nathaniel sadece birkaç gündür Londra ofisimde çalı-

şıyordu. Babasının kulüpteki deneyimlerini bildiği için daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ona hayır diyemezdim. Onu bir toplantıya götürüp konunun orada kapanacağını sandım ama kapanmadı." Başını iki yana salladı. "Nathaniel kendini kulübe kaptırdı. İlk toplantıdan birkaç hafta sonra evinden taşındı. Bana bir mektup yollayıp artık benim için çalışmadığını ve başka bir Pandemonium Kulübü üyesinin hizmetine girdiğini söyledi. Anlaşılan, o kişi genç adama kumar alışkanlığını tatmin edecek bir maaş vermeye razıymış." Sıkıntıyla iç çekti. "Ayrıca belirtmeme gerek yok, herhangi bir adres bırakmadı."

"Hepsi bu mu?" Charlotte kulaklarına inanamıyordu. "Onu aramayı denemediniz mi? Nereye gittiğini veya yeni işvereninin kim olduğunu öğrenmeye çalışmadınız mı?"

"Bir adam nerede isterse orada işe girebilir," dedi Mortmain. "Başına bir şey geldiğini düşünmem için herhangi bir neden yoktu."

"Ve genç adamı o zamandan beri görmediniz?"

"Evet. Size söyledim-"

Charlotte adamın sözünü kesti. "Nathaniel'ın kendini Pandemonium Kulübü'ne kaptırdığını söylediniz. Öyleyse sizin için çalışmayı bıraktıktan sonra, hiçbir toplantıya katılmaması sizi şaşırtmadı mı?

Mortmain'in gözlerinde panik kıvılcımları dolaştı. "Ben... o zamandan beri hiçbir toplantıya gitmedim. İşler oldukça yoğun."

Charlotte sert bakışlarını Axel Mortmain'in üzerinde dolaştırdı. Her zaman insanların karakterlerini tahlil etme konusunda başarılı olduğunu düşünürdü. Mortmain gibilere daha önce de rastlamıştı. Sözünü esirgemeyen, zeki, özgüveni tam erkekler. İşteki başarıları, sihirli sanatlarla uğraştıklarında aynı başarıyı elde edeceklerine inanmalarına yol açan erkekler. Yeniden avukatı ve kana bulanan evini düşündü. Hayatı dehşet içinde sona ermiş olmalıydı. Benzer bir korkunun izlerini, şimdi Axel Mortmain'in gözlerinde görüyordu.

"Bay Mortmain," dedi kadın, "aptal değilim. Benden sakladığınız bir şey olduğunu biliyorum." Will'in Kara Kardeşler'in evinden getirdiği çarklardan birini çantasından çıkarıp masaya bıraktı. "Bu, sizin fabrikanızın üreteceği bir şeye benziyor."

Mortmain dalgın bakışlarını masasındaki metal parçasına kaydırdı. "Evet, bu bizim ürettiğimiz parçalardan biri. Ne olmuş?"

"Kendilerine Kara Kardeşler diyen iki dişi iblis efendisi -her ikisi de Pandemonium Kulübü üyesiymiş- insanları, daha çocuk yaştaki kızları öldürüyordu. Bunu evlerinin bodrumunda bulduk."

"Benim bu cinayetlerle hiçbir ilgim yok!" diye bağırdı Mortmain. "Ben asla... Hiç düşünmedim..." Terlemeye başladı.

"Neyi düşünmediniz?" Charlotte'un sesi yumuşaktı.

Mortmain, parçayı titreyen parmaklarının arasında tuttu. "Anlamanız mümkün değil..." Titreyen bir sesle devam etti.

"Birkaç ay önce kulübün yönetim kurulu üyelerinden biri, yaşlı ve güçlü bir Aşağıdünyalı, bana gelip ona birkaç mekanik ekipmanı ucuza satıp satamayacağımı sordu. Çarklar, mil çivileri ve benzerleri. Nedenini sormadım, neden soracaktım ki? Bu talepte, dikkat çekecek hiçbir şey yoktu."

"Acaba," dedi Charlotte, "Nathaniel'ın sizden ayrıldıktan sonra, yanında çalışmaya başladığı adam da aynı kişi olabilir mi?"

Mortmain, çarkı yere düşündü. Çark masanın üzerinde yuvarlanmaya başlayacakken elini üstüne koyup onu durdurdu. Hiçbir şey söylemedi ama adamın gözündeki korku kıvılcımları, Charlotte'un tahmininin doğru olduğunu anlamasını sağladı. Elinde olmadan belirsiz bir zafer heyecanı hissetti.

"Bana o kişinin adını söyleyin," dedi.

Mortmain masasına bakıyordu. "Bunu söylemek hayatıma malolur."

"Ya Nathaniel Gray'in hayatı?" dedi Charlotte.

Mortmain, kadının gözlerine bakamıyordu. "O adamın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsunuz. Ne kadar tehlikeli olduğunu."

Charlotte duruşunu dikleştirdi. "Henry," dedi. "Henry, bana Çağrı Aleti'ni getir."

Duvara bakan Henry, eşine dönüp şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ama sevgilim-"

"Bana aleti getir!" diye bağırdı Charlotte. Henry'ye bağırmaktan hoşlanmıyordu, bir yavru köpeği tekmelemek gibiydi. Ama bazen yapılması gerekiyordu.

Mortmain'in masasının dibinde duran eşine katıldığı sırada Henry'nin yüzündeki şaşkın ifade kaybolmamıştı. Ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Siyah metalden, elipse benzer bir nesneydi, üzerinde çeşitli şekiller vardı. Charlotte nesneyi Mortmain'e doğru salladı.

"Bu bir çağrı aleti," dedi adama. "Klave'yi çağırmamı sağlar. Üç dakikadan kısa sürede eviniz sarılır. Nefilim, çığlıklar atmanıza aldırmadan sürükleyerek sizi bu odadan çıkarır. Öyle işkenceler görürsünüz ki, biz ne istersek anlatırsınız. Gözlerine iblis kanı damlatılan insanlara ne olduğunu biliyor musunuz?"

Mortmain korkudan ölecekmiş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sabrımı sınamayın Bay Mortmain." Alet Charlotte'un terden sırılsıklam olmuş elindeydi. Ama kadının hareketleri, gerginliğini kesinlikle ele vermiyordu. "Ölmenizi izlemeyi kesinlikle istemem."

"Tanrı aşkına be adam, söyle ona!" diye araya girdi Henry. "Gerçekten, tüm bunlara gerek yok Bay Mortmain. İşleri kendiniz için zorlaştırıyorsunuz."

Mortmain, yüzünü ellerinin arasına aldı. *Her zaman gerçek Gölgeavcıları'yla tanışmak istemiştin*, diye düşündü Charlotte, işte şimdi tanıştın.

"De Quincey," dedi adam. "İlk adını bilmiyorum. Sadece De Quincey."

Melek aşkına. Charlotte derin bir nefes alıp aleti tutan elini indirdi. "De Quincey mi? İmkansız..."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" Mortmain'in ses tonu cansızdı. "Sanırım bilmeniz normal."

"Londralı güçlü bir vampir klanının lideri," dedi Charlotte isteksizce. Çok güçlü bir Aşağıdünyalı ve Klave'nin müttefiki. Onun böyle bir şey yapabileceğine-"

"O, kulübün başkanı," dedi Mortmain. Bitmiş tükenmiş görünüyordu. "Herkes ona hesap verir."

"Kulübün başkanı. Peki bir unvanı var mı?"

Mortmain bu soruya şaşırmış göründü.

"Magister."

Charlotte'ın aleti tutan eli hafifçe titremeye başladı. "Teşekkürler Bay Mortmain. Çok yardımcı oldunuz."

Mortmain, içerlemiş gibi kadına baktı. "De Quincey tüm bunları benim anlattığımı öğrenecektir. Beni öldürtecek."

"Klave bunu engeller. Adınızı bu işin dışında tutacağız. Asla bizimle konuştuğunuzu bilmeyecek.

"Benim için bunu yapar mısınız?" dedi Mortmain alçak sesle. "Ne demiştiniz –budala bir sıradan için?"

"Sizden yana hala umudum var Bay Mortmain. Budalalığınızı kavramış görünüyorsunuz. Klave sizi izleyecek. Sadece korumak için değil, aynı zamanda Pandemonium Kulübü gibi

örgütlerden uzak durduğunuza emin olmak için. Umarım bu görüşmeyi bir uyarı kabul edersiniz."

Mortmain başını salladı. Charlotte, peşinde Henry'yle beraber kapıya doğru gitti. Kapıyı açıp eşiği geçmek üzereyken Mortmain yeniden konuştu. "İstedikleri sadece çarklardı," dedi alçak sesle. "Ufak makine parçaları. Hepsi zararsızdı."

Yanıt veren Charlotte değil Henry oldu. "Bütün nesneler zararsızdır Bay Mortmain ama onları kullanan insanlar için aynısı söylenemez."

İki Gölgeavcısı odadan çıkarken Mortmain, başka bir şey söylemedi. Az sonra meydana çıkmış, temiz havayı -Londra havası ne kadar temiz olabilirse- ciğerlerine dolduruyorlardı. Hava kömür kokuyor olabilirdi ama en azından dışarıda, Mortmain'in çalışma odasındaki çaresizlikten ve korkudan eser yoktu.

Charlotte aleti kocasına uzattı. "Artık sana sormam şart oldu," dedi nesneyi büyük bir ciddiyetle elinden alan kocasına, "Nedir bu Henry?"

"Üzerinde çalıştığım bir alet," Henry sevgi dolu gözlerle nesneye baktı. "İblis enerjilerini tespit etmesi için tasarladım. Ona Sensör adını verecektim. Ama şimdilik çalışmıyor."

"Çok başarılı bir alet olacağına eminim."

Henry sevgi dolu bakışlarını aletten eşine kaydırdı, bunu ender olarak yapardı. "Dahice bir hamleydi Charlotte. Klave'yi çağırabilecekmiş gibi davranıp adamı korkutmana hayran kal-

dım! Ama elimin altında işine yarayacak bir alet olduğunu nereden bildin?"

"Gerçekten de vardı, değil mi hayatım?" dedi Charlotte.

Henry aptal aptal sırıttı. "Güzel olduğun kadar, korkutucusun da hayatım."

"Teşekkürler Henry."

Kızlar, Enstitü'ye dönerken konuşmadılar. Jessamine pencereden Londra trafiğini izledi ve konuşmayı reddetti. Şemsiyesi kucağındaydı, genç kız, kanlı kenarlarının tafta ceketini lekelemesine aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Kilise arazisine vardıklarında Thomas'ın yardımıyla arabadan indi ve Tessa'nın elini yakaladı.

Bu harekete şaşıran Tessa, kıza bakakaldı. Jessamine'in parmakları buz gibiydi. "Buraya gel," dedi Jessamine sabırsızca ve kızı Enstitü'nün kapılarından içeri sürükledi. Thomas şaşkın şaşkın arkalarından baktı.

Tessa, Jessamine'in onu merdivenlerden yukarı çıkarmasına ve Tessa'nın odasının önündeki koridora benzeyen uzun bir koridordan geçirmesine izin verdi. Jessamine bir kapıyı açıp Tessa'yı içeri ittirdikten sonra, peşinden kendi de girip kapıyı arkalarından kapattı. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi kız.

Tessa odaya bakındı. Enstitünün sonsuz sayıdaki büyük yatak odalarından biriydi. Ama bu oda Jessamine'in zevkine

göre döşenmişti. Duvarlar gül rengi duvar kağıdıyla kaplıydı ve yatak örtüleri çiçek desenliydi. Beyaz bir şifonyer vardı, üzerinde pahalı görünüşlü malzemeler, yüzük kutusu, vazo, gümüş bir ayna ve fırça takımı duruyordu.

"Odan çok hoş," dedi Tessa, biraz da Jessamine'in isterik tavırlarını yatıştırmak umuduyla.

"Fazlasıyla küçük," dedi Jessamine. "Buraya gel." Kanlı şemsiyeyi yatağına fırlatıp pencerenin yanına yürüdü. Tessa yarı şaşkın onu takip etti. Şimdi durdukları köşede, yüksekçe bir masadan başka bir şey yoktu. Masada bir bebek evi vardı. Tessa'nın çocukken sahip olduğu iki odalı karton evlerden değildi. Bu oda gerçek bir Londra evinin mükemmel bir kopyasıydı. Jessamine eve dokununca, evin ön tarafı menteşeler yardımıyla açıldı.

Tessa heyecandan nefesini tuttu. Minik mobilyalarla döşenmiş güzelim odalar, ölçülere uygun olarak tasarlanmıştı. Ufak ahşap iskemlelerden minicik minderlere kadar bütün detaylar düşünülmüştü. Çin porselenlerinden gerçek yağlıboya resimlere kadar hiçbir detay atlanmamıştı.

"Burası benim evimdi." Jessamine diz çöktü. Artık evle aynı hizadaydı, Tessa'ya da aynısını yapmasını işaret etti.

Tessa, Jessamine'in eteğine basmamaya çalışarak hareketi tekrarladı. "Demek istediğin, küçük bir kızkenki bebek evinin bu olduğu mu?"

"Hayır," diye tersledi Jessamine. "Burası benim evimdi. Ben altı yaşındayken babam, Curzon Sokağı'ndaki evimizi kullana-

rak bu maketi yaptı. Yemek odasındaki duvar kağıdını görüyor musun?" Odayı işaret etti, "Bunlar da babamın çalışma odasındaki koltukların birebir aynısı. Gördün mü?"

Tessa'ya döndüğünde bakışları o kadar yoğundu ki, Tessa eve baktığında başka bir şey görüyor olması gerektiği izlenimine kapıldı. Sanki o ev genç kızın sahip olduğu pahalı bir oyuncaktan fazlasıydı. Ne yazık ki Tessa, kendisinden beklenenin ne olduğunu çözemiyordu. "Çok hoş bir ev," dedi sonunda.

"Bak, salonda oturan annem," dedi Jessamine ve parmağının ucuyla ufak bebeğe dokundu. "Burada çalışma odasında kitap okuyan da babam." Parmağı porselen figürün üzerinde kaydı. "Üst kattaki çocuk odasındakiyse bebek Jessi." Üst katta gerçekten, örtüler yüzünden güçlükle görülen bir bebek daha vardı. "Daha sonra yemek odasında yemek yiyecekler. Ardından anne ve baba oturma odasına geçip şöminenin başında oturacak. Bazı geceler tiyatroya gider, ya da balolara katılır veya yemeğe çıkarlar." Ezbere bildiği bir masalı anlatırmış gibi konuşuyordu. "Ve sonra anne, babaya iyi geceler öpücüğü verecek, odalarına çekilip bütün gece uyuyacaklar. Gecenin bir vakti Klave'den, iblislerle dövüşmek için dışarı çıkmak zorunda kalmalarına yol açan telefonlar gelmeyecek. Evin içinde, kanın izini sürmek gibi şeylerle uğraşmayacaklar. Kimse kurtadamlarla dövüşüp kolunu veya gözünü kaybetmeyecek. Ya da vampir saldırısına uğradığı için kutsal su içmek zorunda kalmayacak."

Aman Tanrım, diye düşündü Tessa.

Jessamine, Tessa'nın düşüncelerini okumuş gibi somurttu. "Evimiz yandığında gidecek yerim yoktu. Annemin ve babamın akrabaları, Klave'yle bağlantılarını kopardıklarından beri konuşmadıkları Gölgeavcıları'ydı. Benim için bu şemsiyeyi Henry yaptı. Bunu biliyor muydun? Onu bana ilk verdiğinde, çok güzel bir şemsiye olduğunu düşünmüştüm. Ardından Henry, bana kenarlarının bıçak kadar keskin elektrumla kaplandığını söyledi. Şemsiye aslında bir silahtı."

"Bizi kurtardın," dedi Tessa. "Bugün parkta hayatımızı kurtardın. Ben dövüşemedim. Sen yapmasaydın-"

"Dövüşmemem gerekirdi." Jessamine boş gözlerle bebek evine baktı. "Bu hayatı istemiyorum Tessa. Bu hayatı yaşamayacağım. Ne gerekirse yapmaya razıyım. Böyle yaşayacağıma ölürüm daha iyi."

Tedirgin olan Tessa, kızdan böyle konuşmamasını istemek üzereyken kapı açıldı. Beyaz şapkası ve koyu renk elbisesi içinde Sophie içeri girdi. Jessamine'e bakan gözleri endişeliydi.

"Bayan Tessa, Bay Branwell çalışma odasında sizinle görüşmek istiyor. Çok önemliymiş."

Tessa iyi olup olmadığını sormak için Jessamine'e dönünce, kızın yüzünün heykellerinki gibi kaskatı olduğunu gördü. Öfke ve kırılganlık gitmiş, her zamanki soğuk maske geri gelmişti. "Henry istiyorsa gitmelisin," dedi kız. "Zaten senden

sıkılmıştım. Başıma ağrılar sokuyorsun. Sophie, geri geldiğinde parfümle şakaklarıma masaj yapmanı istiyorum."

Tessa, Sophie'nin yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade gördüğünü sandı. "Nasıl isterseniz Bayan Jessamine."

7

Mekanik Kız

Oynadığı oyunun piyonları çaresiz
Gecenin ve Gündüzün Satranç tahtasına
dizilmiş kaderlerini bekliyor
- Ömer Hayyam, Rubailer

Enstitü'nün dışında hava kararmıştı ve Sophie'nin feneri, duvarlardaki gölgelerin dans edercesine hareket etmesini sağlıyordu. Tessa'yla birlikte merdivenlerden indiler. Basamaklar oldukça eskiydi, kuşaklar boyunca insanlar, bu basamakları kullandığı için ortaları hafif içe doğru göçmüştü. Duvarlar kaba taştandı ve aralara yerleştirilen ufak pencereler kararınca, Tessa yer altına indiklerini anladı.

"Sophie," dedi Tessa sonunda, karanlık ve sessizlik yüzünden sinirleri gerilmişti, "acaba kilisenin içindeki anıt mezara mı iniyoruz?"

Sophie kıkırdayınca, fenerin ışığı titredi. "Eskiden mezardı ama Bay Branwell elden geçirip laboratuara dönüştürdü. Her zaman aşağıda, oyuncakları ve deneyleriyle meşgul. Bayan Branwell'i çıldırtıyor."

"Neler yapıyor?" Tessa neredeyse çürük bir basamağa takılıp düşecekti. Dengesini korumak için duvara tutunmak zorunda kaldı. Sophie, bunu farketmemiş gibiydi.

"Pek çok şey," dedi Sophie. Sesi duvarlarda yankılandı. "Gölgeavcıları için yeni silahlar ve savunma aletleri icat ediyor. Çarklardan, mekanizmalardan ve benzeri şeylerden hoşlanıyor. Bayan Branwell bazen bir saat gibi tıktaklıyor olsa, Bay Branwell'in onu daha çok seveceğini söyler." Bir kahkaha attı.

"İkisini de çok seviyormuşsun gibi geliyor bana," dedi Tessa.

Sophie hiçbir şey söylemedi ama zaten gururlu olan duruşu, daha da dikleşti.

"Onları Will'den daha çok sevdiğin belli," dedi Tessa, kızı biraz olsun yumuşatmayı umarak.

"O..." Sophie'nin sesindeki hoşnutsuzluk açıkça ortadaydı. "İyi biri değil, haksız mıyım? Bana son işverenimin oğlunu hatırlatıyor. O da Bay Herondale gibi kibirli bir gençti. Ne isterse elde ederdi. Doğduğu günden beri bir dediği iki edilme-

mişti. İstediğini elde edemediğinde de..." Kız farkında olmadan uzanıp yüzündeki yaraya dokundu.

"O zaman ne?"

Sophie'nin tavırları eski sertliğine geri döndü. "O zaman gidip içmeyi severdi, hepsi bu." Feneri bir elinden diğerine aktarıp karanlığa baktı. "Burada dikkatli olun küçükhanım. Merdivenler nemlidir ve kaygan olabilir."

Tessa duvara yaklaştı. Elinin altındaki taş duvar soğuktu. "Will, Gölgeavcısı olduğu için mi böyle davranıyor?" diye sordu. "Onlar... şey, Gölgeavcıları sence de kendilerini üstün görmüyorlar mı? Jessamine de öyle."

"Ama Bay Carstairs öyle değil, o, diğerlerine benzemiyor. Bay ve Bayan Branwell de üstünlük taslamıyorlar."

Tessa herhangi bir şey söyleyemeden merdivenlerin sonuna vardılar. Karşılarında kalın, ahşap bir kapı vardı. Sophie kapının yanındaki demire uzanıp bütün gücüyle ittirdi. Kapı sonuna kadar açılınca, devasa ve aydınlık bir alan ortaya çıktı. Tessa, kocaman açılmış gözlerle odanın ortasına ilerledi, buranın bir zamanlar kilisenin anıt mezarının yer aldığı bölüm olduğu açıktı. Tavanı taşıyan sütunların tepesi, karanlığa karışıp kayboluyordu. Zemin, yılların etkisiyle kararmış büyük taş parçalarından yapılmıştı. Bazılarının üzerine işlenmiş kelimeler vardı. Tessa onların mezar taşı olduğunu tahmin etti. Pencere yoktu ama Tessa'nın cadı ışığı olduğunu artık öğrendiği ışık, içeriyi gündüz gibi aydınlatıyordu.

Odanın ortasına bir dizi ahşap masa sıralanmıştı, üzerleri makine parçalarını andıran nesnelerle kaplıydı. Pirinçten ya da demirden vidalar ve çarklar, bakır kablolar, farklı renkte sıvılarla dolu cam tüpler. Tüplerin bazılarından garip dumanlar ve kokular yayılıyordu. Havadaki metalik koku, sanki fırtına öncesi havaları andırıyordu. Masalardan biri baştan aşağı silahlarla kaplıydı. Cadı ışığı, bıçakların parlamasına yol açıyordu. Henüz tamamlanmamış ufak tefek metal bir zırh, taş masalardan birinin üstünde asılıydı. Diğer bir masanın üstü kalın yün battaniyelerle örtülerek, altındakiler saklanmıştı.

Henry masalardan birinin arkasında, Charlotte da kocasının yanındaydı. Henry elindeki bakır tekerleği andıran bir şeyi eşine gösterip alçak sesle bir şeyler anlatıyordu. Giysilerinin üzerine bol, keten bir gömlek giymişti. Denizcilerin önlükleri gibi gömlek de lekelerle kaplıydı. Yine de Tessa'yı en çok etkileyen şey, adamın Charlotte'la konuşma biçimi oldu. Tavırları canlıydı ve kendini anlattıklarına kaptırdığı belliydi. Özgüveni tamdı. Henry'nin bakışları Tessa'ya döndüğünde, ela gözlerinde her zamanki dalgın ifadeden eser yoktu.

"Bayan Gray! Demek Sophie sizi buraya getirdi. Aferin ona."

"Neden getirmesin ki-" diyecek oldu Tessa, dönüp arkaya baktı ama Sophie yoktu. Kapıyı kapatıp merdivenlerden çıkmış olmalıydı. Tessa, kızın gittiğini farketmediği için kendini budala hissetti. "Beni görmek istediğinizi söyledi," diye sözünü tamamladı.

"Gerçekten," dedi Henry. "Yardımınıza ihtiyacımız var. Bir saniye buraya gelebilir misiniz?"

Masanın yanına gelmesini işaret etti. Tessa onların yanına gidince, Charlotte'un yüzünün bembeyaz olduğunu ve kahverengi gözlerinde gölgeler dolaştığını farketti. Kadın, Tessa'ya bakıp dudağını ısırdı ve bakışlarını yeniden kumaş parçasının durduğu masaya çevirdi. Tam bu sırada, kumaş parçası *kıpırdadı*.

Tessa gözlerini kırpıştırdı. Hayal mi görmüştü? Ama hayır, kumaş yeniden hareketlendi. Artık masanın yakınında olduğu için, kumaşın bir şeyi örttüğünü daha net seçebiliyordu. Altındaki her neyse, insan vücudu ölçülerindeydi. Henry, örtünün kenarını çekerken, kız olduğu yerde durdu.

Kumaşın altında kimin olduğunu görünce aniden başı döndü ve masanın kenarına tutunması gerekti. "Miranda."

Ölü kız sırtüstü masada yatıyordu, kolları ve bacakları iki tarafa açılmış, kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Tessa'nın sinirlerini bozan gözleri, artık yerinde yoktu. Kızın bembeyaz yüzünde şimdi iki siyah boşluk vardı. Ucuz elbisesinin ön tarafı kesilmiş, göğsü ortaya çıkmıştı. Tessa gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı ve ardından inanamayan gözlerle yeniden masaya baktı. Orada çıplak ten veya kan yoktu. Miranda'nın göğsü kesilerek açılmıştı, her iki tarafta turuncu deri parçaları görülüyordu ama içinde organlar değil parıltılı metal parçaları vardı.

Tessa, Miranda'nın yattığı masanın yanına, Henry'nin tam karşısına geçti. Kızın vücudunun kesildiği yerde kan ve et parçaları yoktu. Beyaz deri bir örtü gibi ikiye ayrılmış ve altındaki metal düzenek ortaya çıkmıştı. İç içe geçmiş bakır parçaları kızın göğsünü oluşturuyordu, beli ise esnek pirinçten ve bakır bir kafesten yapılmıştı. Miranda'nın göğsünde Tessa'nın eli büyüklüğünde bir boşluk vardı.

"Tessa." Charlotte'un sesi yumuşak ama ısrarcıydı. "Will ve Jem seni hapis tuttukları evde bunu bulmuş. Ev kızın dışında tamamen boşmuş. Onu odalardan birinde bulmuşlar."

Tessa şaşkın şaşkın masadaki kıza bakıyordu. "Bu Miranda. Kara Kardeşler'in hizmetçisi."

"Onunla ilgili hiçbir şey biliyor musun? Kim olabilir? Hikayesi ne?"

"Hayır hiçbir şey bimiyorum. Düşünmüştüm ki... Neredeyse hiç konuşmaz ve konuştuğunda sadece Kara Kardeşler'in söylediklerini tekrarlardı."

Henry, Miranda'nın alt dudağını ittirip ağzını açtı. "Metal bir dili var ama ağzı konuşması için tasarlanmamış. Yemek yemeye de uygun değil. Yemek borusu yok, tahminimce midesi de yoktur. Ağzı dişlerinin arkasındaki metal plakada sona eriyor." Gözlerini kısıp başını iki yana salladı.

"Miranda ne?" diye sordu Tessa. "Aşağıdünyalı veya iblis mi?"

"Hayır." Henry, Miranda'nın çenesini bıraktı. "O, yaşayan biri değil. Bir otomat. Mekanik bir yaratık. İnsan gibi

görünüp hareket ediyor. Leonardo da Vinci bunlardan bir tane tasarlamıştı. Çizimlerine bakarsan, oturup kalkan ve başını çevirebilen mekanik bir yaratığın tasarımlarını görebilirsin."

"İnsanların karmaşık makineler olduklarını ilk iddia eden oydu, içimizdeki parçaların çarklardan, pistollerden ve vidalardan farksız olduğunu, ama bizi oluşturan malzemelerin metalden değil kastan ve etten yapıldığını söylemişti. Neden bakır ve demir bu parçaların yerini almasın diye düşünüyordu. Durum buysa bir insan üretemez miydik? Ama bu... Jaquet Roz ve Maillardet asla böyle bir şeyi hayal edemezdi. Kendi kendine hareket edebilen, kendini yönetebilen insan derisine bürünmüş gerçek bir biyomekanik otomat." Henry'nin gözle . ışıldadı. "O kadar güzel ki."

"Henry." Charlotte'un sesinden gerginliği anlaşılıyordu. "Hayran hayran baktığın o et, gerçek bir insandan alındı."

Henry elini alnına yasladı, gözlerindeki ışık yavaş yavaş söndü. "Mahzendeki cesetler..."

"Sessiz kardeşler cesetleri inceledi. Çoğunun organları eksik. Kalpleri ve karaciğerleri. Bazılarının kemikleri ve kıkırdakları alınmış. Saçları alınanlar bile var. Kara Kardeşler'in mekanik yaratıklar yaratmak için vücut parçaları topladıkları belli. Miranda gibi yaratıklar."

"Ve arabacı," dedi Tessa. "Sanırım o da onlardan biriydi. Ama biri neden böyle bir şey yapsın?"

"Dahası var," dedi Charlotte. "Kara Kardeşler'in mahzenindeki makine parçaları, Mortmain ve Ortakları tarafından üretilmiş. Ağabeyin de o şirket için çalışıyordu."

"Mortmain!" Tessa bakışlarını masadaki kızdan ayırdı. "Onu görmeye gittiniz, değil mi? Nate'le ilgili ne söyledi?"

Charlotte bir an için tereddüt edip Henry'ye baktı. Tessa bu bakışı yakaladı. İnsanlar yalan söyleyecekleri zaman, suç ortaklarına öyle bakardı. Kendisi ve Nathaniel de, bir keresinde Harriet Teyze'den bir şey saklayacakları zaman öyle bakışmışlardı.

"Benden bir şey saklıyorsunuz," dedi. "Ağabeyim nerede? Mortmain ne biliyormuş?"

Charlotte iç çekti. "Mortmain yer altı dünyasıyla bağlantıları olan bir adam. Aşağıdünyalılar'ın yönettiği Pandemonium Kulübü'nün üyesi."

"Bunun ağabeyimle ne ilgisi var?"

"Ağabeyin kulübün varlığını öğrendikten sonra kendini kulübe kaptırmış. De Quincey adlı bir vampir için çalışmaya başlamış. Çok güçlü bir Aşağıdünyalı olan De Quincey, Pandemonium Kulübü'nün başı." Charlotte'un ne kadar rahatsız olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Anlaşılan ona verdikleri bir ünvan da var."

Aniden başı dönen Tessa masanın kenarına tutundu. "Magister?"

Charlotte, elini yaratığın göğsündeki makinelerin arasına sokan Henry'ye baktı. Adam derinlere uzanıp bir şey çıkar-

dı –kırmızı bir insan kalbi ama sertleşmişti ve cilalanmış gibi parlıyordu. Etrafına bakır ve gümüş teller dolanmıştı. Ama hala çarpıyordu.

"Tutmak ister misin?" diye sordu Tessa'ya. "Ama dikkatli olmalısın. Bakır teller yaratığın vücuduna bağlı, yağ ve benzeri yanıcı sıvılar içeriyorlar. Henüz daha hepsinin ne olduğunu tespit etmedim."

Tessa başını iki yana salladı.

"Öyle olsun." Henry hayalkırıklığına uğramış göründü. "Görmeni istediğim bir şey var. Şuraya bakacak olursan-" Kalbi parmaklarının arasında çevirip diğer tarafındaki metal plakayı ortaya çıkardı. Oraya Q harfi içindeki D harfinden oluşan bir sembol kazınmıştı.

"De Quincey'nin işareti," dedi Charlotte. "Onunla yazışmalarımızda bu işarete rastlamıştım. Her zaman Klave'nin müttefikiydi, en azından ben öyle sanıyordum. Anlaşmalar imzalandığında oradaydı. Güçlü bir adamdır. Şehrin batısındaki, gecenin çocuklarını kontrol eder. Mortmain, De Quincey'nin ondan makine parçaları aldığını söyledi. Anlaşılan Magister'ın kullanması için Kara Kardeşler'in hazırladığı tek şey sen değilmişsin. Bu mekanik yaratıklar da varmış."

"Eğer bahsettiğiniz vampir Magister'sa," dedi Tessa yavaşça, "o zaman Kara Kardeşler'e beni kaçırtan da o demektir. Nate'i bana o mektubu yazmaya zorlayan kişi o olmalı. Ağabeyimin nerede olduğunu biliyordur."

Charlotte neredeyse gülümseyecekti. "Gerçekten dikkafalısın."

Tessa sert bir sesle devam etti. "Magister'ın benden ne istediğiyle ilgilenmediğimi düşünmeyin. Neden Kara Kardeşler'e beni kaçırmalarını emrettiğini ve eğitilmemi sağladığını bilmek isterim. Yeteneğimi nereden biliyordu? Ve intikam almak istemediğimi sanmayın." Derin bir nefes aldı. "Ama sahip olduğum tek şey ağabeyim. Onu bulmalıyım."

"Onu bulacağız Tessa," dedi Charlotte. "Tüm bunlar, Kara Kardeşler, ağabeyin, yeteneğin ve De Quincey'nin bu işle bağlantısı aynı bulmacanın parçaları. Ama henüz tüm parçaları bulabilmiş değiliz."

"Umarım yakında buluruz," diyen Henry masadaki cesede baktı. "Bir vampirin yarı mekanik insanlarla ne işi olabilir? Hiçbir anlamı yok."

"Henüz değil," diye düzeltti Charlotte. Çenesini kararlı bir edayla sıktı. "Ama yakında tüm bunların ne anlama geldiğini çözeceğiz."

Charlotte akşam yemeği vaktinin geldiğini ve üst kata dönmeleri gerektiğini söylediğinde bile, Henry laboratuarda kaldı. Beş dakika daha çalışmakta ısrar ederek elini sallayıp onları yollamakla yetindi.

"Daha önce Henry'nin laboratuarı gibi bir yer görmemiştim," dedi Tessa, Charlotte'la birlikte merdivenleri yarıladık-

larında. Kendisi nefes nefese kalmıştı ama Charlotte hiç yorulmamış gibi kararlı adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu.

"Evet," diye karşılık verdi Charlotte hüzünlü bir sesle. "Henry'yi bıraksam bütün gününü ve gecesini orada geçirir."

Bıraksam lafı Tessa'yı şaşırttı. Kimin neyi yapıp neyi yapmayacağına karar veren taraf koca değil miydi? Evin nasıl yönetileceğini, onun söylemesi gerekmez miydi? Eşin görevi, kocasının dileklerinin gerçekleşmesini sağlamak ve ona dünyanın karmaşasından korunabileceği bir sığınak sunmaktı. Enstitü kesinlikle öyle bir yer değildi. Kısmen ev, kısmen yatılı okul, kısmen savaş karargahıydı. Ve başındaki her kimse, Henry olmadığı kesindi.

Charlotte aniden hafif bir hayret çığlığı atarak olduğu yerde durdu. "Jessamine! Sorun nedir?"

Tessa başını kaldırınca, Jessamine'in merdivenlerin tepesinde durduğunu gördü. Üzerinde hala gündüz giydiği kıyafetler vardı ama saçları gece için yapılmıştı. Asıl dikkat çekici olan kızın yüzündeki ifadeydi. Her zamankinden daha öfkeli olduğu görülüyordu.

"Sorun Will," dedi, "yemek salonunda saçma sapan şeyler yapıyor."

Charlotte şaşırmış göründü. "Yemek salonunda saçma sapan şeyler yapmasıyla, kütüphanede veya silah odasında saçma sapan şeyler yapması arasında ne fark var?"

"Çünkü," dedi Jessamine, sanki yanıt apaçık ortadaymış gibi bezgin bir sesle, "yemek odasında yemek yememiz gerekiyor."

Dönüp hole doğru ilerledi ve Tessa'yla Charlotte'un kendisini takip ettiklerinden emin olmak için, tek bir kez omzunun üzerinden arkaya baktı.

Tessa elinde olmadan gülümsedi. "Hepsi çocukların gibi, yanılıyor muyum?"

Charlotte iç çekti. "Evet," dedi, "beni sevmeleri gereken kısım hariç."

Tessa'nın buna verecek bir yanıtı yoktu.

Charlotte oturma odasında halletmesi gereken bir şey olduğunu söyleyince, Tessa kendi başına yemek salonuna gitti. Oraya vardığında -yolunu kaybetmediği için kendiyle gurur duydu- Will'i tezgaha çıkmış halde, tavana tutturulmuş bir şeyle oynarken gördü.

Jem iskemlelerden birine oturmuş, bezgin gözlerle Will'i izliyordu. "Kırarsan başına bela alırsın," deyip başını eğerek Tessa'yı selamladı. "İyi akşamlar Tessa." Kızın Will'e baktığını görünce sırıttı. "Gaz tenekesini yamuk astığımı gören Will, düzeltmek gerektiğine karar verdi."

Tessa gaz lambasının bir sorunu olmadığını söyleyecekken, Jessamine odaya girip öfkeli bakışlarını Will'e dikti. "Bunu yapmasını Thomas'tan isteyemez misin? Bir centilmen asla ev işi-"

"Elbisenin kolundaki kan mı Jessi?" diye sordu gözucuyla aşağı bakan Will.

Jessamine'in suratı asıldı. Tek kelime etmeden topukları üzerinde dönüp masanın uzak ucuna oturdu.

"Jessamine'le dışarı çıktığınızda başınıza bir şey mi geldi?" Soruyu soran Jem'di, endişelenmiş görünüyordu. Tessa'ya bakmak için başını çevirince, kız, oğlanın boynunun dibinde yeşil bir parıltı gördü.

Jessamine, yüzünde beliren bir panik ifadesiyle Tessa'ya baktı. "Hayır," diye söze başladı Tessa. "Önemli bir şey değildi-"

"Başardım!" Henry zafer edasıyla odaya girdi. Elinde bakır bir tüpü andıran bir nesne vardı. "Eminim yapabileceğimi düşünmemiştiniz."

Will gaz lambasıyla uğraşmayı bırakıp bakışlarını Henry'ye çevirdi. "Hiçbirimizin neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikri yok. Bunun farkında mısın?"

"Sonunda Fosforumu çalıştırmayı başardım." Henry gururla nesneyi havaya kaldırdı. "Cadı ışığı prensipleriyle çalışıyor ama beş kat daha güçlü. Düğmeye basıyorsun ve hayal edemeyeceğin kadar güçlü bir ışık diğer taraftan çıkıyor."

Kısa bir sessizlik oldu. "Öyleyse," dedi Will, "elindeki çok çok çok parlak bir cadı ışığı."

"Kesinlikle," dedi Henry.

"Bir işe yarıyor mu?" diye sordu Jem. "Ne de olsa cadı ışığını sadece ortalığı aydınlatmak için kullanabiliyoruz. Tehlikeli bir silah sayılmaz..."

"Görene kadar bekle!" diye yanıtlayan Henry, nesneyi havaya kaldırdı. "İzleyin."

Will itiraz edecek oldu ama çok geçti. Henry çoktan düğmeye basmıştı. Kör edici ışık ve bir şşş sesi odayı kapladı. Ardından her taraf karanlığa gömüldü. Tessa korkuyla inleyince, Jem hafif bir kahkaha attı.

"Kör mü oldum şimdi?" Will'in sesi karanlığı böldü, canının sıkıldığı anlaşılıyordu. "Beni kör ettiysen hiç de mutlu olmayacağım Henry."

"Hayır. "Henry'nin sesi endişeliydi. "Hayır, anlaşılan fosfor odadaki bütün ışıkları söndürdü."

"Bunu yapmaması mı gerekiyordu?" diye sordu Jem yumuşak bir sesle.

"Şey," dedi Henry, "hayır."

Will alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Tessa ne söylediğini tam olarak duyamadı ama Henry ve kazkafalı kelimelerini duyduğuna emindi. Bir saniye sonra büyük bir gürültü duyuldu.

"Will," diye bağırdı biri. Parlak bir ışık odayı doldurunca, Tessa irkilerek gözlerini kırpıştırdı. Charlotte elinde cadı ışığıyla kapının eşiğinde duruyordu. Tezgahın kenarı kırılmıştı ve Will yerdeydi. "Burada neler oluyor?"

"Gaz lambasını düzeltmeye çalışıyordum," dedi Will.

"O işi Thomas yapabilirdi. Baksana, tabakların yarısı kırılmış."

"Bunun için kocana teşekkür etmelisin." Will üstünü başını düzeltti. "Sanırım benim de bir yerlerim kırıldı. Çok acı çekiyorum."

"Bana sapasağlam göründün." Charlotte'un sesinde acımadan eser yoktu. "Toparlan. Anlaşılan bu gece cadı ışığında yemek yiyeceğiz."

Masanın diğer tarafındaki Jessamine, burnunu çekti. Will, Jessamine'e elbisesindeki kanla ilgili soru sorduğundan beri, ondan çıkan ilk sesti. "Cadı ışığından nefret ediyorum. Tenimin yemyeşil görünmesine yol açıyor."

Jessamine'in yeşilliğine rağmen Tessa, cadı ışığının hoş olduğunu keşfetti. Bezelyelerin ve soğanların bile romantik ve gizemli görünmesini sağlıyordu. Gümüş bıçakla ekmeğe peynir sürerken, Manhattan'daki ufak dairelerini hatırladı. O, ağabeyi ve teyzesi alçakgönüllü yemeklerini, birkaç mumla aydınlatılan masada yerdi. Harriet Teyze herşeyi temiz tutmak konusunda çok dikkatliydi.

Beyaz dantel perdelerden ocaktaki bakır tencereye kadar her şey her zaman pırıl pırıldı. Teyzesi kıza sürekli ne kadar az eşyası olursa, sahip olduklarına o kadar iyi bakacağını hatırlatırdı. Tessa, Gölgeavcıları'nın sahip oldukları her şeye iyi bakıp bakmadıklarını düşündü.

Chalotte ve Henry, Mortmain'den öğrendiklerini anlatırken, Jem ve Will pür dikkat onları dinledi. Jessamine ise can sıkıntısını saklamaksızın pencereden dışarı bakıyordu. Jem, Mortmain'in evinin tasviriyle özellikle ilgilendi. "Size onun bir Taipan olduğunu söylemiştim. Hepsi kendilerinin çok

önemli adamlar olduklarına inanır. Kanundan üstün olduklarını düşünür."

"Evet," dedi Charlotte. "Öyle bir havası vardı, sanki etrafındakilerin onu dinlemesine alışkındı. Böyle adamlar, onları gölgeler dünyasına çekmek isteyenler için kolay hedeflerdir. Güçlü olmaya alışkın olduklarından büyük bir bedel ödemeksizin daha da güçlü olabileceklerini düşünürler. Aşağıdünya'da güç için ne kadar büyük bedeller ödendiğini bilmezler." Dönüp kaşlarını çatarak, tartışan Will ve Jessamine'e baktı. "Sizin sorununuz ne?"

Tessa bunu fırsat bilip sağında oturan Jem'e döndü. "Şangay," dedi alçak sesle. "Kulağa büyüleyici geliyor. Keşke oraya gidebilseydim. Her zaman seyahat etmek istemişimdir."

Jem gülümseyince, Tessa yeniden boynundaki parıltıyı gördü. Ucunda yeşil taş olan bir kolyeydi. "Ama sonunda seyahat ettin, artık buradasın."

"Bu yolculuktan önce, sadece kitaplardan okuduklarımı biliyordum. Aptalca geldiğini biliyorum ama-"

Jessamine çatalını masaya çarparak herkesin konuşmasını böldü. "Charlotte," dedi yüksek sesle, "Will'e beni rahat bırakmasını söyle."

Will arkasına yaslanmıştı, mavi gözleri ışıldıyordu. "Eğer giysilerinde neden kan olduğunu söyleseydi onu rahat bırakırdım. Dur tahmin edeyim Jessi. Parkta seninle aynı giysiyi giyme şanssızlığına düşmüş zavallı bir kadına rastladınız, sen

de o güzelim şemsiyenle kadının boğazını kestin. Doğru tahmin ettim mi?"

Jessamine dişlerini göstererek oğlana baktı. "Saçmalıyorsun."

"Gerçekten saçmalıyorsun," dedi Charlotte, Will'e.

"Düşünsene, ben mavi giyiyorum. Mavi hemen her şeyle giyilebilir," diye devam etti Jessamine. "Bunu bilmen gerekir. Üstelik kendi giysilerin konusunda sen de yeterince kibirlisin."

"Mavi her şeyle giyilmez," dedi Will. "Örneğin kırmızıyla giyemezsin."

"Kırmızı mavi çizgili bir yeleğim var," diye araya girdi Henry.

"Eğer bu da o iki rengin asla birlikte giyilmemesi gerektiğinin ispatı değilse, başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Will," dedi Charlotte azarlarcasına, "Henry'yle o şekilde konuşma. Henry-"

Henry başını kaldırdı. "Efendim-"

Charlotte iç çekti. "Bezelyeleri Jessamine'in tabağına koyuyorsun, kendininkine değil. Dikkatli ol hayatım."

Henry şaşkın şaşkın tabağına bakarken kapı açıldı ve Sophie içeri girdi. Başını önüne eğmişti, saçları ışıldıyordu. Charlotte'un kulağına bir şeyler söylediği sırada, cadı ışığı kızın yüzünü aydınlatıp yara izinin gümüş bir parıltı saçmasına yol açtı.

Charlotte'un yüzünde rahatladığını belli eden bir ifade belirdi. Bir saniye sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Çıkarken sadece Henry'nin omzuna dokunmak için bir saniye duraksadı.

Jessamine'in gözleri kocaman açıldı. "Nereye gidiyor?"

Will, Sophie'ye baktığında, bakışları insanın derisine saplanan parmaklar gibiydi. "Gerçekten Sophie, hayatım. Charlotte nereye gitti?"

Sophie oğlana zehirli bir bakış fırlattı. "Eğer Bayan Branwell, nereye gittiğini bilmenizi isteseydi eminim size söylerdi." Ardından hanımının peşinden odadan çıktı.

Sonunda kendi tabağına bezelye almayı başaran Henry gülümsemeyi denedi. "Eee, neden bahsediyorduk?"

"Boş lafa gerek yok," dedi Will. "Charlotte'un nereye gittiğini bilmek istiyoruz. Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Henry. "Daha doğrusu sanmıyorum." Odadakilere bakınca, dört çift gözün üzerine dikildiğini görüp sıkıntıyla iç çekti. "Charlotte bana her zaman ne yapacağını söylemez. Bunu gayet iyi biliyorsunuz." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Onu suçlayamam."

Tessa, Henry'yi rahatlatacak bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Ona baktığında Nate'i hatırlıyordu. Sersem ve kırılgan bir havası vardı. Farkında olmadan elini boynundaki meleğe götürüp tiktaklarında huzur aradı.

Henry kıza baktı. "Boynundaki mekanik şey –ne olduğuna bakabilir miyim?"

Tessa kısa bir an tereddüt ettikten sonra başını olumlu anlamda salladı. Ne de olsa karşısındaki Henry'ydi. Zinciri çözüp kolyeyi ona uzattı.

"Zekice bir tasarım," dedi adam meleği inceledikten sonra. "Nereden buldun?"

"Annemindi."

"Bir tür tılsım." Meleği kaldırdı. "Laboratuarımda incelememe bir itirazın olur mu?"

"Ah." Tessa tedirginliğini saklayamadı. "Çok dikkatli olacağına söz verirsen. Annemden bana kalan tek şey o. Kırılırsa..."

"Henry ona zarar vermez," dedi Jem. "Bu konularda çok iyidir."

"Doğru," dedi Henry alçakgönüllü olmayan bir tavırla. "Onu aldığım şekilde iade edeceğim."

"Şey..." Tessa tereddüt etti.

"Bunca patırtının nedenini anlamıyorum," dedi tüm bu konuşmalardan sıkılmış görünen Jessamine. "Üzerinde elmas yok ya."

"Bazı insanlar, manevi değere elmaslardan daha çok önem verir Jessamine."

Konuşan, kapının eşiğindeki Charlotte'tu. Canı sıkılmış gibiydi. "Burada seninle konuşmak isteyen biri var Tessa."

"Benimle mi?" diye sordu Tessa, bir an için mekanik meleği unutmuştu.

"Kimmiş?" dedi Will. "Hepimizi merakta bırakmak zorunda mısın?"

Charlotte iç çekti. "Leydi Belcourt. Alt katta. Sığınakta."

"Şimdi mi?" Will kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

"Akşam yemeğinden önce De Quincey'yle ilgili olarak onunla temasa geçtim," dedi Charlotte. "Bir şeyler bildiğini ummuştum ve haklıymışım ama ilk önce Tessa'yı görmekte ısrar ediyor. Anlaşılan bütün önlemlerimize rağmen, Tessa'yla ilgili dedikodular Aşağıdünya'ya ulaşmış ve Leydi Belcourt'un... ilgisini çekmiş."

Tessa büyük bir gürültüyle çatalını masaya bıraktı. "Ne onun ilgisini çekmiş?" Masaya baktığında dört çift gözün ona baktığını gördü. "Leydi Belcourt da kim?" Kimse yanıt vermeyince Jem'e baktı. "Gölgeavcısı mı?"

"O bir vampir," dedi Jem. "Vampir bir muhbir diyebiliriz. Gece topluluğunda neler olup bittiği konusunda Charlotte'a bilgi verir."

"İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda değilsin Tessa," dedi Charlotte. "Onu yollayabilirim."

"Hayır." Tessa tabağını ittirdi. "De Quincey'yle ilgili bilgisi varsa, belki Nate'le ilgili bir şeyler de biliyordur. Bildiklerini öğrenmeden onu yollama riskini göze alamam. Leydi Belcourt'la görüşeceğim."

"Senden ne istediğini öğrenmek istiyor musun?" diye sordu Will.

Tessa tartarcasına oğlana baktı. Cadı ışığı, teninin beyaz, gözlerininse daha da mavi olmasını sağlamıştı. Öyle bir maviydi ki, Kuzey Atlantik'in buzlu sularını andırıyordu. "Kara Kardeşler'i saymazsak yeraltı dünyasından kimseyi tanımıyorum," dedi. "Sanırım bir tanesiyle tanışmak isterim."

"Tessa-" diye söze başladı Jem ama kız çoktan ayağa kalkmıştı. Kimseye bakmadan Charlotte'un peşinden odadan çıktı.

8

Camille

Meyveler dökülür, aşk ölür ve zaman değişir;
Geçici nefeslerle beslenir sanat
Sonsuz değişikliklerden sonra yetişir
Ve ölümün öpücüğüyle bütünleşir kainat.
Biraraya toplanan insanlar
Paylaşır çıplak tenin zevklerini
Canavarca eylemler ve acımasız meyveleri
Zehirli bir kraliçenin arsız kelimeleri
- Charles Swinburne

Tessa koridorun ortalarına varmıştı ki diğerleri ona yetişti. Will ve Jem kızın iki yanına geçti. "Seni yalnız bırakacağımızı düşün-

medin ya?" diye sordu Will ve cadı ışığını eline alıp koridorun aydınlanmasını sağladı. Önde giden Charlotte ışığı görünce, dönüp arkaya bakarak kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kimseyi rahat bırakmaktan hoşlanmadığını biliyordum," diye karşılık verdi Tessa, "ama Jem'in daha akıllıca davranacağını sanırdım."

"Will nereye giderse ben de oraya giderim," dedi Jem. "Ayrıca neler olacağını merak ediyorum."

Ama genç kız bu yanıtı duymazdan geldi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tessa. Koridorun sonuna vardıklarında sola saptılar. Arkalarında kalan bölüm tamamen karanlığa gömülmüştü. "Yanlış bir tarafa mı saptık?"

"Sabır bir erdemdir Bayan Gray," dedi Will. Aşağı eğimli uzun bir koridora varmışlardı. Duvarlarda halı veya meşale yoktu. Koridorun ne kadar karanlık olduğunu gören Tessa, Will'in neden cadı ışığını taşıdığını kavradı.

"Bu koridor sığınağa gider," dedi Charlotte. "Enstitü'nün kutsal topraklarda yer almayan tek bölümüdür. Herhangi bir nedenle kutsal topraklara giremeyenlerle orada görüşürüz. Lanetlenmiş olanlar, vampirler ve benzerleri kutsal topraklara adım atamaz. Genelde iblislerden veya gölge dünyasının diğer yaratıklarından kaçan Aşağıdünyalılar'ı orada misafir ederiz. Bu nedenle kapılarda pek çok koruma büyüsü vardır. Anahtara sahip olmadan içeri girmek veya çıkmak gerçekten zordur."

"Vampir olmak bir lanet mi?" diye sordu Tessa.

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayır. Bir tür iblis hastalığı olduğunu sanıyoruz. İblisleri etkileyen çoğu hastalık insanlara geçmez ama bazı koşullarda ısırık veya kesik aracılığıyla hastalık insana bulaşabilir. Vampirlik, kurtadamlık-"

"İblis vebası," dedi Will.

"Will, iblis vebası diye bir şey olmadığını biliyorsun," dedi Charlotte. "Nerede kalmıştık?"

"Vampir olmanın bir lanet değil hastalık olduğunu söylüyordun," diye hatırlattı Tessa. "Öyleyse neden kutsal topraklara adım atamıyorlar? Bu, lanetlendikleri anlamına gelmiyor mu?"

"Neye inandığına bağlı," dedi Jem. "Ve de lanetlenmeye inanıp inanmadığına."

"Ama siz iblis avlıyorsunuz! Lanetlenmeye inanıyor olman gerekir!"

"İyiye ve kötüye inanıyorum," dedi Jem. "Ruhun ölümsüz olduğuna inanıyorum ama cehennem kuyusuna, zebanilere veya sonsuz işkenceye inanmıyorum. İnsanları tehdit ederek onları iyi bir insan haline getirilebileceğine de inanmıyorum."

Tessa, Will'e baktı. "Ya sen? Sen neye inanıyorsun?"

"Pulvis et umbra sumus," dedi Will. Konuşurken kıza bakmıyordu. "Hepimiz tozlardan ve gölgelerden ibaretiz."

"Neye inanırsan inan, lütfen Leydi Belcourt'a onun lanetlendiğine inandığını söyleme," dedi Charlotte. Koridorun sona erdiği yerde durup sırt sırta yaslanmış iki C harfini andıran sembole baktı. Ardından üç gence döndü. "Leydi Belcourt bize yar-

dım etmekle büyük nezaket gösteriyor, ona hakaret etmenin gereği yok. Özellikle sana söylüyorum Will. Nazik davranmazsan seni sığınaktan yollarım. Jem sana güveniyorum. Tessa..." Charlotte şefkat dolu bakışlarını Tessa'ya çevirdi. "Korkmamaya çalış."

Elbisesinin cebinden demir bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Anahtarın ucu melek şeklindeydi. Meleğin kanatları hafifçe parıldayınca, Charlotte anahtarı çevirip kapıyı açtı.

Karşılarındaki oda, bir tür banka kasasını andırıyordu. Pencere veya içeri girdikleri kapı haricinde başka bir kapı yoktu. Dev taş sütunlar karanlık tavanı taşıyor, içerisi bir dizi şamdanın ışığıyla aydınlanıyordu. Sütunlara çeşitli işaretler kazınmış, şekillerle dolu kağıtlar yerleştirilmişti. Tüm bu şekiller, insanın gözünü okşayan zarif desenler oluşturuyordu. Duvarlarda dev halılar asılıydı, her birinde tek bir şekil vardı. Bir köşedeki gümüş çerçeveli bir ayna, odanın iki kat büyük görünmesini sağlıyordu. Tam ortada taş bir çeşme vardı. Tabanı daire şeklindeydi ve ortasında kanatlarını açmış bir melek heykeli bulunuyordu. Meleğin gözlerinden akan yaşlar, çeşmenin havuzunu dolduruyordu.

Çeşmenin arkasında, iki dev sütunun ortasında, üstleri siyah kadifeyle kaplı bir dizi koltuk vardı. İskemlelerin en uzununa zayıf ama haşmetli bir kadın oturmuştu. Şapkası hafif öne eğikti ve arka tarafı siyah bir tüyle süslenmişti. Elbisesi şatafatlı, kırmızı kadifedendi ve teninin beyazlığını ortaya çıkarıyordu.

Göğsü inip kalkıyordu. Boynu bir dizi kan rengi yakutla süslenmişti. Sarı saçları, bukleler halinde omuzlarına dökülüyor, gözleri kedilerinki gibi yeşilimsi bir ışıltı saçıyordu.

Tessa nefesini tuttu. Demek Aşağıdünyalılar güzel olabiliyordu.

"Cadı ışığını kıs Will," dedi Charlotte, misafirlerini karşılamaya gitmeden önce. "Bizi beklediğiniz için teşekkür ederiz Barones. Umarım sığınakta yeterince rahat etmişsinizdir."

"Her zamanki kadar Charlotte." Leydi Belcourt'un canı sıkılmış gibiydi, Tessa'nın, nereden olduğunu çözemediği bir aksanla konuşuyordu.

"Leydi Belcourt, lütfen size Theresa Gray'i tanıştırmama izin verin." Charlotte ne yapacağını bilemediği için nazikçe başını eğerek kadını selamlayan Tessa'yı işaret etti. Baronesler'e nasıl hitap edilmesi gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu. Baronlar'la evli olup olmadıklarına göre kullanılması gereken hitabın farklı olduğunu hatırlıyor gibiydi. "Küçükhanımın yanındaki James Carstairs, genç Gölgeavcılarımızdan biri ve onun yanındaki-"

Ama Leydi Belcourt'un yeşil gözleri çoktan Will'e kaymıştı. "William Herondale," diyerek gülümsedi. Tessa gerildi ama vampirin dişleri son derece normaldi. Sivri köpek dişlerinden eser yoktu. "Beni selamlamaya gelmeniz ne kadar ilginç."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Charlotte şaşırmış görünüyordu.

"William kumar oynarken benden yirmi Sterlin kazandı," dedi Leydi Belcourt. Will'e bakarken, yeşil gözlerinde Tessa'nın tüylerini diken diken eden bir ifade vardı. "Birkaç hafta önce Pandemonium Kulübü tarafından işletilen bir Aşağıdünya kumarhanesinde karşılaştık."

"Öyle mi?" Charlotte omuz silken Will'e baktı.

"Araştırmamız gereği oradaydık. Budala bir sıradan kılığına girmiştim," diye açıkladı Will. "Kumar oynamayı reddetmem dikkat çekerdi."

Charlotte'un yüzünde azarlayan bir ifade belirdi. "Yine de Will, kazandığın para delil sayılır. Onu Klave'ye vermeliydin."

"Alkole harcadım."

"Will!"

Will omuz silkti. "Zaafları sömürmek, katlanmak zorunda olduğum bir sorumluluktur."

"Pek de acı çekiyormuş gibi görünmüyorsun," diye gözlemini dile getirdi Jem. Gümüş gözlerinde neşe kıvılcımları vardı.

Charlotte ellerini havaya kaldırdı. "Seninle sonra ilgileneceğim William. Leydi Belcourt, doğru anladıysam siz de Pandemonium Kulübü'nün üyesisiniz?

Leydi Belcourt suratını buruşturdu. "Kesinlikle hayır. O gece kumarhanede olmamın yegane nedeni, iblis efendisi bir arkadaşımın iskambil oyununda kolay para kazanmayı ummasıydı. Kulübün aktiviteleri, birçok Aşağıdünyalı'ya açıktır. Üyeler oraya gitmemizden hoşlanır. Varlığımız sıradanların etki-

lenmesini ve cüzdanlarını açmasını sağlıyor. Bu tür işletmeleri yöneten Aşağıdünyalılar olduğunu biliyorum ama ben onlardan biri değilim. Hiç olmadım. Bütün bu işletmeler, son derece aşağı sınıflara özgü şeyler."

"De Quincey kulübe üye," dedi Charlotte. Kahverengi gözlerinde zeka parıltıları görülüyordu. "Aslında bana örgütü onun yönettiği söylendi. Bunu biliyor muydunuz?"

Leydi Belcourt başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak, bu bilgiyle ilgilenmiş görünmedi. "De Quincey ve ben yıllar önce birbirimize yakındık ama artık değiliz. O zaman da kulüple ilgili düşüncelerimi ona karşı açıkça dile getirmiştim. Kulübün başı olması şaşırtıcı değil, bana soracak olursanız, saçma sapan bir örgüt ama karlı olduğu kesin." Öne eğilip eldivenli ellerini kucağında birleştirdi. Hareketlerinde, en basitinde bile büyüleyici bir yan vardı. Üzerinden hayvani bir zarafet akıyordu. Gölgelerin arasına saklanan bir kediyi izlemek gibiydi. "De Quincey'yle ilgili anlamanız gereken ilk şey, Londra'daki en tehlikeli vampir olduğu," dedi kadın. "Şehrin en güçlü klanının liderliğini ele geçirdi. Londra'da yaşayan bütün vampirler onun emri altında." Kızıl dudakları ince bir çizgi oluşturacak şekilde büzüldü. "Anlamanız gereken ikinci şey, De Quincey'nin yaşlı olduğu. Gecenin çocukları düşünüldüğünde bile yaşlı. Hayatını Anlaşmalar'a uygun bir şekilde yaşadı ama Anlaşmalar'dan ve yasaya uymak zorunda olmaktan nefret eder. Tüm bu kuralları küçümser. En çok da Nefilim'den nefret ettiğini söyleyebilirim."

Tessa, Jem'in eğilip Will'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Will'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten," dedi Will. "Bu kadar çekici olduğumuz halde, kim bizden nefret edebilir?"

"Eminim Aşağıdünyalılar'ın çoğunun sizi sevmediğini biliyorsunuzdur."

"Ama De Quincey'nin müttefikimiz olduğunu düşünmüştük." Charlotte ince, tedirgin ellerini koltuklardan birinin arkasına yasladı. "Her zaman Klave'yle işbirliği yapmıştır."

"Göstermelik. Sizinle işbirliği yapmak çıkarlarına uyarsa yapıyor. Ama hepinizin denizin dibini boyladığınızı görmekten memnun olacaktır."

Charlotte bembeyaz oldu ama konuşmayı sürdürdü. "Kara Kardeşler olarak adlandırılan iki kadınla nasıl bir ilişkisi olduğunu biliyor musunuz? Ya da otomatlarla, mekanik yaratıklarla bağlantısı?"

"İğğğ, Kara Kardeşler." Leydi Belcourt ürperdi. "Ne çirkin, ne tatsız yaratıklar. İblis efendileri için bile iğrençler. Onlardan uzak dururum. Kulübün yoz ilgi alanlarına sahip üyelerine yardımcı olurlar. İblis uyuşturucuları, Aşağıdünyalı fahişeler temin etmek gibi şeylerden bahsediyorum."

"Ya makineler?"

Leydi Belcourt zarif ellerini sıkılmışçasına havada salladı. "Eğer De Quincey saat parçalarıyla ilgileniyorsa bile bu konuda bir bilgim yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, Charlotte,

De Quincey'yle ilgili olarak benimle temasa geçtiğinde size bilgi vermeye hiç niyetim yoktu. Klave'yle birkaç Aşağıdünya sırrını paylaşmak ayrı, Londra'daki en güçlü vampire ihanet etmek ayrı. Ama şekil değiştiricinizi duyduğumda fikrimi değiştirdim. "Yeşil gözleri Tessa'ya kaydı. Kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benzerliği görebiliyorum."

Tessa'nın gözleri kocaman açıldı. "Kiminle benzerliği?"

"Nathaniel'la elbette. Ağabeyinizle."

Tessa kendini başından aşağı kaynar sular boşalmış gibi hissetti. "Ağabeyimi gördünüz mü?"

Leydi Belcourt'un yüzünde, odadakileri avcunda tuttuğunu bilen kadınlara özgü bir gülümseme belirdi. "Onu çeşitli Pandemonium Kulübü aktivitelerinde gördüm," dedi. "Naif bir görüntüsü vardı. Zavallı yaratık, kendini kaptıran sıradanlardan olduğu belliydi. Sahip olduğu bütün parayı kumara yatırmış olmalı. Hep öyle yaparlar. Charlotte, Kara Kardeşler'in onu kaçırdığını söyledi, buna şaşırmam. Sıradanları boğazlarına kadar borca batırmayı ve ardından şok edici şekillerde borçlarını ödetmeyi severler..."

"Ağabeyim hayatta mı?" dedi Tessa. "Onu gördüğünüzde hayatta mıydı?"

"Uzun zaman önceydi ama evet." Leydi Belcourt yeniden elini havada salladı. Eldivenleri karanfil rengi olduğu için, elleri kana batırılmış gibi görünüyordu. "Konuya dönecek olursak," dedi, "De Quincey'den bahsediyorduk. Söyler misin Charlot-

te, Carleton Meydanı'ndaki evinde verdiği partileri biliyor musun?"

Charlotte ellerini iskemlenin arkasından çekti. "Bahsini duymuştum."

"Ne yazık ki," dedi Will, "bizi davet etmeyi ihmal etmiş. Belki de davetiyelerimiz postada kaybolmuştur."

"Bu partilerde," diye devam etti Leydi Belcourt, "insanlar işkence edildikten sonra öldürülür. Bildiğim kadarıyla cesetler, çamurda hazine arayanların bulması için Thames Nehri'ne atılıyor. Bunu biliyor muydunuz?"

Will bile iğrenmiş göründü. "Gecenin çocuklarının insanları öldürmesi, Yasa'ya göre yasaktır-"

"Ve De Quincey, Yasa'yı küçük görür. Bunları yapmasının nedeni, öldürmekten hoşlanmasının yanı sıra Nefilim'le dalga geçmek. Gerçi vahşi cinayetlere olan sevgisini de asla göz ardı etmemek gerekiyor."

Charlotte'un dudaklarındaki bütün kan gitti. Kadın görgü kurallarını bir tarafa bıraktı. "Bunlar ne kadar zamandır devam ediyor Camille?"

Demek adı bu, diye düşündü Tessa. Camille. İsimde Fransız havası vardı, belki konuşmasındaki aksan da oradan geliyordu.

"En az bir yıldır. Belki daha uzun süredir." Vampirin ses tonu soğuk, aldırışsızdı.

"Bana bunlardan ancak şimdi söz ediyorsun." Charlotte incinmiş gibiydi.

"Londra lordunun sırlarını taşımanın cezası ölümdür," dedi Camille, gözlerinin yeşili koyu bir tona döndü. "Ayrıca söylesem bile sana bir yararı olmazdı. De Quincey müttefiklerinizden biri. Sıradan bir suçluymuş gibi onun evine dalmak için hiçbir gerekçeniz yok. Önce delil bulmanız gerekir. Anladığım kadarıyla, Anlaşmalar'a göre Nefilim, harekete geçmeden önce vampirin insana zarar verdiğini görmek zorunda. Yanılıyor muyum?"

"Evet," dedi Charlotte isteksizce, "ama partilerden birine katılabilseydik-"

Camille bir kahkaha attı. "De Quincey buna asla izin vermez! Gölgeavcıları'nı gördüğü anda mekanı kapattırır. Ayrıca asla içeri giremezsiniz."

"Ama sen girebilirsin," dedi Charlotte. "Bizden birini yanında götürebilirsin-"

Camille başını geriye atınca, şapkasındaki tüy sallandı. "Hayatımı tehlikeye atmamı mı istiyorsun?"

"Aslında tam olarak hayatta olduğun söylenemez, yanılıyor muyum?" diye sordu Will.

"Varoluşuma en az senin kadar önem veriyorum Gölgeavcısı," dedi Leydi Belcourt gözlerini kısarak. "Bu dersi iyi öğrensen senin için iyi olur. Nefilim'in, kendileri gibi yaşamayanların aslında yaşamadıklarını düşünmeyi bırakması gerek. "

Bu sözün üzerine Jem konuşma ihtiyacı duydu, odaya girdiğinden beri ilk kez bir şeyler söylüyordu. "Leydi Belcourt,

sorduğum için beni bağışlarsanız, Tessa'dan tam olarak ne istiyorsunuz?"

Camille o zaman doğrudan Tessa'ya baktı, yeşil gözleri mücevherler gibi parlıyordu. "Anladığım kadarıyla herhangi birinin kılığına girebiliyorsun değil mi? Görünüş, ses ve tavır olarak tıpatıp o kişiye benzeyebiliyormuşsun, en azından ben öyle duydum." Dudaklarını büzdü. "Benim de kaynaklarım var."

"Evet," dedi Tessa tereddütlü bir sesle. "En azından bana şekil değiştirdiğimde, orijinalin aynısı olduğum söylendi."

Camille gözlerini kısarak kıza baktı. "Her yönüyle mükemmel olmak zorunda. Eğer benim kılığıma gireceksen-"

"Senin kılığına mı?" Charlotte ani çıkışın ardından kendini toparladı. "Leydi Belcourt, ne demek istediğinizi-"

"Ben anlıyorum," diye araya girdi Will. "Tessa, Leydi Belcourt'un kılığına girerse, De Quincey'nin partilerinden birine sızabilir. Yasa'yı çiğnediğini gözlemler. Böylece Klave, Anlaşmalar'ı bozmaksızın saldırıya geçebilir."

"Ne kadar tatlı, küçük bir stratejistmişsin sen." Camille gülümsediğinde beyaz dişleri bir kere daha ortaya çıktı.

"Ayrıca, De Quincey'nin evini arama şansımız olur. Otomatlarla ilgili ne bildiğini öğreniriz. Sıradanları öldürüyorsa bile, bunu sadece spor olsun diye yaptığını sanmıyorum."Will, anlamlı anlamlı Charlotte'a baktığında Tessa, çocuğun Kara Ev'in mahzenindeki cesetleri düşündüğünü anladı.

"De Quincey'nin evinden Klave'ye işaret vermenin bir yolunu bulmalıyız," diye sesli düşündü Will. Mavi gözleri ışıl ışıldı. "Belki Henry bizim için bir alet icat eder. Evin planlarına sahip olsaydık, işimiz çok kolay olurdu."

"Will," diye itiraz etti Tessa. "Ben bunu-"

"Elbette yalnız gidemezsin," dedi Will sabırsız bir sesle. "Seninle geleceğim. Başına bir şey gelmesine izin vermem."

"Will, hayır," dedi Charlotte. "Sen ve Tessa, içi vampirlerle dolu bir evde yalnız mı olacaksınız? Bunu kesinlikle yasaklıyorum."

"O zaman Tessa'yla kimi yollamayı düşünüyorsun?" diye sordu Will. "Onu koruyabileceğimi, doğru seçimin ben olduğumu biliyorsun."

"Ben gidebilirim. Veya Henry-"

Tüm bunları yarı sıkılmış yarı eğlenen bir ifadeyle izleyen Camille müdahale etti. "Korkarım ki William'a hak vermek zorundayım. Bu partilere kabul edilen kişiler De Quincey'nin yakın arkadaşları, vampirler ve vampirlerin insan köleleri. De Quincey, kara büyünün etkisinde kalmış bir sıradanı oynadığı zaman Will'i gördü. Bir vampirin emrine girdiğini öğrenmek onu şaşırtmayacaktır."

İnsan köleler. Tessa, el kitabında onlarla ilgili bir bölüm okumuştu. Köleler veya Karasoy, kendilerini vampirlerin hizmetine adayan sıradanlardı. Vampirler için onlar eşlikçi ve beslenme kaynağıydı, karşılığında vampirler arada bir kanlarını onlarla

paylaşırdı. Bu kan değişimi sayesinde efendileri olan vampire bağlanırlardı ve öldüklerinde vampir olarak yeniden doğarlardı.

"Will daha on yedi yaşında," diye itiraz etti Charlotte.

"Kölelerin çoğu benim gibi genç," dedi Will. "Vampirler kölelerin genç ve hoş görünüşlü olmasından hoşlanıyor. Böylece hastalıklı kan riskini azaltmış oluyorlar. Ayrıca bu sayede köleler hemen ölmüyor." Yüzünde kibirli bir ifade belirdi. "Enklave'de kendini benim kadar kolayca genç ve yakışıklı bir insan köle olarak yutturabilecek kimse yok."

"Çünkü hepimiz çok çirkiniz, öyle mi?" diye sordu Jem. "Bu yüzden mi ben bu göreve uygun değilim?"

"Hayır," dedi Will. "Neden uygun olmadığını gayet iyi biliyorsun." Bu sözü düz bir sesle söylemişti ve Jem birkaç saniye Will'e baktıktan sonra, omuz silkip bakışlarını kaçırdı.

"Bu iş hiç aklıma yatmadı," dedi Charlotte. "Bu partilerden bir sonraki ne zaman, Camille?"

"Cumartesi gecesi."

Charlotte derin bir nefes aldı. "Size izin vermeden önce Enklave'yle konuşmam gerekiyor. Ayrıca Tessa bunu yapmaya gönüllü olmalı."

Herkes Tessa'ya döndü.

Kız gergin bir edayla dudaklarını yaladı. "Sizce," dedi Leydi Belcourt'a dönüp "ağabeyimin orada olması ihtimali var mı?"

"Orada olacağını garanti edemem. Olabilir de olmayabilir de. Ama oradakilerden biri, ağabeyine ne olduğunu mutla-

ka biliyordur. Kara Kardeşler her zaman De Quincey'nin partilerine katılır ve suç ortaklarının da orada olacağına eminim. Yakalanıp sorguya çekilmeleri halinde, aradığınız yanıtlardan bazılarına ulaşırsınız."

Tessa'nın midesi kasıldı. "Tamam yapacağım," dedi. "Ama Nate oradaysa önce onu dışarı çıkaracağımız ve orada değilse nerede olduğunu öğrenmeye çalışacağımız konusunda bana söz vermenizi istiyorum. Bu iş sadece De Quincey'yi yakalamakla ilgili olmamalı. Nate'i de kurtarmalıyız."

"Elbette," dedi Charlotte. "Ama bu işten hala emin değilim Tessa. Çok tehlikeli olabilir."

"Daha önce Aşağıdünya'dan birine dönüştün mü?" diye sordu Will. "Yapıp yapamayacağını biliyor musun?"

Tessa başını iki yana salladı. "Daha önce böyle bir şey yapmadım ama deneyebilirim." Leydi Belcourt'a döndü. "Bana size ait bir şey verebilir misiniz? Bir yüzük veya örneğin bir mendil."

Camille boynuna uzanıp kolyesinin klipsini açtı. Ardından zarif parmaklarının arasında sallandırdığı kolyeyi Tessa'ya uzattı. "İşte. Bunu al."

Kaşlarını çatan Jem öne çıkıp kolyeyi aldı ve ardından Tessa'ya uzattı. Kız, kolyeyi oğlandan alırken, ağırlığını avcunda hissetti. Hafif değildi, ucunda kuş yumurtası büyüklüğünde bir yakut vardı. Uzun zamandır karın üzerinde duruyormuş gibi soğuktu. Parmaklarını kolyenin etrafına dolamak, sanki bir buz parçasını tutmak gibiydi. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Garipti, bu seferki değişim öncekilerden farklıydı. Karanlık çabucak yükselip kızı sarınca, uzakta gümüş rengi bir ışık belirdi. Ardından gelen soğuk, ürperticiydi. Tessa ışığa doğru yürüdü, kendini buz gibi ışığa sarıp enerjinin ortasına ilerledi. Derken, etrafında ışıktan beyaz duvarlar belirdi.

O zaman keskin bir acı hissetti. Göğsünün tam ortasındaki acı, önceden yaşadıklarına benzemiyordu. Bir an için her yer kıpkırmızı oldu, her şey kan rengine döndüğünde kız paniğe kapıldı, özgür kalmaya çalıştı, gözkapakları aniden açıldı.

Yeniden sığınaktaydı. Herkes ona bakıyordu. Camille hafifçe gülümsedi, diğerleri şaşırmış görünüyordu, ama Jessamine'e dönüştüğü zamanki gibi yıldırım çarpmışa dönmemişlerdi.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Kızın içinde büyük bir boşluk vardı. Acı çekmiyordu ama bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Tessa boğuluyormuş gibi oldu ve bir şok dalgası vücudunu sardı. Koltuklardan birine yığılıp ellerini göğsünde kavuşturdu. Zangır zangır titriyordu.

"Tessa?" Jem koltuğun dibine çöküp kızın ellerini tuttu. Tessa karşıdaki aynada kendini görebiliyordu –daha doğrusu Camille'i görebiliyordu. Işıldayan saçları açılıp omuzlarına dökülmüş, beyaz tenli bedeniyse, güçlükle Tessa'nın artık çok dar gelen elbisesinin içine sıkıştırılmıştı. Elbiseye bakan Tessa'nın yüzü, kızarabilseydi kızarırdı. Ama yanağınızın kızarması için damarlarınızda kan akması gerekirdi ve vampirler ne nefes alırdı ne de damarlarında kan dolaşırdı.

Demek hissettiği boşluk, gariplik bundan kaynaklanıyordu. Kalbi göğsünde tamamen hareketsizdi, sanki ölüydü. Hıçkırırcasına bir nefes aldı. Canı yanınca, isterse nefes alabileceğini ama yeni vücudunun nefes almaya ihtiyaç duymadığını kavradı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jem'e. "Kalbim atmıyor. Ölmüş gibi hissediyorum. Jem-"

Oğlan nazikçe kızın elini okşayıp onu sakinleştirdi. Gümüş rengi gözleriyle kıza baktı. Gözlerindeki ifade, kızın Değişim'iyle değişmemişti, önceden nasıl bakıyorsa şimdi de öyle bakıyordu, sanki hiçbir şey olmamış, karşısındaki hala Tessa Gray'miş gibi. "Sen hayattasın," dedi oğlan. Yalnızca kızın duyabileceği kadar alçak sesle konuşmuştu. "Farklı bir deriyi giyiyorsun ama sen Tessa'sın ve hayattasın. Bunu nereden bildiğimi öğrenmek ister misin?"

Kız olumlu anlamda başını salladı.

"Çünkü az önce Tanrı kelimesini söyledin. Vampirler bunu söyleyemez." Kızın elini sıktı. "Ruhun hala aynı."

Kız gözlerini kapatıp oğlanın eline ve teninin sıcaklığına konsantre oldu. Yavaş yavaş vücudunu saran titremeler geçince, Tessa gözlerini açıp kırılgan bir gülümsemeyle Jem'e baktı.

"Tessa," dedi Charlotte. "Her şey yolunda mı?"

Tessa bakışlarını Jem'in yüzünden uzaklaştırıp tedirgin gözlerle onları izleyen Charlotte'a kaydırdı. Charlotte'un yanında duran Will'in ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Eğer De Quincey'yi ben olduğuna ikna etmek istiyorsan, biraz daha çalışmalısın," dedi Leydi Belcourt. "Hareketlerine dikkat etmelisin. Asla senin az önce yaptığın gibi bir koltuğa yığılmam." Başını hafifçe yana eğdi. Yine de etkileyici bir gösteriydi. Biri seni iyi yetiştirmiş."

Tessa, Kara Kardeşler'i düşündü, onu iyi yetiştirmişler miydi? İçindeki uyuyan gücü uyandırarak ona bir iyilik mi yapmışlardı? Yoksa böyle bir yeteneği olduğunu bilmese, çok daha mutlu biri mi olurdu?

Yavaş yavaş Değişim'in üzerindeki kontrolünü bıraktı ve Camille'in derisinin kaybolmasına izin verdi. Kendini buzlu sulardan çıkar gibi hissediyordu. Bir ürperti bütün vücudunu sararken, Jem'in elini sıkı sıkı tuttu. O zaman göğsünde bir şeyler kıpırdandı. Sanki bir kuş, uzun süre uçtuktan sonra camla çarpmıştı. Derken küçük kuş gücünü toplayıp yeniden havalandı, kızın kalbi tekrar atmaya başladı. Hava ciğerlerini doldurduğunda Jem'in elini bırakıp ellerini göğsüne götürdü.

Odanın diğer tarafındaki aynaya baktı. Yeniden kendisiydi: Tessa Gray. Artık güzeller güzeli bir vampir değildi. Büyük bir rahatlama hissetti.

"Kolyem?" dedi Leydi Belcourt soğuk bir sesle, zarif elini uzattı. Jem yakut kolyeyi Tessa'dan alıp vampire götürdü. Jem kolyeyi almadan hemen önce Tessa, kolyenin kenarına kazınmış kelimeleri gördü. *Amour verus nun quam moritur –gerçek aşk asla ölmez.*

Odanın diğer tarafında duran Will'e baktığında oğlanın da ona baktığını gördü. İkisi aynı anda bakışlarını kaçırdı. "Leydi Belcourt," dedi Will, "hiçbirimiz daha önce De Quincey'nin evine gitmediğimize göre, acaba bizim için evin planını çizebilir misiniz? Kabataslak bir çizim bile işimizi görür."

"Daha iyisini yapabilirim." Leydi Belcourt kolyeyi yeniden boynuna taktı. "Magnus Bane."

"İblis efendisi mi?" Charlotte bir kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Leydi Belcourt. Evi benim kadar iyi bilir ve De Quincey'nin aktivitelerine sık sık davet edilir. Gerçi o da benim gibi, genellikle cinayet işleneceğini bildiği partilere katılmaz."

"Ne kadar soylu bir davranış," diye mırıldandı Will.

"Sizinle orada buluşup yol gösterecek. Oradaki hiç kimse bizi birarada gördüğüne şaşırmayacaktır. Magnus Bane benim aşığım."

Tessa'nın şaşkınlıktan ağzı açıldı. Hanımefendiler başkalarının yanında böyle şeyler söylemezdi. Ama belki de kurallar, vampirler için farklıydı. Geri kalan herkes en az Tessa kadar şok geçirmiş görünüyordu. Will hariç. Onun yüzünde, her zamanki gibi eğlenen bir ifade vardı.

"Ne hoş," dedi Charlotte kısa bir duraksamanın ardından.

"Gerçekten öyle," dedi Camille ve ayağa kalktı. "Şimdi lütfen biri bana dışarıya kadar eşlik edebilir mi? Saat geç oluyor ve hala beslenmedim."

Charlotte endişeli gözlerle Tessa'ya baktı. "Will, Jem, siz eşlik eder misiniz?"

Tessa, iki oğlanın askerler gibi Camille'e eşlik edişlerini izledi. Kapıdan çıkmadan hemen önce vampir duraksayıp omzu üzerinden geriye baktı. Gülümsediğinde sarı bukleleri yanaklarına değiyordu; kadın o kadar güzeldi ki, Tessa elinde olmadan hafif bir acı ve özlem duydu.

"Eğer bunu yaparsan," dedi Camille, "ve başarılı olursan ağabeyini bul ya da bulma küçük şekil değiştirici, sana söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Tessa kaşlarını çattı ama Camille çoktan gitmişti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Tessa, Charlotte'a döndü. "Sence, pişman olmayacağımı söylerken ne demek istedi?"

Charlotte başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." İç çekti. "İyi bir iş yapmış olacağını kastetti demek isterdim ama söyleyen Camille olduğu için, buna emin değilim..."

"Bütün vampirler onun gibi midir?" diye sordu Tessa. "O kadar soğuk mudur?"

"Çoğu vampir uzun yıllar hayatta kalır," dedi Charlotte diplomatik bir ses tonuyla. "Bu yüzden olaylara bizim gibi yaklaşmazlar."

Tessa parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Hiçbir şeyi bizim gibi görmedikleri kesin."

Vampirlerde Will'i rahatsız eden pek çok şey vardı -ses çıkartmadan hareket edebilmeleri, seslerinin insanlıktan uzak tınısı- ama en rahatsız edici olan kokularıydı. Daha doğrusu kokmamaları. Bütün insanlar bir şey kokardı -ter, sabun, parfüm- ama vampirlerin kokusu yoktu. Balmumu heykeller gibiydiler.

Önden yürüyen Jem, vampirin geçmesi için, sığınaktan Enstitü'nün avlusuna açılan kapıyı tuttu. Bütün bu alanlar, vampirlerin ve onlar gibi diğerlerinin kullanabilmesi için kutsal olmayan topraklara yerleştirilmişti. Camille gibiler asla Enstitü'nün daha içerilerine giremezdi. Ona eşlik etmek sadece nezaketen yapılan bir eylemdi. Yanlışlıkla kutsal topraklara adım atmayacağına emin olmak için bunu yapıyorlardı.

Camille, Jem'e bakmaya bile zahmet etmeden geçip gitti. Will de hemen arkasındaydı. "Hiçbir şey gibi kokmuyor," diye fısıldadı Jem'e.

Jem huzursuz oldu. "Onu kokluyor muydun?"

Bu söz, bir sonraki kapının önünde onları bekleyen Camille'in başını çevirip gülümsemesine yol açtı. "Konuştuğunuz her şeyi duyduğumun farkındasınız değil mi?" dedi. "Vampirlerin kokusu olmadığı doğru. Böylece daha iyi avcılar oluyoruz."

"Kokmama ve mükemmel işitme duyusu," diyen Jem, kapının arkalarından kapanmasına izin verdi. Artık ufak giriş holünde Camille'e karşı karşıyaydılar. Kadın acelesi varmış gibi elini

kapı koluna koymuştu ama gençlere bakarken yüzünde hiç de aceleci bir ifade yoktu.

"Şu halinize bakın," dedi. "Baştan aşağı siyah ve gümüş. Rahatlıkla vampir olabilirsin," dedi Jem'e dönüp. "Tenin, görünüşün... Ve sen," dedi Will'e, "seni seçmem kimseyi şaşırtmaz."

Jem, Camille'e, Will'in canı bile kesebileceğini düşündüğü buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz Leydi Belcourt?" diye sordu Jem. "Planınız, De Quincey, tüm bunlar –neden?"

Camille gülümsedi. Will kadının çok güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydı ama bütün vampirler güzeldi. Güzellikleri kurutulmuş çiçeklerin güzelliği gibiydi, hoş ama ölü.

"Çünkü De Quincey'nin yaptıkları, vicdanıma yük olmaya başladı."

Jem inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Belki siz kendini prensipler uğruna feda edecek kişilerdensinizdir ama her nedense buna şüpheliyim. Çoğumuzun eylemlerinin altında kişisel nedenler yatar. Aşk veya nefret."

"Veya intikam," dedi Will. "Bir yıldır neler olup bittiğini bildiğiniz halde ancak şimdi bize geldiniz."

"Bayan Gray yüzünden."

"Evet elbette ama hepsi bu değil, haksız mıyım?" dedi Jem. "Tessa size aradığınız fırsatı sundu ama gerekçeniz, eylemlerinizin altında yatan neden farklı." Başını hafifçe yana eğdi. "De Quincey'den neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum küçük, gümüş Gölgeavcısı," dedi Camille. Dudakları gerilince, bu sefer vampir dişleri ortaya çıktı. Will vampir dişlerinin ancak vampirler istediğinde ortaya çıktığını biliyordu, yine de sinir bozucu bir manzaraydı. "Neyi neden yaptığım sizi neden ilgilendiriyor?"

Will, Jem'in yerine soruyu yanıtladı çünkü arkadaşının ne düşündüğünü biliyordu. "Gerekçelerinizi bilmezsek size güvenemeyiz. Belki bizi tuzağa düşürmek istiyorsunuz. Charlotte buna inanmak istemeyebilir ama hiç de olmayacak şey değil."

"Sizi tuzağa düşürmek mi?" Camille'in sesi alaycıydı. "O zaman beni Klave'nin dehşet verici öfkesinden kim koruyabilir? Hiç sanmıyorum!"

"Leydi Belcourt," dedi Jem, "Charlotte ne demiş olursa olsun, yardımımızı istiyorsanız sorumuzu yanıtlamalısınız."

"Öyle olsun," dedi kadın. "Ben size bir açıklama yapmadan tatmin olmayacağınızı görüyorum. Sen," dedi ve Will'e bakıp başını salladı. "Haklısın. Genç biri olmana karşın, aşk ve intikam konusunda ilgi çekici ölçüde fazla şey biliyormuşsun gibi görünüyor. Bir gün bu konuda sohbet ederiz." Yeniden gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Bir aşığım vardı," dedi. "Şekil değiştiriciydi, bir kurtadam. Gecenin çocuklarının, ayın çocuklarına aşık olması veya onlarla yatması yasaktır. Dikkatli davranıyorduk ama De Quincey ilişkimizi öğrendi. Bizi yakaladı ve sevgilimi öldürdü. Ona işkence etti." İki gence bakan kadının gözleri, yeşil lambalar gibi parlıyordu. "De Quincey sev-

diğim adamı öldürdü ve diğerleri ona yardım etti. Bunun için hiçbirini affetmeyeceğim. Hepsini öldürün."

Artık on yaşına gelmiş Anlaşmalar, Nefilim ve Aşağıdünyalılar için tarihi bir dönüm noktasıydı. Bu iki grup, artık birbiriyle savaşmayacaktı. Ortak bir düşmana karşı birleşmişlerdi: İblislere karşı. Anlaşma imzalandığında İdris'te elli kişi vardı: Gecenin çocuklarından onu; Lilith'in iblis efendisi olarak bilinen çocuklarından onu; peri halkından onu; ayın çocuklarından onu ve Raziel'in kanından on kişi-

Kapının çalındığını duyan Tessa, irkilerek başını kaldırdı. Başını yastığa yerleştirmiş, uyuklayan gözlerle *Gölgeavcısı'nın El Kitabı*'nı okuyordu. Kitabı bırakıp yatağın örtüsünü üzerine çekmişti ki kapı açıldı.

Işıkla beraber Charlotte içeri girdi. Tessa hafif bir hayalkırıklığı hissetti –ama başka kimin gelmesini bekliyordu ki? Geç bir saat olmasına karşın, Charlotte dışarı çıkmaya hazırlanıyormuş gibi giyinmişti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözlerinin etrafında yorgunluk çizgileri görülüyordu. "Uyanık mısın?"

Tessa başını sallayıp okuduğu kitabı havaya kaldırdı. "Kitap okuyordum."

Charlotte hiçbir şey söylemeden odanın diğer tarafına geçip Tessa'nın yatağının kenarına oturdu. Elini uzattı. Avcun-

da parıldayan bir şey vardı. Tessa'nın melek kolyesi. "Bunu Henry'de bırakmışsın."

Tessa kitabı bırakıp kolyeyi aldı. Zinciri yeniden boynuna takınca, göğsünde meleğin tanıdık ağırlığını hissetmek onu rahatlattı.

"Kolyemden bir şey öğrenebilmiş mi?"

"Emin değilim. Her şeyin paslandığını söyledi, çalışması mucizeymiş. Mekanizmayı temizlemiş ama bir şey değişmemiş. Belki de artık tıktakları daha düzenlidir."

"Belki de." Tessa'nın umrunda değildi, meleği geri aldığına seviniyordu. Ne de olsa o annesinin ve New York'taki hayatının simgesiydi.

Charlotte ellerini kucağında birleştirdi. "Tessa, sana söylemediğim bir şey var."

Tessa'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Nedir?"

"Mortmain'in söylediği bir şey..." Charlotte tereddüt etti. "Mortmain'in ağabeyini Pandemonium Kulübü'ne götürdüğünü söylerken doğruyu söylüyordum ama hepsi bu değil. Ağabeyin, Gölgeler Dünyası'ndan zaten haberdarmış. Anlaşılan her şeyi babandan öğrenmiş."

Şok geçiren Tessa hiçbir şey söylemedi.

"Annen ve baban öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu Charlotte.

"Kaza olduğunda üç yaşındaydım," dedi Tessa. "Nate altı yaşındaydı."

Charlotte kaşlarını çattı. "Babanın ağabeyine daha o yaştayken böyle şeyleri anlatmış olması garip ama sanırım imkansız değil."

"Hayır," diye itiraz etti Tessa. "Hayır, anlamıyorsun. Son derece sıradan, son derece insanlara özgü bir hayatım vardı. Harriet Teyzem bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bilmesi gerekmez miydi? Ne de olsa annemin küçük kardeşiydi ve Londra'dan Amerika'ya giderken onu da yanlarına almışlardı."

"İnsanlar sır tutar Tessa. Bazen en sevdikleri kişilerden, en büyük sırları saklarlar." Charlotte parmaklarını El Kitabı'nın ve kapaktaki mührün üzerinde dolaştırdı. "Kulağa mantıklı geliyor, değil mi?"

"Mantıklı mı? Tüm bunlar o kadar mantıksız ki!"

"Tessa..." Charlotte sıkıntıyla iç çekti. "Sahip olduğun yeteneğe neden sahip olduğunu bilmiyoruz. Ama ailenden birinin büyü dünyasıyla bağlantılarının olması, insanın aklına yatıyor. Sahip olduğun gücün, bu bağlantıyla bir ilgisi olduğunu düşünmek de son derece mantıklı. Eğer baban Pandemonium Kulübü'nün üyesiyse, De Quincey senden o sayede haberdar olmuş olamaz mı?"

"Belki." Tessa'nın duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. "Yalnızca... Londra'ya geldiğimde başıma gelen her şeyin bir rüya olduğuna inanıyordum. Buraya gelmeden önceki hayatım gerçekti ve tüm bunlar bir kabustu. Nate'i bulabilirsem eskiden sahip olduğumuz hayata dönebileceğimizi düşünüyor-

dum." Gözlerini Charlotte'un gözlerine dikti. "Şimdi ise geçmişteki hayatımın bir rüya olduğunu ve tüm bunların gerçek olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Eğer annemler Pandemonium Kulübü'nden haberdarsa, onlar da Gölgeler Dünyası'nın bir parçasıysa, o zaman geri dönebileceğim, tüm bunlardan kurtulabileceğim bir dünya yok demektir."

Charlotte önce ellerine, ardından Tessa'ya baktı. "Sophie'nin yüzünün neden yaralı olduğunu hiç merak ettin mi?"

Hazırlıksız yakalanan Tessa, kekeleyerek bir yanıt vermeye çalıştı. "Be-ben merak ettim ama şey, sormak istemedim."

"Sormamakla iyi etmişsin," dedi Charlotte. Sesi soğuk ama içtendi. "Sophie'yi ilk gördüğümde bir kapı eşiğinde iki büklüm yatıyordu, pislik içindeydi, yanağında kanlı bir bez vardı. Üzerinde gözbağı büyüsü olduğu halde beni gördü. Bu yüzden dikkatimi çekti. Görü yetisine sahip. Aynı Thomas ve Agatha gibi. Ona para teklif ettim ama kabul etmedi. Onu benimle bir çayhaneye gelmeye ikna ettim. Orada, bana başına gelenleri anlattı. Soylu evlerden birinde hizmetçilik yapıyormuş. Bu tür yerlerde hizmetçilerin güzel görünmesine özen gösterilir ve Sophie çok güzel bir kızmış. Sonunda bunun hem büyük bir avantaj hem de büyük bir dezavantaj olduğu ortaya çıkmış. Tahmin edebileceğin üzere evin beyinin oğlu, Sophie'yi baştan çıkarmayı kafasına koymuş. Sophie oğlanı pek çok kez geri çevirmiş. Sonunda öfkelenen oğlan, bir bıçak alıp kızın yüzünü kesmiş. Ona, kendisi Sophie'ye sahip olamadığın-

dan, başka hiç kimsenin de onu istememesi için böyle yaptığını söylemiş."

"Ne kadar korkunç," diye fısıldadı Tessa.

Zavallı Sophie evin hanımına, oğlanın annesine gidip olanları anlatmış ama oğlan, kızın kendisini baştan çıkarmaya çalıştığını ve kendisinin erdemini korumak için bıçak çekerek kızı uzaklaştırmayı denediğini iddia etmiş. Elbette kızı sokağa atmışlar. Onu bulduğumda yanağı enfeksiyon kapmıştı. Sophie'yi buraya getirdim ve Sessiz Kardeşler'in onunla ilgilenmesini sağladım. Enfeksiyonu iyileştirdiler ama yarayı iyileştiremediler."

Tessa kız için üzülmekten kendini alamadı. "Zavallı Sophie."

Charlotte başını yana eğip parlak kahverengi gözlerini Tessa'ya dikti. *O kadar güçlü bir duruşu var ki*, diye düşündü Tessa, insan onun fiziksel olarak ne kadar ufak tefek olduğunu bazen unutuyor. "Sophie'nin görü yeteneğine sahip olması bir tür lütuf," dedi. "Başkalarının göremediklerini görüyor. Eskiden sık sık delirdiğini zannedermiş. Artık deli değil, özel olduğunu biliyor. Orada sıradan bir hizmetçiydi ve güzelliğini kaybettiğinde zaten işini de kaybedecekti. Burada evimizin değerli bir üyesi, bize verecek çok şeyi olan yetenekli bir kız." Charlotte öne doğru eğildi. "Eski hayatına baktığında Tessa, bundan daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Ama yanlış anlamadıysam sen ve teyzen çok yoksuldunuz. Eğer Londra'ya gelmeseydin, teyzen öldüğünde nereye giderdin? Ne yapardın? Belki de Sophie gibi bir sokak arasında ağlıyor olurdun." Charlot-

te başını iki yana salladı. "Paha biçilemez bir gücün var. Kimseden bir şey dilenmen gerekmiyor. Kimseye bağımlı değilsin. Özgürsün ve özgürlük çok önemli bir lütuftur."

"Uğruna işkence görüp hapsedildiğiniz bir şeyi, lütuf olarak düşünmek zor."

Charlotte yine başını iki yana salladı. "Sophie bir keresinde bana, yüzündeki yara izine minnettar olduğunu söyledi. Şimdi onu seven biri güzel yüzü için değil, gerçekte olduğu kişi için onu sevecekmiş. Sen de artık gerçek kişiliğini buldun Tessa. Bu güç senin bir parçan. Seni kim severse gerçekte olduğun kişi için sevecek –ve sen de kendini sevmelisin."

Tessa El Kitabı'nı alıp ona sarıldı. "Yani haklı olduğumu söylüyorsun. Şimdi yaşadıklarım gerçek ve önceki hayatım bir rüyaydı."

"Doğru." Charlotte nazikçe Tessa'nın omzunu okşadı, bu temas Tessa'nın neredeyse yerinden sıçramasına yol açacaktı. Kimse ona böylesine anaç bir tavırla dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Harriet Teyze'yi düşününce ağlayacak gibi oldu. "Artık rüyandan uyanma zamanı geldi," dedi Charlotte.

9

Enklave

Kalbimi taşa çevir, yüzüm bir buz parçası olsun,
Aldat ve aldatıl ve öl: Kim bilir?
Küller küllere, toprak toprağa
- Lord Alfred Tennyson

"Yeniden dene," diye önerdi Will. "Odanın bir ucundan diğerine yürü. İnandırıcı olup olmadığını söyleriz."

Tessa iç çekti. Beyni ve gözlerinin arkası zonkluyordu. Vampir gibi davranmasını öğrenmek yorucuydu.

Leydi Belcourt'un ziyaretinin üzerinden iki gün geçmişti. O günden beri Tessa bütün boş zamanlarını, kendini ikna edici bir şekilde dişi vampire dönüşmeye çalışmakla geçirmiş ama

kayda değer bir başarı elde edememişti. Hala Camille'in zihninin ancak yüzeyinde dolaşıyor, gerçek düşüncelerine veya kişiliğine ulaşamıyordu. Bu yüzden onun gibi yürümek, onun gibi konuşmak ve onun gibi davranmak zordu. De Quincey'nin partisinde diğer vampirlerle karşılaştığında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Camille'i çok iyi tanıyan bu vampirler, Tessa'nın kendilerini tanımasını ve buna göre davranmasını bekleyecekti.

Şimdi kütüphanedeydiler, son birkaç saati Camille gibi kayarcasına yürümeye çalışarak geçirmişti. Omuz hizasında Camille'in, Archer adlı insan kölesinin getirdiği broş takılıydı. Tessa'ya, De Quincey'nin partisinde giymesi için bir de elbise getirmişlerdi ama gündüz vakti giyilemeyecek kadar şıktı. Tessa denemeleri kendi mavi beyaz elbisesi içinde yapmak zorundaydı ama Camille'e dönüştüğünde, elbisesinin kalça ve bel kısmı dar geliyordu.

Jem ve Will kıza yardım edip öğüt vermek amacıyla kütüphanenin arkasındaki uzun masalardan birine yerleşmişlerdi ama tüm yaptıkları kızın beceriksizlikleriyle dalga geçmekti. "Yürürken ayaklarını düzgün basmıyorsun," dedi Will. Elindeki elmayı gömleğine silerek temizlemekle meşgul olduğundan, Tessa'nın öfke dolu bakışlarını farketmedi. "Camille'in zarif bir yürüyüşü var. Ormandaki bir geyik gibi. Sense ördek gibi yürüyorsun."

"Hiç de bile."

"Ördekleri severim," dedi Jem diplomatik bir tavırla. "Özellikle Hyde Park'takileri." Yan gözle Will'e baktı. İki oğlan, yüksek masalardan birinin üstüne oturdukları için, bacakları yanlarda sallanıyordu. "Beni tavukların etobur olduğuna inandırabilmek için, onlara tavuklu turta yedirmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Ama yediler," dedi Will. "Kana susamış küçük canavarlar. Ördeklere asla güven olmaz."

"Buraya bakar mısınız?" diye seslendi Tessa. "Bana yardım etmeyecekseniz, dışarı çıkmanız en iyisi. Ördeklerden bahsedişinizi dinlemek için sizi çağırmadım."

"Sabırsızlığın," dedi Will, "kesinlikle bir hanımefendiye yakışmıyor." Elmanın arkasından kıza sırıttı. "Belki de Camille'in vampir doğası seni ele geçirmeye başlamıştır?"

Ses tonu şakacıydı. *Çok garip*, diye düşündü Tessa. Daha bi kaç gün önce ailesiyle ilgili soru sorduğu için kıza çıkışmış, ardından Jem'in kanlı öksürüğünü saklaması için kıza yalvarmıştı. Şimdi ise yakın bir arkadaşının küçük kızkardeşiymiş gibi, kızla şakalaşıyordu. Sanki Tessa öylesine tanıdığı, belki biraz sevgi duyduğu ama karışık bir ilişkisinin olmadığı sıradan bir kızdı.

Genç kız dudağını ısırdı ve beklemediği ölçüde canı yanınca irkildi. Camille'in vampir dişleri -şimdi kızın ağzında olan dişler- tam anlayamadığı bir içgüdüyle harekete geçiyordu. Herhangi bir uyarı olmaksızın ortaya çıkıyor ve ani acı dalgalarıy-

la varlıklarını belli ediyorlardı. Ağzındaki kanın –kendi kanının tadını aldı. Parmağını dudağına götürdü ve elini geri çektiğinde parmaklarının kana bulandığını gördü.

"Yarayı rahat bırak," dedi Will, elmayı bırakıp ayağa kalktı. "Çabucak iyileştiğini göreceksin."

Tessa diliyle, dişlerinin sol tarafını yokladı. Yeniden düz, sıradan dişlere dönüşmüşlerdi. "Vampir dişlerinin neden ortaya çıktığını anlamıyorum!"

"Açlıktan," dedi Jem. "Kanı mı düşünüyordun?"

"Hayır."

"Beni yemeyi mi düşünüyordun?" diye sordu Will.

"Hayır!"

"Onu yersen kimse seni suçlayamaz," dedi Jem. "Will gerçekten can sıkıcı."

Tessa iç çekti. "Camille çok zor. Onunla ilgili hiçbir şeyi anlamazken nasıl ona dönüşebilirim."

Jem kıza dikkatlice baktı. "Düşüncelerine ulaşabiliyor musun? Dönüştüğün diğer insanların düşüncelerini hissettiğini söylemiştin."

"Henüz değil. Deniyorum ama elime bölük pörçük görüntülerden başka bir şey geçmiyor. Düşüncelerinin etrafına sanki bir kalkan örülmüş."

"Umarım yarın geceden önce o kalkanı kırmayı başarırsın," dedi Will. "Yoksa fazla bir şansımız olduğunu söyleyemem."

"Böyle söyleme," diye onu azarladı Jem.

"Haklısın," dedi Will. "Kendi yeteneklerimi küçük görmemeliyim. Tessa her şeyi mahvedecek olsa bile, eminim bir ev dolusu vampirle savaşıp özgürlüğe kavuşmamızı sağlayabilirim."

Jem alışkanlığı olduğu üzere bu yorumu duymazdan geldi. "Belki de," dedi, "yalnızca ölülerin düşüncelerini hissedebiliyorsundur. Belki Kara Kardeşler'in sana verdikleri eşyalar hep ölülere aitti."

"Hayır. Jessamine'e dönüştüğümde onun düşüncelerini hissedebildim. Yani neyse ki Camille'in düşüncelerine dokunamamamın nedeni bu değil. Yoksa ne kadar korkunç bir yetenek olurdu."

Jem düşünceli gümüş gözleriyle kıza baktı, o bakışlardaki yoğunluk, kızın kendini rahatsız hissetmesine yol açtı. "Ölülerin düşüncelerini ne kadar net görebiliyorsun? Örneğin, sana babama ait bir eşya verecek olursam, ölürken ne düşündüğünü öğrenebilir misin?"

Bu sözler Will'in alarma geçmesine yol açtı. "James, bunun uygun olduğunu sanmıyorum-" diye söze başladı ama kütüphanenin kapısı açılıp Charlotte içeri dalınca, lafı bölündü. Genç kadın yalnız değildi. Arkasında en az bir düzine adam vardı. Tessa hiçbirini daha önce görmemişti.

"Enklave," diye fısıldadı Will ve Jem'le Tessa'ya, kitaplıklardan birinin arkasına saklanmalarını işaret etti. Saklandıkları yerden, kütüphanenin Gölgeavcıları'yla dolmasını izlediler. Çoğu erkekti ama Tessa aralarında iki de kadın olduğunu gördü.

Elinde olmadan o kadınlara baktı, Will'in Boadicea ile ilgili sözlerini hatırladı. Demek kadınlar da savaşçı olabiliyordu. İki kadından uzun boylu olanı, beyaz saçları bir taç oluşturacak şekilde örülmüştü. Altmış yaşlarında görünüyordu ve soylu bir havası vardı. İkinci kadın daha gençti, koyu renk saçlı, kedi gözlüydü ve tavırlarında bir gizem saklıydı.

Erkeklerin görünüşü birbirinden farklıydı. En yaşlıları, griler içindeki uzun boylu bir adamdı. Saçları ve teni de gri tonlarındaydı. Kemikli bir yüzü, güçlü bir burnu ve sivri bir çenesi vardı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler, sert doğasını ele veriyordu. Gözleri kızıl çizgilerle lekelenmişti. Adamın hemen arkasında, grubun en genci olan bir oğlan duruyordu. Jem'den veya Will'den en fazla bir yaş büyüktü. Bazı açılardan yakışıklı olduğu söylenebilirdi, keskin ama düzgün hatları vardı. Kahverengi saçları karmakarışık, bakışları dikkatliydi.

Jem şaşkınlığını ve hoşnutsuzluğunu dile getiren bir ses çıkardı. "Gabriel Lightwood," diye fısıldadı Will'e. "Burada ne işi var? İdris'te olduğunu sanıyordum."

Will kımıldamadı. Kaşlarını çatmış, kahverengi saçlı oğlana bakıyordu, dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi.

"Onunla şimdi dövüşemezsin Will," diye ekledi Jem aceleyle. "Burada olmaz. Tek ricam bu."

"Sence de büyük bir rica değil mi?" diye karşılık verdi Will, Jem'e bakmadan. Kitaplığın arkasından sarkmış, Charlotte'un herkesi kütüphanenin ön tarafındaki büyük masanın başına

götürmesini izliyordu. Charlotte herkese oturmalarını işaret etti.

"Frederick Ashdown ve George Penhallow buraya lütfen," dedi Charlotte. "Lillian Highsmith haritanın oraya-"

"Henry nerede?" diye sordu gri saçlı adam yapay bir nezaketle. "Kocan? Enstitü'nün yöneticilerinden biri olduğuna göre o da burada olmalı."

Charlotte gülümsemeden önce yalnızca bir saniye tereddüt etti. "Gelmek üzere Bay Lightwood," dedi.

Tessa o anda iki şeyi kavradı; birincisi, gri saçlı adam büyük ihtimalle Gabriel Lightwood'un babasıydı ve ikincisi, Charlotte yalan söylüyordu.

"Burada olsa iyi olur," diye mırıldandı Bay Lightwood. "Enstitü yöneticisi olmadan yapılan bir Enklave toplantısı, son derece sıradışı." Bu sözün ardından dönüp kitaplara baktı. Kitaplığın arkasından sarkan Will hızlı hareket etmiş olsa da geç kalmıştı. Adamın gözleri kısıldı. "Oradaki de kim? Gölgelerden çıkıp kendini göster!"

Will omuz silkmekle yetinen Jem'e baktı. "Bizi sürükleyerek çıkarmalarını beklemenin anlamı var mı?"

"Kendi adınıza konuşun," diye fısıldadı Tessa. "Burada olmamamız gerektiği için, Charlotte'un bana öfkelenmesini istemiyorum."

"Kütüphanede Enklave toplantısı yapılacağını bilemezdin ve Charlotte'un da bunun farkında olacağına eminim," dedi

Will. "Kimi suçlaması gerektiğini gayet iyi biliyor. Ama senin yerinde olsam kendi halime geri dönerdim. Yaşlı adamlara şok geçirtmenin gereği yok."

"Ah!" Tessa bir an için hala Camille'e dönüşmüş halde olduğunu unutmuştu. Çabucak Değişim'e koyuldu ve kitaplığın arkasından çıktıklarında yine kendi görünümündeydi.

"Will." Charlotte oğlanı görünce sıkıntıyla iç çekti ve Tessa ve Jem'e bakıp başını salladı. "Sana burada saat dörtte Enklave toplantısı olacağını söylemiştim."

"Gerçekten mi?" dedi Will. "Bunu unutmuş olmalıyım. Korkunç." Gözlerini yana kaydırıp sırıttı. "Selam Gabriel."

Kahverengi saçlı oğlan, öfke içinde Will'e döndü. Parlak yeşil gözleri vardı ve dudaklarında Will'e baktığı sırada hoşnutsuzluğunu belli eden bir gülümseme belirmişti. "William," dedi kendini zorlayarak. Bakışlarını Jem'e kaydırdı. "Ve James. Enklave toplantılarına katılmak için biraz genç değil misiniz?"

"Ya sen?" Jem.

"Haziranda on sekizime bastım," dedi Gabriel. İskemlesinin arkasına öyle bir yaslandı ki, iskemlenin ön ayakları havaya kalktı. "Enklave toplantılarına artık hakkım var."

"Aman ne güzel," dedi Tessa'nın, soylu bir havaya sahip olduğunu düşündüğü beyaz saçlı kadın. "Bu o mu Lottie? Bize bahsettiğin iblis efendisi kız?" Soru Charlotte'a yönelmişti ama kadının bakışları Tessa'nın üzerindeydi. "Pek bir şeye benzemiyor."

"Onu ilk gördüğümde Magnus Bane de bir şeye benzemiyordu," dedi Bay Lightwood ve meraklı gözlerini Tessa'ya dikti. "Görelim bakalım. Bize ne yapabildiğini göster."

"Ben iblis efendisi değilim," diye itiraz etti Tessa öfkeyle.

"Ama bir şey olduğun kesin, kızım," dedi yaşlı kadın. "İblis efendisi değilsen nesin?"

"Bu kadar yeter." Charlotte dizginleri ele aldı. "Bayan Gray yeteneğini bana ve Bay Branwell'e ispatladı. Bu gecelik bu kadar yeter –en azından Enklave onun yeteneklerini kullanıp kullanmayacağına karar verene dek bu konuyu kapatalım."

"Elbette yeteneklerini kullanmak isteyecekler," dedi Will, "onsuz planın başarılı olmasına imkan yok."

Gabriel öyle bir hızla iskemlesini öne indirdi ki taş zeminden sert bir çarpma sesi yükseldi. "Bayan Branwell," dedi öfkeyle, "William, Enklave toplantısına katılmak için fazlasıyla genç değil mi?"

Charlotte'un bakışları Gabriel'in öfke içindeki yüzünden, Will'in ifadesiz yüzüne kaydı. İç çekti. "Evet öyle. Will, Jem, dışarıdaki koridorda Tessa'yla birlikte bekleyebilir misiniz?"

Will'in suratı asıldı ama Jem'in uyarıcı bakışlarını gördükten sonra sessizliğini korudu. Gabriel Lightwood ise zafer kazanmış gibi görünüyordu. "Size yolu göstereyim," dedikten sonra ayağa kalktı. Üçlüye kütüphanenin kapısına kadar eşlik edip peşlerinden koridora çıktı. "Sen," dedi tükürürcesine, Will'e bakıyor, kütüphanedekilerin duymaması için

alçak sesle konuşuyordu. "Her yerdeki Gölgeavcıları'nın adını lekeliyorsun."

Will koridorun duvarına yaslanıp buz gibi mavi gözleriyle Gabriel'i süzdü. "Lekelenecek bir adın olduğunu bilmiyordum, ne de olsa baban-"

"Ailemden bahsetmediğin için teşekkür ederim," diye kestirip atan Gabriel, kütüphanenin kapısını kapattı.

"Minnettarlığın senin için önemli olmaması büyük bir şans," dedi Will.

Saçı karmakarışık, gözleri öfkeden şimşek şimşek olan Gabriel, Will'e baktı. O hali Tessa'ya birini hatırlatıyordu ama genç kız kim olduğunu çıkaramadı. "Ne?" diye homurdandı Gabriel.

"Will, teşekkürlerine ihtiyacı olmadığını söylüyor," diye cümleye açıklık kazandırdı Jem.

Gabriel'in yanakları kızardı. "Eğer yaşın küçük olmasaydı Herondale, *monomachia* kaçınılmaz olurdu. Sen ve ben, ölümüne. Seni parçalara ayırırdım-"

"Kes şunu Gabriel," diye araya girdi Jem, Will herhangi bir yanıt veremeden. "Will'i teke tek bir dövüşe yönlendirmen, işkence ettiğin köpeğe seni ısırma cezası vermeye benziyor. Will'in dövüşmeye dünden razı olduğunu biliyorsun."

"Çok teşekkürler," dedi Will gözlerini Gabriel'den ayırmadan. "Karakter şahitliğinin değerini anlamadığımı sanma."

Jem omuz silkti. "Doğruyu söylüyorum."

Gabriel, Jem'e karanlık bir bakış fırlattı. "Bu işin dışında kal Carstairs. Bu konu seni ilgilendirmez."

Jem kapıya ve artık tamamen hareketsiz durup soğuk bakışlarla Gabriel'i süzen Will'e yaklaştı. Tessa'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Will'i ilgilendiren her şey beni ilgilendirir," dedi Jem.

Gabriel başını iki yana salladı. "Sen düzgün bir Gölgeavcısı'sın James," dedi, "ve bir centilmensin. Senin... sakatlığın var ama kimse bunun için seni suçlamıyor. Will farklı." Dudaklarını büzüp parmağıyla Will'i işaret etti. "Bu pislik seni aşağı çeker. *Parabatai* olması için başkasını bul. Kimse Will'in on dokuzundan sonrasını görmesini beklemiyor ve öldüğünde de kimse üzülmeyecek."

Bu kadarı Tessa için çok fazlaydı. Hiç düşünmeden öfkeyle araya daldı. "Ne kadar korkunç bir söz!" Gabriel, halılardan biri aniden konuşmaya başlamış gibi şok geçirdi. "Özür dilerim?"

"Beni duydun. Birine öldüğünde üzülmeyeceğini söylemek ne büyük bir acımasızlık! Hiçbir özrü olamaz!" Will'i kolundan tutup çekti. "Haydi gel Will. Zamanını bu adama harcadığına değmez."

Will, kızın hareketleri kendini çok eğlendirmiş gibi gülümsedi. "Doğru."

"Sen... sen..." diye kekeledi Gabriel, alarma geçmiş gözlerle Tessa'ya baktı. "Onun ne yaptığı konusunda hiçbir fikrin yok."

"Umrumda da değil. Hepiniz Nefilim değil misiniz? Yanılıyor muyum? Aynı tarafta olmanız gerekiyor." Kaşlarını çatıp Gabriel'e baktı. "Bence Will'e özür borçlusun."

"İç organlarımın deşilmesini tercih ederim," dedi Gabriel. "Bu solucandan özür dileyeceğime, bağırsaklarımı çıkarıp düğüm atsalar daha iyi."

"Şu işe bak," dedi Jem, "bunu kastetmiş olamazsın. Will'e solucan dediğin kısmı söylemiyorum. Bağırsaklardan bahsettiğin yer. Kulağa korkunç geliyor."

"Ciddiyim," dedi Gabriel, sohbete ısınmaya başlamıştı. "Bir fıçı malphas zehrine atılıp kemiklerim eriyene kadar orada bırakılmayı tercih ederim."

"Gerçekten mi?" dedi Will. "Bize malphas zehri satabilecek bir ahbap tanıyorum-"

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Bay Lightwood eşikte belirdi. "Gabriel," dedi buz gibi bir sesle, "toplantıya, ilk Enklave toplantına katılmayı planlıyor musun? Yoksa koridorda çocuklarla oyun mu oynayacaksın?"

Bu sözler hiç kimsenin, özellikle de Gabriel'in hoşuna gitmemişti. Genç adam yutkunup Will'e son bir öfkeli bakış attıktan sonra, babasının peşinden kütüphaneye dönüp kapıyı çarparak arkasından kapattı.

"Eh," dedi Jem, kapı Gabriel'in arkasından kapandığı anda. "Beklediğim kadar kötü gitti. Geçen noel partisinden beri onu ilk kez mi görüyorsun?" diye sordu Will'e dönüp.

"Evet," dedi Will. "Sence ona, onu özlediğimi söylemeli miydim?"

"Hayır," dedi Jem.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu Tessa. "Bu kadar korkunç mudur?"

"Bir de ağabeyini göreceksin," dedi Jem. "Gabriel onun yanında zencefilli ekmek kadar tatlı kalır. Üstelik ağabeyi Will'den, Gabriel'den bile fazla nefret eder."

Bu söz Will'in sırıtmasına yol açtı. Ardından dönüp ıslık çalarak koridorda ilerlemeye koyuldu. Bir saniyelik tereddüdün ardından Will'in peşine düşen Jem, Tessa'ya onları takip etmesini işaret etti.

"Neden Gabriel Lightwood senden nefret ediyor Will?" diye sordu Tessa yürüdükleri sırada. "Ona ne yaptın?"

"Mesele ona ne yaptığım değil, kızkardeşine ne yaptığım," diye karşılık verdi Will.

Tessa yan gözle Jem'e bakınca, oğlan omuz silkmekle yetindi. "Will neredeyse, orada Will'in, namuslarını lekelediğini söyleyen yarım düzine öfkeli kızla karşılaşabilirsin."

"Bunu gerçekten yaptın mı?" diye sordu oğlanlara yetişmek için koşturan Tessa, etekleri bileklerine dolandığından çok hızlı gidemiyordu. Bond Sokağı'na sipariş ettikleri giysiler önceki gün gelmişti ve Tessa hala böyle pahalı giysiler giymeye alışkın değildi. Küçük bir kızken giydiği hafif elbiseleri hatırladı, o zaman rahat rahat ağabeyi kadar hızlı koşup ona

tekme savurabilirdi. Aynısını Will'e yapmayı denese ne olacağını merak etti. Kavganın lehine sonuçlanacağından şüpheli olsa da, Will'e tekme atmanın kendince bir çekiciliği vardı. "Kızın namusunu lekeledin mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diyen Will, sola dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

"Öyle," dedi Tessa. Will'in arkasından giden kızın ayak sesleri, taş merdivenlerde yankılandı. "Parabatai nedir? Gabriel'in babasının Gölgeavcıları'nın onuruna sürülen bir leke olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Parabatai, Yunanca'da savaş arabasının sürücüsüyle eşleşen askerler için kullanılan terimdir," dedi Jem, "Bu sözü bir Nefilim kullandığında savaşçı ekibi anlamına gelir. Birbirlerini kollamaya yemin etmiş iki savaşçı."

"Sadece erkekler mi?" dedi Tessa. "Kadınlar da ekip oluşturabilir mi, veya bir kadın ve bir erkek?"

"Hani kadınlar kana susamış olmazdı?" dedi Will. "Gabriel'in babasına gelince, diyelim ki, iblisleri ve Aşağıdünyalılar'ı gereğinden fazla sevdiğiyle ilgili dedikodular var. Baba Lightwood'un geceleri Shadwell'deki evlere yaptığı ziyaretlerin, iblis vebasına yakalanmasıyla sonuçlandığını duysam şaşırmazdım."

"İblis vebası mı?" Bu söz Tessa'yı dehşete düşürdü.

"Will'in uydurduğu bir hastalık," diye kızı sakinleştirdi Jem. "Will, sana kaç kere iblis vebası diye bir şey olmadığını söyleyeceğim?"

Will merdivenlerin bittiği yerdeki dar kapının önünde durdu. "Sanırım geldik," dedi kendi kendine ve kapı kolunu yokladı. Kapı açılmayınca ceketinin cebinden kalemini çıkarıp kapıya siyah bir işaret çizdi. Kapı aniden açıldı. "Burası depo olmalı."

Jem oğlanın peşinden içeri girince, Tessa da arkalarından gitti. Kendini, duvarın tepesindeki pencereden gelen azıcık ışıkla aydınlanan, küçük bir odada buldu. Işık, kutular ve sandıklarla dolu odayı aydınlatmaya ucu ucuna yetiyordu. Kenarlardaki eski silahlarla dolu kutular olmasa, herhangi bir yerdeki herhangi bir depo gibi görülebilirdi. Genç kız daha dikkatli bakınca, paslanmış demirlerin, körelmiş bıçakların ve zincir parçalarının kutulara yerleştirilmiş olduğunu gördü.

Will sandıklardan birini tutup kenara çekince, ortalık toz içinde kaldı. Jem öksürüp azarlarcasına oğlana baktı. "Gören olsa bizi öldürmek için buraya getirdiğini düşünür," dedi.

"Öldürmek için değil," dedi Will. "Bekle, bir sandığı daha çekmem gerekiyor."

Ağır sandığı duvarın dibine çektiği sırada, Tessa gözucuyla Jem'e baktı. "Gabriel sakatlığından bahsederken ne demek istedi?" diye sordu Will'in duyamayacağı kadar alçak sesle.

Jem'in gümüş rengi gözleri, düşündüklerini ele vermedi. "Sağlığımın kötü olduğunu kastetti, hepsi bu."

Yalan söylüyordu ve Tessa da, Jem'in yalan söylediğinin farkındaydı. Yalan söylediği zaman oğlanın yüzünde, Nate'in

yalan söylediği zamanlarda yüzünde beliren ifadeye benzeyen bir ifade belirmişti. Ama herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan Will onları yanına çağırdı. "İşte oldu. Gelip oturun."

Ardından tozlu olmasına aldırmadan yere çöktü. Jem yanına gidip oturdu ama Tessa bir an tereddüt etti. Stelini çıkaran Will, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle kıza baktı. "Bize katılmayacak mısın Tessa? Sanırım Jessamine'in sana aldığı güzel elbiseyi mahvetmek istemiyorsun?"

Aslında oğlanın söylediği doğruydu. Tessa o güne kadar sahip olduğu en hoş giysiye zarar vermek istemiyordu. Ama Will'in alaycı ses tonu amacına ulaştı ve kız kararlı adımlarla oğlanların karşısına gelip oturdu. Böylece bir üçgen oluşturmuşlardı.

Will stelin ucunu kirli zemine yaslayıp oynatmaya başladı. Tessa büyülenmiş gözlerle, siyah çizgilerin ortaya çıkışını izledi. Stelin yazısında farklı ve hoş bir yan vardı. Kalemden akan mürekkep gibi değildi, sanki çizgiler zaten oradaydı, Will'in tek yaptığı onları açığa çıkarmaktı.

İşin yarısına varmıştı ki ne yaptığını kavrayan Jem, ufak bir çığlık kopardı. "Ne yaptığını sanıyor-" diye söze başlayacak oldu ama Will boşta olan eliyle onu tutup başını salladı.

"Yapma," dedi Will. "Eğer yanlış yaparsam hep birlikte aşağı düşebiliriz."

Jem gözlerini devirdi ama bir işe yaramadı. Will çizimi neredeyse bitirmişti. Steli işaretten uzaklaştırdı. Altlarındaki parke-

ler parıldamaya başlayınca, Tessa'nın dudaklarından ufak bir çığlık döküldü. Ardından zemin pencere gibi şeffaflaştı. Elbisesini tamamen unutan Tessa öne eğilince, kendini camdan aşağı bakarken buldu.

Kütüphaneye bakıyordu. Uzakta Enklave'nin oturduğu masayı görebiliyordu. Charlotte, Benedict Lightwood ve zarif beyaz saçlı kadının arasına oturmuştu. Saçındaki örgülerden ve ufak ellerinin hızlı hareketlerinden onu tanımak kolaydı.

"Neden burası?" diye sordu Jem, Will'e. "Neden silah odası değil? Orası kütüphanenin hemen yanı."

"Orada ses dağılır," dedi Will. "Buradan dinlemek daha kolay. Ayrıca stoklarımızda neler olduğunu görmek için, aralarından birinin silah odasına uğramayacağının garantisi yoktu. Daha önce oldu."

Tessa hayran hayran aşağıyı izliyordu. Dikkatli dinlediğinde mırıltıları duyduğunu farketti. "Bizi duyabilirler mi?"

Will başını iki yana salladı. "Büyü tek yönlü." Kaşlarını çatıp öne eğildi. "Neden bahsediyorlar?"

Susup kütüphaneyi dinlemeye başladılar. Benedict Lightwood'un gür sesi kulaklarına geldi. "Bilmiyorum Charlotte," dedi adam. "Çok çok riskli bir plan."

"Ama De Quincey'nin eylemlerine devam etmesine izin veremeyiz," diye itiraz etti Charlotte. "O, Londra'daki vampirlerin başı. Gecenin çocukları onu örnek alıyor. Yasa'yı çiğnemesine izin verirsek Aşağıdünyalılar'a nasıl bir mesaj yolla-

mış oluruz? Nefilim'in artık onları korumakta yetersiz kaldığını göstermiş olmaz mıyız?"

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Lightwood, "De Quincey'nin sözüne değil, Leydi Belcourt'nun sözüne inanmayı tercih ediyorsun. Oysa De Quincey uzun zamandır Klave'nin müttefiki. Ve sen, evinde sıradanları öldürdüğüne inanıyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum Benedict." Charlotte'un sesinde öfke tınısı vardı. "Bugüne kadar bize sadece güvenilir bilgiler vermiş olmasına rağmen, Leydi'nin raporunu görmezden gelmemizi mi öneriyorsun? Eğer doğruyu söylüyorsa, bugünden sonra De Quincey'nin öldürdüğü herkesin kanı bizim de ellerimizi kirletecek."

"Üstelik Anlaşma'nın bozulduğu yolundaki bütün raporları soruşturmak, kanuni yükümlülüğümüz," dedi masanın diğer ucundaki koyu renk saçlı zayıf bir adam. "Bunu bizim kadar iyi biliyorsun Benedict ama inat ediyorsun."

Charlotte derin bir soluk verirken, Lightwood kaşlarını çattı. "Teşekkürler George," dedi Charlotte.

Charlotte'a Lotti diye hitap eden uzun boylu kadın alçak sesle güldü. "Bu kadar melodramatik olma Charlotte," dedi. "İtiraf etmelisin ki, bu iş baştan aşağı garip. İblis efendisi olabilecek ya da olmayabilecek şekil değiştirici bir kız, cesetlerle dolu kerhaneler ve De Quincey'ye makine parçaları sattığına yemin eden bir muhbir. Bu bilginin çok önemli olduğunu düşünmene rağmen, muhbirin adını söylemeyi reddetmen ilgi çekici."

"Onu bu işe karıştırmayacağıma yemin ettim," diye itiraz etti Charlotte. "De Quincey'den korkuyor."

"Muhbirin bir Gölgeavcısı mı?" diye sordu Lightwood, "değilse ona güvenemeyiz."

"Benedict, gerçekten geri kafalısın," dedi kedi gözlü kadın. "Konuşmalarını duyan, Anlaşmalar'ın hiç gerçekleşmediğini sanır."

"Lillian haklı, saçmalıyorsun Benedict," dedi George Penhallow. "Tamamen güvenilir bir muhbir bulmak, namuslu bir metres bulmaya benzer. Namuslu olsalardı kimseye yararları olmazdı. Muhbir bilgiyi veren kişidir, o bilgiyi doğrulamak bize düşer ki Charlotte da bunu yapmamızı öneriyor."

"Yine de Enklave'nin gücünün yanlış kullanıldığını düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi Lightwood.

Tessa, bir grup zarif yetişkinin birbirlerine ilk adlarıyla hitap edişlerini dinlemenin garip olduğunu düşündü. Ama anlaşılan, Gölgeavcısı geleneği böyleydi. "Örneğin, klan liderine kin tutan bir vampir, onu gücünden etmek için Klave'ye pis işlerini yaptırmayı deniyor olamaz mı?"

"Kahretsin," dedi Will, Jem'e baktı, "bunu nereden biliyor?"

Jem bilmiyorum dercesine başını iki yana salladı.

"Neyi biliyor?" diye fısıldadı Tessa ama Charlotte'un sesi onunkini bastırdı.

"Camille bunu asla yapmaz!" diye itiraz etti Charlotte. "Öncelikle, aptal değil. Bize yalan söylemenin cezasını biliyor!"

"Benedict haklı," dedi yaşlı kadın, "De Quincey'nin yasaları çiğnediğini gören, bir Gölgeavcısı olsaydı daha iyi olurdu-"

"Ama planımızın amacı da bu," dedi Charlotte. Sesinden gerginliği ve kendini ispatlama arzusu anlaşılıyordu. Tessa elinde olmadan kadına sempati duydu. "Oraya De Quincey'nin yasaları çiğneyip çiğnemediğini kontrol etmesi için birini yolluyoruz Callida Hala."

Tessa şaşkınlığını belli eden bir ses çıkardı.

Jem başını kaldırdı. "Evet, Charlotte'un halası," dedi. "Eskiden onun kardeşi, Charlotte'un babası Enstitü'yü yönetirdi. İnsanlara ne yapacaklarını söylemekten hoşlanır. Gerçi, kendisi her zaman aklına eseni okur."

"Bir keresinde bana asıldığını biliyor muydun?" dedi Will.

Jem buna kesinlikle inanmadığını belli eden bir bakış fırlattı. "Öyle bir şey yapmadı."

"Yaptı," diye ısrar etti Will. "Tam bir skandaldı. Beni bu kadar korkutmasaydı, ona evet diyebilirdim."

Jem başını sallayıp dikkatini yeniden kütüphaneye çevirdi. "Bir de De Quincey'nin mührü meselesi var," diyordu Charlotte. "Makine kızın içinde bulduk. Onu bu olaylara bağlayan ve araştırılması gereken pek çok delil var."

"Sana hak veriyorum," dedi Lillian. "Mekanik yaratıklar meselesi beni gerçekten endişelendirdi. Makine kızlar yapmak her neyse ama ya mekanik bir ordu yapıyorsa?"

"Seninkine spekülasyon yapmak denir Lillian," dedi Frederick Ashdown.

Lillian elinin bir hareketiyle adamı başından savdı. "Bir otomat ne melek ne iblistir, iki tarafın da müttefiki olmadığı gibi ne tanrının ne de şeytanın çocuğudur. Silahlarımız onları etkiler mi?"

"Varolmayan bir problemden bahsediyorsun," dedi Lightwood. "Yıllardır otomatlar ortalıkta, sıradanlar o yaratıklara bayılıyor. Hiçbiri bizim için tehdit oluşturacak güçte değil."

"Daha önce büyü kullanılarak yaratılan bir otomat olmamıştı," dedi Charlotte.

"Senin bildiğin kadarıyla," diye karşılık verdi Lightwood sabırsızca.

Charlotte sırtını dikleştirdi; sadece Tessa ve yukarıdan bakan diğerleri ellerini kucağında birleştirdiğini görebiliyordu. "Senin eğilişen, Benedict, anladığım kadarıyla De Quincey'yi işlemediği bir suç yüzünden yanlış yere cezalandırmamız ve bunu yaparak gecenin çocuklarıyla Nefilim'in ilişkisini tehlikeye atmamız. Doğru mu?"

Benedict Lightwood başını salladı.

"Ama Will'in planı sadece De Quincey'yi gözlememizi içeriyor. Eğer Yasa'yı çiğnediğini görmezsek ona karşı harekete geçmeyiz, ittifak da tehdit altında kalmaz. Yasa'yı çiğnediğini görürsek, ittifakımız zaten bir yalan demektir. Yasaları sömürmemeliyiz ama işimize geldiğinde görmezden de gelemeyiz."

"Charlotte'a hak veriyorum," diyen Gabriel Lightwood, Tessa'yı şaşırttı. "Bence planı sağlam bir plan. Tek bir itirazım var. Şekil değiştirici kızı, oraya Will Herondale'le yollamamalıyız. Yaşı bu toplantıya katılmaya bile yetmiyor. Bu kadar büyük bir görevde ona nasıl güvenilebilir?"

"Kibirli küçük domuz," diye fısıldadı Will. Uzanıp Gabriel'i boğazlayabilirmiş gibi öne eğildi. "Onu tek başına ele geçirdiğimde..."

"Kızla ben gitmeliyim," diye devam etti Gabriel. "Sadece kendimi kollamak yerine onu da koruyabilirim."

"Bir dala asıp sallandırmak bile onun için az," diye Will'e hak verdi Jem ama gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Tessa, Will'i tanıyor," diye itiraz etti Charlotte. "Will'e güveniyor."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandı Tessa.

"Ayrıca," dedi Charlotte, "plan Will'in planı. Quincey'nin Pandemonium Kulübü'nden tanıdığı kişi Will. De Quincey'nin evinde mekanik yaratıklarla ilgili ne aranması gerektiğini bilen de Will. Ne dersen de, Will harika bir araştırmacıdır Gabriel ve iyi bir Gölgeavcısı'dır. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermelisin."

Gabriel arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona hiçbir şey vermek zorunda değilim."

"Yani, Will ve iblis efendisi kız eve girecek, yasaların çiğnendiğini görene kadar De Quincey'nin partisine katlanacak ve ardından bize işaret verecek. Ama nasıl?" diye sordu Lillian.

"Henry'nin icatlarından biriyle," dedi Charlotte. Bunu söylerken çok hafif sesi titredi. "Fosfor'la. Alet aşırı parlak bir cadı ışığı yayıyor, De Quincey'nin evindeki bütün pencereler bir an için aydınlanacak. İşaretimiz bu."

"Tanrım, yine Henry'nin icatlarından biri olmasın," dedi George.

"Başlangıçta fosforla ilgili birtakım sorunlar yaşadık ama dün gece Henry ışığın son halini bana gösterdi," diye itiraz etti Charlotte. "Mükemmel çalışıyor."

Frederick homurdandı. "Henry'nin icatlarından birini son kullanışımızda ne olduğunu unuttunuz mu? Hepimiz günlerce etrafı kaplayan balıkları temizlemek zorunda kaldık."

"Ama o aletin su yakınlarında kullanılması gerekiyordu-" diye söze başladı Charlotte, hala sesi titriyordu ama diğerleri onu bir tarafa bırakıp Henry'nin başarısız icatlarından ve korkunç sonuçlarından bahsetmeye koyuldu. *Zavallı Charlotte,* diye düşündü Tessa. Otoriter olmaya önem veren Charlotte, açıkca ezilip gitmişti.

"Onun yanında böyle konuşmaları, hepsinin pislik olduğunun göstergesi," diye mırıldandı Will.

Tessa şaşkın şaşkın oğlana baktı. Will iki elini yumruk yapmış, aşağıdaki manzarayı izliyordu. *Demek Charlotte'u seviyor,* diye düşünen Tessa, bunu farketmenin kendini ne kadar memnun ettiğini görerek şaşırdı. Belki de Will'in gerçekten duyguları vardı.

Gerçi tüm bunların, kızla bir ilgisi yoktu. Bakışlarını Will'den kaçırıp dalmış görünen Jem'e çevirdi. Oğlan dudağını ısırıyordu. "Henry nerede?" Şimdiye kadar gelmiş olması gerekmez miydi?"

Tam o anda deponun kapısı, bu soruyu yanıtlarcasına açıldı ve üçü aniden arkalarına döndüklerinde saçı başı karmakarışık olan Henry'nin eşikte durduğunu gördüler. Elinde yan tarafında siyah düğme olan bakır bir tüp vardı. Yemek odasında neredeyse Will'in kolunu kırmasına yol açan aletin aynısıydı.

Will korkmuş gözlerle alete baktı. "O lanetli nesneyi benden uzak tut."

Yüzü kıpkırmızı ve ter içindeki Henry korku içinde çocuklara baktı. "Kahretsin," dedi. "Kütüphaneyi arıyordum. Enklave-"

"Toplantı yapıyor," dedi Jem. "Evet, biliyoruz. Bir alt katta Henry, sağdan üçüncü kapı. Gitsen iyi olur. Charlotte seni bekliyor."

"Biliyorum," dedi Henry. "Fosforun düzgün çalışmasını sağlamak için uğraşıyordum."

"Henry," dedi Jem. "Charlotte'un sana ihtiyacı var."

"Tamam." Henry odadan çıkmaya hazırlanırken, aniden dönüp Will'e baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sanki ancak şimdi Will, Tessa ve Jem'in depoda ne aradıklarını düşünüyordu. "Burada ne işiniz var?"

"Will başını yana eğip Henry'ye gülümsedi. "Kulaktan kulağa oynuyoruz," dedi. "Çok heyecanlı geçiyor."

"Ah, tamam," diyen Henry, dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

"Kulaktan kulağa mı!" Jem küçümsercesine suratını buruşturup dikkatini yeniden alt kata yöneltti. Tam o sırada Callida'nın sesi duyuldu. "Gerçekten, Charlotte," diyordu kadın. "Ne zaman Henry'nin burayı yönetmek konusunda hiçbir işe yaramadığını, her şeyi kendi başına yaptığını itiraf edeceksin? Belki James Carstairs ve Will Herondale sana yardım ediyordur ama ikisi de on yedi yaşından büyük değil. Sana ne kadar yararları olabilir ki?"

Charlotte, ne olduğu anlaşılmayan bir ses çıkardı.

"Bu iş tek bir kişi için çok fazla," dedi Benedict. "Sadece yirmi üç yaşındasın. Görevden çekilmek istersen-"

Yirmi üç mü! Tessa şaşkına döndü. Charlotte'un çok daha yaşlı olduğunu düşünmüştü, büyük ihtimalle genç kadının üzerinden yayılan yetkin hava yüzündendi.

"Konsül Wayland, Enstitü'yü beş yıl önce kocama ve bana teslim etti," dedi Charlotte sert bir sesle. "Bu kararla ilgili sorunlarınız varsa kendisiyle görüşebilirsiniz. Bu arada Enstitü'yü nasıl uygun görüyorsam öyle yöneteceğim."

"Umarım bu söylediğin, önerdiğin plan gibi planların oylamaya sunulmasını da içeriyordur," dedi Benedict Lightwood. "Yoksa diktanı mı ilan ettin?"

"Saçmalama Lightwood, elbette oylayacağız," dedi Lillian, Charlotte'a cevap verme şansı tanımadan. "De Quincey'ye karşı harekete geçmeyi onaylayanlar evet desin."

Tessa herkesin evet dediğini, tek bir kişinin bile hayır demediğini duyunca şaşırdı. Tartışma o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, Gölgeavcıları'ndan en az birinin karşı çıkacağını düşünmüştü. Jem kızın şaşırdığını görünce gülümsedi. "Hep böyledirler," diye mırıldandı. "Güç için mücadele ederler ama böyle bir konuda kimse hayır oyu vermez. Öyle yapacak olsalar korkaklıkla suçlanırlar."

"Pekala," dedi Benedict. "Yarın gece o zaman. Herkes hazır mı? Herhangi-"

Kütüphanenin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Henry içeri daldı. "Geldim!" diye anons etti. "Çok geç kalmamışımdır umarım?"

Charlotte elleriyle yüzünü örttü.

"Henry," dedi Benedict Lightwood kuru bir sesle, "seni görmek ne hoş. Eşin en son icadından bahsediyordu. Adı fosformuş sanırım?"

"Evet!" Henry gururla fosforu havaya kaldırdı. "İşte bu. Ayrıca çalıştığını garanti ederim. Görmek ister misiniz?"

"Gösteriye gerek yok," diyecek oldu Benedict ama çok geçti. Henry çoktan düğmeye basmıştı. Bir ışık patlaması yaşandı, ardından kütüphanenin bütün ışıkları söndü. Ve Tessa kendini yerdeki kara zemine bakarken buldu. Aşağıdan bağırışlar ve homurtular yükseldi. Bir çığlık duyuldu, bir şey yere çarpıp kırıldı. Derken Benedict Lightwood'un, bütün gürültüleri bastıran küfürleri duyuldu.

Will arkadaşlarına bakıp sırıttı. "Her ne kadar Henry için sıkıntılı bir durum olsa da," dedi neşeli bir sesle, "bu karmaşayı izlemenin oldukça eğlenceli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Tessa bu yoruma katılmadan edemedi.

10

Solgun Krallar ve Prensesler

Solgun kralları ve prensleri ben de gördüm,
Solgun savaşçılar, hepsi ölüm kadar soluk tenliydi
- John Keats

Araba Strands'da ilerlerken, Will siyah eldivenli elini kaldırıp kadife perdeyi kenara çekip sarı gaz ışığının, arabanın içini aydınlatmasını sağladı. "Bu akşam yağmur yağacakmış gibi görünüyor," dedi.

Tessa oğlanın bakışlarını takip edip gökyüzüne baktığında, gri bulutlarla kaplı olduğunu gördü –*Londra için ne kadar alışıldık*, diye düşündü. Sokağın iki tarafındaki kaldırımlar,

şapkalı ve uzun siyah pardösülü adamlarla doluydu. Adamlar, kömür tozu, at pisliği ve insanın gözüne kaçabilecek her tür çer çöpü taşıyan rüzgardan korunmaya çalışırken, omuzları kambur olmuştu. Tessa nehrin kokusunu alabildiğini düşündü.

"Sokağın ortasındaki bir kilise mi?" diye sordu.

"Aziz Meryem Kilisesi," dedi Will. "Uzun bir hikayesi vardır ama sana şimdi anlatmayacağım. Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?"

"Yağmurdan bahsetmeye başlayana kadar seni dinliyordum," dedi Tessa. "Yağmurdan bana ne! Bir tür vampir sosyetesi davetine doğru yola çıktık ve nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Senin de bir yararın dokunmuyor."

Will'in dudağının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Temkinli olmanı istiyorum. Eve vardığımız zaman yardım veya talimat için bana bakmaman gerekiyor. Unutma, ben senin kölenim. Beni kan için yanında taşıyorsun, daha doğrusu ne zaman istersen kanımı içebilmek için. Beni yanında tutmanın başka bir nedeni yok."

"Yani bu gece konuşmayacaksın," dedi Tessa. "Hem de hiç."

"Bana talimat vermediğin sürece," dedi Will.

"Belki de bu gece tahmin ettiğimden iyi geçer."

Will kızı duymamış gibiydi. Sağ eliyle, sol bileğindeki bıçak askısını düzeltti. Kızın göremediği bir şeyi görüyormuş gibi, pencereden dışarı bakıyordu. "Vampirlerin vahşi canavarlar olduğunu düşünüyor olabilirsin ama bu vampirler öyle değil.

Zalim oldukları kadar kültürlüler. İnsanlığın kör bıçaklarına karşın, onların keskin bıçakları var." Kararlı bir tavırla çenesini öne çıkardı. "İnandırıcı olmayı denemek zorundasın. Ve Tanrı aşkına eğer beceremeyeceğine inanırsan çeneni kapa. Görgü kuralları konusunda çok katıdırlar. Ciddi bir gaf, o anda öldürülmen anlamına gelebilir."

Tessa'nın elleri kaskatı oldu. Zaten buz gibiydiler. Camille'in teninin soğuğunu, eldivenlere rağmen hissedebiliyordu. "Kütüphanede kitabı düşürdüğün zaman yaptığın gibi şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Genç adamın sesi mesafeliydi.

"Will, beni korkutuyorsun." Tessa bu cümleyi söylemek için kendine engel olamadı, hemen ardından gerilip alaycı bir yorum bekledi.

Will bakışlarını pencereden ayırıp daha bir şeyleri yeni kavrıyormuş gibi kıza baktı. "Tess," dedi, Tessa'nın içi anlık bir neşeyle doldu, kimse daha önce ona Tess diye seslenmemişti. Bazen ağabeyi onu Tessie diye çağırırdı ama o kadar. "Yapmak istemiyorsan, buna mecbur değilsin."

Kız derin bir nefes aldı ama aslında nefes almaya ihtiyacı yoktu. "Ya sonra? Arabayı geri döndürüp eve mi gideceğiz?"

Oğlan uzanıp kızın ellerini tuttu. Camille'in elleri o kadar küçüktü ki, Will'in siyah eldivenli elleri içinde kayboldu. "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için," dedi.

Bu söz kızı gülümsetti. "*Üç Silahşörler* mi?"

Oğlan bakışlarını kızın gözlerinden ayırmadı. Mavi gözleri, laciverde dönmüştü. Kız önceden de mavi gözlü insanlarla tanışmıştı ama o gözler hep açık maviydi. Will'in gözleri ise, gece mavisini andırıyordu. Uzun kirpikleri vardı. "Bazen, yapmak istemediğim bir şeyi yapmam gerektiğinde bir roman kahramanı gibi davranırım. Onların nasıl davranması gerektiğini kestirmek daha kolaydır."

"Gerçekten mi? Şimdi kim olduğunu hayal ediyorsun? D'Artagnan mı?" diye sordu Tessa. Üç Silahşörler'den adını hatırlayabildiği sadece oydu.

"Bugüne kadar yaptıklarımdan çok daha iyisi," diye alıntı yaptı Will. "Bugüne kadarkilerden çok daha iyi bir istirahat."

"Sydney Carton? *İki Şehrin Hikayesi*'nden nefret ettiğini söylemiştin!"

"Etmiyorum." Will söylediği yalandan utanmış gibi görünmedi.

"Sdney Carton bir alkolikti!"

"Kesinlikle. Değersiz bir adamdı ve değersiz olduğunu biliyordu. Ama ne kadar alçalırsa alçalsın, içindeki bir parça her zaman onurlu davranmaya hazırdı." Will alçak sesle devam etti. "Lucie Manette'ye ne diyordu? Zayıf olduğu halde yine de yanabileceğini mi?"

Sayısız kere *İki Şehrin Hikayesi*'ni okuyan Tessa bir an tereddüt etti. "Çünkü Lucie'ye aşıktı."

"Evet," dedi Will. "Kızın onsuz daha mutlu olacağını bilecek kadar ona aşıktı." Hala kızın ellerini tutuyordu, ellerinin ısısı eldivenleri aşıp kıza ulaştı. Rüzgar çok güçlüydü, Enstitü'nün avlusundan arabaya yürüdükleri sırada, oğlanın saçları karmakarışık olmuştu. Bu haldeyken daha da genç daha da kırılgan görünüyordu. Ruhuna ayna tutan gözlerinde de aynı kırılganlık vardı. Kıza garip bir şekilde bakıyordu. Tessa, Will'in asla bu şekilde bakabileceğini, bakacağını düşünmemişti. Eğer kızarabilseydi, şimdi yanakları kızarmış olurdu.

Hemen ardından bunu düşünmemeyi diledi çünkü bu düşünce, başka bir düşünceye kapıyı açtı. Oğlan kıza mı bakıyordu, yoksa güzeller güzeli Camille'e mi? Will'in yüzündeki değişimin nedeni bu muydu? Değişim'in arkasındaki Tessa'yı görebiliyor muydu yoksa tek görebildiği karşısındaki kabuk muydu?

Kız geri çekilip ellerini oğlanın ellerinden kurtardı. Ama Will kızın ellerini sıkı sıkı tuttuğu için, bunu yapmak birkaç saniyesini almıştı.

"Tessa-" diye söze başlayacak oldu Will ama başka bir şey söyleyemeden araba aniden durdu. Kadife perdeler sallandı. Thomas aşağı seslendi. "Geldik!" Derin bir nefes alan Will, arabanın kapısını sonuna kadar açıp kaldırıma atlayarak kızın inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Tessa, Camille'in şapkasındaki güllerin ezilmesini engellemek için başını öne eğerek arabadan indi. Will de onun gibi

eldiven giymiş olsa da, bir an için oğlanın damarlarında akan kanın yarattığı ısıyı, onları birbirinden ayıran iki kat kumaşa rağmen hissedebildiğini düşündü. Will kızarmıştı, özellikle yanakları kıpkırmızıydı. Kız bunun nedeninin yüzüne çarpan soğuk rüzgar mı yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti.

Girişi beyaz sütunlu, büyük, beyaz bir evin önündeydiler. Her iki tarafta da benzer evler sıralanmıştı, her biri soluk renkli domino taşlarını andırıyordu. Beyaz basamakların tepesinde, siyaha boyanmış bir çift kapı vardı. Kapılar aralıktı. Tessa içerisinin mum ışığıyla aydınlatılmış olduğunu görebiliyordu.

Tessa, Will'e bakmak için döndü. Arkasında Thomas, arabanın ön tarafına oturmuş, şapkası yüzünü saklayacak şekilde öne eğilmişti. Paltosunun iç cebine yerleştirdiği gümüş kabzalı tabanca çok iyi saklanmıştı.

Kız, zihninin derinliklerinde bir yerde Camille'in kahkaha attığını duydu ve nasıl bildiğini bilmese de Will'e olan hayranlığının, dişi vampiri eğlendirdiğini anladı. *Demek oradasın*, diye düşündü Tessa. Canı sıkılsa da rahatlamıştı çünkü Camille'in iç sesini asla duyamayacağından korkmaya başlamıştı.

Will'den uzaklaşıp çenesini dikleştirdi. Haşmetli poz kendisi için doğal değildi ama Camille için öyleydi. "Bana Tessa diye değil bir hizmetkar nasıl hitap ederse öyle hitap edeceksin," deyip dudaklarını büzdü. "Şimdi gel." Başıyla zarif bir şekilde basamakları işaret ederek, oğlanın kendini takip edip etmediğini kontrol etme ihtiyacı duymadan yürümeye koyuldu.

Zarif giyimli bir uşak, kadını basamakların tepesinde bekliyordu. "Leydim," diye mırıldanan adam başını eğerek kadını selamladı. Tessa uşağın boynunda iki diş izi gördü. Will'i kontrol etmek için arkaya baktı ve oğlanı uşağı tanıştırmak üzereyken zihninde Camille'in sesini duydu. *İnsan hayvanlarımızı birbirleriyle tanıştırmayız. Onlar biz onlara isim vermeyi tercih etmediğimiz sürece adı olmayan mallardır.*

İğğğk, diye içinden geçirdi Tessa. Düşüncelere daldığı için, uşağın onu uzun bir koridordan geçirip mermer zeminli bir odaya aldığını hayal meyal farketti. Uşak reverans yapıp yanlarından ayrıldı; Will kızın yanına geçince, bir süre öylece etrafa baktılar.

İçerisi sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Odanın her tarafına düzinelerce altın şamdan yerleştirilmiş, bütün şamdanlara şişman beyaz mumlar konulmuştu. Duvarlarda mermerden yontulmuş eller vardı, her biri kan rengi bir mum taşıyordu. Bunlardan damlayan kırmızı balmumu, işlemeli mermere dökülerek güle benzer şekiller oluşturuyordu.

Şamdanların arasında vampirler vardı, yüzleri bulutlar kadar beyaz, hareketleri sıvılarınki kadar akışkan ve garipti. Tessa, Camille'le aralarındaki benzerlikleri görebiliyordu. Pürüzsüz ten, mücevher rengi gözler, boyalarla pembelik kazandırılmış solgun yanaklar. Bazıları insana, diğerlerinden daha fazla benziyordu. Çoğu, eski zamanların modasına göre giyinmişti. Marie Antoinette'inki gibi dolgun etekler veya elbiselerin arkasında

uzun kuyruklar, ipek ve dantel süslemeler... Tessa'nın bakışları odada dolaşıp tanıdık birilerini aradı. İçten içe ağabeyini görebilmeyi umuyordu ama Nathaniel orada değildi. Kendini iskeletimsi bir kadına bakmamaya çalışırken buldu. Kocaman bir peruk takan kadın, yüz yıl öncesinin modasına uygun olarak pudralanmıştı. Yüzünde ölümcül bir ifade vardı, teni pudradan bile beyazdı. Camille'in sesi Tessa'ya, kadının Leydi Delilah olduğunu fısıldadı. Leydi Delilah ufak tefek birini elinden tutmuştu. Tessa'nın midesi bulandı, buraya bir çocuğu mu getirmişti? Ama kadının yanındaki, kendine doğru dönünce, kız onun da vampir olduğunu gördü. Çocuk vampir Tessa'ya gülümseyip vampir dişlerini gösterdi.

'Magnus Bane'i bulmalıyız," diye fısıldadı Will. "Bize yardı .cı olması gerekiyordu. Görürsem sana kim olduğunu işare' ederim."

Will'e, Camille'in Magnus'u tanıyacağını söylemek üzereyken, açık renk saçlı zayıf bir adamı gördü. Kalbi bir an için canlanıyormuş gibi oldu ama adam döndüğü anda hayalkırıklığı yeniden her yanını kapladı. Nathaniel değildi. Bu adam erkeksi yüzlü, soluk tenli bir vampirdi. Saçları Nate'inki gibi sarı değil, mum ışığında neredeyse renksizdi. Tessa'ya göz kırpıp kalabalığı ittirerek kıza doğru ilerledi. Bu sırada kız kalabalığın sadece vampirlerden oluşmadığını gördü. Arada insan köleler de vardı. Boş bardaklarla dolu tepsileri taşıyorlardı. Bardakların hemen arkasında, hepsi sivri uçlu nesneler

vardı. Bıçaklar ve ayakkabıcıların deriye delik açmakta kullandıklarına benzeyen aletler.

Tessa kafası karışmış halde tepsiye bakarken, peruklu kadın kölelerden birini durdurdu. İmparatoriçelere özgü bir edayla parmaklarını şıklattı ve gri ceket ve pantolon giymiş bir oğlan emre boyun eğerek başını yana eğdi. Kadın cılız parmaklarıyla tepsiden bir bıçak aldı, oğlanın boynunu hafifçe kesti. Boynu kesilen oğlanın elleri titremeye başlayınca, taşıdığı tepsideki bardaklar şangırdadı. Ama oğlan tepsiyi düşürmedi. Kadın bardaklardan birini alıp oğlanın boğazına yasladı ve bu şekilde kanı bardağa doldurdu.

Bu manzaradan iğrenen Tessa'nın midesi düğümlendi. Ama içinde, iğrenmeden başka bir şey daha vardı –açlık. Açlık kendisine değil, Camille'e ait olsa bile varlığını inkar edemezdi. Ama açlıktan da daha güçlü olan, içine düştüğü dehşetti. Dişi vampirin bardağı dudaklarına götürmesini ve tepsiyi taşıyan oğlanın titremesine aldırmayarak kanı içişini izledi.

Will'in elini tutmak istedi ama vampir bir barones, asla insan kölesinin elini tutmazdı. Yeniden dik durarak, parmaklarını şıklatıp Will'i çağırdı. Oğlan bir an için şaşırmış göründü, ardından can sıkıntısını saklamak için kendiyle savaşarak kızın yanına gitti. "Benden uzaklaşma William," dedi kız anlamlı bir bakışla. "Kalabalığın içinde seni kaybetmek istemiyorum."

Will dişlerini sıktı. "Bu işten hoşlandığını düşünmeye başladım," diye fısıldadı.

"Belki de öyledir." Kendini son derece cesur hisseden Tessa, yelpazesiyle yüzünü saklayarak güldü. "Davranışlarına dikkat et."

"Onları eğitmek çok zor, değil mi?" Renksiz saçlı genç, sonunda kalabalığı geçip onlara ulaşmayı başardı. "İnsan kölelerden bahsediyorum," diye ekledi kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi yanlış anlayarak. "Üstelik doğru düzgün eğitildiklerinde de ölüp gidiyorlar. Çok hassas yaratıklar şu insanlar. Ömürleri kelebeklerinki kadar."

Adam gülümseyince, dişleri ortaya çıktı. Teni sertleşmiş buz maviliğindeydi. Saçları neredeyse beyazdı ve omuzları dikti. Gri ipekten bir ceket giymişti, ceket gümüş sembollerle süslüydü. Kitaptan fırlamış bir Rus Prensi'ni andırıyordu. "Sizi görmek çok güzel Leydi Belcourt," dedi. Aksanlı konuşuyordu, Fransız değil ama belki Slav kökenli olabilirdi. "Pencereden gördüğüm yeni arabanız mı?"

Bu, De Quincey, dedi Camille'in sesi. Kızın zihninde görüntüler belirdi, sanki bir çeşmeden sular akmaya başlamıştı ama akıntının taşıdığı, su değil imgelerdi. Kendini De Quincey'yle dans ederken gördü, elleri adamın omuzlarındaydı; gece vakti siyah bir akıntının kenarında durduklarını gördü ve adamın çimenlere uzanmış bir halde bir şeyden beslenişini izledi. Görüntüler akmaya devam etti; diğer vampirlerle beraber ince uzun bir masada oturuyorlardı, masanın başında De Quincey vardı. Kıza bağırıp yumruğunu tüm gücüyle masanın merme-

rine indirince, mermer çatladı. De Quincey, dişi vampire kurt adamla ilgili bir şeyler söyleyip hayatı boyunca buna pişman olacağını bağırıyordu. Ardından Camille'in tek başına karanlık bir odada olduğunu, ağladığını gördü. De Qiuncey içeri girip kadının önünde diz çöküp onu rahatlatmak istercesine elini tuttu. Oysa acılarının kaynağı kendisiydi. *Vampirler ağlayabilir mi?* diye düşündü Tessa ama sonra başka bir şeyi farketti. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı. Alexei de Quincey ve Camille Belcourt. Bir zamanlar arkadaştılar ve adam hala arkadaş olduklarını sanıyordu.

"Haklısın Alexei," dedi. Bu ismi söyler söylemez, önceki gece yemek masasında hatırlamaya çalıştığı, Kara Kardeşler'den duyduğu ismin bu olduğunu düşündü. Alexei. "Daha sıcak bir araba istedim." Adamın öpmesi için elini uzattı. De Quincey'nin dudakları buz gibiydi.

De Quincey'nin gözleri, Tessa'dan Will'e kaydı, adam dudaklarını yaladı. "Gördüğüm kadarıyla insan kölen de yeni. Çekici bir tane bulmuşsun." Solgun elini uzatıp Will'in yanağını okşadı. "Sıradışı bir ten rengi," dedi eğlenircesine. "Ve bu gözler."

"Teşekkürler," dedi Tessa. Sanki duvar kağıdı seçiminde ne kadar zevkli davrandığına dair bir iltifat almıştı. De Quincey'nin Will'e yaklaşmasını izledi. Beyninde alarm çanları çalan oğlanın, kendini nasıl kontrol altında tuttuğunu merak etti.

De Quincey parmağını Will'in boğazında dolaştırdı, damarı buldu. "Burası," dedi. Bu sefer gülümsediğinde vampir dişleri ortaya çıktı. Keskin ve iğne kadar sivriydiler. Konuştuğunda gözleri hafif kapalıydı. "Bir ısırık almama aldırmazsın, değil mi Camille.."

Tessa bir an için etrafı göremez oldu. Yeniden De Quincey'yi gördü, beyaz gömleği kan içindeydi. Ağaçta sallanan cesedi gördü, parmakları siyah sulara değiyordu...

Eli tahmin ettiğinden büyük bir hızla hareket edip De Quincey'nin bileğini yakaladı. "Hayatım, hayır," dedi yakınan bir ses tonuyla. "Onu bir süre daha kullanmak istiyorum. Bazen iştahını kontrol edemediğini biliyorsun." Gözlerini devirdi.

De Quincey kıkırdadı. "Senin için Camille, kontrollü davranmaya çalışacağım." Adam bileğini geri çekti. Tessa bir an için flört eden tavırların altında gizlenen öfkeyi gördü. "Uzun süredir devam eden arkadaşlığımızın şerefine, köleni sana bırakıyorum."

"Teşekkürler Alexei."

"Pandemonium Kulübü'ne üye olmanla ilgili teklifimi düşündün mü hayatım," dedi adam. "Sıradanların seni sıktığını biliyorum ama onlar para kaynağından başka bir şey değil. Yönetim kurulundaki bizler, çok heyecan verici keşiflerin eşiğindeyiz. En çılgın rüyalarında gördüğünden bile büyük bir güçten bahsediyorum Camille."

Tessa bekledi ama Camille'in iç sesi konuşmadı. Neden? Panik duygusunu bastırmaya çalışıp De Quincey'ye gülümsedi. "Rüyalarım," dedi ve adamın, kendi sesindeki boğukluğun, korkudan değil de eğleniyor olmasından kaynaklandığını düşüneceğini umdu. "Düşündüğünden daha çılgınca olabilir."

O tarafa bakmasa da, Will'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğini hissedebiliyordu. Oğlan çabucak kendini kontrol altına alıp bakışlarını kaçırdı. Gözleri parıldayan De Quincey, gülümsemekle yetindi.

"Tek dileğim, teklifimi gözden geçirmen Camille. Şimdi diğer misafirlerimle ilgilenmeliyim. Törende burada olacak mısın?"

Şaşıran kız başını salladı. "Elbette."

De Quincey başını eğip döndü ve kalabalığa karıştı. Tessa derin bir soluk verdi. Nefesini tuttuğunu farketmemişti.

"Yapma," dedi Will alçak sesle. "Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktur, unuttun mu?"

"Tanrım, Will." Tessa titrediğini farketti. "Seni ısıracaktı."

Will'in gözleri öfkeliydi. "Bunu yapamadan onu öldürürdüm."

Tessa'nın yanından bir ses yükseldi. "O zaman ikiniz de ölmüş olurdunuz."

Tessa o tarafa dönünce, uzun boylu bir adamın hemen arkalarında belirdiğini gördü. Duman gibi hareket eden adam hiç ses çıkarmamıştı. Önceki yüzyıldan kalmış görünen şık bir ceke-

ti vardı, gömleğinin kollarından ve yakasından beyaz dantel-ler çıkıyordu. Saçları siyah ipek gibiydi, teni kahverengi olsa da, hatları Jem'inkileri andırıyordu. Kız, adamın da Jem gibi yabancı kökenli olabileceğini düşündü. Bir kulağında, ucun-da elmas olan bir küpe vardı, bastonu da elmaslarla süslenmiş-ti. Genel olarak adamın ışıldadığı söylenebilirdi. Tessa adama baktı, daha önce bu kadar çılgınca giyinmiş biriyle hiç karşı-laşmamıştı.

"Bu Magnus," dedi Will alçak sesle. "Magnus Bane."

"Sevgili Camille," diyen Magnus dişi vampirin elini öpmek için uzandı. "Çok uzun zamandır ayrıyız."

Kıza dokunduğu anda Camille'in anıları, Tessa'nın zihni-ni doldurdu. Ona sarılan Magnus, onu öpen Magnus, samimi bir şekilde ona dokunan Magnus. Tessa hafif bir çığlıkla elini geri çekti. *Şimdi mi ortaya çıktın,* diye Camille'in sesini azarladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı adam, duruşunu dikleştir-di. Tessa'nın üzerine dikilen gözleri, neredeyse kızın denge-sini kaybetmesine yol açacaktı. Yüzü insan yüzü olsa da, göz-leri altın rengi-yeşil kedi gözleriydi. Eğlendiği belli oluyordu. Will'in eğlendiğinde bile hüzünlü görünen gözlerinin aksine, Magnus'un gözleri neşe doluydu. İki tarafı kontrol ettikten sonra odanın uzak köşesini işaret etti. "Gel bakalım. Konuşa-bileceğimiz özel bir oda var."

Başı dönmeye başlayan Tessa, peşinde Will'le onu takip etti. Hayal mi görüyordu yoksa geçip gittiği sırada vampirler ona

mı bakıyordu? Mavi elbiseli, kızıl saçlı bir dişi vampir öfkeli bakışlarla kızı süzdü. Camille'in sesi, dişinin, De Quincey'nin kendisine olan ilgisini kıskandığını söyledi. Magnus sonunda bir kapıya ulaştığında, Tessa kendisini odadan kurtardığı için adama minnettardı. Kapı panellerle kaplı duvara o kadar zekice yerleştirilmişti ki, iblis efendisi bir anahtar çıkarana kadar kız orada kapı olduğunu anlamadı. Adam hafif bir klik sesinin ardından kaydırarak kapıyı açtı. Will ve Tessa peşinden içeri girdi.

Oda ender olarak kullanıldığı anlaşılan bir kütüphaneydi. Her taraf kitaplarla doluydu ama çoğu toz tutmuştu. Pencerelerde kadife perdeler vardı. Kapı arkalarından kapanınca, odanın ışığı daha da azaldı. Tessa herhangi bir şey söyleyemeden Magnus parmaklarını şıklattı ve odanın köşesindeki şömineler birden canlandı. Alevler mavi renkteydi ve ateşten güçlü kokular yükseliyordu.

"Ah!" Tessa ufak bir şaşkınlık nidasının dudaklarından dökülmesine engel olamadı.

Magnus yüzünde bir sırıtışla odanın ortasındaki mermer masaya doğru ilerledi. Arka taraftaki kanepeye geçti, yan yatıp dirseğini mindere yaslayarak başını elinin üstüne koydu. "Daha önce hiç büyü yapıldığını görmedin mi?"

Will abartılı bir şekilde iç çekti. "Lütfen onunla dalga geçme Magnus. Camille sana Tessa'nın gölge dünyasıyla ilgili çok az şey bildiğinden bahsetmiş olmalı."

"Bahsetti," dedi Magnus pişmanlıktan uzak bir ses tonuyla. "Ama ne yapabildiği düşünülecek olursa buna inanmak zor." Bakışları Tessa'ya kaydı. "Elini öptüğümde yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Kim olduğumu hemen anladın, yanılıyor muyum? Camille'in bildiklerini biliyorsun. Şekil değiştirebilen iblis efendileri ve iblisler vardır, diledikleri şekle girebilirler ama senin yaptığını yapabilen kimseden bahsedildiğini duymadım."

"İblis efendisi olduğum kesin değil," dedi Tessa. "Charlotte iblis efendisi işareti taşımadığımı söylüyor."

"Ah, iblis efendisisin. Emin olabilirsin. Yarasa kulaklarının olmaması..." Magnus, Tessa'nın donup kaldığını gördü. "Ah, iblis efendisi olmak istemiyorsun. Bu fikir sana iğrenç geliyor."

"Ben sadece..." diye fısıldadı Tessa. "İnsandan başka bir şey olabileceğimi hiç düşünmedim."

Magnus anlayışlı bir ses tonuyla konuştu. "Zavallı şey. Artık gerçeği bildiğine göre, geri dönüş yok."

"Onu rahat bırak Magnus." Will'in ses tonu keskindi. "Odayı aramalıyım. Eğer yardım etmeyeceksen en azından ben odayı ararken, Tessa'ya işkence etmemeye çalış." Köşedeki meşe ağacından masanın yanına gidip üstündeki kağıtları karıştırdı.

Magnus, Tessa'ya bakıp göz kırptı. "Bence kıskanıyor."

Tessa başını iki yana sallayıp kitaplarla dolu raflardan birinin yanına yürüdü. Orta rafta, sergilenmek istercesine açık bırakılmış bir kitap vardı. Sayfalarda parlak şekiller yer alıyordu,

resimlerden bazıları altınla boyanmış gibi parlıyordu. Tessa şaşkınlıktan bir çığlık attı. "Bu, İncil."

"Seni şaşırttı mı?" diye sordu Magnus.

"Vampirlerin kutsal şeylere dokunamadığını sanırdım."

"Vampirine göre değişir. Ne kadardır hayatta oldukları, ne tür bir inanca sahip oldukları gibi etkenler vardır. De Quincey eski İncil koleksiyonunu yapar. İçinde bu kadar kan olan başka kitap olmadığını söylüyor."

Tessa kapalı kapıya baktı. Diğer taraftan sesler geliyordu. "Burada olduğumuz için dedikodumuzu yapmayacaklar mı? Diğer vampirlerin içeri girdiğimizi gördüklerine eminim."

"Will'e bakıyorlardı." Vampir dişleri olmasa da, Magnus'un gülümsemesi sinir bozucuydu. "Will yanlış görünüyor."

Tessa eldivenli elleriyle masanın çekmecelerini karıştıran Will'e baktı. "Bu söz senin gibi giyinmiş birinden geldiğinde, çok da anlamlı değil," dedi Will.

Magnus bu sözü duymamış gibi yaptı. "Will diğer insan köleler gibi davranmıyor. Örneğin körü körüne bir hayranlıkla hanımına bakmıyor."

"O dev şapka yüzünden," dedi Will.

"İnsan köleler her zaman efendilerine bağlıdır," dedi Magnus. "Vampir efendilerine ne giyerlerse giysinler taparlar. Elbette diğer vampirlerin bakma nedenlerinden biri de Camille'le olan ilişkimi bilmeleri. Burada yalnızken, ne yaptığımızı merak ediyor olmalılar."

Tessa gördüğü imgeleri düşündü. "De Quincey... Camille'e bir kurt adamla olan ilişkisine pişman olacağına dair bir şeyler söyledi. Bu bir suçmuş gibi konuşuyordu."

Magnus sırtüstü uzanıp bastonunu havada çevirdi. "Onun için suç. Vampirler ve kurt adamlar birbirlerini küçümser. Sanırım hastalıklarını onlara bulaştıran iki iblis ırkının birbirine düşman olmasının bunda etkisi var. Ama bana soracak olursan asıl neden, iki türün de yırtıcı hayvanları andırması ve kendi alanlarını sahiplenme eğilimleri. Vampirler, perileri veya benim türümü de sevmez ama her nedense De Quincey benden hoşlanıyor. Arkadaş olduğumuzu düşünüyor. Aslında arkadaştan fazlası olmak istediğini sanıyorum." Tessa'nın kafasının karıştığını gören Magnus sırıttı. "O bilmese de ondan nefret ediyorum."

"O zaman neden onunla bu kadar vakit geçiriyorsun?" diye sordu iki pencere arasındaki masayı araştırmaya geçen Will. "Neden evine geliyorsun?"

"Politika," diyen Magnus omuz silkti. "O, klanın başı. Davet edildiği halde Camille'in bu toplantılara gelmemesi hakaret olarak görülürdü. Ben de onun tek başına gelmesine izin veremezdim. De Quincey tehlikelidir. Kendi türüne karşı da acımasız davranır. Özellikle de geçmişte onu mutsuz etmiş olanlara karşı acımasızdır."

"O zaman sen-" diye söze başladı Will ama cümlesini tamamlamadı. "Bir şey buldum." Duraksadı. "Belki buna sen bir bak-

malısın Magnus." Will masanın yanına gidip rulo yapılmış bir kağıdı uzattı. Tessa'ya onlara katılmasını işaret edip kağıdı masanın üzerine yaydı. "Masada ilgi çekici bir şey yoktu," dedi. "Ama gizli çekmecelerden birinde bunu buldum. Magnus, ne düşünüyorsun?"

Will'in yanına giden Tessa, kağıda baktı. Çarklardan, pistollerden ve dövülmüş metalden yapılma bir insan iskeletinin taslağıydı. Çene tellerle bağlıydı, gözler için delikler vardı ve ağız, dişlerin hemen arkasında sona eriyordu. Göğsünde, Miranda'da olduğu gibi bir panel vardı. Sayfanın sol tarafına Tessa'nın çözemediği bir dilde notlar karalanmıştı. Harfler kıza kesinlikle yabancıydı.

"Otomatlardan birinin planı," dedi Magnus. Başını yana eğdi. "Yapay insanlar. Her nedense insanlar bu yaratıklara bayılıyor –sanırım ölme veya acı çekme yeteneği olmayan insanımsı yaratıklar oldukları için. *Dahice Tasarlanmış Makinelerin Bilgisinin Kitabı*'nı okudunuz mu?"

"O kitaptan bahsedildiğini bile duymadım," dedi Will. "İçinde gizemli sislere bürünmüş ölümsüzler var mı? Şato harabelerinde dolaşan hayaletimsi gelinler? Beş parasız güzeller güzeli bakireyi kurtarmak için hayatını riske atan yakışıklı genç?"

"Hayır," dedi Magnus. "Çarklar ve panellerle ilgili oldukça sıkıcı bir kitap."

"O zaman Tessa da okumamıştır," dedi Will.

Tessa oğlana öfkeli bakışlar fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Kitabı okumamıştı ve Will'in onu kızdırmasına izin vermeye niyeti yoktu.

"Peki öyleyse," dedi Magnus. "Da Vinci'den iki yüz yıl önce Arap bir araştırmacı tarafından yazılmış. İnsanların hareketlerini taklit edebilecek makinelerin nasıl yapılabileceğini anlatıyor. Adamın yazdıklarında tedirgin edici bir taraf yok ama bu," Magnus parmağını sayfanın solundaki yazıların üstünde dolaştırdı, "beni endişelendiriyor."

Will öne eğildi. Eli Tessa'nın koluna değdi. "Ben de onu sormak istiyordum. Bir büyü mü?"

Magnus başını salladı. "Bağlayıcı bir büyü. Cansız bir nesneye iblis enerjisini sokmakla ve böylece o nesneyi canlandırmakla ilgili. Daha önce bu büyünün kullanıldığını gördüm. Anlaşmalar'dan önce vampirler sadece geceleri çalan müzik kutuları gibi şeytani mekanizmalar yaratmaktan hoşlanırdı. Sadece gün battıktan sonra hareket eden mekanik atlar ve buna benzer aptalca şeyler." Düşünceli bir tavırla bastonunun ucuna dokundu. "İkna edici otomatlar yaratmaktaki en büyük sorunlardan biri her zaman, görünüşleri olmuştur. Hiçbir malzeme insan etine benzemiyor."

"Ama insan eti olarak, gerçekten insan eti kullanılacak olursa?" diye araya girdi Tessa.

Magnus duraksadı. "Ortadaki sorun açık. Eti korumaya çalışırken, görünüşünün bozulmaması için büyü kullanmak gere-

kiyor. Ayrıca iblis enerjisini mekanik vücuda bağlamak için de büyü gerekiyor."

"İyi de ne amaçla?" diye sordu Will.

"Şiir yazabilen ve resim yapabilen otomatlar yapıldı. Ama sadece kendilerine söyleneni yapabiliyorlardı. Yaratıcılıkları veya hayal güçleri yoktu. İblis enerjisiyle hareket eden bir otomatın, kendi düşünceleri ve iradesi olacaktır. Yine de ruh bağıyla bağlandığı için, köleden farksızdır. Onu bağlayan kişinin emirlerine uyar."

"Mekanik bir ordu," dedi Will rahatsız bir ses tonuyla. "Ne cennette ne cehennemde doğmuş bir ordu."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi Magnus. "İblis enerjisi bulmak kolay değildir. Kişi iblisleri çağırıp onları bağlayabilmeli. Ne kadar zor olduğunu bilirsin. Ordu oluşturacak kadar fazla iblis enerjisi toplamak imkansız denilebilecek kadar riskli. De Quincey gibi şeytani biri için bile."

"Anlıyorum." Will, bu sözün ardından kağıdı rulo yapıp ceketinin cebine kaldırdı. "Yardımların için teşekkürler Magnus."

Magnus hafif şaşırmış göründü ama yanıtı nazikti. "Ne demek, görevim."

"De Quincey'nin gittiğini ve yerini başka bir vampirin aldığını görürsen, anlaşılan üzülmeyeceksin," dedi Will. "Yasaları çiğnediğini gördün mü?"

"Bir keresinde. Törenlerinden birine şahitlik etmek için çağrılmıştım. Anlaşılan-" Magnus ilk kez o an hüzünlenmiş göründü. "Size göstermeme izin verin."

Dönüp Tessa'nın az önce incelediği rafın yanına giderek onlara, kendine katılmalarını işaret etti. Will peşinde Tessa'yla oraya ulaşınca Magnus parmaklarını şıklattı ve İncil kenara kaydı. Rafın ortasında ufak bir delik vardı. Tessa öne eğilince zarif bir müzik odası gördü. Daha doğrusu başlangıçta öyle olduğunu sandı. Bütün iskemleler odanın diğer tarafına çevrilmiş, bir tür tiyatro havası oluşturulmuştu. Şamdanlardaki mumlar içeriyi aydınlatıyordu. Duvarlar yere kadar uzanan kırmızı saten perdelerle örtülüydü. Sahnenin olduğu kısımda zemin, diğer taraftan biraz daha yüksekti. Orada yüksek arkalıklı tek bir iskemleden başka bir şey yoktu.

İskemlenin koluna çelik kelepçeler takılmıştı. İskemlenin çeşitli noktalarında, koyu kırmızı lekeler vardı. İskemlenin ayakları yere çivilenmişti.

"Gösteriler burada yapılıyor," dedi Magnus saklamaya gerek duymadığı bir iğrenmeyle. "İnsanı getirip iskemleye zincirliyorlar. Ardından sırayla, yavaş yavaş kalabalığın gözü önünde kanını emiyorlar."

"Sıradan'ın acısı ve korkusu hoşlarına mı gidiyor?" diye sordu Will. Onun sesindeki iğrenme de apaçık ortadaydı.

"Gecenin çocuklarının tamamı böyle değildir," dedi Magnus. "Bunlar en kötüleri."

"Kurbanları nereden buluyorlar?" diye sordu Will.

"Kurbanların çoğu suçlu," dedi Magnus. "Sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları ve fahişeler. Kaybolmuş ve unutulmuş kişi-

ler. Onları özleyecek kimse yok." Will'e baktı. "Planını açıklamak ister misin?"

"Yasa'nın çiğnendiğini gördüğümüz anda harekete geçeceğiz," dedi Will. "Vampirlerden biri, bir insana zarar vermek için harekete geçerse, Klave'ye işaret vereceğim. Onlar da saldıracak."

"Gerçekten mi?" dedi Magnus. "Nasıl içeri girecekler?"

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim." Will'in yüzündeki ifade buz gibiydi. "Senin görevin, işaret verilince Tessa'yı alıp güven içinde buradan çıkarmak. Thomas arabayla dışarıda hazır bekliyor. Arabaya atlayıp Enstitü'ye geri dönün."

"Yeteneklerimi ziyan ediyorsunuz. Beni ufak tefek bir kıza bakıcı olarak atamışsınız," dedi Magnus. "Daha fazla yararımın dokunacağı-"

"Bu iş Gölgeavcıları'nın işi," diye kestirip attı Will. "Yasa'yı biz yaparız ve biz koruruz. Bize olan yardımlarına paha biçilemez ama daha fazlasına ihtiyacımız yok."

Magnus, Will'in omzunun üstünden Tessa'ya baktı. "Nefilim'in gururlu bencilliği. İşlerine yaradığında kullanırlar ama zaferi asla Aşağıdünyalılar'la paylaşmazlar."

Tessa, Will'e döndü. "Beni de çarpışma başlamadan önce dışarı mı yolluyorsun?"

"Öyle yapmak zorundayım," dedi Will. "Camille'in Gölgeavcıları'yla işbirliği yaptığı bilinmemesi gerekiyor."

"Çok mantıksız," dedi Tessa. De Quincey seni buraya benim -yani onun- getirdiğini hatırlayacaktır. Seni nereden bulduğuyla ilgili yalan söylediğini bilecek. Durum böyleyken, geri kalanların Camille'in hain olduğunu bilmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Zihninin derinliklerinde bir yerde Camille bir kahkaha attı. Sesi hiç de korkuyormuş gibi değildi.

Will ve Magnus birbirleriyle bakıştı. "Camille bu gece buradan onu suçlayabilecek tek bir vampirin bile sağ çıkmasını beklemiyor," dedi Magnus.

"Ölüler hikaye anlatamaz," dedi Will. Odadaki ışıklar titreşip oğlanın yüzünün siyah ve altın rengine bürünmesine yol açtı. Oğlan gözlerini kısıp gözetleme deliğinden baktı. "Şuna bakın."

Üçü birden gözetleme deliğinin etrafına toplandı. Müzik odasının bir tarafındaki kapıların açıldığını gördüler. Arka tarafta mumla aydınlatılmış oturma odası vardı. Vampirler, kapılardan içeri süzüldü ve sahnedeki iskemlenin karşısındaki yerlerini aldı.

"Zamanı geldi," diyen Magnus gözetleme deliğini kapattı.

Müzik sesi odayı dolduruyordu. Magnus'un koluna giren Tessa, Will'in kalabalığın arasından geçip üç iskemle arayışını izledi. Oğlan başını öne eğmişti ama şimdi bile...

"Hala ona bakıyorlar," diye fısıldadı kız Magnus'a. "Will'i kastediyorum."

"Elbette bakıyorlar," dedi Magnus. Gözleri kedilerinki gibi ışığı yansıtıyordu. "Ona bak. Kötü yola düşmüş bir meleğin

yüzü ve gece göğü renginde gözler. Çok hoş biri ve vampirler bundan hoşlanır. Ben de hoşlanmadığımı söyleyemem." Magnus sırıttı. "Siyah saç ve mavi göz favori kombinasyonumdur."

Tessa uzanıp Camille'in sarı buklelerini düzeltti.

Magnus omuz silkti. "Kimse mükemmel değildir."

Tessa'nın yanıt vermesi gerekmedi; Will yan yana iskemleler bulmuştu. Kız kendisine bakan vampirlere aldırmamaya çalışarak Magnus'un peşinden iskemlelere doğru ilerledi. Oğlanın güzel olduğu doğruydu ama neden bu kadar ilgiliydiler? Oğlanın onlar için, sadece beslenme kaynağı olması gerekmez miydi?

Tessa, bir yanında Magnus diğer yanında Will'le birlikte oturdu. Oda soğuktu. İçi insanla dolu odalar gibi değildi çünkü bu odadaki hiç kimsenin vücudundan ısı yayılmıyordu. Will, elini yeleğinin cebine soktu. Kolundaki tüylerin diken diken olması üşüdüğünü belli ediyordu. Tessa, vampirlerin insan eşlikçilerinin üşüyüp üşümediklerini merak etti.

İçerisi fısıltılarla dolunca, Tessa gözlerini Will'den ayırdı. Mumların ışığı odanın diğer tarafına, sahnenin büyük kısmına ulaşmıyordu. Odanın arka tarafı gölgeler içinde kalmıştı ve Tessa'nın vampir gözleri bile, karanlıkta hareket eden şeyin ne olduğunu seçemiyordu. Derken, De Quincey aniden gölgelerin arasından çıktı. Yüzünde heyecanlı bir sırıtış vardı, vampir dişleri ortadaydı. Artık kurtları andıran vahşi bir görünüşe bürünmüştü. Hayranlık fısıltıları odada dolaştı, adam meşhur bir aktör gibi muamele görüyordu.

"İyi akşamlar," dedi De Quincey. "Hoş geldiniz arkadaşlarım. Burada bana katılmış olanlar," bunu söylerken, doğrudan Tessa'ya bakıp gülümsedi, "gecenin çocukları olarak bilinen gururlu yaratıklar. Yasa karşısında boynumuzu bükmeyeceğiz. Bizler Nefilim'e hesap vermek zorunda değiliz. Onların arzusuyla, köklü geleneklerimizi bırakacak da değiliz." De Quincey'nin sözlerinin Will üzerindeki etkisini görmemek imkansızdı. Ellerini kucağında birleştirmişti ve yay kadar gergindi. Burnundaki damarlar ortaya çıkmıştı.

"Bir tutsağımız var," diye devam etti De Quincey. "Suçu, gecenin çocuklarına ihanet etmek." Bakışlarını vampirlerin üzerinde dolaştırdı. "Böyle bir ihanetin cezası nedir?"

"Ölüm!" diye seslendi Delilah adlı dişi vampir. Öne eğildiği ırada, yüzündeki korkunç heves açığa çıktı. Diğer vampirle . dişinin bağırışlarına eşlik etti. "Ölüm! Ölüm!"

Sahnemsi alanı oluşturan perdelerin arasından başkaları çıktı. İki erkek vampir, çırpınan bir insanı tutuyordu. Siyah kapüşon adamın yüzünün görülmesini engelliyordu. Tessa'nın tek görebildiği tahminen genç biri olduğuydu. Çok pisti, giysileri paçavraya dönmüştü. Çıplak ayakları kan içindeydi. Adamlar onu sürükleyip iskemleye kelepçeledi. Tessa'nın boğazından zayıf bir inleme döküldü; Will iyice gerilmişti.

Adam çırpınmayı sürdürdü ama iğnenin ucundaki böcekten farksızdı. Vampirler el ve ayak bileklerini iskemleye kelepçeledikten sonra geri çekildi. De Quincey sırıttı; vampir diş-

leri ortaya çıktı. Kalabalığa baktığı sırada, dişleri fildişi iğneler gibi parlıyordu. Tessa vampirlerin huzursuzluğunu ve açlığını hissetti. Artık görgülü tiyatro izleyicilerine benzemiyorlardı. Av kokusu almış aslanlar gibiydiler, hepsi ileri atılmaya hazırdı.

"Enklave'yi ne zaman çağıracaksın," diye sordu Tessa.

Will sert bir sesle karşılık verdi. "Kurbanın kanını içtiğinde. Onu kanı içerken görmeliyiz."

"Will-"

"Tessa." Kızın gerçek adını fısıldayıp elini sıktı. "Sessiz ol."

Tessa isteksizce dikkatini sahneye çevirdi. De Quincey mahkuma yaklaşıyordu. İskemlenin yanına gelince durdu. Parmakları, adamın omzuna dokundu. Mahkum dehşet içinde çırpınırken vampirin eli adamın omzundan boynuna kaydı. De Quincey parmaklarıyla adamın nabzını buldu.

De Quincey'nin parmaklarından birinde gümüş bir yüzük vardı, Tessa yüzüğün bir tarafının iğne gibi sivriltilmiş olduğunu gördü. Gümüşün ışıldamasıyla birlikte mahkum çığlık attı –oğlanın ağzından çıkan ilk sesti. Çok tanıdıktı.

Mahkumun boğazında kırmızı bir çizgi oluştu. Kan yavaş yavaş göğsüne doğru aktı. De Quincey artık açlığını saklamaya gerek duymuyordu. İki parmağıyla kırmızı sıvıya dokundu. Kanla ıslanmış parmaklarını dudaklarına götürdü. Kalabalık ahlamaya ve inlemeye başladı, güçlükle yerlerinde duruyorlardı. Tessa beyaz tüylü şapkalı kadına baktı. Kadının ağzından salyalar akıyordu.

"Will," diye mırıldandı Tessa. "Will, lütfen."

Will, kızı atlayıp Magnus'a baktı. "Magnus. Onu buradan götür."

Tessa gönderilme fikrine isyan etti. "Will, hayır, ben iyiyim-"

Will'in sesi sakin, gözleri öfkeliydi. "Bunu konuştuk. Git, yoksa Enklave'yi çağırmam. Git, yoksa oradaki adam ölür."

"Gel." Magnus elini kızın dirseğine koyup ayağa kalkmasını işaret etti. Kız isteksizce iblis efendisinin onu ayağa kaldırıp kapıya doğru götürmesine izin verdi. Tessa diğerlerinin onlara dikkat edip etmediğini görmek için etrafa bakındı ama herkesin gözü sahnedeydi. Pek çok vampir çoktan ayağa fırlamış, tezahürat yapıyordu.

Will hala yerinde oturuyordu, öne eğilmişti, tasmasından kurtulmayı bekleyen bir köpek gibiydi. Eli yeleğinin cebine kaydı ve parmaklarının arasında bakır bir şey belirdi.

Fosfor.

Magnus kapıyı açtı. "Acele et."

Tessa tereddüt ederek bir an sahneye baktı. De Quincey artık mahkumun arkasındaydı. Ağzı kan lekesiyle kaplıydı. Uzanıp mahkumun kapüşonunu tuttu.

Will ayağa fırlayıp fosforu yukarı kaldırdı. Magnus küfredip Tessa'yı kolundan çekti. Kız, adamla gidecek gibi oldu ama tam o sırada De Quincey mahkumun kapüşonunu açtı.

Oğlanın yüzü şişmişti ve morluklarla doluydu. Dayak yediği belliydi. Kaşlarından biri patlamıştı. Sarı saçları kan ve ter-

den kafatasına yapışmıştı. Ama tüm bunların bir önemi yoktu, Tessa oğlanı nerede görse tanırdı. Artık oğlanın attığı çığlığın neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordu.

Mahkum Nathaniel'dı.

11

Çok Azı Melektir

Hepimiz insanız,
Doğamız gereği kırılgan ve her şeye kadiriz.
Çok azımız meleğiz.
- SHAKESPEARE

Tessa çığlık attı.

İnsan çığlığı değil, bir vampir çığlığıydı. Kendi boğazından çıkan sesi tanımadı. Ancak daha sonra boğazından kelimeler döküldüğünü farketti. Ağabeyinin adını bağıracağını düşünmüştü ama yaptığı bu değildi.

"Will!" diye bağırdı. "Will, şimdi! Şimdi yap!"

Odanın içinde inlemeler dolaştı. Düzinelerce beyaz yüz, Tessa'ya döndü. Kızın çığlığı, kana susamışlıklarını bölmüştü.

Sahnedeki De Quincey taş kesmiş gibiydi, Nathaniel bile şaşkın şaşkın kıza bakıyordu. Kızın çığlığının hayal olup olmadığını düşünüyordu.

Parmağı fosforun düğmesinde olan Will, tereddüt etti. Odanın diğer tarafındaki Tessa'yla göz göze geldiler. Bakışma bir saniyeden bile kısa sürdü ama De Quincey o bakışmayı yakaladı. Neler olduğunu anlamış gibi yüz ifadesi değişti. Kolunu uzatıp Will'i işaret etti.

"Oğlanı durdurun!" diye bağırdı.

Will bakışlarını Tessa'dan ayırdı. Vampirler ayağa fırlamış Will'e doğru ilerliyordu. Gözlerinde öfke ve açlık vardı. Will onları geçip öfke içindeki De Quincey'ye döndü. Vampirle göz göze geldiklerinde, Will'in yüzünde öfkeden eser yoktu.

"Ben sıradan bir oğlan değilim," dedi. "Ben Nefilim'im."

Ve düğmeye bastı.

Tessa kendini beyaz cadı ışığına hazırladı. Oysa tek duyduğu büyük bir *şşşş* sesi oldu ve mumların alevleri tavana kadar yükseldi. Kıvılcımlar etrafa saçıldı, perdeler ve kadınların elbiseleri alev aldı. Oda aniden siyah duman ve çığlıklarla doldu.

Tessa artık Will'i göremiyordu. Öne çıkmayı denedi ama yanında olduğunu unuttuğu Magnus, kızı yakalayıp geri çekti. "Bayan Gray, hayır," dedi adam. Kız daha büyük bir güçle ondan kurtulmaya çalışınca ona durumu hatırlattı. "Bayan Gray! Artık vampirsin! Alev alırsan kuru odun gibi yanarsın-"

Sözlerinin doğruluğunu göstermek istercesine, peruğu yanmaya başlayan Leydi Delilah'ı işaret etti. Kadın, peruğu başından çıkarmaya çalıştı ama elleri alevlere değer değmez tutuştu. Kağıttan yapılmış gibi yanıyordu. Bir saniyeden kısa süre içinde kolları meşaleler gibi alev aldı. Dişi, inleyerek kapıya doğru koştu ama alevler ondan daha hızlıydı. Birkaç saniye içinde tamamen alev aldı. Tessa'nın tek görebildiği çığlıklar atan kararmış yaratık oldu.

"Ne demek istediğimi görüyor musun?" diye bağırdı Magnus. Vampirlerin çığlıklarını bastırmak için, yüksek sesle konuşması gerekmişti.

"Bırak beni!" diye bağırdı Tessa. De Quincey kaçan vampirlere karıştığı için, Nathaniel sahnede yalnızdı. Bilinçsizdi, hala iskemlede olmasının yegane nedeni onu olduğu yere çivileyen kelepçelerdi. "Oradaki benim ağabeyim!"

Magnus şaşkın şaşkın kıza baktı. Bu şaşkınlıktan yararlanan Tessa, kolunu kurtarıp sahneye doğru koştu. Oda tam bir karmaşa içindeydi, vampirler kaçışıyor, kapıya ulaşmayı denerken birbiri üzerine yığılıyordu. Kapıya ulaşanlar dışarı çıkabilmek için itişirken, diğerleri bahçe kapısına yönelmişti.

Tessa düşen iskemlelerden birinin etrafından dolanınca, az kalsın mavi elbiseli kızıl saçlı vampire çarpacaktı. Vampir korku içindeydi. Yalpalayarak Tessa'ya doğru ilerledi. Çığlık atacakmış gibi ağzı açıldı ama ağzından kanlar döküldü. Yüzü çarpılıp derisi toza dönüştü. Kızıl saçları griye döndü.

Kısa bir süre sonra saten elbise içinde bir kemik ve toz yığınına dönüştü.

Tessa gözlerini vampirin kalıntılarından ayırdığında Will'i gördü. Elinde uzun gümüş bir bıçak olan Will tam karşısındaydı. Bıçak kanlıydı. "Burada ne işin var?" diye bağırdı yüzü kan içindeki Will. "İnanılmaz ölçüde aptalsın-"

Tessa gürültüyü Will'den önce duydu, kırık bir makineden gelen sesi andırıyordu. Leydi Delilah'ın önceki saatlerde kanını içtiği insan hizmetkar Will'e saldırdı, boğazından tiz perdeden bir çığlık yükseldi. Yüzü gözyaşı ve kan içindeydi. Bir elinde ucu sivri, kırık bir tahta parçası vardı.

"Will, dikkat et!" diye bağırdı Tessa. Will arkasına döndü. Çok hızlı hareket ediyordu. Elindeki bıçağın gümüş parıltısı belirip kayboldu ve Will hareket etmeyi kestiğinde oğlan ölmüş olarak yerde yatıyordu. Akan kan, vampir kanından daha kalın ve koyu renkti.

Oğlana bakan Will'in yüzü bembeyaz oldu. "Zannettim ki..."

"Az kalsın seni öldürecekti," dedi Tessa.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Will. Kızdan kurtulmak istiyormuş gibi başını salladı. Yerde yatan oğlana bakamıyordu. Köle çok gençti, öldüğünde yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Sana gitmeni söylemiştim-"

"Oradaki benim ağabeyim," diyen Tessa sahneyi işaret etti. Nathaniel hala baygındı. Eğer boynundaki yaradan akan kan

olmasaydı kız, oğlanın ölmüş olduğunu düşünürdü. "İskemledeki Nathaniel."

Will'in gözleri kocaman açıldı. "Ama nasıl-" diye söze başladı ama sözünü bitirme şansı olmadı. O anda kırık cam parçaları odayı doldurdu. Bahçeye bakan pencereler parçalanmış ve içerisi savaş giysileri içerisindeki Gölgeavcıları'yla dolmuştu. Önlerinde bahçeye kaçan vampirler vardı. Tessa koyun sürüsünü güden köpekler gibi, vampirleri içeri dolduran Gölgeavcıları'na baktı. De Quincey diğer vampirlerin önüne geçti, solgun yüzü külle kaplıydı, dişleri hala ortadaydı.

Tessa Nefilim'in içindeki Henry'yi tanıdı, kızıl saçlarını tanımamak imkansızdı. Erkek gibi giyinen Charlotte da oradaydı, Tessa'nın Gölgeavcısı kitabındaki kadın resmine benziyordu. Ufak tefek, kararlı ve güçlüydü. Sonra Jem'i gördü. Giysileri, oğlanın daha da solgun görünmesine yol açmıştı, tenindeki siyah işaretler, kağıt üzerindeki mürekkep lekelerini andırıyordu. Kalabalıkta Gabriel Lightwood'u, babası Benedict'i, siyah saçlı Bayan Highsmith'i ve en arkada ellerinden kıvılcımlar saçan Magnus'u gördü.

Will derin bir nefes aldı, yüzünün rengi geri geldi. "Geleceklerine emin değildim," diye mırıldandı, "hele de fosfor çalışmadıktan sonra." Bakışlarını arkadaşlarından ayırıp Tessa'ya döndü. "Gidip ağabeyinle ilgilen," dedi. "Dövüşten uzak durun."

Dönüp kavgaya katıldı. Nefilim, kalan vampirleri, alevler veya Will tarafından öldürülmeyenleri Gölgeavcıları'ndan olu-

şan çemberin ortasına sürdü. De Quincey de grubun içindeydi, yüzü öfkeden çarpılmıştı, gömleği kan içindeydi. Kanın kime ait olduğunu söylemek zordu. Diğer vampirler, babalarının arkasına saklanan çocuklar gibi adamın arkasına doluştu, hem cesur hem korkak bir görüntüleri vardı.

"Kan," diye bağırdı De Quincey ona doğru ilerleyen Benedict Lightwood'u gördüğünde. Gölgeavcısı elinde siyah işaretlerle süslü bir kılıç tutuyordu. "Yasa bizi koruyor. Size teslim oluyoruz. Yasa-"

"Yasa'yı çiğnediniz," diye karşılık verdi Benedict. "Bu yüzden artık sizi korumuyor. Yasa'yı çiğnemenin cezası ölüm."

"Tek bir sıradan," dedi De Quincey ve Nathaniel'a döndü. "Yasaları çiğnemiş olan bir sıradan."

"Yasa, sıradanları kapsamaz. Bilmedikleri kurallara uymaları onlardan beklenemez."

"Bu ölümlünün hiçbir değeri yok," dedi De Quincey. "Ne kadar değersiz olduğunu bilmiyorsunuz. Gerçekten değersiz bir sıradan için ittifakımızı bozacak mısınız?"

"Bu mesele bir sıradandan fazlasını içeriyor!" diye bağırdı Charlotte ve ceketinin cebinden Will'in kütüphaneden aldığı kağıdı çıkardı. Tessa, Will'in kağıdı Charlotte'a verdiğini görmemişti. "Ya bu büyüler? Onları bulmayacağımızı mı sandın? Kara büyü yasalar tarafından yasaklanmıştır!"

De Quincey'nin yüzünden, ne kadar şaşırdığı belli oluyordu. "Onu nereden buldun?"

Charlotte'un dudaklarında kararlı bir ifade belirdi. "Bunun bir önemi yok."

"Bildiğinizi sandığınız şey her neyse-" diye söze başladı De Quincey.

"Yeterince şey biliyoruz!" Charlotte'un sesi tutku doluydu. "Bizden nefret ettiğini ve bizi küçümsediğini biliyoruz! İttifakının numara olduğunu biliyoruz!"

"Gölgeavcıları'ndan hoşlanmamak ne zamandan beri Yasa'ya aykırı?" dedi De Quincey. Ama sesinin alaycı tınısı kaybolmuştu.

"Bizimle oyun oynama," diye bağırdı Benedict. "Sizin için yaptıklarımızdan sonra, Anlaşmalar'ı Yasa'ya dahil ettiğimiz halde neden? Sizi eşitimiz yapmaya çalıştık-"

De Quincey'nin yüzü çarpıldı. "Eşit mi? Siz bu kelimenin anlamını bile bilmezsiniz. Kendinizi üstünlük duygusuna o kadar kaptırmışsınız ki, eşitliğin ne demek olduğunu düşünemezsiniz bile. Neden konseyde yerimiz yok? Neden İdris'te bir konsolosluğumuz yok?"

"Saçmalıyorsun," dedi Charlotte, ama bembeyaz olmuştu.

Benedict sabırsız bakışlarını Charlotte'a çevirdi.

"Ayrıca konuyla ilgisiz. Söyleyeceğin hiçbir şey yaptıklarını affettiremez De Quincey. Bizimle birlikteyken, barışı korumakla ilgileniyormuş gibi davrandın. Oysa arkamızdan Yasa'yı çiğneyip gücümüzle alay ettin. Teslim ol, bilmek istediklerimizi anlat, belki o zaman klanının yaşamasına izin veririz. Aksi takdirde hiçbirinize merhamet gösterilmeyecek."

Başka bir vampir konuştu. Nathaniel'ı koltuğa kelepçeleyen adamlardan biriydi. "İşte size Nefilim'in barış sözünde hiçbir zaman ciddi olmadığının ispatı. Gölgeavcıları bize saldırmaya cüret ediyor! Kendinizi savaşın içinde bulacaksınız!"

Benedict sırıttı. "O zaman savaş başlasın," deyip De Quincey'ye doğru kılıcını savurdu. Kılıç havayı kesip kendini klan liderine kalkan eden kızıl saçlı vampirin göğsüne saplandı. Vampirin kanı saçılınca, diğer vampirler çığlık attı. De Quincey bir ulumanın ardından Benedict'e saldırdı. Diğer vampirler panik halinden kurtulup onun izinden gitti. Saniyeler içinde oda çığlıklara boğuldu.

Ani karmaşa Tessa'nın da kendine gelmesini sağladı. Eteklerini toplayıp sahneye koştu ve Nathaniel'ın iskemlesinin yanına gitti. Oğlanın başı öne devrilmişti, gözleri kapalıydı. Boynundaki yaradan hala kan akıyordu. Tessa oğlanın elini tuttu. "Nate," diye fısıldadı. "Nate, benim."

Oğlan inledi ama yanıt veremedi. Dudağını ısıran Tessa, kelepçeleri inceledi. Kelepçeler sağlam çeliktendi. Çivilerle iskemlenin kollarına sabitlenmişlerdi. Kız, parmakları kanayana kadar kelepçeleri çekti ama hiçbir işe yaramadı. Will'in bıçaklarından birine sahip olsaydı durum başka olurdu.

Odaya göz attı. Duman yüzünden göz gözü görmüyordu. Karanlığın içinde silahların ışıltısını görebiliyordu. Gölgeavcıları Tessa'nın Serafin meleklerinin bıçağı olduğunu bildiği hançerleri çekmişti. Her biri, meleklerin adıyla canlanan bıçaklar-

dı. Kenarları vampir kanıyla ıslanmıştı. O anda vampirlerin kazanma şansı olmadığını anladı. Gecenin çocukları acımasız ve hızlıydı ama Gölgeavcıları da hızlıydı, iyi silahlanmıştı ve bu iş için eğitilmişti. Vampirler birbiri ardına yere devriliyordu. Zemin ve yerdeki İran halıları, vampirlerin kanıyla kaplandı.

Dumanlar açıldığında Tessa, Charlotte'un iri yapılı bir vampirle dövüştüğünü gördü. Genç kadın bıçağını vampirin boğazına dayayıp hiç tereddüt etmeden kesti. Adam dizlerinin üzerine yığılırken, Charlotte bıçağı göğsüne saplayarak işini bitirdi.

Charlotte'un arkasında bir hareketlenme oldu. Orada elinde gümüş tabanca taşıyan bir vampirle, Will vardı. Vampir, Will'e nişan alıp tetiği çekti. Will yana sıçrayıp kanlar içindeki zemine düştü. Yuvarlanıp ayağa kalktıktan sonra kadife kaplı koltuğun arkasına saklandı. Bir atıştan daha kurtuldu, ayağa fırlayıp Tessa'nın hayran bakışları eşliğinde, uçarcasına iskemlelerin arkalarının üstünde koştu. Sonuncusuna bastıktan sonra havaya fırlayıp vampire döndü. Elindeki kısa saplı bıçağı fırlattı. Vampir kenara çekildi ama yeterince hızlı değildi; bıçak omzuna saplandı. Vampir acı içinde inleyerek bıçağa uzanmaya çalışırken, arkasından yaklaşan kişiyi görmedi. Gümüş bir parıltının ardından vampir parçalandı. Karmaşa yatıştığında Tessa, elinde bıçakla Jem'i gördü. Oğlan gülümsüyordu, ama kıza değil; bir tekme savurup tabancanın vampirin elinden fırlamasını sağladı. Yerde kayan silah, Will'in ayağının dibinde

durdu. Will de gülümseyerek karşılık vererek tabancayı alıp beline taktı.

"Will!" Tessa duyup duyamayacağını bilemese de oğlana seslendi. "Will..."

Bir şey, kızı elbisesinin arkasından tutup geri çekti. Dev bir kuşun pençelerine yakalanmak gibiydi. Tessa bir çığlık atıp geriye doğru sürüklendiğini hissetti. İskemlelere çarptığında mobilyalar yere saçıldı. Tessa acı içinde başını kaldırıp onu yakalayan kişiye baktı.

De Quincey tepesine dikilmişti. Kırmızı çizgili siyah gözlerinde, vahşi bir ifade vardı. Beyaz saçları karmakarışıktı. Ve gömleği kanla kaplıydı. Yaralanmıştı ama yarası ölümcül değildi. Parçalanmış gömleğin altındaki deri çabucak iyileştiği için, pürüzsüz görünüyordu. "Sürtük," diye bağırdı Tessa'ya. "Seni yalancı hain sürtük. O oğlanı, o Nefilim'i buraya sen getirdin Camille."

Tessa yalpalayarak geriledi. Derken sırtı, devrilmiş iskemlelerden oluşan duvara çarptı.

"Kurtla yaşadığın iğrenç kaçamaktan sonra seni klana kabul ettim. O saçma sapan iblis efendine müsamaha gösterdim. Bana borcunu böyle mi ödüyorsun. Bize ne yaptığına bak." Ellerini öne uzattı; siyah küle bulanmışlardı. "Görüyor musun?" dedi. "Ölü insanlarımızın tozu. Ölü vampirler. Nefilim için onlara ihanet ettin." Nefilim kelimesini zehirliymiş gibi söyledi.

Tessa'nın boğazında bir hareketlenme oldu. Bir kahkaha. Onun kahkahası değil, Camille'in kahkahası. "İğrenç kaçamak mı?" Kelimeler durdurmasına fırsat kalmadan Tessa'nın dudaklarından döküldü. Sanki onları kontrol edemiyordu. "Ona aşıktım. Sen beni hiçbir zaman öyle sevmedin, sen hiç kimseyi hiçbir zaman öyle sevmedin. Öldürebileceğini göstermek için onu öldürdün. Önem verdiğin her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu, öğrenmeni istiyorum. Evin yanar, klanın küle döner ve hayatın sona ererken sana bunu yapanın ben olduğumu bilmeni istiyorum."

Camille'in sesi geldiği gibi gitti, Tessa kendini tamamen tükenmiş hissetti ve şaşkındı. Elleriyle arkayı yoklayıp kırık iskemleler arasında kullanabileceği bir şeyler aradı. Silah olabilecek kırık bir tahta parçası bulmalıydı. De Quincey, yüzünde şok geçirdiğini belli eden bir ifadeyle kadına bakıyordu. Tessa daha önce kimsenin onunla bu şekilde konuşmadığını tahmin etti. Hele de bir vampirin.

"Belki," dedi. "Belki seni hafife almışımdır. Belki beni gerçekten yok edersin." Kıza doğru ilerleyip uzandı. "Ama seni de beraberimde götüreceğim-"

Tessa'nın parmakları iskemlelerden birinin bacağını yakaladı, düşünmeden iskemleyi savurup De Quincey'nin sırtına indirdi. Adam inleyip geri çekilirken ayağa fırlayıp iskemleyle bir daha vurdu. Bu sefer iskemlenin kırılan parçalarından biri, adamın yüzünü kesip kanatmıştı. Adamın dudaklarından bir

hırlama döküldü ve kedi gibi Tessa'nın üzerine sıçradı. Kızın üstüne binerek elindeki iskemleyi fırlatıp attı. Kız çırpınmayı sürdürürken boğazına doğru eğildi. Kanı kızı yakıyor gibiydi. Kız çırpınıp kurtulmaya çalıştı ama adam gülmekle yetindi. Gözbebekleri kaybolmuş, gözleri siyaha dönmüştü. Vahşi bir yılan gibi görünüyordu.

Kızın bileklerini tutup iki yanda sabitledi. " Camille," dedi yerde yatan kıza doğru eğilip. "Kımıldama küçük Camille. Her şey yakında bitecek-"

Adam bir kobra gibi başını arkaya aldı. Dehşete düşen Tessa bacaklarını kurtarmak için çırpındı, adama tekme atmak istiyordu.

Vampir bağırdı. Önce bir çığlık atıp ardından inledi. Tessa bir elin, adamı saçlarından yakaladığını gördü. Biri vampiri kızın üzerinden çekip aldı. İşaretlerle süslenmiş bir el.

Will'in eli.

De Quincey çığlıklar atarak ayağa fırlayıp ellerini başına götürdü. Tessa güçlükle ayağa kalkarak Will'in uluyan vampiri uzaklaştırışını izledi. Genç adam artık gülümsemiyordu. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

"Nefilim." De Quincey yalpalayarak doğruldu ve Will'in ayağının dibine tükürdü.

Will belinden silahı çekip De Quincey'ye doğrulttu. "Siz şeytanın iğrenç yaratıklarındansınız. Bu dünyada bizimle yaşamayı hak etmiyorsunuz. Acıyıp size izin verdik ama ne oldu, hediyemizi yüzümüze fırlattınız."

"Acımanıza ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi De Quincey. "Sanki sizden değersizmişiz gibi konuşuyorsun. Siz Nefilim, kendinizi-" Aniden sustu. Her tarafı pislik içinde olduğundan söylemesi zordu ama yüzündeki kesik çoktan iyileşmiş gibiydi.

"Biz neyiz?" Will tabancanın horozunu çekti. Klik sesi çarpışmanın gürültülerinden bile güçlüydü. "Söylesene."

Vampirin gözleri alev alevdi. "Neyi söyleyeyim?"

"Tanrı sanıyorsunuz, demeyecek miydin? Ama Tanrı kelimesini söyleyemiyorsun, değil mi? Dilediğin kadar İncil koleksiyonu yap. Yine de o kelime sana yasak." Parmağını tetiğe yerleştirdi. "Söyle. Tanrı kelimesini söyleyebilirsen yaşamana izin vereceğim."

"Beni o aptal insan oyuncağıyla öldüremezsin."

"Kurşun kalbinden geçerse ölürsün," diyen Will'in eli titremiyordu. "İyi nişancıyımdır."

Tessa donup önündeki manzaraya baktı. Geri çekilip Nathaniel'a gitmek istiyor ama hareket etmeye korkuyordu.

De Quincey başını kaldırdı. Dudakları aralandı. Konuşmayı denediği sırada boğazından bir hırıltı döküldü. Ruhunun izin vermediği kelimeyi söylemeye çalışıyordu. İnledi, boğuluyormuş gibi oldu ve elini boğazına götürdü. Will kahkaha attı.

Ve vampir aniden saldırdı. Yüzünde öfke ve acıdan bir maske vardı sanki. Uluyarak Will'in üstüne atıldı. Bir hareket karmaşası yaşandı. Silah ateş aldı ve kanlar etrafa saçıldı. Will yere düşünce, tabanca da elinden fırladı. Vampir şimdi Will'in üzerindeydi. Tessa tabancayı almak için koştu ve dönüp baktığın-

da De Quincey'nin Will'i arkadan yakaladığını gördü. Kolunu Will'in boynuna dolamıştı.

Titreyen ellerle tabancayı kaldırdı, daha önce hiç tabanca kullanmamış, hiçbir şeyi vurmamıştı. Will'i yaralamadan vampiri nasıl vuracaktı? Will boğuluyordu. De Quincey bir şeyler mırıldanıp genç adamın boğazını daha da sıkmaya başladı.

Derken Will, dişlerini vampirin koluna geçirdi. De Quincey bağırıp kolunu çekti. Will yana çekilip dizleri üzerine düşünce sahneye kan tükürdü. Başını kaldırdığında yüzü kana bulanmıştı. Yüzünde bir sırıtışla -Tessa gördüklerine inanamıyordu- De Quincey'ye bakıyordu. "Bunu nasıl buldun vampir? Kısa süre önce bu sıradanı ısırmak üzereydin, artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Dizleri üzerindeki De Quincey önce Will'e sonra kolundaki çirkin kan rengi boşluğa baktı. Yara iyileşmeye başlamıştı. "Bu yaptığın için öleceksin Nefilim."

Will kollarını iki yana açtı. Bir iblis gibi sırıtıyordu, ağzı kan içindeydi. "Kolaysa gelip işimi bitir."

De Quincey saldırmaya hazırlanırken, Tessa tetiği çekti. Tabanca geri tepti ama genç kız vampiri tutturdu. De Quincey'nin omzundan kanlar saçıldı ama kalbi ıskalamıştı. Kahretsin.

Uluyan De Quincey ayağa kalktı. Tessa kolunu kaldırıp yeniden tetiği çekti. Silah artık boş olduğu için yumuşak bir klik sesi duyuldu.

De Quincey kahkaha attı. Omzunu tutuyordu. "Camille," dedi Tessa'ya. Senin için geri geleceğim. Seni vampir olarak yeniden doğduğuna pişman edeceğim."

Tessa midesinin derinliklerinde bir ürperti hissetti. Korkan sadece kendisi değildi, Camille de korkuyordu. De Quincey son hız odanın diğer tarafına koşarak pencereden dışarı atladı. Cam kırıkları dışarı saçılırken, vampir karanlığa karışıp kayboldu.

Will küfretti. "Onu kaybedemeyiz-" diye söze başlayıp ileri atıldı. Tam bu sırada Tessa çığlık attı. Erkek vampirlerden biri, hayalet gibi birden kızın arkasında belirmiş onu omuzlarından yakalamıştı. Tessa kurtulmayı denedi ama adamın kolları çok güçlüydü. Adam kadının, gecenin çocuklarına ihanet ettiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Tessa," diye bağırdı Will. Kız oğlanın sesinin öfkeli mi yoksa içinde başka bir duygu mu barındırdığına emin olamadı. Oğlan kemerindeki parıltılı silahlara uzandı. Seraf bıçağını çekti. Bu sırada vampir, Tessa'ya saldırdı.

Yeniden kan ve toz yağmuruyla gelen bir patlama oldu. Vampir parçalara ayrılırken ondan geriye sadece giysi yığını kaldı. Giysiler ve parlayan gümüş bir bıçak.

Tessa başını kaldırınca, Jem'in birkaç adım ötede olduğunu gördü. Sol elinde bir bıçak vardı; sağ eli boştu. Yanaklarından birinde bir kesik görülüyordu. Bunun dışında yaralanmamıştı. Gözlerinden zalim, gümüş bir ışıltı yansıyordu. "Sanırım," dedi, "bu sonuncusuydu."

Tessa şaşırıp odayı taradı. Karmaşa azalmıştı. Orada burada Gölgeavcıları vardı. Kimisi iskemlelere oturmuş, şifacıları bekliyordu. Tessa hiç vampir göremedi. Duman da azalmıştı ama küller, beklenmedik bir kar gibi havada uçuşuyordu.

Çenesinden kan damlayan Will kaşlarını kaldırıp Jem'e baktı. "İyi fırlatıştı," dedi.

Jem başını iki yana salladı. "De Quincey'yi ısırdın," dedi. "Seni budala. Onun vampir olduğunu biliyorsun. Bir vampiri ısırmanın ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Seçme şansım yoktu," dedi Will. "Beni boğuyordu."

"Biliyorum," dedi Jem. "Ama gerçekten Will, yine mi?"

Sonunda Nathaniel'ı işkence iskemlesinden kurtaran Henry oldu. Nathaniel yere yığılıp orada kaldı. Charlotte bir süre koşturdu, Nate'in yüzünü silmek için ıslak bez getirip üstünü örtmek için perdeyi parçaladı. Ardından Benedict Lightwood'un yanına koşup Tessa ve Nathaniel'ı işaret ederek hararetli bir konuşmaya daldı. Dramatik bir tavırla elini kolunu sallayan genç kadını izleyen Tessa yorgunluktan ölüyordu ve Charlotte'un ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Zaten bir şey farketmezdi. Her şey bir rüyada gelişiyor gibiydi. Gölgeavcıları etrafta dolanırken, Nathaniel'la birlikte yerde oturdu. Avcılar stellerle birbirlerine bir şeyler çiziyordu. Şifa işaretleri tamamlanınca, yaraların kayboluşunu izlemek inanılmazdı. Sanki hepsi işaretleri çizebiliyordu. Jem'in gözleri-

ni kırpıştırıp gömleğinin düğmelerini açıp omzundaki kesiği ortaya çıkarışını izledi. Will dikkatli bir şekilde yaranın altına bir işaret çizdi.

Ancak Will'in Jem'le işi bitince, kız neden o kadar yorgun olduğunu anladı.

"Kendine dönmüşsün bakıyorum," dedi Will. Elinde nemli bir havlu vardı ama henüz yüzündeki ve boynundaki kanı temizlemeye zahmet etmemişti.

Tessa kendine baktı. Doğruydu. Bir noktada Camille'den kurtulup kendine dönmüştü. Gerçekten şaşkına dönmüş olmalıydı çünkü kalp atışlarının geri geldiğini bile farketmemişti. Oysa kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Tabanca kullanmasını bildiğini bilmiyordum," diye ekledi Will.

"Bilmiyorum," dedi Tessa. "Sanırım Camille biliyordu. İçgüdüseldi." Dudağını ısırdı. "Bir önemi yok çünkü işe yaramadı."

"Ender olarak tabanca kullanırız. Tabancanın metaline veya kurşuna işaret kazımak, barutun alev almasını engelliyor; nedenini kimse bilmiyor. Henry bu sorunu çözmeyi denedi ama başaramadı. İblisleri üzerinde işaret olmayan bir silahla ya da seraf bıçağı dışında bir şeyle öldüremeyeceğin için silahların bir yararı yok. Onları kalbinden vurursan vampirler ölür ve gümüş kurşunlar kurt adamlara zarar verir ama ölümcül bir yara açamazsan daha da kızmış olarak geri gelirler. İşaretli bıçakları

kullanmak daha iyi. Bir vampiri işaretli bıçakla yaralarsan iyileşmesi zor olur.

Tessa oğlana baktı. "Zor değil mi?" Will nemli havluyu bir tarafa kaldırdı. "Ne zor değil mi?"

"Vampirleri öldürmek," dedi kız. "İnsan olmayabilirler ama insan gibi görünüyorlar. Çığlık atıyorlar ve kanları akıyor. Onları öldürmek güç gelmiyor mu?"

Will'in çenesi gerildi. "Hayır," dedi. "Onları gerçekten tanısaydın-"

"Camille hissediyor," dedi kız. Seviyor ve nefret ediyor."

"Ve onun için hala hayatta. Herkes seçim yapar Tessa. Bu gece buradaki vampirler de bir seçim yapmıştı." Tessa'nın kucağında hareketsiz yatan Nathaniel'a döndü. "Eminim ağabeyin de birtakım seçimler yapmıştır."

"De Quincey'nin, onun ölmesini neden istediğini bilmiyorum," dedi Tessa alçak sesle. "Vampirlerin öfkesini çekecek ne yaptı bilmiyorum.

"Tessa!" Seslenen Charlotte'tu. Geveze kuş gibi Tessa ve Will'e doğru ilerliyordu. O kadar ufak tefek ve zararsız görünüyordu ki...

"Ağabeyini bizimle beraber Enstitü'ye götürmek için izin aldım," diye açıkladı kadın. "Vampirler ona uyuşturucu vermiş olabilir. Isırıldığı kesin ve kim bilir başka neler yaptılar. Kısa sürede iyileştiremezsek, karanlığın yaratıklarından birine dönüşebilir. Ölümlü hastanelerinde ona yardımcı olabilecek-

lerini sanmıyorum. Bizimle gelirse en azından Sessiz Kardeşler ona bakar, zavallı şey."

"Zavallı şey mi?" diye tekrarladı Will. "Kendini bu duruma kendi sokmadı mı? Kimse ona gidip bir grup Aşağıdünyalı'yla muhatap olmasını söylemedi."

"Yapma Will." Charlotte soğuk gözlerle oğlanı süzdü. "Biraz anlayış göstersen olmaz mı?"

"Tanrım," diyen Will, bakışlarını Charlotte ve Nate'in arasında dolaştırdı. "Neden yaralı bir genç adam görünce bütün kadınlar budalalaşıyor?"

Tessa gözlerini kısarak oğlana baktı. "Bu düşünceyi savunmayı sürdüreceksen, önce yüzündeki kanı temizlesen iyi olur."

Will kollarını havaya kaldırdıktan sonra yürüyüp gitti. Charlotte gülümseyerek Tessa'ya baktı. "Will'i idare ediş şeklinden hoşlandığımı itiraf etmeliyim."

Tessa başını iki yana salladı. "Kimse Will'i idare edemez."

Tessa'yla Nathaniel'ın Henry ve Charlotte'la beraber Enstitü'nün arabasıyla gitmelerine, Will'le Jem'inse ödünç alınan başka bir arabayla gelmelerine karar verildi. Lightwood'lar ve geri kalan Enklave üyeleri De Quincey'nin evinde kalıp etrafı araştırıp insanların hiçbir şey bulamaması için çarpışmanın delillerini ortadan kaldıracaktı. Will araştırmaya katılmak istediyse de Charlotte reddetti. Vampir kanı içtiği için, Enstitü'ye dönüp tedavi görmesi gerekiyordu.

Ama Thomas, her tarafı kanla kaplı olduğu için Will'in arabaya binmesine izin vermedi. Hemen döneceğini söyleyen Thomas, nemli bir bez parçası aramaya gitti. Will arabanın kenarına yaslanıp Enklave üyelerinin De Quincey'nin evini girip çıkmalarını izledi.

Sabunlu bir bezle dönen Thomas, paçavrayı Will'in eline tutuşturup arabanın kenarına yaslandı. Araba adamın ağırlığıyla sallandı. Charlotte, Thomas'ı Jem ve Will'in eğitimlerinin fiziksel kısmına katılması için sürekli teşvik ederdi ve yıllar içerisinde Thomas, cılız bir çocuktan iri yarı bir genç adama dönüşmüştü. Will daha iyi bir savaşçı olabilirdi -kanı sayesinde- ama Thomas'ın hükmedici fiziksel varlığını da görmezden gelmek mümkün değildi.

Bazen Will, Thomas'ın Enstitü'ye ilk geldiği zamanları hatırlıyordu. Yıllardır Nefilim'e hizmet eden bir ailenin üyesiydi ama doğduğunda o kadar zayıftı ki, yaşamayacağını düşünmüşlerdi. On iki yaşına bastığında Enstitü'ye yollandı, o zaman bile çok ufak tefek olduğundan dokuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Onu işe aldığı için Will, Charlotte'la dalga geçmişti. Ama içten içe oğlanın Enstitü'de kalacağını umuyordu çünkü yaşıtı bir çocuğun gelmesine sevinmişti. Birbirleriyle bir bakıma arkadaş oldular. Gölgeavcısı ve hizmetçi oğlan. Derken Jem gelince, Will, Thomas'ı tamamen unuttu. Thomas bunu hiçbir zaman Will'in aleyhine kullanmadı, geri kalan herkese nasıl arkadaş canlısı davranıyorsa ona da öyle davrandı.

"Bunca şey oluyor ve komşular yerlerinden kıpırdamıyor bile," dedi sokağı kontrol eden Thomas.

"Çok güçlü göz boyama büyüleri var." Will yüzünü ve boynunu sildi. "Ayrıca bu sokakta yaşayanların çoğunun sıradan olmadığını sanıyorum. Aşağıdünyalılar, Gölgeavcıları ortalıktayken kendi işlerine bakmaları gerektiğini bilir."

"Ürkütücü bir güruh olduğumuz kesin," dedi Thomas ama öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, Will onun dalga geçtiğinden şüphelendi. Thomas, Will'in yüzünü işaret etti. "Eğer şifa büyüsü yaptırmazsan yarın gözün kapkara olacak."

"Belki morarmış bir gözle dolaşmak istiyorumdur," diye onu tersledi Will.

Thomas sırıtıp arabanın ön tarafındaki sürücü bölmesine yerleşti. Will ellerindeki ve kollarındaki vampir kanını temizledi. Bu iş o kadar güç gerektiriyordu ki, Gabriel Lightwood gölgelerin arasından çıktığında onu görmezden gelmeyi başardı.

"İyi işti Herondale, binaya ateşe vermek senin fikrin miydi?" dedi Gabriel. "İyi ki pisliğini temizlemek için oradaydık. Yoksa bütün plan ve senin ünün mahvolmuştu."

"Ünümün hala sağlam olduğunu mu ima ediyorsun?" dedi Will alaycı bir sesle. "Bir şeyleri yanlış yapıyor olmalıyım. Ya da bir şeyleri yanlış yapmıyor olmalıyım." Arabanın yan tarafına vurdu. "Thomas! Bizi en yakın geneleve götür! Birkaç skandal yaratmam gerek."

Thomas burnunu çekip anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Gabriel'in suratı asıldı. "Ciddiye aldığın hiçbir şey yok mu?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Biliyor musun," dedi Gabriel, "arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Will."

"Ben de kendimi bir keresinde gelincik zannetmiştim," dedi Will. "Ama afyon yüzündenmiş. Öyle bir etkisi olduğunu biliyor muydun? Çünkü ben bilmiyordum."

"Arkadaşın Carstairs'in durumuna bakarsan, afyon şakalarının eğlenceli veya akıllıca olup olmadığını belki de bir daha düşünmelisin."

Will donup kaldı. Ama aynı ses tonuyla devam etti, "Jem'in hastalığını mı kastediyorsun?"

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Geçen sefer öyle adlandırmıştın. Jem'in hastalığı." Will kanlı bezi kenara fırlattı. "Bir de neden arkadaş olmadığımızı merak ediyorsun."

"*Belki de artık yetmiştir*, diye düşünmüştüm," dedi Gabriel.

"Ne yetmiştir?"

"Davrandığın gibi davranmak."

Will kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Asla yetmeyecek," dedi. "Kızkardeşin de zamanında bana böyle söylemiş-"

Will sözlerini tamamlayamadan arabanın kapısı açıldı, bir el dışarı uzanarak Will'i gömleğinin arkasından yakalayıp içeri

çekti. Kapı çarparak arkasından kapandı. Thomas doğrulup atın dizginlerini tuttu. Dakikalar sonra araba ileri atılıp Gabriel'i geride bıraktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Jem, Will'i karşıdaki koltuğa fırlattı. Gümüş gözlerindeki parıltı sönüyordu. Bastonu dişlerinin arasındaydı, elini bastonun tepesindeki ejderha oymasının üstüne koydu. Baston bir zamanlar Jem'in babasına aitti. Will, bastonun Gölgeavcısı silah ustası tarafından Pekin'de özel olarak yapıldığını biliyordu. "Neden Gabriel Lightwood'a satışıyorsun? Ne anlamı var?"

"Seninle ilgili neler dediğini duydun-"

"Benimle ilgili ne dediği umrumda değil. Herkes aynı şeyi düşünüyor. En azından o söyleyecek kadar cesur. " Jem öne eğilip çenesini eline yasladı. "Sonsuza kadar senin sağduyunmuş gibi davranamam. Er ya da geç bensiz idare etmeyi öğrenmen gerekecek."

Will, her zamanki gibi bunu görmezden geldi. "Gabriel Lightwood kesinlikle tehdit sayılmaz."

"O zaman unut Gabriel'i. Ne demeye vampirleri ısırıp duruyorsun?"

Will bileklerindeki kurumuş kana dokunup gülümsedi. "Çünkü onları ısırmamı beklemiyorlar."

"Elbette beklemiyorlar. Bir vampir kanı içersen ne olduğunu biliyorsun. Onlar bile daha mantıklı davranacağını düşünüyor."

"Neden herkes benden aynı şeyi bekliyor anlamıyorum."

"Çünkü aklının başına geleceğini umuyoruz." Jem düşünceli gözlerle Will'e baktı. Will'e asla öfkelenmeyen tek kişi oydu. Will ne yaparsa yapsın Jem'in yüzünde en fazla bezgin bir ifade beliriyordu. "Orada neler oldu? İşareti bekliyorduk-"

"Henry'nin kahrolası fosforu işe yaramadı. Her tarafı aydınlatmak yerine, perdelerin alev almasına yol açtı."

Jem kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

Will öfkeyle oğlana baktı. "Hiç komik değil. Gelip gelmeyeceğinize emin olamadım."

"Bütün ev alev aldığında oturup izleyeceğimizi mi düşündün?" diye sordu Jem. "Seni şişe geçirip pişiriyor olabilirlerdi."

"Ve Tessa olacak o gerizekalı yaratık, Magnus'la dışarı çıkmış olması gerekirken-"

"Ağabeyi iskemleye kelepçelenmişti," diye hatırlattı Jem. "Ben de ağabeyimi o halde bırakır mıydım bilmiyorum."

"Konunun ana fikrini kaçırmaya kararlısın bakıyorum."

"Söylemeye çalıştığın şey, odada güzel bir kız varken dikkatinin dağıldığı ise, sanırım ne demek istediğini anladım."

"Onun güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Will şaşkındı çünkü Jem ender olarak bu konularda yorum yapardı.

"Evet ve sen de öyle düşünüyorsun."

"Hiç farketmemişim."

"Evet farkettin ve ben de farkettiğini farkettim." Jem gülümsüyordu. Kavgaya rağmen bu gece sağlıklı görünüyordu. Yanak-

larına renk gelmişti, gözlerinin de sağlam bir ışıltısı vardı. Hastalığı kötüleşince vücudundaki bütün renk çekilir, gözleri bile solardı. Her zamankinden solgun göründüğü böyle zamanlarda gözbebekleri, kardaki kömür parçaları gibi görünürdü. Çıldırmaya yaklaştığı zamanlar da olmuştu. Jem başka bir dilde bağırıp etrafı harap ederken Will onu kontrol altında tutmuş ve kendine gelmesini sağlamaya çalışmıştı. Ne zaman oğlanın gözleri ters dönüp yeni bir kriz başlasa Will artık her şeyin biteceğini ve Jem'in öleceğini düşünüp korkardı. Bazen Jem öldükten sonra neler olacağını hayal etmeye çalışırdı ama beceremezdi. Ayrıca Enstitü'de, Jem'in gelişinden öncek geçirdiği günleri de hatırlamıyordu. Onun olmadığı bir hayatı düşünmek istemediğine karar vermişti.

Bir de başka zamanlar vardı, şimdiki gibi Jem'e baktığı ve hastalığın hiçbir izini görmediği zamanlar. Jem'in ölmediği bir dünyanın nasıl olacağını hayal ederdi. Ne yazık ki, bunu da düşünemiyordu. Will'in içinde bütün korkularının kaynağı olan karanlık bir nokta vardı ve oradan yükselen kötücül sesi ancak öfke, risk ve acı yardımıyla susturabiliyordu.

"Will." Jem'in sesi Will'i gördüğü rüyadan uyandırdı. "Son beş dakikada söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Eğer istemiyorsan Tessa'dan bahsetmek zorunda değiliz."

"Sorun Tessa değil." Söylediği doğruydu. Will, Tessa'yı düşünmüyordu. Onu düşünmemek konusunda ustalaşmıştı.

Kararlılık ve antrenman meselesiydi. "Vampirlerden birinin insan kölesi bana saldırınca onu öldürdüm," dedi Will. "Düşünmedim bile. Aptal bir insandı ve onu öldürdüm."

"Vampirlerin hizmetindeyse onu dönüştürüyor olmalılar," dedi Jem. "Bugün değilse bile, yarın vampire dönüşmüş olurdu."

"Ama gencecik bir çocuktu," dedi Will. Yüzünü pencereye çevirdi ama arabanın içi cadı ışığıyla aydınlatıldığı için, tek görebildiği kendi yüzü oldu. "Eve döndüğümüzde sarhoş olacağım," diye ekledi. "Sarhoş olmadan bugünü atlatamam."

"Hayır olmayacaksın," dedi Jem. "Eve döndüğümüzde ne olacağını gayet iyi biliyorsun."

Oğlanın haklı olduğunu bilen Will, surat astı.

Will ve Jem'in önünden giden arabada Tessa, Henry ve Charlotte'un karşısındaki koltuğa oturmuştu. İki Gölgeavcısı geceyle ilgili fısıldaşıyordu. Tessa konuşulanlara aldırmadı. Sadece iki Gölgeavcısı'nı kaybetmeleri çok iyi bir sonuçtu ama De Quincey'nin kaçması tam bir felaketti. Charlotte, Enklave'nin öfkeleneceğini düşünüp endişeleniyordu. Henry eşini sakinleştirmeye çalıştı ama Charlotte'u teselli etmek mümkün değildi. İçinde en ufak bir enerji kalmış olsaydı, Tessa da genç kadın için üzülürdü.

Nathaniel, Tessa'nın kucağına uzanmıştı, başı Tessa'nın kucağındaydı. Kız ağabeyine doğru eğilip eldivenli parmakla-

rını, genç adamın pis saçlarında dolaştırdı. "Nate," dedi kimsenin duyamayacağını umduğu kadar alçak sesle. "Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Nathaniel'ın kirpikleri titredi ve gözleri açıldı. Eli havaya kalktı. Tırnakları kırılmış, eklem yerleri şişmişti. Kızın elini tutup parmaklarını parmaklarına doladı. "Gitme," dedi kardeşine. Gözleri yeniden kapandı. Bilincinin açılıp kapandığı belliydi. "Tessie, yanımda kal."

Genç kıza ağabeyinden başka hiç kimse Tessie demezdi. Kız gözlerini kapatıp gözyaşlarını bastırmayı denedi. Charlotte'un veya başka bir Gölgeavcısı'nın onu ağlarken görmesini istemiyordu.

12

Kan ve Su

Bırak onu öpmeyi, dokunmaya dahi cesaret edemiyorum
Dudakları mühürlü evet bir lütuf bekliyorum
Kısa ve acı lütuf, günaha atılan bir adım
Yine de ne kadar tatlı, elimde olmadan ona gidiyorum.
- Algernon Charles Swinburne

Enstitüye ulaştıklarında Sophie ve Agatha ellerinde fenerlerle onları kapıda bekliyordu. Tessa arabadan indiğinde, yorgunluktan yalpalıyordu. Sophie koşup basamakları çıkmasına yardım etti. Charlotte ve Henry, Nathaniel'ı taşıdı. Kısa süre sonra Will ve Jem'i taşıyan araba kapıdan içeri girdi. Thomas'ın diğerlerini selamlayan sesi duyuldu.

Jessamine'in ortalıkta olmaması Tessa'yı şaşırtmadı.

Nathaniel'ı, Tessa'nınki gibi bir yatak odasına yerleştirdiler. Aynı tür koyu renk ahşap mobilya, büyük yatak ve gardırop. Charlotte ve Agatha, Nathaniel'ı yatağa yerleştirirken Tessa, yatağın yanındaki koltuğa çöktü. Yüzü endişeden ve yorgunluktan mahvolmuştu. Her yandan sesler duyuyordu. Charlotte'ın Sessiz Kardeşler'le ilgili bir şeyler fısıldadığını duydu. Henry, ne olduğunu duymadığı bir karşılık verdi. Bir ara Sophie yanına gelip onu sıcak ve tatlı-ekşi bir sıvıyı içmeye zorladı. Neyse ki sıvı işe yaradı ve kız enerjisini geri kazandığını hissetti. Kısa süre sonra doğrulup kendine geldi ve odada kendisi ve ağabeyi dışında kimsenin olmadığını görüp şaşırdı. Herkes gitmişti.

Nathaniel'a baktı. Oğlan ceset gibi hareketsizdi, yüzü morluklarla kaplıydı, saçları yastığa dağılmıştı. Tessa ağabeyinin ne kadar şık giyindiğini, saçına her zaman ne kadar özen gösterdiğini, ayakkabılarının nasıl hep lekesiz olduğunu hatırladı. Karşısındaki Nathaniel, tanıdığı Nathaniel'a hiç benzemiyordu.

Yüzüne daha yakından bakabilmek için öne eğildiğinde gözucuyla bir hareket gördü. Başını çevirdiğinde gördüğü kişinin, kendisi olduğunu farketti, uzak duvardaki aynadaki yansımasını görmüştü. Camille'in elbisesi içinde, annesinin elbisesini giyip oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyordu. O sofistike elbise için, fazlasıyla zayıftı. Aptal bir çocuğa benziyordu. Boşuna değil Will, onunla...

"Tessie?" Nathaniel'ın zayıf ve kırılgan sesi kızın düşüncelerini böldü. "Tessie, beni bırakma. Sanırım hastayım."

"Nate." Uzanıp ağabeyinin elini tuttu. "Artık iyisin. İyi olacaksın. Doktorlara haber yollattılar..."

"Onlar da kim?" Sesi neredeyse çığlık gibiydi. "Neredeyiz? Burayı tanımıyorum."

"Burası Enstitü. Burada güvendesin."

Nathaniel gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinin altında neredeyse siyah halkalar vardı. Dudaklarındaki kırmızılıksa, kurumuş kana benziyordu. Oğlanın gözleri etrafta dolaştı, delirmiş gibiydi. "Gölgeavcıları." Bu kelimeyi söylerken soluğunu bırakmıştı. "Gerçekten varolduklarını sanmıyordum... Magister," diye fısıldadı Nathaniel aniden, Tessa'nın sinirleri birden gerildi, "onların Yasa olduğunu söyledi. Onlardan korkmak gerektiğini söyledi. Ama bu dünyada yasa yok. Ceza yok. Öl veya öldür, kural bu." Yüksek sesle devam etti. "Tessie, her şey için özür dilerim-"

"Magister. De Quincey'yi mi kastediyorsun?" diye sordu Tessa ama Nate boğulur gibi bir ses çıkarıp korku dolu gözlerle kızın arkasına baktı. Ağabeyinin elini bırakan Tessa, neye baktığını görmek için döndü.

Charlotte neredeyse hiç ses çıkarmadan odaya girmişti. Üzerinde hala erkek kıyafetleri vardı ama onların üstüne eski moda bir pelerin giymişti. Çok ufak tefek görünüyordu ama bunun nedeni biraz da Enok Kardeş'in yanında duruyor olmasıydı.

Adamın üzerinde geçen seferki cüppe vardı. Ama taşıdığı asa siyahtı. Cüppesinin kapüşonunu örtmüş olduğundan yüzü görünmüyordu.

"Tessa," dedi Charlotte. "Enok Kardeş'i hatırlıyorsundur. Buraya Nathaniel'a yardım etmeye geldi."

Nate neredeyse tuzağa düşmüş hayvanlara özgü bir korkuyla Tessa'nın bileğini yakaladı. Genç kız şaşkın gözlerle ağabeyine baktı. "Nathaniel? Sorun ne?"

"De Quincey bana onlardan bahsetmişti," diyen Nathaniel inledi. "Gregori... Sessiz Kardeşler, düşünceleriyle insanı öldürebilirler." Ürperdi. "Tessa." Sesi fısıltıdan ibaretti. "Yüzüne bak."

Tessa başını kaldırdı. Ağabeyiyle konuşurken, Enok Kardeş cüppesinin başlığını indirmişti. Gözlerinin çukurları cadı ışığını yansıtıyordu.

Charlotte bir adım öne çıktı. "Enok Kardeş, ağabeyini muayene edebilirse-"

"Hayır!" diye bağırdı Tessa. Nate'in elinden kurtulup ağabeyiyle adamın arasına geçti. "Ona dokunma."

Charlotte duraksadı, canı sıkılmıştı. "Sessiz Kardeşler en iyi şifacılarımızdır. Enok Kardeş'in yardımları olmadan Nathaniel için yapabileceğimiz fazla bir şey yok.

Bayan Gray.

Adının yüksek sesle söylenmediğini anlamak kızın birkaç saniyesini aldı. Kelimeler yarı unutulmuş bir şarkı gibi zihninde yankılanmıştı. Ama kendi düşüncelerinin sesi gibi değildi.

Yabancı bir sesti. Enok Kardeş'in sesi. Enstitü'deki ilk gününde de adam, kızla bu şekilde konuşmuştu.

Çok ilginç Bayan Gray, diye devam etti Enok Kardeş, *sen bir Aşağıdünyalı'sın ama ağabeyin insan. Bu nasıl mümkün olur?*

Tessa donup kaldı. "Ona bakarak bunu anlayabiliyor musun?"

"Tessie!" Nathaniel doğrulmaya çalıştı, yüzü kızarmıştı. "Gregori'yle konuşarak ne yaptığını sanıyorsun? O çok tehlikeli!"

"Her şey yolunda Nate," dedi Tessa, gözlerini Enok Kardeş'ten ayırmadan. Korkması gerektiğini biliyordu ama hissettiği şey hayalkırıklığıydı. "Yani Nate'de sıradışı hiçbir yan yok mu?" diye sordu. "Doğaüstü hiçbir özelliği yok mu?"

Hiç, dedi sessiz kardeş.

Tessa o ana kadar, ağabeyinin de kendisi gibi olmasını ne kadar istediğini farketmemişti. Konuşurken sesinden hayalkırıklığı anlaşılıyordu.

"Bu kadar çok şey bildiğine göre belki benim de ne olduğumu biliyorsundur? İblis efendisi miyim?"

Bilmiyorum. Lilith'in çocuklarının özelliklerini taşıyorsun ama üzerinde iblis işareti yok.

"Bunu ben de farkettim," dedi Charlotte. Tessa onun da Enok Kardeş'in sesini duyduğunu anladı. "Belki de iblis efendisi değildir. Bazı insanlar görü yeteneği gibi yeteneklerle doğar. Ya da belki peri kanı taşıyordur."

Kız, insan değil. Başka bir şey. Bu konuyu araştıracağım. Belki arşivlerde bana yol gösterecek bir şey bulurum. Gözleri olmasa da Enok Kardeş, Tessa'nın yüzüne bakıyor gibiydi. *Sende büyük bir gücün varlığını seziyorum. Diğer iblis efendilerinin sahip olmadığı türde bir güç.*

"Değişim'i kastediyorsun," dedi Tessa.

Hayır, Değişim'i kastetmiyorum.

"O zaman ne?" Tessa şaşkındı. "Neden ben-" Nathaniel'dan gelen ses, susmasına yol açtı. Dönüp bakınca, ağabeyinin battaniyeleri üzerinden attığını gördü. Yüzü ter içinde ve bembeyazdı. Kızın içi, suçluluk duygusuyla doldu. Kendini Enok Kardeş'in sözlerine kaptırıp ağabeyini unutmuştu.

Kız yatağın yanına koşup Charlotte'un yardımıyla, Nate'in yeniden yatağa yerleşmesini sağladı. Üstüne battaniyeyi örttü. Dakikalar önce olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Tessa battaniyeyi örterken, ağabeyi kızın bileğini yakaladı. "Nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordu. "Nerede olduğumu biliyor mu?"

"Kim? De Quincey mi?"

"Tessie." Bileğini sıkıp kızı kendine çekti. "Beni affetmelisin. Bana hepsinin kraliçesi olacağını söyledi. Beni öldüreceklerini söyledi. Ölmek istemiyorum Tessie. Ölmek istemiyorum."

"Elbette ölmeyeceksin," diye ağabeyini sakinleştirmeye çalıştı genç kız, ama Nathaniel onu duymuyordu. Gözleri kızın yüzüne odaklandı ve aniden kocaman açıldı. Bir çığlık attı.

"Onu benden uzak tut! Onu benden uzak tut!" diye inledi. Kızı ittirip yastıkların arasına gömüldü. "Sevgili Tanrım, bana dokunmasına izin verme!"

Ağabeyinin durumu Tessa'yı korkuttu. Charlotte'a baktı ama Charlotte yatağın kenarından uzaklaşmış yerini Enok Kardeş almıştı. *Ağabeyine yardım etmeme izin vermelisin yoksa büyük ihtimalle ölecek,* dedi Enok Kardeş.

"Ağabeyimin nesi var?" diye sordu Tessa.

Vampirler, beslendikleri sırada sakin olması için, ona bir uyuşturucu vermiş. Eğer tedavi edilmezse uyuşturucu onu önce çıldırtır sonra öldürür. Şimdiden halüsinasyon görmeye başlamış.

"Benim hatam değil!" Nathaniel bir çığlık attı. "Seçme şansım yoktu! Benim hatam değil!" Tessa'ya baktığında genç kız, oğlanın gözlerinin kapkara olduğunu gördü. Korkuyla inleyip geri çekildi.

"Lütfen ona yardım et, lütfen ona yardım et." Enok Kardeş'in kolunu tuttuğu an bunu yaptığına pişman oldu, çünkü elbisenin altındaki kol, mermer gibi sert ve soğuktu. Sessiz Kardeş kızın hareketini farketmemiş gibiydi. Yanından geçip parmaklarını Nathaniel'ın alnına yasladı. Nathaniel yastıklara gömüldü.

Gitmelisin. Enok Kardeş kıza bakmadı. *Varlığın iyileşmesini yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz.*

"Nate kalmamı istedi."

Git. Tessa'nın zihnindeki ses buz gibiydi.

Tessa ağabeyine baktı. İtiraz etmek için Charlotte'a döndü ama Charlotte başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Gözleri anlayışlıydı ama fikir değiştirmeyecekti. "Ağabeyin düzeldiğinde seni çağırmaya gelirim. Söz veriyorum."

Tessa, Enok Kardeş'e baktı. Adam bileğindeki keseyi açıp içinden çıkardığı nesneleri, yatağın kenarındaki masaya yerleştirmeye başlamıştı. Tozlarla dolu cam tüpler. Sıvılarla dolu tüpler. Kurutulmuş otlar. Yapış yapış siyah bir madde.

"Nate'e harhangi bir şey olursa," dedi Tessa, "seni asla affetmeyeceğim."

Heykelle konuşmak gibiydi. Enok Kardeş en ufak bir tepki vermedi.

Tessa öfkeyle odadan çıktı.

Nate'in hasta odasının karanlığından sonra koridorun aydınlığı, Tessa'nın gözlerini acıttı. Kapının yanındaki duvara yaslanıp gözyaşlarını bastırmayı denedi. O gece ikinci kez ağlayacak noktaya gelmek gerçekten canını sıkıyordu. Sağ elini yumruk yapıp yanındaki duvara indirdi. Acı dalgası kolundan yukarı doğru yayıldı. Bu, gözyaşlarını bastırmaya yeterdi.

"Canın acımış olmalı."

Tessa dönüp baktı. Jem hemen arkasındaydı. Giysilerini değiştirmişti. Bol pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Normalde ışıldayan saçları ıslaktı, şakaklarındaki ve ensesindeki tutamlar kıvrılmıştı.

"Acıdı." Tessa elini göğsüne götürdü. Eldiven darbenin etkisini hafifletmiş olsa da eklem yerleri acıyordu.

"Ağabeyin," dedi Jem, "iyileşecek mi?"

"Bilmiyorum. Keşişlerden biri onun yanında."

"Enok Kardeş." Jem anlayışlı gözlerle kıza baktı. "Sessiz Kardeşler'in nasıl göründüğünü biliyorum ama iyi doktorlardır. Şifa ve şifa sanatları konusunda uzmandırlar. Ömürleri uzundur ve çok şey bilirler."

"Onlar gibi görünürken buna yaşamak denir mi bilmiyorum."

Jem'in dudağının kenarı seğirdi. "Ne için yaşadığına bağlı." Kıza yakından baktı. Jem'in ona bakışlarında bir şey vardı, sanki kızın içini görebiliyordu. Ve kızın içindeki hiçbir şey, oğlanı hayalkırıklığına uğratmıyordu.

"Enok Kardeş," dedi genç kız aniden, "bana ne dedi biliyor musun? Nate'in benim gibi olmadığını, tamamen insan olduğunu söyledi. Hiçbir özel gücü yokmuş."

"Buna üzüldün mü?"

"Bilmiyorum. Bir taraftan kimsenin benim gibi olmasını istemem ama benim gibi değilse o zaman tamamen kardeş değiliz demektir. O annemlerin oğlu. İyi de ben kimin kızıyım?"

"Bunları düşünmemelisin. Kim olduğumuzu bilsek her şey mükemmel olurdu ama bu bilgi dışarıdan gelmez. Yanıtı içinde aramalısın. Kahinler *kendini bil*, der." Jem sırıttı. "Boş laf

gibi geldiyse özür dilerim. Sana deneyimlerimden öğrendiğim kadarını anlatıyorum."

"Ama kendimi bilmiyorum." Tessa başını iki yana salladı. "Özür dilerim. De Quincey'nin evinde o kadar savaştıktan sonra, benim tam bir korkak olduğumu düşünüyor olmalısın. Ağabeyim canavar olmadığı için ağlıyorum ve tek başıma canavarlığımla yüzleşecek cesaretim yok."

"Canavar veya korkak değilsin," dedi Jem. "Tam aksine, De Quincey'ye ateş edişinden gerçekten etkilendim. Tabancada başka kurşun olsaydı onu kesin öldürürdün."

"Evet, sanırım öldürürdüm. Hepsini öldürmek istedim."

"Camille bizden bunu istemişti. Hepsini öldürün dedi. Belki de onun duygularını hissediyordun."

"Camille'in Nate'i umursaması için bir neden yok. Beni en çok öfkelendiren o oldu. Nate'i orada görünce, ona ne yapmayı planladıklarını kavrayınca," derin bir nefes aldı, "ne kadarı bendim, ne kadarı Camille'di bilmiyorum. Bu duygulara sahip olmak doğru mu onu bile bilmiyorum."

"Bir kızın bu duygulara sahip olması mı demek istiyorsun?" diye sordu Jem.

"Herhangi birinin. Belki. Bilmiyorum. Belki de bir kızı kastetmişimdir."

Jem o zaman kızın ötesindeki bir şeye bakıyormuş gibi dalgınlaştı. Kızın ve koridorun ötesinde, Enstitü'nün ötesinde bir şeyler görüyormuş gibiydi. "Fiziksel olarak ne olduğunun,"

dedi, "erkek veya kadın, güçlü veya güçsüz, hasta veya sağlıklı, kalbindekilerle kıyaslandığında bir önemi yoktur. Eğer savaşçı ruhuna sahipsen, savaşçısındır. Bir lambanın üzerini hangi renkte, hangi biçimde, hangi tasarımda gölgeliklerle örtersen ört içindeki ateş aynı kalır. Sen o ateşsin." O zaman gülümsedi, hafif utanmış göründü. "Ben buna inanıyorum."

Tessa yanıt veremeden Nate'in kapısı açıldı ve Charlotte dışarı çıktı. Tessa'nın soru soran bakışlarına, başını sallayarak karşılık verdi. "Enok Kardeş ağabeyine çok yardım etti," dedi. "Ama daha yapılacak çok şey var ve yakında sabah olacak. Gidip biraz uyumanı öneririm Tessa. Kendini ölümüne yormanın Nathaniel'a yararı olmaz."

Tessa kendini olumlu anlamda başını sallamaya zorlayıp Charlotte'u yanıtını alamayacağı bildiği sorulara boğmamak için bütün iradesini kullandı.

"Jem," dedi oğlana dönen Charlotte. "Seninle konuşabilir miyim? Benimle kütüphaneye kadar yürür müsün?"

Jem başını salladı. "Elbette." Tessa'ya gülümseyip başını öne eğdi. "Yarın görüşürüz," deyip Charlotte'un peşine takıldı.

Köşeyi dönüp gözden kayboldukları anda, Tessa, Nate'in kapısını yokladı. Kapı kilitliydi. İç çekip koridorun diğer tarafına ilerledi. Belki de Charlotte haklıydı. Biraz uyusa iyi olurdu.

Koridorun sonuna vardığında bir gürültü duydu. Bir kapıyı çarpan Sophie, koridorda belirdi. Öfkeli gibiydi. "Majeste-

leri bu sabah iyice öfkeli," dedi kız, Tessa'yı görünce. "Kafama kap fırlattı."

"Kim?" diye soran Tessa hemen ardından yanıtı tahmin etti. "Will'i kastediyorsun. Nasıl oldu?"

"Kap fırlatacak kadar iyi," dedi Sophie. "Ve bana hakaret etti. Daha doğrusu söylediği kelimenin anlamını bilmiyorum, sanırım Fransızca'ydı ama tahminimce fahişe anlamına geliyordu." Dudaklarını büzdü. "Gidip Bayan Branwell'i çağırsam iyi olur. Belki o ilacı içmesini sağlar."

"İlaç mı?"

"Bunu içmesi gerekiyor." Tessa'ya kabı uzattı, Tessa kabın içinde ne olduğunu tam göremese de, suya benziyordu. "İçmek zorunda, yoksa neler olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Tessa içinde ani bir kararlılık hissetti. "Ben içiririm. Will nerede?"

"Üst katta, tavan arasında." Sophie'nin gözleri kocaman açıldı. "Senin yerinde olsam gitmezdim. Böyle olduğunda, gerçekten pis birine dönüşüyor."

"Umrumda değil," dedi Tessa. Kaba uzandı. Sophie rahatlamış bir ifadeyle kabı kıza verdi. Şaşırtıcı ölçüde ağırdı. "Will Herondale bir erkek gibi ilacını içmeyi öğrenmeli," diye ekleyen Tessa, tavan arasının kapısını açtı. Sophie'nin yüzündeki ifade, Tessa'nın boyundan büyük bir işe kalkıştığını düşündüğünü gösteriyordu.

Kapının ötesinde yukarı çıkan dar basamaklar vardı. Kabı önünde tutarak basamakları çıkan Tessa, sıvının bir kısmını yanlışlıkla elbisesine döktü. En tepeye vardığında üstü başı ıslanmıştı ve nefes nefeseydi.

Merdivenlerin sonunda başka kapı yoktu, doğrudan tavan arasına çıkılıyordu. Alçak tavanlı bir odaydı. Tessa'nın başının hemen üzerinde kirişler vardı ve duvarlarda ufak kare pencereler yer alıyordu. Zemin cilalı parkelerle kaplıydı. İçerde hiç mobilya yoktu ve tek ışık pencerelerden içeri süzülen ışıktı.

Will odanın ortasına sırtüstü uzanmıştı. Ayakları çıplaktı. Etrafında bir sürü kap vardı. Tessa oğlana yaklaşınca, üstünün başının ıslak olduğunu gördü. Ayrıca parkeler de ıslanmıştı. Su, yer yer kanla karışık kızıl bir renge bürünmüştü.

Will bir koluyla gözlerini örtmüştü, hareketsiz değil huzursuz bir hali vardı, acı çekiyormuş gibiydi. Tessa yaklaştığında alçak sesle bir şey söyledi, bir isim. *Cecily*, diye düşündü Tessa. Evet duyduğu isim Cecily'ye benziyordu.

"Will?" dedi kız. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Geri mi geldin Sophie?" diye karşılık verdi Will başını kaldırmadan. "Bana yeniden su getirirsen neler olacağını söylemiştim-"

"Sophie değilim," dedi Tessa. "Benim. Tessa."

Will bir an için sessiz kaldı. Ve göğsünün inip kalkışı sayılmazsa, hareketsizdi. Koyu renk pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Giysileri ıslaktı. Gömlek oğlanın üzerine yapışmıştı

ve siyah saçları, başına sarılmış ıslak bir kumaş görünüyordu. Soğuktan donuyor olmalıydı.

"Seni mi yolladılar?" diye sordu sonunda. Sesinde inanamayan bir ifade vardı ve bir şey daha.

"Evet," dedi Tessa ama söylediği tam olarak doğru değildi.

Will gözlerini açıp kıza baktı. Loş ışıkta bile gözünün renginin yoğunluğu görülebiliyordu. "İyi o zaman suyu bırak ve git."

Tessa elindeki kaba, etraftaki kaplara ve kovalara baktı. Suyu bırakmak istemedi. "Nedir bu? Demek istediğim, sana tam olarak ne getirdim?"

"Sana söylemediler mi?" Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Kutsal su. İçimdekini yakmak için."

Şaşırma sırası Tessa'daydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey bilmediğini sürekli unutuyorum," dedi Will. "De Quincey'yi ısırdığımı hatırlıyor musun? Kanını yuttum. Fazla değil ama zaten fazla olması gerekmiyor."

"Ne için?"

"Vampire dönüşmek için."

Bu söz üzerine Tessa, az kalsın elindeki kabı düşürecekti. "Vampire mi dönüşüyorsun?"

Will sırıtıp dirseğinin üzerinde doğruldu. "Boşu boşuna heyecanlanma. Dönüşümün tamamlanması günler sürüyor. O zaman bile, değişimin tamamlanması için önce ölmem gerek. Kanın etkisi, vampirlere çekilmeni sağlıyor. Beni dönüştürme-

leri umuduyla onların peşinde dolanacağım. Aynı insan köleleri gibi."

"Ve kutsal su..."

"Kanın etkisini yok ediyor. Sürekli içmek zorundayım. Beni hasta ediyor, sürekli kan kusuyorum."

"Aman Tanrım." Tessa sırıtarak kabı oğlana uzattı. "O zaman bunu da içsen iyi olur."

"Sanırım içmeliyim."

Will doğrulup kabı kızdan aldı ve ağzına götürüp birkaç yudum içti. Ardından sırıtıp suyun kalan kısmını başından aşağı döktü. İşi bittiğinde onu da diğer kapların yanına doğru fırlattı.

"Suyu kafandan aşağı dökmenin bir yararı oluyor mu?" diye sordu Tessa içten bir merakla.

Will kahkahayı andıran bir ses çıkardı. "Sorduğun sorular..." Başını iki yana sallayınca saçlarından damlayan sular, Tessa'nın giysilerine kadar gitti. Islandığı için beyaz gömleği şeffaflaşmıştı. Ayrıca gömlek üzerine yapıştığı için Will'in bütün kasları ortadaydı. Tessa yutkundu. "Kan yüzünden ateşim var, tenim yanıyor," dedi Will. "Üşümüyorum ama evet, suyu kafamdan aşağı dökmenin yararı oluyor."

Kız, oğlana baktı. Kara Ev'de karşılaştıkları gün, onun o güne kadar gördüğü en güzel genç olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi ona baktığında -daha önce hiçbir erkeğe böyle bakmamıştı- yüzü kızarıp kalbi sıkışıyordu. Ona dokunmak, ıslak saç-

larını okşamak, kaslarının göründükleri kadar sert olup olmadıklarını kontrol etmek istiyordu.

"Will," dediğinde sesi bir yabancının sesi gibiydi. "Will, sana sormak istediğim bir şey var..."

Oğlan başını kaldırıp kıza baktı. Su yüzünden kirpikleri birbirine yapışmıştı. "Ne?"

"Hiçbir şey umrunda değilmiş gibi davranıyorsun," dedi bir nefeste. Sanki büyük bir güçlükle zirveye varmıştı ve artık yokuş aşağı koştuğu için durması mümkün değildi. Yerçekimi, kızı gitmesi gereken gereken yere götürüyordu. "Ama herkes bir şeyleri umursar. Yanılıyor muyum?"

"Öyle mi?" dedi Will alçak sesle. Kız yanıt vermeyince ellerin yere koyup geriye yaslandı. "Tess," dedi. "Buraya gelip ya ıma otur."

Kız söyleneni yaptı. Zemin ıslak ve soğuktu ama eteklerini toplayıp oturdu. Will'e baktı. Birbirlerine çok yakındılar, gri ışıkta oğlanın profili soğuk ve temizdi ama dudaklarında yumuşaklıktan eser yoktu.

"Asla kahkaha atmıyorsun," dedi kız. "Her şey komik geliyormuş gibi davranıyorsun ama asla kahkaha atmıyorsun. Ama bazen, kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda, gülümsüyorsun."

Oğlan bir an hiçbir şey söylemedi. Ardından, "Sen," dedi isteksizce, "beni güldürüyorsun. Kafama şişeyle vurduğun zamandan beri bu böyle."

"Şişe değil, el yıkama kabıydı," diye düzeltti kız.

Oğlan gülümser gibi oldu. "Sürekli beni düzeltmeni saymıyorum bile. Bunu ne zaman yapsan, yüzünde komik bir ifade beliriyor. Bir de Gabriel Lightwood'a bağırışın var. Ya da De Quincey'ye karşılık verişin. Beni..." Cümlesini tamamlayamadı, kıza baktı, kız o anda oğlanın da kendisiyle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti. "Ellerini göster," dedi oğlan aniden. "Tessa?"

Kız ellerini uzattı. Avuçları yukarı dönüktü, ellerine bakmıyordu çünkü gözlerini oğlanın yüzünden alamıyordu.

"Eldivenlerinde hala kan var," dedi Will. Ellerine bakan kız, bunun doğru olduğunu gördü. Camille'in eldivenlerini çıkarmamıştı ve eldivenler kanla pislik içindeydi.

"Ah," diyen kız, ellerini geri çekti ama Will sadece sol elini bıraktı. Sağ elini tutmayı sürdürdü. Hafifçe bileğinden tutuyordu. Oğlanın sağ işaretparmağında, üzerinde uçan kuş desenleri olan kalın gümüş bir yüzük vardı. Will başını öne eğmişti, saçları öne döküldüğü için kız, yüzünü göremiyordu. Parmaklarını eldivenin üstünde dolaştıran Will bileğe geldiğinde duraksadı. Parmağını, eldiveni kapalı tutan dört ince düğmenin üstünde dolaştırdı. Düğmeler birer birer açıldı ve oğlanın başparmağı kızın bileğinin çıplak tenine değdi. Tam mavi damarın geçtiği noktaya.

Kızın kalbi yuvasından fırlayacaktı. "Will."

"Tessa," dedi oğlan. "Benden ne istiyorsun?"

Hala kızın bileğini okşuyor, bu dokunuş kızın hem hoşuna gidiyor hem sinirini bozuyordu. Konuştuğu zaman, Tessa'nın sesi titredi. "Seni anlamak istiyorum."

Oğlan kirpiklerinin arasından kıza baktı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tessa. "Kimsenin seni anladığını sanmıyorum. Belki Jem hariç."

"Jem beni anlamıyor," dedi Will. "Beni umursuyor, kardeşin kardeşi umursaması gibi. Aynı şey değil."

"Seni anlamasını istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Will. "Hayatımı istediğim gibi yaşamamın gerekçelerini bilmesi gerekmiyor."

"Belki tek bilmek istediği sadece," dedi Tessa, "ortada bir gerekçenin olduğudur."

"Ne farkeder?" diye sordu Will alçak sesle ve yumuşak bir hareketle kızın eldivenini tamamen çıkardı. Odanın soğuğu, kızın çıplak teninin ürpermesine yol açtı ve vücuduna bir titreme yayıldı. Sanki soğuğun içinde aniden çırılçıplak kalmıştı. "Olanları değiştirmek için yapılabilecek hiçbir şey yokken, gerekçelerin ne anlamı var?"

Tessa bir yanıt aradı ama bulamadı. Titremekten konuşamıyordu.

"Üşüyor musun?" dedi parmaklarını kızın parmaklarına dolayan Will. Elini alıp yanağına götürdü. Oğlanın teninin ısısı, kızı şaşırttı. "Tess," dedi arzu dolu bir sesle. Kız, karla

ağırlaşan dalların yere doğru eğilmesi gibi, oğlana doğru eğildi. Bütün vücudu acıyordu, içinde büyük bir boşluk varmış gibi hissediyordu. Will'in varlığını, bilincinin derinliklerinde hissediyordu. Daha önce kimseyi böyle hissetmemişti. Oğlanın yarı kapalı gözkapaklarının arkasındaki gözlerinin mavisi, boynuyla omuzlarının birleştiği yerdeki beyaz yara izleri, boynu, dudağının hilali andıran şekli... Oğlan kıza doğru eğilip dudaklarını, kızın dudaklarına değdirdiğinde bunu yapmazsa boğulacakmış gibi oğlana sarıldı.

Bir an için dudakları birbirine değdi, Will'in boşta olan eli kızın saçını okşadı. Oğlanın kolu kızın sırtına dolandığında Tessa hafifçe inledi. Kız ellerini oğlanın boynuna doğru kaydırdı, Will'in teni alev alevdi. İnce gömleğinin altında omuzlarının kaslarını hissedebiliyordu. Will'in elleri, kızın saçını toplayan tokayı bulup çekince, Tessa'nın saçları omuzlarına döküldü. Kızın dudaklarından ufak bir hayret çığlığı döküldü. Ardından Will, ellerini kızın omuzlarına yaslayıp onu ittirdi. O kadar sert bir şekilde ittirmişti ki, kız neredeyse sırtüstü yere yapışacaktı. Ama Tessa son anda elini yere koyup düşmesini engelledi.

Saçları geriye doğru sallanır halde şaşkın şaşkın Will'e baktı. Will dizlerinin üzerine çökmüştü, çok uzun süre çok hızlı koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu. Yüzü bembeyazdı ama yanakları kızarmıştı. "Tanrı aşkına," diye fısıldadı oğlan, "bu da neydi?"

Tessa'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Bunun ne olduğunu Will'in bilmesi gerekmez miydi? Onu ittiren kişinin Tessa olması daha mantıklı değil miydi?"

"Yapamam." Ellerini iki yanda yumruk yapmıştı. Genç kız, oğlanın ellerinin titrediğini gördü. "Tessa, gitmelisin."

"Gitmek mi?" Kızın beynindeki çarklar deliler gibi dönmeye başladı, sanki sıcak, güvenli bir yerdeyken birdenbire oranın dondurucu ve kapkaranlık bir yer olduğunu keşfetmişti. "Bu kadar rahat davranmamalıydım. Özür dilerim-"

Oğlanın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Tanrı aşkına Tessa." Güçlükle konuşuyordu, "lütfen. Git. Burada olmamalısın. Bu... mümkün değil."

"Will, lütfen-"

"Hayır." Will bakışlarını kızdan kaçırdı. "Yarın ne bilmek istiyorsan anlatacağım. Ne istersen. Ama şimdi beni yalnız bırak." Sesi titriyordu. "Tessa. Sana yalvarıyorum. Anlıyor musun? Sana yalvarıyorum. Lütfen. Lütfen git."

"Pekala," diyen Tessa, bunu söylediği anda oğlanın ne kadar rahatladığını gördü. Kendisinin orada olması bu kadar acı verici miydi? Ayağa kalktı, elbisesi ıslandığı için iyice ağırlaşmıştı. Neredeyse kayıp düşecekti. Will ne onu tutmaya yeltendi ne de o tarafa baktı. Dizlerinin üzerinde durmayı sürdürdü. Tessa odadan çıkarken tek bir kez bile dönüp kıza bakmadı.

Bir süre sonra Londra'daki gündoğumu odasını aydınlatmaya başladığında, Tessa yatağa uzandı. Camille'in giysilerini çıkarıp kendi giysilerini giyemeyecek kadar bitkindi. Uyuyamayacak kadar yorgundu. İlklerle dolu bir gündü. İlk kez kendi isteğiyle gücünü kullanmış ve bunu başardığı için kendiyle gurur duymuştu. İlk kez ateş etmişti. Ve ilk kez yıllardır hayalini kurduğu şey gerçekleşmiş, biriyle öpüşmüştü.

Yan dönüp yüzünü yastığa gömdü. Yıllar boyunca ilk öpücüğünün nasıl olacağını merak etmişti. Öpüştüğü kişi yakışıklı olacak mıydı? Onu sevecek miydi? Ona karşı nazik olacak mıydı? İlk öpüşmenin asla bu kadar kısa, çaresiz ve vahşi olacağını düşünmemişti. Veya kutsal su tadında olacağını. Kutsal su ve kan.

13

Karanlık Bir Şey

Bazen sevdiklerimiz tarafından kandırılmak,
bizleri kandırılmamaktan daha az mutsuz eder.
- François la Rochefoucauld

Tessa ertesi sabah uyandığı zaman, Sophie yatağın yanındaki lambayı yakıyordu. Genç kız yorgunluktan inleyip örtüyü kafasına çekti.

"Artık kalkmalısın küçükhanım." Sophie her zamanki samimiyetiyle Tessa'ya hitap etti. "Bütün gün uyudun. Saat sekiz oldu. Charlotte seni uyandırmamı söyledi."

"Sekiz mi? Gece mi?" Tessa battaniyeyi ittirince, şaşkınlıkla hala Camille'in elbisesini giydiğini farketti. Leke içinde olan

elbise artık buruş buruştu. Soyunmaya sıra gelmeden uyuyakalmış olmalıydı. Önceki gecenin anıları zihnine doluştu –vampirlerin beyaz yüzleri, perdelere tırmanan alevler, Magnus Bane'in kahkahaları, De Quincey, Nathaniel ve Will. Ah *Tanrım*, diye düşündü. *Will.*

Oğlanla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırıp doğruldu, tedirgin gözlerle Sophie'ye baktı. "Ağabeyim," dedi. "O..."

Sophie'nin gülümsemesi soldu. "Kötüye gitmedi ama iyiye de gitmedi." Tessa'nın acı çektiğini görünce ekledi. "Yıkanmaya ve yemek yemeye ihtiyacın var. Aç kalman ve pis olman, ağabeyini iyileştirmez." Tessa kendine şöyle bir baktı. Camille'in elbisesi mahvolmuştu. Yer yer yırtılmıştı, kan ve kül lekeleriyle kaplıydı. İpek çorapları parçalanmıştı, ayakları pisti, kolları ve elleri gri lekelerle doluydu. Saçlarının durumunu düşünmek bile istemiyordu. "Sanırım haklısın."

Banyo küveti, odadaki Japon işi paravanın arkasına saklanmıştı. Sophie içini çoktan sıcak suyla doldurmuştu. Tessa paravanın arkasına geçti, soyunup küvete girdi. Sıcak su omuzlarına kadar yükselip kızı ısıtıyordu. Bir süre hareketsiz yattı ve ısının, donmuş kemiklerine işlemesine izin verdi. Yavaş yavaş rahatladıktan sonra gözlerini kapadı.

Will'le ilgili anılar beynine doldu. Will, tavan arası, kızın eline dokunuşu. Onu öpüşü ve gitmesini emredişi.

Bu utanç verici anıdan kurtulmak istercesine, kafasını suyun altına gömdü ama bir işe yaramadı. *Kendini boğmanın*

yararı olmaz, dedi kendine. *Ama Will'i boğacak olursam...* Doğruldu, küvetin kenarındaki lavanta kokulu sabuna uzandı, su kapkara olana dek vücudunu ve saçlarını ovaladı. Belki birisiyle ilgili düşüncelerinizi ovalaya ovalaya vücudunuzdan atmanız mümkün değildi ama bunu denemekte bir sakınca yoktu.

Paravanın arkasından çıktığında Sophie, Tessa'yı bekliyordu. Çay ve bir tepsi sandviç hazırlamıştı. Aynanın karşısına geçtiler, Tessa'nın sarı elbiseyi giymesine yardım etti. Genç kızın tercih edeceğinden daha süslü bir elbiseydi ama Jessamine, dükkandayken elbisenin modelinden hoşlanmış ve Tessa'nın onu almasında ısrar etmişti. *Ben sarı giyemem ama senin gibi donuk kahverengi saçlı kızlar için ideal,* demişti.

Fırçanın saçlarının arasında dolaşması çok hoş bir histi; Tessa'ya küçük bir kız olduğu zamanları ve Harriet Teyze'nin saçını fırçalayışını hatırlattı. O kadar gevşemişti ki, Sophie yeniden konuştuğunda az kalsın yerinden sıçrayacaktı.

"Dün gece Bay Herondale'in ilacını almasını sağlamayı başardın mı, küçükhanım?"

"Ah, ben-" Tessa kendini toparlamaya çalıştı ama çok geçti, boynu ve yüzü kızarmıştı. "Önce istemedi," diye tamamladı cümlesini. "Ama onu ikna ettim."

"Anlıyorum." Sophie'nin yüzündeki ifade değişmedi ama fırça darbeleri hızlandı. "Bana düşmediğini biliyorum ama-"

"Sophie, bana ne istiyorsan söyleyebilirsin."

"Sadece... efendi Will." Kelimeler Sophie'nin ağzından hızla döküldü. "O hoşlanacağın türde biri değil Bayan Tessa –öyle biri değil. Ona güvenilmez. O... o, düşündüğün gibi biri değil."

Tessa ellerini kucağında birleştirdi. Her şey gerçekdışı geliyordu. İşler Will konusunda uyarılmasını gerektirecek kadar ileri mi gitmişti? Yine de Will'den bahsedecek birine sahip olmak iyiydi. Açlıktan ölen birine yemek uzatılmasından farksızdı. "Will'le ilgili ne düşündüğümü bilmiyorsun. Bazen iyi biri gibi davranıyor ardından tamamen değişiyor. Rüzgar gibi. Nedenini veya başına neler geldiğini bilmiyorum-"

"Hiçbir şey. Onun başına hiçbir şey gelmedi. Böyle davranmasının nedeni, kendinden başkasını önemsemeyecek kadar bencil olması."

"Jem'i önemsiyor," dedi Tessa alçak sesle.

Fırça darbeleri kesildi, Sophie duraksadı. Söylemek istediği bir şey var gibiydi ama kendini tutuyordu. Sakladığı neydi?

Fırça yeniden hareket etti. "Bu kadarı yeterli değil."

"Beni umursamayacak birine kalbimi vermemem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır!" dedi Sophie. "Bundan kötüsü de var. Seni sevmeyen birini sevebilirsin ama buna değmeliler. Bu sevgiyi hak etmeliler."

Sophie'nin sesindeki tutku Tessa'yı şaşırttı. Kıza bakmak için başını çevirdi. "Sophie, sevdiğin biri mi var? Thomas mı?"

Sophie çok şaşırdı. "Thomas mı? Hayır. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Çünkü bence senden hoşlanıyor," dedi Tessa. "Sana bakışlarını gördüm. Odaya girdiğinde gözleriyle seni takip ediyor. Sandım ki..."

Sophie'nin şaşkın ifadesini görünce cümlesini tamamlayamadı.

"Thomas mı?" dedi Sophie yeniden. "Hayır olamaz. Benimle ilgili herhangi bir şey düşünmediğine eminim."

Tessa itiraz etmedi. Thomas ne hissediyor olursa olsun, Sophie'nin ona aşık olmadığı belliydi. Öyleyse...

"Will?" dedi Tessa. "Yani bir zamanlar Will'e mi aşıktın?" *Öyleyse aralarındaki gerilim açıklanmış olur,* diye düşündü. Will'in kızlara nasıl davrandığını biliyordu.

"Will mi?" Sophie dehşete düşmüştü. O kadar dehşete düşmüştü ki Will'e, Bay Herondale diye hitap etmeyi unutmuştu. "Gerçekten ona aşık olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Şey, düşündüm ki, yani, o çok yakışıklı." Tessa söylediğinin ne kadar anlamsız olduğunu geç farketti.

"İnsanları sevilebilir yapan görünüşlerinden fazlasıdır. Son işverenim," heyecanlandığı için hızlı konuşmaya başlamıştı, "sürekli Afrika'ya ve Hindistan'a safariye gider, kaplan ve benzeri hayvanları avlardı. Bana bir böceğin veya yılanın zehirli olduğunu, çok güzel görünen parlak işaretleri olmasından anlayabileceğimi söylemişti. *Bir hayvan ne kadar güzelse o kadar ölüm-*

cüldür, dedi. Will de öyle. Güzel bir yüz ve o yüzün arkasında saklanan her şey çürümüş."

"Sophie, buna emin değilim-"

"Onda karanlık bir şeyler var," dedi Sophie. "İçinde karanlığı saklıyor. Onu içten içe tüketen bir tür sırrı olduğuna eminim." Gümüş telli fırçayı aynanın kenarına bıraktığında Tessa, kızın elinin titrediğini gördü. "Bu lafımı aklına kazı."

Sophie gittiğinde Tessa, yatağın yanındaki masadan mekanik meleği alıp boynuna taktı. Melek, göğsüne konar konmaz, kendini yeniden güvende hissetti. Camille kılığına girdiğinde meleği çıkarması gerekmişti ve onu özlediğini inkar edemezdi. Varlığı kızı rahatlatıyordu ve budalaca olduğunu bilse de Nate'i ziyaret ettiğinde meleği takacak olursa, oğlanın da kendini daha güvende hissedeceğine inanıyordu.

Yatak odasının kapısını kapatırken bir elini meleğin üzerinde tuttu, koridoru geçip ağabeyinin kapısını tıklattı. Bir yanıt almayınca kapı kolunu tutup ittirdi ve kapıyı açtı. Perdeler açılmıştı, oda aydınlık sayılırdı ve Nate, başını yastıklara gömmüş uyuyordu. Bir kolu alnına yaslanmıştı ve yanakları terden ışıldıyordu.

Yalnız değildi. Yatağın yanındaki koltukta, kucağında bir kitapla Jessamine oturuyordu. Tessa'nın şaşkın bakışlarına soğuk bir ifadeyle karşılık verdi.

"Ben-" diye söze başlayan Tessa kendini hemen toparladı. "Burada ne işin var?"

"Ağabeyine bir şeyler okuyabileceğimi düşündüm," dedi Jessamine. "Herkes bütün gün uyudu ve ağabeyini ihmal etti. Sadece Sophie arada bir uğrayıp onu kontrol ediyordu, doğru düzgün bir sohbet için Sophie'ye güvenemezsin."

"Nate baygın, Jessamine; kimseyle sohbet etmek istemiyor."

"Emin olamazsın," dedi Jessamine. "İnsanların bilinçleri kapalıyken hatta öldüklerinde bile, kendilerine söylenenleri duyduklarını söylerler."

"Ağabeyim ölmedi."

"Kesinlikle." Jessamine hafif bir özlemle genç adamı süzdü. "Ölmek için fazlasıyla yakışıklı. Ağabeyin evli mi Tessa? New York'ta onu bekleyen bir kız var mı?"

"Nate'i mi?" Tessa şaşkın şaşkın ağabeyine baktı. Her zaman Nate'le ilgilenen kızlar olmuştu ama oğlanın onlara ilgisi, ancak kelebeklerin ömrü kadar sürerdi. Asla dikkatini uzun süre aynı kızın üzerinde tutamazdı. "Jessamine, ağabeyimin bilinci yerinde değil. Şimdi bunları konuşmanın-"

"Ağabeyin iyileşecek," diye açıkladı Jessamine. "Ve iyileştiğinde ona bakanın ben olduğumu bilecek. Erkekler her zaman onları iyileştiren kadınlara aşık olur. *Acı ve çile üzerime yüklendiğinde / beni kurtaracak bir melek gerek!*" diye bir şiirden dizelerle cümlesini tamamladı. Yüzünde halinden memnun, ukala bir gülümseme vardı. Ama Tessa'nın dehşete düşmüş bakışlarını görünce suratı asıldı. "Sorun ne? Değerli ağabeyine uygun olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Onun hiç parası yok Jessie."

"Bende ikimize yetecek kadar para var. Sana söylemiştim, tek ihtiyacım olan şey, beni bu korkunç yerden götürecek biri."

"Yanlış hatırlamıyorsam benden, seninle birlikte gitmemi istemiştin."

"Bu yüzden mi kızdın?" diye sordu Jessamine. "Doğru söylüyorum Tessa, akraba olduğumuzda yine yakın arkadaş olabiliriz ama böyle şeyler için bir erkek her zaman bir kadından daha iyi bir seçenektir. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Tessa verecek bir yanıt bulamadı.

Jessamine omuz silkti. "Bu arada, Charlotte seninle konuşmak istiyor. Yanılmıyorsam salonda. Sana Nathaniel konusunda endişelenecek bir şey olmadığını söylememi istedi. Ateşini kontrol edip alnını soğuk bezlerle siliyorum."

Tessa duyduklarına inanamıyordu ama Jessamine'in Nathaniel'ın yanı başındaki yerini bırakmaya niyetli olmadığı belliydi. Kavga edecek durumda olmadığından, kızgınlıkla iç çekip odadan çıktı.

Salona ulaştığında kapının aralık olduğunu gördü. Diğer taraftan gelen sesleri duyabiliyordu. Bir an duraksayıp kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama kendi adını duyunca donup kaldı.

"Burası Londra hastanesi değil. Tessa'nın ağabeyi burada olmamalı!" Will'in sesiydi, neredeyse bağırıyordu. "O, Aşağıdünyalılar'dan biri değil, altından kalkamayacağı işlere bulaşmış aptal bir sıradan-"

"Sıradanların doktorları onu iyileştiremez," diye yanıt verdi Charlotte. "Mantıklı ol Will."

"Aşağıdünya'dan zaten haberi var." Ses Jem'indi; sakin ve mantıklıydı. "Aslında bilmediğimiz ama oldukça önem taşıyan bilgilere sahip olabilir. Mortmain, Nathaniel'ın, De Quincey için çalıştığını iddia etti. Öyleyse De Quincey'nin planlarından, otomatlardan, bütün bu Magister meselesinden haberdar olması mümkün. Ne de olsa De Quincey, onu öldürecekti. Belki de bilmemesi gereken bir şeyler öğrenmiştir."

Uzun bir sessizlik oldu. "O zaman yeniden Sessiz Kardeşler'i çağırabiliriz," dedi Will. "Zihnini kontrol edip ne bulacaklarına bakabilirler. Uyanmasını beklememize gerek yok."

"Sıradanlar söz konusu olduğunda, bu tür işlemlerin tehlikeli olduğunu biliyorsun," diye itiraz etti Charlotte. "Enok Kardeş, Bay Gray'in ateşi çıktığı için halüsinasyon gördüğünü söyledi. Oğlanın zihninde gerçek ve hayalin birbirine girmiş olması mümkün. Kalıcı hasar vermeden zihnine bakılamaz."

"Kafasının zaten çok sağlam olduğunu sanmıyorum." Tessa, Will'in ses tonundaki iğrenmeyi duyunca, midesi öfkeyle kasıldı.

"Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun." Jem'in sesi, Tessa'nın hiç duymadığı kadar soğuktu. "Neden böyle davrandığını bilmiyorum Will ama bu tavırların sana puan kazandırdığı söylenemez."

"Ben nedenini biliyorum," dedi Charlotte.

"Öyle mi?" Will'in ses tonu alaycıydı.

"Dün geceki olaylar yüzünden benim kadar üzgünsün. Sadece iki ölü verdiğimiz doğru ama De Quincey'nin kaçması hiç iyi olmadı. Benim planımdı. Enklave'yi zorladım ve şimdi yanlış giden her şey için beni suçlayacaklar. De Quincey'nin nerede olduğunu bilmediğimiz için Camille saklanmak zorunda ve adamın onun başına kan ödülü koyduğuna eminim. Magnus Bane ise, Camille kaçtığı için bize öfkeli. Yani en iyi muhbirimizi ve müttefikimiz olan en güçlü iblis efendisini kaybettik."

"Ama De Quincey'nin, Tessa'nın ağabeyini ve başka sıradanları öldürmesini engelledik," dedi Jem. "Bunun bir anlamı olmalı. Benedict Lightwood başlangıçta Quincey'nin ihanetine inanmak istememişti oysa şimdi seçme şansı yok. Senin haklı olduğunu biliyor."

"Bu," dedi Charlotte, "onu daha da öfkelendirmekten başka bir işe yaramayacak."

"Belki de," dedi Will. "Planımın başarısını Henry'nin saçma sapan icatlarından birine bağlamasaydın şimdi bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ne kadar evirip çevirirsen çevir, dün gece her şeyin yanlış gitmesinin nedeni, fosforun çalışmamasıydı. Henry'nin icat ettiği hiçbir şey düzgün çalışmıyor. Eğer kocanın işe yaramaz bir budala olduğunu kabullenirsen hepimiz rahat edeceğiz."

"Will." Jem'in sesi öfkeden buz gibiydi.

"Hayır. James, yapma." Charlotte'un sesi titriyordu, hafif bir gürültü duyuldu. Sanki genç kadın aniden koltuğa yığılmıştı. "Will," dedi. "Henry iyi yürekli, nazik biri ve seni seviyor."

"Aşırı duygusal davranıyorsun Charlotte." Will'in sesi acı vericiydi.

"Seni küçük bir çocuk olduğun zamanlardan beri tanıyor. Seni kardeşiymişsin gibi seviyor. Ben de seni seviyorum. Şimdiye kadar seni sevmekten başka bir şey yapmadım Will-"

"Evet," dedi Will, "keşke sevmeseydin."

Charlotte hafifçe inledi. "Böyle demek istemediğini biliyorum."

"Kesinlikle böyle demek istedim," dedi Will. "Özellikle de Nathaniel Gray'in zihnini şimdi taramak konusunda ısrarlıyım. Eğer bunu yapamayacak kadar duygusalsan-"

Tam Charlotte bir şey söyleyecekken, Tessa içeri daldı. Bu kadarı çok fazlaydı. Oda şömineden gelen ateşle aydınlanıyor, her tarafa gri gölgeler düşüyordu. Charlotte büyük masanın arkasındaydı, Jem yanındaki koltuğa, Will ise şöminenin önündeki koltuğa yerleşmişti. Will'in yüzü öfkeden kırmızıydı, gözleri ışıldıyordu. Gözleri Tessa'nın üzerine kayınca, kısa bir şaşkınlık anı yaşandı. Tessa'nın, Will'in olanları her nasılsa unutmuş olabileceğiyle ilgili bütün umutları ortadan kayboldu. Oğlan kızı gördüğü anda daha da kızardı, gözlerinin mavisi laciverde döndü ve kıza bakmaya dayanamıyormuş gibi, bakışlarını kaçırdı.

"Demek bizi dinliyordun," dedi. "Değerli ağabeyinle ilgili sözlerim yüzünden beni azarlamaya mı geldin?"

"En azından ben seni azarlayabilecek durumdayım. Oysa eğer senin istediğini yaparsak, Nathaniel'ın asla böyle bir şansı olmayacak." Tessa, Charlotte'a döndü. "Enok Kardeş'in, Nate'in zihnine bakmasına izin vermeyeceğim. Zaten hasta. Böyle bir şey onu öldürür."

Charlotte başını iki yana salladı. Çok yorgun görünüyordu, yüzü griydi ve gözkapakları sarkmıştı. Tessa, genç kadının uyuyup uyumadığını merak etti. "Sorgulamadan önce iyileşmesine izin vereceğimize emin olabilirsin."

"Ya haftalarca hasta kalırsa? Veya aylarca?" dedi Will. "O kadar zamanımız olmayabilir."

"Neden? Ağabeyimin hayatını riske atmanızı gerektirecek kadar acil ne var?" diye çıkıştı Tessa öfkeyle.

Will'in gözleri mavi cam parçaları gibiydi. "Tek umrunda olan, ağabeyini bulmaktı. Şimdi onu buldun. Aferin sana. Ama bizim amacımız bu değildi. Buna kafan basmıyor mu? Genelde tek bir serseri sıradanın hayatı için bu kadar ileri gitmeyiz."

"Will'in söylemeye çalıştığı," diye araya girdi Jem, "her ne kadar bunu medeni bir şekilde söylemeyi başaramamış olsa da," bir an susup iç çekti, "öğrenmemiz gereken şeyler var. De Quincey ağabeyine bir zamanlar güveniyordu. Şimdi De Quincey kayıp ve nerede saklandığını bilmiyoruz. Ofisinde bulduğumuz belgeler, yakın zamanda Aşağıdünyalılar ve Gölgeavcı-

ları arasında bir savaş çıkacağına inandığını gösteriyor. İçine, üzerinde çalıştığı mekanik yaratıkların da karışacağı bir savaş. Nerede olduğunu ve ağabeyinin anlatacağı diğer şeyleri öğrenmeyi neden istediğimizi anlamalısın..."

"Siz bunları öğrenmek istiyor olabilirsiniz," dedi Tessa, "ama bu benim savaşım değil. Ben Gölgeavcısı değilim."

"Doğru," dedi Will. "Bunu unuttuğumuzu sanma."

"Sessiz ol Will." Charlotte'un ses tonu her zamankinden otoriterdi. Kahverengi gözlerini Tessa'ya çevirdi. "Sana güveniyoruz Tessa, sen de bize güvenmelisin."

"Hayır," dedi Tessa. "Hayır güvenmiyorum." Will'in bakışlarını üzerinde hissedince içi, hazırlıksız yakalandığı bir öfkeyle doldu. Nasıl olur da Will ona soğuk davranmaya, o a kızgın olmaya cüret ederdi? Tessa bunu hak edecek ne y pmıştı? Oğlanın onu öpmesine izin vermişti. Hepsi bu. Her nasılsa, bu hareket o gece yaptığı her şeyi silmiş gibiydi. Sanki artık Will'i öptüğü için o gece ne kadar cesur davrandığının bir önemi yoktu. "Sizler de Kara Kardeşler'in yaptığı gibi beni kullanmak istiyorsunuz. Karşınıza ilk fırsat çıktığında, Leydi Belcourt geldiğinde ve yeteneğime ihtiyaç duyduğunuzda benden onu kullanmamı istediniz. Ne kadar tehlikeli olduğunu umursamadınız! Dünyanıza karşı sorumluluklarım varmış gibi davranıyorsunuz ama bu dünya sizin dünyanız ve onunla ilgilenmek sizin işiniz. Berbat bir iş çıkarmanız benim hatam değil!"

Tessa, Charlotte'un bembeyaz olduğunu gördü. İçinde bir şeyler kırılıyormuş gibi hissetti. Charlotte'u incitmek istememişti. Yine de devam etti çünkü kendine engel olamıyordu. "Aşağıdünyalılar'la ilgili sözleriniz ve onlardan nefret etmediğiniz masalları, hepsi anlamsız. Boş laflar. Hiçbirine inanmıyorsunuz. Sıradanlara gelince, bu kadar küçümsemeseniz belki de onları korumakta daha iyi bir iş çıkarırdınız." Will'e baktı, oğlanın gözleri ışıldıyordu. Görünüşü –Tessa, Will'in nasıl göründüğünü doğru tasvir edebileceğine emin değildi. *Korkuyor*, diye düşündü ama kızdan korkmuyordu. Karşı karşıya olduğu, bundan çok daha derin bir korkuydu.

"Tessa," diye itiraz etti Charlotte ama Tessa kapıya yönelmişti. Odadan çıkmadan önce son bir kez dönüp üçlüye baktı.

"Ağabeyimden uzak durun," diye bağırdı, "ve peşimden gelmeyin."

Öfkenin, ona teslim olduğunuzda tatmin edici bir yanı vardır. Zihni tamamen boşalana kadar kör bir öfkeyle bağırıp çağırmak Tessa'ya iyi gelmişti.

Elbette, sonrası bu kadar hoş değildi. Herkese onlardan nefret ettiğinizi ve peşinizden gelmemelerini söyledikten sonra nereye gidebilirdiniz? Odasına dönecek olursa, öfke krizi geçirdiğini kabullenmiş olurdu. Nate'in yanına gidip bu ruh haliyle onu da etkilemek istemiyordu. Ortalıkta dolanırsa Sophie veya Agatha'yla karşılaşabilirdi.

Sonunda Enstitü'nün alt katlarına ulaşan merdivenlere varıp aşağı indi. Cadı ışığıyla aydınlatılmış koridorlardan geçip dışarı çıkınca kiliseye ulaştı. Basamaklara çöküp kollarını dizlerinin etrafına dolayıp soğuktan titreyerek ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Gündüz yağmur yağmış olmalıydı çünkü basamaklar ıslaktı. Avludaki siyah taş, ayna gibi parıldıyordu. Ay yükselmişti, dev demir kapılar bulutların arasında belirip kaybolan ayışığında siyah bir parıltı saçıyordu. *Biz toz ve gölgeyiz.*

"Ne düşündüğünü biliyorum." Tessa'nın arkasındaki kapıdan gelen ses o kadar yumuşaktı ki, dallardaki yaprakları hışırdatan rüzgarın sesine rahatlıkla karışabilirdi.

Tessa dönüp bakınca Jem'in eşikte durduğunu gördü. Arkasından gelen cadı ışığı, beyaz saçlarının metalik bir ışıltıya bürünmesine neden olmuştu. Işık arkadan vurduğu için yüzü görülmüyordu. Sağ elindeki bastonun ucundaki ejderhanın gözleri parladı.

"Bildiğini sanmıyorum."

"*Yazlar bu kadar nemli ve tatsızsa kışlar kim bilir nasıldır?* diye düşünüyorsun. Şaşıracaksın ama kış ve yaz arasında fazla bir fark yok."

Kapıdan uzaklaşıp Tessa'nın yanına oturdu ama aralarına mesafe koymaya özen gösterdi. "Asıl hoş olan bahar."

"Gerçekten mi?" dedi Tessa ilgisizce.

"Hayır. Aslında o da sisli ve nemli." Yan gözle kıza baktı. "Peşinden gelmememizi söylerken, Will'i kastettiğini umuyorum."

"Öyle." Tessa genç adama bakmak için döndü. "Öyle bağırmamalıydım."

"Hayır, söylediklerinde haklıydın," dedi Jem. "Biz Gölgeavcıları o kadar uzun zamandır yaptığımız işi yapıyoruz ki ve o kadar içimize kapalıyız ki, başka birinin bakış açısıyla durumun nasıl olabileceğini genelde unutuyoruz. Çoğunlukla olayları Nefilim için iyi ve Nefilim için kötü olarak ikiye ayırıyoruz. Bazen onların dünya için iyi mi yoksa kötü mü olduğunu sormayı unuttuğumuzu düşünüyorum."

"Charlotte'u incitmek istememiştim."

"Charlotte Enstitü'yle ilgili konularda aşırı hassas. Bir kadın olarak sesini duyurmak için savaşması gerekiyor ve o zaman bile kararlarını sorguluyorlar. Enklave toplantısında Benedict Lightwood'un söylediklerini duydun. Charlotte'un hata yapma şansı yok."

"Hiçbirimizin hata yapma şansı var mı? Hiçbirinizin hata yapma şansı var mı? Sizler için her şey ölüm kalım meselesi." Tessa sisli havada derin bir nefes aldı. Havada şehrin metalik tadı vardı. "Bazen tüm bunlara katlanamayacakmışım gibi geliyor. Keşke ne olduğumu hiç öğrenmeseydim. Keşke Nate evde kalsaydı ve tüm bunlar yaşanmasaydı!"

"Bazen," dedi Jem, "hayatımız o kadar hızlı değişir ki, zihnimiz ve kalbimiz buna uyum sağlayamaz. Böyle zamanlarda, hayatımız değiştiğinde biz hala geçmişin özlemini duyuyorsak işte o zaman acı çekeriz. Deneyimlerime dayanarak sana şu

kadarını söyleyebilirim, insan alışıyor. Yeni hayatını yaşamasını öğreniyor ve bir süre sonra geçmişte her şeyin nasıl olduğunu unutuyorsun."

"İblis efendisi veya her neysem o olmaya alışacağımı mı söylüyorsun?"

"Sen her zaman neysen oydun. Yeni olan şey, ne olduğun değil. Alışman gereken, bunu biliyor olmak."

Tessa derin bir soluk alıp yavaş yavaş verdi. "Üst katta söylediklerimde ciddi değildim," dedi. "Bence Nefilim o kadar da kötü değil."

"Böyle demek istemediğini biliyorum çünkü söylediğin gibi düşünüyor olsaydın burada olmazdın. Ağabeyinin yanında durmuş, onu kötü emellerimize karşı koruyor olurdun."

"Will de söylediklerinde ciddi değildi, değil mi?" dedi Tessa. "Nate'i incitmezdi."

"Hımmm." Jem kapıya baktı, gri gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. "Haklısın ama bunu bilmene şaşırdım. Ben bunu biliyorum ama Will'i yıllardır tanıdığım için. Ne zaman gerçekten söylediği şeyleri kastettiğini, ne zaman boş konuştuğunu anlamasını öğrenmek kolay değil."

"Ona asla öfkelenmiyor musun?"

Jem yüksek sesle kahkaha attı. "Pek öyle denemez. Bazen onu boğmak istiyorum."

"Kendine nasıl hakim oluyorsun?"

"Londra'daki favori mekanıma gidiyorum," dedi Jem. "Durup suya bakıyorum ve hayatın akıcılığını düşünüyorum. Nehir nasıl akıp gidiyorsa, hayatımızdaki üzüntüler de geçip gidiyor."

Tessa şaşkın şaşkın oğlana baktı. "Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Hayır. Ama bir süre, uyurken onu öldürebileceğim konusunda planlar yapınca kendimi daha iyi hissediyorum."

Tessa kıkırdadı. "Favori yerim dediğin yer nerede?"

Jem bir an için yanıt verip vermemeyi düşündü. Ardından ayağa kalktı ve bastonu tutmayan elini kıza uzattı. "Haydi gel. Sana göstereyim."

"Uzak mı?"

"Kesinlikle hayır." Jem gülümsedi. Tessa oğlanın çok hoş bir gülümsemesi olduğunu düşündü, üstelik bulaşıcıydı. O da gülümsemekten kendini alamadı. Sanki yüzyıllardır ilk kez gülümsüyordu.

Tessa kendini zorlayıp ayağa kalktı. Jem'in eli sıcak ve güçlüydü, güven vericiydi. Geri dönüp Enstitü'ye baktı, bir an duraksadı ama sonra Jem'in onu demir kapılardan çıkarıp şehrin gölgelerinin arasına sürüklemesine izin verdi.

14

Blackfriars Köprüsü

Kuleden şehre uzanan yirmi köprü
Nehrin bildiklerini öğrenmek istedi
Çünkü köprüler genç ve Thames yaşlıydı
Ve nehir onlara şu hikayeyi anlattı.
- Rudyard Kipling

Enstitü'nün demir kapılarından çıkan Tessa, kendini şatosunu terkeden uyuyan güzel gibi hissetti. Enstitü meydanın ortasındaydı ve dört yöne uzanan yollar, evlerin arasına girdiğinde labirentimsi bir havaya bürünüyordu. Zarif bir şekilde kızı dirseğinden tutan Jem, Tessa'yı dar bir pasajdan geçirdi. Tepelerinde gökyüzü, çelik rengine dönmüştü. Zemin sabahki yağmurlardan ötürü hala nemliydi.

Yürüdükleri sırada Jem konuşmayı sürdürdü, önemli şeyler söylemiyor ama kızı yatıştırdığını bildiği için sohbet etmeye devam ediyordu. Londra'ya ilk geldiğinde şehirle ilgili neler düşündüğünü anlattı. Her tarafın gri tonlarında olduğunu düşünmüştü, insanlar bile griydi! Bir yere hiç durmadan bu kadar yağmur yağması inanılmazdı. Şehrin nemi yerden yükselip oğlanın kemiklerine işliyordu. Öyle ki, er ya da geç etrafını yosunlar kaplayacağını düşünmüştü. "Ama alışıyorsun," dedi dar pasajdan Fleet Sokağı'na çıktıklarında. "Bazen kendini sıkılmayı bekleyen ıslak bir kumaş gibi hissetsen de alışıyorsun."

Gündüz şehrin ne kadar karışık olduğunu hatırlayan Tessa, akşamları çok daha sakin olduğunu görünce rahatladı. Sokakları dolduran kalabalıklar gitmiş, yerlerini gölgelerin arasında kalmayı tercih eden tek tük insanlar almıştı. Yolda hala arabalar ve atlılar vardı ama hiçbiri Tessa ve Jem'e dikkat etmiyordu. *Üzerimizde gözboyama büyüsü mü var,* diye düşündü Tessa ama sormadı. Jem'in konuşmasını dinlemekten zevk alıyordu. Şehrin en eski kısmında olduklarını söyledi oğlan. Londra burada doğmuştu. Sokağın iki tarafındaki dükkanlar kapalıydı, kepenkler indirilmişti ama her taraf reklamlarla doluydu. Pears sabunlarından saç toniği afişlerine ve insanları ruhani toplantılara katılmaya çağıran duyurulara kadar, ne ararsanız vardı. Yürüdükleri sırada Tessa binaların arasından Enstitü'nün kulelerini gördü. Diğer insanların onları görüp göremediğini merak etti. Yeşil tenli ve tüylü papağan kadını anımsadı. Ensti-

tü gerçekten herkesin gözü önünde mi gizliydi? Sonunda merak dayanılmaz bir hal alınca Jem'e bu soruyu sordu.

"Sana bir şey göstereyim," dedi Jem. "Burada dur." Tessa'yı dirseğinden tutup sokağın diğer tarafına bakacak şekilde çevirdi. İleriyi işaret etti. "Orada ne görüyorsun?"

Kız gözlerini kısarak sokağın diğer tarafına baktı; Fleet Sokağı'yla Chancery Yolu'nun kesişme noktasının yakınlarındaydılar. Durdukları yerin hiçbir özelliği yokmuş gibi görünüyordu. "Karşımızda bir banka var. Başka ne görmem gerekiyor?"

"Şimdi zihninin dağılmasına izin ver," dedi Jem aynı yumuşak sesle. "Başka bir şeye bak, hani bazen onları korkutmamak için kedilere doğrudan bakmazsın ya, öyle işte. Gözucuyla bankaya bak. Tamam, şimdi yeniden doğrudan bankaya bak, hızlı olmalısın!"

Tessa kendisine söylenenleri yapınca, gözlerine inanamadı. Banka gitmişti. Karşısında baklava şeklinde pencereleri olan bir han vardı. Pencerelerden süzülen ışık kızılımsıydı ve açık kapıdan kaldırıma dökülen ışıkla aynı renkteydi. Pencerelerin arkasında karanlık gölgeler hareket ediyordu. İnsan gölgesine benzemiyorlardı, fazla uzun ve inceydiler, insan olamayacak kadar fazla organları vardı. İçerden gelen kahkahalar, baştan çıkarıcı müzik sesini bastırdı. Kapının üzerindeki tabelada boynuzlu bir iblisin burnuna dokunmaya çalışan bir insan resmi vardı. Altında büyük harflerle şu sözler yazıyordu: ŞEYTAN HANI.

Will önceki gece buradaydı. Tessa, Jem'e baktı. Oğlan elini kızın kolundan ayırmaksızın hana bakıyordu, solukları yavaş ve sakindi. Hanın kırmızı ışıkları sudaki günbatımı gibi, oğlanın gümüş rengi gözlerinde yansıyordu. "Favori yerin burası mı?" diye sordu kız.

Oğlanın yüzündeki yoğun ifade kayboldu. Jem kıza bakıp bir kahkaha attı. "Ah hayır," dedi. "Ama burayı görmeni istedim."

O sırada ön kapıdan biri çıktı, siyah paltolu, zarif siyah şapkalı bir adam. Sokağa bakan Tessa, adamın tenının mürekkep mavisi, saçının ve sakalının ise buz beyazı olduğunu gördü. Tessa'nın bakışları altında doğuya doğru ilerledi. Genç kız başkalarının adama meraklı bakışlar fırlatıp fırlatmayacağını merak etti ama yoldan geçen biri, görünmez bir hayalete ne kadar dikkat edersc, adama da o kadar dikkat etti. Aslında Şeytan Hanı'nın önünden geçen sıradanlar, mekanı hiç farketmiyormuş gibiydi. Hatta leylek gibi uzun figürler garip sesler çıkararak dışarı çıktıklarında ve boş bir arabayı sürükleyen yorgun görünüşlü bir insana çarpacak gibi olduklarında bile kimse aldırmadı. Adam bir an duraksayıp etrafa bakındı, neler olduğunu çözmeye çalışıp ardından omuz silkerek yoluna devam etti.

"Bir zamanlar orada sıradan bir han vardı," dedi Jem. "Aşağıdünyalılar oraya gitmeye başlayınca Nefilim, gölgeler dünyasının, sıradan dünyayla karışmasından endişelendi. Gözboyama büyüsü yardımıyla sıradanları oradan uzak tutmaya karar verdi-

ler. Şeytan Hanı artık neredeyse sadece Aşağıdünyalılar'a ait." Jem aya bakıp kaşlarını çattı. "Geç oluyor, gitsek iyi olacak."

Şeytan Hanı'na son bir kez bakan Tessa, yürürken konuşmayı sürdüren Jem'in peşinden gitti. Jem kıza bir zamanlar tapınak şovalyelerine ait olan tapınak kilisesini gösterdi. "Şövalyeler Nefilim'in dostuydu. Sıradanlardan olmalarına karşın, gölgeler dünyasını da tanıyorlardı. Elbette," diye ekledi Blackfriars Köprüsü'ne vardıklarında, "pek çokları Sessiz Kardeşler'in aslında köprüye adını veren Kara Keşişler olduğunu düşünür. Gerçi bugüne kadar ispatlayan olmadı. İşte burası," diye ekledi ön tarafı işaret ederek. "Londra'daki favori yerim."

Köprüye bakan Tessa, Jem'in burayı neden çok sevdiğini merak etti. Thames'in bir kıyısından diğerine uzanan çok kemerli, granit bir köprüydü. Koyu kırmızı ve altın rengine boyanmış parapetler, ayışığında ışıldıyordu. Doğusundaki demiryolu köprüsü olmasa, hoş bir manzara olabilirdi. Demiryolu köprüsü şimdi sessizdi ama demir raylar çirkin bir manzara oluşturuyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Jem yeniden. "Demiryolu köprüsünün çok çirkin olduğunu düşünüyorsun ama onun sayesinde, insanlar ender olarak buraya geliyor. Yalnız olmanın tadını çıkarıp rahat rahat nehrin sularını izleyebiliyorum."

Köprünün ortasına yürüdüklerinde Tessa, granit parapete yaslanıp aşağı baktı. Ayışığında Thames Nehri kapkaray-

dı. Londra iki tarafta da göz alabildiğine uzanıyordu. St. Paul Katedrali'nin kubbesi beyaz bir hayalet gibiydi ve geri kalan her şey, bir sis perdesinin altına gömülmüştü.

Tessa nehre baktı. Sudan tuz ve pislik kokusu sise karışıyordu. Yine de Londra'nın nehrinin güçlü bir havası vardı. Kızın aklına eski bir şiir geldi. "Sevgili Thames, şarkımı bitirene kadar ak," dedi alçak sesle. Normalde başkalarının önünde şiirlerden alıntı yapmazdı ama Jem'deki bir şeyler, kızın kendisini rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Bu dizeyi daha önce duymuştum," dedi oğlan. "Will söylemişti. Kimin?"

"Spencer." Tessa kaşlarını çattı. "Will'in tüm o şiirleri bilmesi oldukça garip, o kadar kaba ki..."

"Will hiç durmadan okur ve mükemmel bir hafızası vardır," dedi Jem. "Hatırlamadığı çok az şey var." Oğlanın sesindeki bir şeyler bu sözün altında başka detayların gizli olduğunu ele veriyordu.

"Will'den hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi Tessa.

"Onu kardeşim gibi seviyorum," dedi Jem.

"Başkalarına ne kadar kaba davranırsa davransın, onun da seni sevdiği anlaşılıyor. Sana karşı nazik. Böyle davranmasını sağlayacak ne yaptın?"

Jem bakışlarını kıza çevirdi ama onu görmüyor gibiydi. Parmaklarını bastonunun sapına vurdu. Bu dalgınlığı fırsat bilen Tessa, oğlanı incelemeye başladı. Ayışığında garip bir güzelli-

ği vardı. Tamamen gümüş rengi gibiydi, Will'inki gibi güçlü renklere sahip değildi.

"Bilmiyorum," dedi Jem sonunda. "Eskiden ikimiz de ailemizi kaybettiğimiz için böyle olduğunu düşünürdüm-"

"Ben de yetimim," diye hatırlattı Tessa. "Jessamine de öyle ama Will bizden hoşlanmıyor."

"Evet, hoşlanmıyor." Jem'in gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama sanki söylemediği bir şeyler vardı.

"Onu anlamıyorum," dedi Tessa. "Bir an çok nazik, bir sonrakinde çok kaba olabiliyor. İyi biri mi yoksa zalim mi, sevgi mi yoksa nefret mi dolu karar veremiyorum-"

"Bu kararı vermen gerçekten gerekiyor mu?" dedi Jem.

"Önceki gece," diye devam etti kız, "odanda olduğumuz gün, Will geldiği sırada, bütün gece içki içtiğini söyledi ama sen fenalaştığında birdenbire ayıldı. Ağabeyimi sarhoş gördüğüm zamanlar olmuştu. Alkolün birdenbire kaybolmadığını bilirim. Teyzem, Nate'in kafasından aşağı bir kova su boşaltırdı ama gerçekten sarhoş olduğu zamanlarda hiçbir işe yaramazdı. Üstelik o gece Will alkol kokmuyordu. Neden sarhoş değilken sarhoş olduğu yalanını söyledi?"

Jem'in bir açıklaması yoktu. "İşte sana Will Herondale. Ben de bazen benzer şeyleri merak ediyorum. Kim onun iddia ettiği kadar içki içip ayakta kalmayı başarabilir, üstelik onun dövüştüğü kadar iyi dövüşebilir? Bir gece onu takip ettim."

"Onu takip mi ettin?"

Jem sırıttı. "Evet. Bir görevi olduğu bahanesiyle evden çıkmıştı, ben de peşinden gittim. Eğer neyle karşılaşacağımı bilseydim, daha sağlam ayakkabılar giyerdim. Bütün gece şehirde dolaştı, St. Paul'den Whitechapel'a yürüdü. Nehir kenarına inip rıhtımları gezdi. Durup kimseyle konuşmadı. Bir hayaleti takip etmek gibiydi. Ertesi sabah bir sürü yalan macera anlattı ve ben de hiçbir zaman gerçeği söylemedim. Bana yalan söylemek istiyorsa geçerli bir nedeni olmalı."

"Sana yalan söylediği halde ona güveniyor musun?"

"Evet," dedi Jem. "Ona güveniyorum."

"Ama-"

"O her zaman yalan söyler. Kötü görünmesine yol açacak hikayeler uydurur."

"Sana ailesinin başına gelenleri anlattı mı? Doğru veya değil?"

"Tam sayılmaz. Bölük pörçük şeyler," dedi Jem uzun bir duraksamanın ardından. "Babasının Will doğmadan önce Nefilim'den ayrıldığını biliyorum. Sıradan bir kıza aşık olmuş ve konsey kızı Gölgeavcısı'na dönüştürmeyi reddedince, Klave'den ayrılıp kızla beraber Galler'e taşınmış. Orada kimsenin onlara karışmayacağını düşünmüş. Klave öfkeden küplere binmiş."

"Will'in annesi bir sıradan mı? Yani o sadece yarı Gölgeavcısı mı?"

"Nefilim kanı ağır basıyor," dedi Jem. "Bu yüzden Klave'den ayrılanlar için üç kural vardır. Bir, tanıdığın bütün Gölgeavcıları'yla bütün temasını koparman gerekir, kendi ailen-

le bile. Seninle konuşamazlar ve sen de onlarla konuşamazsın. İki, nasıl bir tehlike içinde olursan ol, yardım için Klave'ye başvuramazsın ve üç..."

"Üçüncüsü nedir?"

"Klave'den ayrılsan bile," dedi Jem, "çocukların üzerinde hak iddia edebilirler."

Tessa'nın üzerinde bir ürperti dolaştı. Jem, Will'i görebilecekmiş gibi nehre bakıyordu. "Altı yılda bir," dedi, "çocuk on sekiz yaşına basana kadar Klave'nin temsilcilerinden biri evine gelip çocuğa ailesinden ayrılıp Nefilim'e katılmak isteyip istemediğini sorar."

"Kimsenin böyle bir şey isteyeceğini sanmıyorum," dedi Tessa. "Katılırsan bir daha ailenle konuşamazsın, yanılıyor r uyum?"

Jem başını salladı.

"Will bunu kabul mü etti? Yine de Gölgeavcılarına mı katıldı?"

"Reddetti. İki kere reddetti. Derken, bir gün -Will on iki yaşında falanmış- Enstitü'nün kapısı çalınmış ve Charlotte kapıyı açmış. O zaman Charlotte, sanırım on sekiz yaşındaymış. Will basamaklarda duruyormuş. Bana, her tarafının toz toprak içinde olduğunu ve çalıların arasında uyumuş gibi göründüğünü söylemişti. *Ben bir Gölgeavcısı'yım. Sizden biriyim. Beni içeri almalısın. Gidecek yerim yok*, demiş."

"Will gerçekten de gidecek yerim yok mu demiş?"

Jem tereddüt etti. "Tüm bunları Charlotte'dan duyduğumu anlamalısın. Will tüm bunlardan bahsetmez ama Charlotte'un söylediği bu."

"Anlamıyorum. Annesi ve babası –ölmüş olmalılar, yoksa çocuklarını aramaya gelmezler miydi?"

"Gelmişler," dedi Jem alçak sesle. "Will geldikten birkaç hafta sonra Charlotte'un anlattığı kadarıyla ailesi peşinden gelmiş. Enstitü'nün ön kapısını yumruklayıp oğullarına seslenmişler. Charlotte, Will'in odasına gidip onlarla görüşmek isteyip istemediğini sormuş. Will yatağın altına girip elleriyle kulaklarını kapatmış. Charlotte ne yaparsa yapsın dışarı çıkmayıp ailesini görmeyi reddetmiş. Sanırım Charlotte aşağı inip onları yollamış olmalı veya kendileri gitmişlerdir. Emin değilim-"

"Onları yollamak mı? Ama çocukları Enstitü'deydi. Onunla olmaya hakları-"

"Hiçbir hakları yoktu." Jem'in ses tonu nazikti ama içinde mesafeli bir tını vardı. "Will, Gölgeavcıları'na katılmayı seçti. Bu seçimi yaptığı andan itibaren ailesinin onun üzerinde hiçbir söz hakkı kalmadı. Onları geri yollamak, Klave'nin hakkı ve sorumluluğuydu."

"Will'e nedenini sormadın mı?"

"Bana anlatmak isterse anlatır," dedi Jem. "Bana neden diğerlerinden daha iyi davrandığını sordum. Sanırım ona hiçbir zaman neden diye sormadığım içinmiş." Hafif küçümseyerek kıza gülümsedi. Soğuk rüzgar yanaklarına vuruyordu ve

gözleri parlaktı. Jim'in ve Tessa'nın elleri birbirine çok yakın duruyordu. Tessa bir an Jem'in uzanıp elini tutacağını zannetti ama oğlanın bakışları kızın ötesine kaydı. Kaşlarını çattı. "Yürüyüşe çıkmak için sence de biraz geç değil mi?"

Oğlanın baktığı yöne bakan kız, bir kadının ve adamın onlara doğru gelen gölgelerini farketti. Adam işçi şapkası ve koyu renk yün palto giymişti. Kadının eli adamın kolundaydı, başını adama doğru eğmişti. "Onlar da bizim için aynı şeyi düşünüyor olmalı," dedi Tessa. Jem'in gözlerine baktı. "Ya sen? Enstitü'ye gidecek başka yerin olmadığı için mi geldin? Neden Şangay'da kalmadın?"

"Oradaki Enstitü'yü annemler idare ediyordu," dedi Jem. "Bir iblis tarafından öldürüldüler. Yaratığın adı Yanluo'ydu." Konuşurken sesi hala sakindi. "Onlar öldükten sonra herkes iblisin veya yardımcılarının peşimden gelmesi ihtimaline karşı, benim için en güvenlisinin ülkeden ayrılmak olduğuna karar verdi."

"Neden İngiltere'ye geldin?"

"Babam İngiliz olduğu için İngilizce biliyordum. En mantıklısı buydu." Jem'in ses tonu sakindi ama aralarındaki gerilim, Tessa'ya, oğlanın anlatmadığı şeyler olduğunu söyledi. "Burada, İdris'te olacağımdan daha rahat hissedeceğimi düşündüm."

Köprünün diğer tarafında yürüyen çift, parapetlerden birinde duraksadı; adam demiryolu köprüsündeki bir şeyleri işaret ederken kadın başını sallıyordu. "Burada kendini evindeymiş gibi hissediyor musun?"

"Tam olarak değil," dedi Jem. "Buraya geldiğimde kavradığım ilk şey, babamın kendini bir İngiliz olarak görmediği oldu. Gerçek İngilizler, önce İngiliz, sonra beyefendidir. Meslekleri -doktor, yönetici, toprak sahibi- üçüncü sırada gelir. Gölgeavcıları için işler farklıdır. Biz öncelikle Nefilim'iz, hangi ülkenin vatandaşı olduğumuz çok daha az önem taşır. Üçüncü bir madde yoktur. Biz Gölgeavcısı olarak doğarız ve Gölgeavcısı olmaya önem veririz. Bir nefilim bana bakınca, bir Gölgeavcısı görür. Sıradanlarsa tamamen yabancı olmasa da, onlara benzemeyen bir oğlan görüyor."

"Yarı öyle yarı böyle," dedi Tessa. "Benim gibi. Ama sen, insan olduğunu biliyorsun."

Jem'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Sen de insansın. Önemli olan konularda, insan gibi düşünüp davranıyorsun."

Tessa gözlerinin acıdığını hissetti. Yukarı bakınca ayın bulutun arkasına saklandığını gördü. "Sanırım geri dönmeliyiz. Diğerleri endişelenmiştir."

Jem kıza kolunu uzatıp bir an duraksadı. Yürüyüş yaptığını gördükleri çift aniden önlerinde belirerek yollarını kesmişti. Köprünün diğer ucundan bu tarafa bu kadar çabuk gelebilmek için çok hızlı hareket etmiş olmalıydılar. Şimdi ürkütücü bir hareketsizlikleri vardı. Kol kola girmişlerdi. Her ikisinin de şapkaları yüzlerini örtüyordu.

Jem'in Tessa'yı tutan eli kasıldı. Ama konuştuğunda sesi nötrdü. "İyi akşamlar. Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

İkisi de konuşmak yerine bir adım daha yaklaştı. Rüzgarda kadının etekleri uçuşuyordu. Tessa etrafa bakındı ama köprüde veya kıyıda kimse yoktu. Londra, terkedilmiş gibiydi.

"Özür dilerim ama," dedi Jem, "benim ve arkadaşımın geçmesine izin verirseniz sevinirim." Öne doğru bir adım atınca, Tessa da peşinden gitti. Sessiz çifte o kadar yaklaşmışlardı ki ay bulutların arkasından çıkıp gümüş ışığıyla köprüyü aydınlatınca, adamın yüzünü görebildiler. Tessa onu hemen tanıdı.

Karışık saçlar, bir zamanlar kırık olan burun, yaralı çene ve en rahatsız edicisi de pörtlek gözler. Yanındaki kadının gözleriyle aynı gözler.

Ama sen öldün. Will seni öldürdü. Cesedini gördüm. "Bu, arabacı. Kara Kardeşler'e ait."

Arabacı kıkırdadı. "Ben Magister'a aidim," dedi. "Kara Kardeşler ona hizmet ederken, onlara hizmet ediyordum. Şimdi sadece Magister'a hizmet ediyorum."

Arabacının sesi Tessa'nın hatırladığından farklıydı -daha ince, daha düzgündü, neredeyse sinsi bir yumuşaklığı vardı. Tessa'nın yanındaki Jem, bir heykel kadar hareketsizdi. "Kimsiniz siz?" diye sordu. "Neden bizi takip ediyorsunuz?"

"Magister sizi takip etmemizi emretti," dedi arabacı. "Sen Nefilimsin. Evinin ve halkının, gecenin çocuklarının yok oluşundan siz sorumlusunuz. Buraya savaşın başladığını haber vermeye geldik ve kızı almaya." Gözlerini Tessa'ya çevirdi. "Kız Magister'ın malı ve onu geri alacak."

"Magister," dedi Jem, gözleri ay gibi gümüş rengiydi. "De Quincey'yi mi kastediyorsunuz?"

"Sizin ona hangi adla hitap ettiğiniz önemli değil. O, Magister. Bize bir mesaj iletmemizi söyledi. Bahsi geçen mesaj ise Savaş."

Jem bastonunu sıkıca kavradı. "De Quincey'ye hizmet ediyorsunuz ama vampir değilsiniz. Nesiniz siz?"

Arabacının yanında duran kadın, tren ıslığını andıran bir ses çıkardı. "Dikkatli ol Nefilim. Başkalarını kestiğin gibi kesileceksin. Meleğin seni Tanrı'nın veya şeytanın elinden çıkmamış olana, cennette veya cehennemde doğmamış olan orduya karşı koruyamaz."

Tessa, Jem'e döndü ama Jem çoktan harekete geçmişti. Yeşim başlı bastonunu savurdu. Bir parıltı görüldü ve bastonun ucunda keskin bir bıçak belirdi. Jem zarif bir hareketle bıçağı arabacının göğsüne sapladı. Adam yalpalayarak geri çekildi. Dudağından bir şaşkınlık çığlığı yükseldi. Tessa nefesini tuttu. Darbe, arabacının gömleğinin önünün açılmasına yol açmıştı. Orada görülen ne et ne de kandı. Jem'in bıçağı parıltılı metale saplanmıştı.

Jem bastonunu geri çekip tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Biliyordum-"

Arabacı oğlana hırladı. Paltosunun cebinden uzun bir bıçak çıkardı, kasapların kemik kesmek için kullandıkları satırlara benziyordu. Bu arada kadın Tessa'ya doğru ilerleyip eldiven-

li elini uzattı. Hareketleri hantaldı ama Tessa'nın beklediğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Tessa'nın üzerine yürüyen kadının yüzü ifadesiz, ağzı aralıktı. Boğazında metalik bir parıltı görülüyordu. *Kadının küçük dili yok, tahminimce midesi de yoktur. Ağzı, dişlerinin arkasındaki metal plakada sona eriyor.*

Tessa gidecek yeri kalmayana kadar geriledi. Yardım etmesi için Jem'e baktı ama oğlan arabacıyla boğuşuyordu. Jem adamı yaralasa da, aldığı darbeler adamı yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyor gibiydi. Arabacının paltosu ve gömleği parçalara ayrıldığı için, alttaki metal aksam açıkça ortadaydı. Kadın, Tessa'yı yakalamak için atıldı, genç kız kenara çekildi. Kadın yalpalayıp parapete çarptı. Arabacı gibi onun da acı hissetmediği belliydi. Doğrulup yeniden Tessa'ya doğru harekete geçti. Ama çarpma, sol kolunu zedelemişti. Sağ kolunu Tessa'ya doğru sallayıp parmaklarıyla kızı bileğinden yakaladı. O kadar sıkı tutuyordu ki, acı çeken Tessa bir çığlık savurdu. Kendisini tutan eli kavrayıp parmaklardan kurtulmaya çalıştı. Parmakların derisi bir meyvenin kabuğu gibi soyulunca Tessa, derinin altındaki parmakların metalden olduğunu gördü. Üzerine bir ürperti yayıldı. Elini çekmeyi denedi ama tek yapabildiği, kadını kendine doğru çekmek oldu. Kadından gırlama ve tiktak sesleri yükseliyordu. Yakından bakıldığında gözbebeklerinin olmadığı görülebiliyordu. Sadece siyah. Tessa tekme atmak için ayağını geriye aldı.

Derken metalin metale çarpma sesi duyuldu; Jem'in bıçağı, kadının kolunu dirsekten ikiye böldü. Serbest kalan Tessa

geri çekilince, vücuttan kopan kol parçası yere düştü. Kadın gırlama ve tıklamalarla Jem'e döndü. Oğlan öne çıkıp bastonun sapıyla kadına vurdu. Ve bir adım geri gitmesine yol açtı. Derken bir darbe daha ve bir darbe daha. Sonunda kadın köprünün demirine o kadar sert çarptı ki, dengesini kaybedip suya düştü. Tek bir çığlık bile savurmadan nehrin sularına gömüldü. Tessa son anda parmaklığa koşup kadının batışını izledi. Kaybolduğu yerde köpükler çıkmadı.

Tessa arkaya döndü. Jem bastonuna yaslanmış, güçlükle nefes alıyordu. Yüzünün yanından kanlar akıyordu ama başka yara almamıştı. Bastonu bırakmadan, ayaklarının dibindeki şekle baktı. Şekil, hala kasılıp hareket etmeye çalışıyordu. Tessa daha yakına gidince onun, arabacının vücudu olduğunu gördü. Kafası kesilmişti ve boynundan koyu renk yağa benzer bir sıvı akıyordu.

Jem uzanıp terli saçlarını geriye aldı ama bunu yapınca kanın, yanağına yayılmasına yol açtı. Eli titriyordu. Tessa tereddütle oğlanın koluna dokundu. "İyi misin?"

Oğlanın gülümsemesi zayıftı. "Asıl bunu ben sana sormalıyım." Omuz silkti. "Bu mekanik yaratıklar sinirime dokunuyor. Onlar-" Cümlesini tamamlayamadı, bakışları kızın arkasında bir yere kaymıştı.

Köprünün güney ucundan onlara doğru gelen en az yarım düzine mekanik yaratık vardı. Hareketleri hantal olsa da hızla yaklaşıyorlardı. Köprünün üçte birini çoktan aşmışlardı.

Keskin bir klik sesinin ardından bıçak, Jem'in bastonunun içine geri döndü. Oğlan Tessa'nın elini tuttu. "Koş."

Koştular. Tessa oğlanın elini bırakmadı, sadece tek bir kez korku içinde arkaya baktı. Yaratıklar köprünün ortasına ulaşmıştı ve hız kazanarak onlara doğru ilerliyordu. Hepsi erkekti, koyu renk, yünlü paltolar giymiş ve arabacınınki gibi şapkalar takmışlardı. Yüzleri ayışığında parlıyordu.

Jem ve Tessa köprünün sonundaki basamaklara ulaştı. Jem, Tessa'nın elini sıkı sıkı tuttu çünkü kızın ayakları nemli taşlarda kayıyordu. Yine kızın düşeceği bir sırada Jem onu son anda yakaladı ve Tessa oğlanın nefes nefese olduğunu farketti. Bu nasıl olabilirdi? Jem bir Gölgeavcısı'ydı. El kitabına göre Gölgeavcıları kilometrelerce koşabilirdi. Jem geri çekilince Tessa, oğlanın yüzünün acı çekiyormuş gibi kasıldığını gördü. Yaralanıp yaralanmadığını sormak istedi ama zaman yoktu. Arkalarından gelen ayak seslerini duyabiliyorlardı. Jem tek kelime etmeden yeniden kızı bileğinden tutup peşinden sürükledi.

Embarkment bölgesini geçtiler, yunus şeklindeki lambaların ışığında bir süre ilerledikten sonra Jem dönüp kızı iki binanın arasındaki dar sokağa soktu. Sokak yokuş yukarı giderek nehirden uzaklaşıyordu. Binaların arası havasızdı ve iki taraftaki taş duvarlar pislik içindeydi. Son moda botlar içerisinde Tessa'nın ayakları acıyordu, kalbi göğsünden dışarı fırlamak üzereydi ama yavaşlama şansları yoktu. Arkalarından gelen yaratıkların gırlamaları ve tıktakları duyuluyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Dar sokak, daha geniş bir sokağa çıktı. Enstitü binası tam karşılarındaydı. Kapıdan içeri daldılar. Jem kızın bileğini bırakıp kapıları kilitlemek üzere harekete geçti. Kilitler yerine otururken yaratıklar onlara ulaştı. Kendilerini, durduramayan kurmalı oyuncaklar gibi kapıya çarptılar ve demirler büyük bir gürültüyle sarsıldı.

Tessa geri çekilip kapıya baktı. Mekanik yaratıklar demirlere yükleniyordu, ellerini parmaklıklar arasındaki boşluklardan uzatıyorlardı. Delice bakışlarla etrafı taradı. Jem yanı başındaydı. Kağıt gibi beyazdı ve bir eliyle vücudunun yan tarafını tutuyordu. Oğlana dokunmak için uzandı ama Jem geri çekildi. "Tessa." Sesi güçsüzdü. "Enstitü binasına git. İçeri girmelisin."

"Yaralandın mı? Jem, iyi misin?"

"Yaralanmadım." Sesi boğuktu.

Kapıdaki gürültü Tessa'nın o tarafa dönmesine yol açtı. Mekanik adamlardan biri, elini parmaklıklar arasındaki boşluktan uzatıp kapıyı tutan zinciri yakalamıştı. Kız korku dolu bakışlarla adamın, parmaklarının derisinin parçalanmasına aldırmaksızın zinciri çekişini izledi. Ellerinin çok güçlü olduğu belliydi. Parmaklarıyla yakaladığı metalin fazla bir şansı yoktu, zincirin dakikalar içinde parçalanacağı kesindi.

Tessa, Jem'i kolundan yakaladı. Oğlanın teni alev alevdi, giysilerinin üzerinden bile hissediliyordu. "Haydi."

Oğlan iniltiler içinde, kızın onu kilisenin ön kapısına sürüklemesine izin verdi. Yalpalıyordu ve ağırlığını kıza yüklemiş-

ti. Güçlükle nefes alıyordu. Merdivenleri çıktıklarında Jem az kalsın yere yığılacaktı. Dizlerinin üzerine çökerek bütün vücudu kasılırken öksürük krizine tutuldu.

Kapı sonuna kadar açıldı. Metalik yaratıklar içeri girdi, zincir tutan yaratık öndeydi. Derisi parçalanmış eli ayışığında parlıyordu.

Will'in söylediklerini, kapıyı açmak için Gölgeavcısı kanı taşımak gerektiğini hatırlayan Tessa, kapı ziline uzanıp bütün gücüyle çekti ama hiç ses duymadı. Çaresizce hala yerdeki Jem'in yanına döndü. "Jem! Jem, lütfen kapıyı açman gerek-"

Oğlan başını kaldırdı. Gözleri açıktı ama renk kaybolmuştu. Mermer parçaları gibi bembeyazdılar. Kız o gözlerde, ayın yansımasını görebiliyordu.

"Jem!"

Oğlan ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri tutmadı, yere yığıldı, dudağının kenarlarından kan akıyordu. Baston, elinden yuvarlanıp Tessa'nın ayaklarının dibine düştü.

Yaratıklar basamakların dibine ulaştı; yukarı tırmanmaya başladılar. Liderleri, soyulmuş metal elli olandı. Tessa, Enstitü'nün kapılarına yüklenip bütün gücüyle yumrukladı. Yumruklarının sesinin diğer tarafta yankılandığını duyabiliyordu. Çaresizliğe kapıldı. Hiç zaman yoktu.

Sonunda pes etti. Kapıdan uzaklaşıp arkasını dönünce, yaratıkların liderinin Jem'e ulaştığını görüp dehşete düştü. Yaratık oğlana doğru eğilip metal elini göğsüne uzatmıştı.

Bir çığlık atıp Jem'in bastonunu kaptı ve ileri savurdu. "Ondan uzak durun!" diye bağırdı.

Yaratık doğruldu ve genç kız ayışığında ilk kez, yaratığın yüzünü net olarak gördü. Pürüzsüz, üzerinde neredeyse hiçbir şey olmayan, gözlerin ve ağzın olması gereken yerlere delikler açılmış burunsuz bir yaratıktı. Yaratık cılız ellerini kaldırdı; Jem'in kanı yüzünden ellerinde koyu renk lekeler vardı. Jem hareketsiz yatıyordu, gömleği parçalanmıştı ve etrafı kanla kaplıydı. Tessa dehşet içinde, mekanik adamın kanlı parmaklarını kendisine doğru salladığını gördü. İğrenç bir el sallama olduğu söylenebilirdi. Ardından metalik yaratık dönüp bir örümcek gibi merdivenlerden indi. Kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Tessa, Jem'e doğru harekete geçti ama diğer otomatlar kızın önünü kesti. Hepsi liderleri gibi boş yüzlüydü, daha doğrusu, birbirinin aynısı yüzsüz savaşçılardı. Sanki henüz tamamlanmadan harekete geçirilmeleri gerekmişti.

Gırlamalar ve klik sesleriyle birlikte, metal eller kıza doğru uzandı. Tessa, nereye gittiğine dikkat etmeden bastonu savurdu. Baston mekanik adamlardan birinin kafasını tutturdu. Ahşabın metale çarpışının etkisini kolunda hisseden kız, yaratığın bir an için yalpaladığını gördü ama sonra, kafa inanılmaz bir hızla eski pozisyonuna döndü. Kız yeniden bastonu savurup bu sefer yaratığın omzunu tutturdu. Yaratık iki büklüm oldu ama başka eller araya girdi. Biri bastonu kızın elinden kaptı. Tessa, Miranda'nın ellerinin ne kadar güçlü olduğunu hatırla-

dı. Bastonu kızın elinden alan otomat, ahşap parçasını bütün gücüyle kendi dizine vurdu.

Baston korkunç bir ses çıkararak parçalandı. Tessa kaçmak için döndü ama metalik eller onu omuzlarından yakaladı. Kurtulmayı denedi ama-

Bir anda Enstitü'nün kapıları sonuna kadar açıldı. Arkadan gelen ışık, bir an için kör ediciydi. Tessa'nın tek görebildiği birilerinin karanlık hatları oldu. Zihninde bir ıslık sesi duydu. Metalin metale sürtünüşünün ardından mekanik yaratığın kolu gevşeyince, kız merdivenlere yığıldı.

Tessa başını kaldırdı. Charlotte yanıbaşındaydı, solgun yüzünde kararlı bir ifade, elinde metal bir disk vardı. Diğer bir disk kızı yakalayan mekanik adamın göğsüne saplanmıştı. Yaratık bozulmuş bir oyuncak gibi spazmlar geçirerek yere yığıldı. Boynundan mavi kıvılcımlar yükseldi.

Gölgeavcıları onlara saldırınca, yaratıklar oldukları yerde dönmeye ve birer birer yere yığılmaya başladı. Henry kılıcıyla otomatlardan birinin göğsünü ikiye böldü, yaratık gölgelerin arasına karıştı. Kızın hemen yanında duran Will, bir tür tırpanla yaratıkları doğruyordu. Charlotte merdivenlerden aşağı koşup ikinci diski fırlattı ve metal canavarlardan birinin kafasını tutturdu. Yaratık kıvılcımlar ve siyah yağ saçarak yere yığıldı.

Kalan iki yaratık dönüp kapılara koştu. Henry, arkasında Charlotte'la peşlerinden gitti ama Will silahını bırakıp basamaklara koştu. "Neler oldu?" diye bağırdı Tessa'ya. Kız yanıt

veremeyecek kadar şaşkındı. Oğlan yarı öfke yarı panik dolu bir sesle devam etti. "Yaralandın mı? Jem nerede?"

"Yaralanmadım," diye fısıldadım. "Ama Jem, yere yığıldı. Orada." Kapının önünde Jem'in yattığı yeri işaret etti.

Will'in suratı bembeyaz oldu. Kıza bakmaya gerek duymaksızın merdivenlere koşup Jem'in yanına çöktü. Alçak sesle bir şeyler söyledi. Yanıt alamayınca başını kaldırıp Thomas'a seslendi. Jem'i taşıması için yardım etmesini isteyip bir şeyler daha bağırdı. O an Tessa, oğlanın söylediklerini kavrayamadı. Belki kıza bağırıyordu. Belki tüm bunların kızın hatası olduğunu düşünüyordu. Eğer Tessa o kadar öfkelenmemiş olsaydı, Enstitü'den çıkmamış ve Jem onun peşinden gelmemiş olsaydı...

Kapının eşiğinde bir gölge belirdi. Karışık saçları ve ciddi yüz ifadesiyle Thomas'tı. Tek kelime etmeden Will'in yanına gitti. Birlikte iki koluna girip Jem'i kaldırdılar ve geri dönüp bakmaksızın içeri taşıdılar.

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Tessa, Avlu'ya baktı. Bir şeyler farklıydı. Onca gürültünün ve karmaşanın ardından gelen aynı sessizlik. Mekanik yaratıkların parçaları avluya saçılmıştı, zemin yapış yapış sıvıyla kaplıydı, kapılar hala açıktı ve ayışığı, köprüde kızla Jem'i aydınlattığı zamanki gibi, aldırışsızca her şeyi aydınlatıyordu.

15

Yabancı Çamur

Ah Tanrım, o aşk çiçek veya alev gibiydi
O hayat, bir ismin verilişiydi
O ölüm, arzudan daha acınası olmadı
Tüm bunlar baştan beri aynı bütünün parçalarıydı!
- Algernon Charles Swinburne

"Bayan Tessa." Ses Sophie'nindi. Tessa dönüp bakınca kızın, elinde fenerle kapının eşiğinde durduğunu gördü. "İyi misin?"

Tessa, Sophie'yi gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki. "Yaralı değilim. Henry yaratıkların peşinden gitti ve Charlotte-"

"Onlara bir şey olmaz." Sophie elini Tessa'nın dirseğine koydu. "Haydi içeri gel. Yaralısın."

"Öyle mi?" Şaşıran Tessa parmaklarını alnına götürdü; geri çekince, uçlarında kırmızı bir leke olduğunu gördü. "Yere düştüğümde başımı çarpmış olmalıyım. Hissetmedim bile."

"Şok yüzündendir," dedi Sophie. Tessa burada çalıştığı dönem boyunca, Sophie'nin kaç kere böyle işlerle uğraşması gerektiğini merak etti. Genç kız kesikleri sarmaya ve kan temizlemeye alışkın olmalıydı. "Alnına koyacak bir şeyler bulmalıyız."

Tessa başını salladı. Son bir kez omzunun üzerinden avluya baktıktan sonra Sophie'nin onu Enstitü'ye götürmesine izin verdi. Sonrasını tam olarak hatırlamıyordu. Sophie'nin yardımıyla üst kata çıkıp salondaki koltuklardan birine yığılmıştı. Hizmetçi, gidip Agatha'yla geri gelmiş ve birlikte Tessa'nın eline, içinde sıcak bir sıvı olan bir kap tutuşturmuşlardı.

Tessa kokusunu aldığı anda kapta ne olduğunu anladı: Konyak ve su. Nate'i düşünüp tereddüt etti. Ama birkaç yudum içtikten sonra dünya normale dönmeye başladı. Charlotte ve Henry geri geldiklerinde, üzerlerinde metal ve kavga kokusu vardı. Charlotte dudaklarını büzüp silahlarını masaya bırakarak Will'e seslendi. Yanıt veren genç adam değil Thomas oldu. Koşarak yanlarına geldiğinde üzerinde kan lekeleri vardı. Will'in Jem'le olduğunu, Jem'in düzeleceğini söyledi.

"Yaratıklar onu yaralayınca çok kan kaybetmiş," dedi Thomas, elini karmakarışık saçlarının arasında dolaştırdı. Sophie'ye döndü. "Will ona İratze verdi ve-"

"Ya ilacı?" diye sordu Sophie. "İlacını içti mi?"

Thomas olumlu anlamda başını sallayınca Sophie açıkça rahatladı. Charlotte'un yüz ifadesi de yumuşadı. "Teşekkürler Thomas," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol eder misin?"

Thomas başını sallayıp son bir kez Sophie'ye bakarak koridora döndü. Hizmetçi kız o bakışı farketmemiş gibiydi. Charlotte, Tessa'nın karşısındaki sedire çöktü. "Tessa, bize neler olduğunu anlatır mısın?"

Parmakları fincanın ısısına rağmen buz gibi olan Tessa baştan aşağı ürperdi. "Kaçanları yakaladınız mı? Metal canavarları yakalayabildiniz mi?"

Charlotte başını olumsuz anlamda salladı. "Onları takip ettik ama Hungerford Köprüsü'ne ulaştığımızda kayboldular. Henry işin içinde büyü olduğunu söylüyor."

"Ya da gizli bir tünel," dedi Henry. "Sana gizli bir tünel olabileceğini de söylemiştim hayatım." Tessa'ya baktı. Arkadaş canlısı yüzü kan ve yağ lekesi içindeydi, çizgili yeleği de parçalanmıştı. Kavgaya karışmış bir okul çocuğu gibi görünüyordu. "Bir tünelden çıktıklarını görmüş olabilir misin?"

"Hayır," diyen Tessa'nın sesi neredeyse bir fısıltıydı. Hafifçe öksürdükten sonra, Agatha'nın getirdiği sıvıdan bir yudum daha alıp anlatmaya başlamadan önce fincanı bir kenara bıraktı. Köprü, arabacı, kovalamaca, yaratığın sözleri, Enstitü kapılarına yüklenişleri. Charlotte bembeyaz bir yüzle anlatılanları dinledi, Henry bile solgun görünüyordu.

Bir iskemlede oturan Sophie, ders dinleyen öğrenci dikkatiyle hikayeyi dinliyordu.

"Bunun savaş ilanı olduğunu söylediler," diye sözünü tamamladı Tessa. "De Quincey'nin başına gelenlerin intikamını alacaklarmış."

"Yaratıklar ondan bahsederken Magister lafını mı kullandı?" diye sordu Charlotte.

Tessa titremelerini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Magister'ın beni istediğini ve kendisinin beni almaya yollandığını söyledi. Charlotte, tüm bunlar benim hatam. Eğer ben olmasaydım De Quincey yaratıklarını yollamazdı ve Jem-" Ellerine baktı. "Belki beni almasına izin vermelisiniz."

Charlotte başını iki yana salladı. "Tessa, dün gece De Quincey'nin söylediklerini duydun. Gölgeavcıları'ndan nefret ediyor. Sen olsan da olmasan da Klave'ye saldırırdı. Seni ona verirsek eline çok değerli bir silah vermekten başka bir şey yapmamış oluruz." Henry'ye döndü. "Neden bu kadar uzun süre beklediklerini merak ediyorum. Neden Jessie'yle dışarıdayken Tessa'ya saldırmadılar? İblislerin aksine, o mekanik yaratıklar gündüz saldırabilir."

"Saldırabilirler," dedi Henry, "ama insanlar paniğe kapılır. Gündüz ışığında normal insanlar gibi görünecek kadar başarılı değiller." Cebinden ışıltılı bir çark çıkardı. "Avludaki otomat parçalarını inceledim. De Quincey'nin Tessa'nın peşinden

yolladığı otomatlar, Kara Kardeşler'in evindeki gibi değil. Çok daha gelişmiş modeller, daha sağlam metallerden yapılmışlar. Birileri Will'in bulduğu tasarımlar üzerinde çalışıp mükemmelleştirmiş. Yaratıklar artık daha hızlı ve daha ölümcül.

Nasıl mükemmelleştirilmiş? "Tasarımın üzerinde yazılı bir büyü vardı," dedi Tessa aceleyle. "Magnus dedi ki..."

"Bağlayıcı bir büyü. İblis enerjisini otomata bağlıyor." Charlotte, Henry'ye döndü. "Sence De Quincey?"

"Bağlama büyüsünü başarıp başaramadığını mı soruyorsun?" Henry başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. O yaratıklar, müzik kutuları gibi belirli bir amacı gerçekleştirecek şekilde ayarlanmıştı. Canlı değillerdi. Zekaları, iradeleri veya hayatları yoktu. İblise benzer bir tarafları da yoktu." Charlotte rahat bir nefes aldı. "Amacına ulaşmadan önce, De Quincey'yi bulmamız gerekiyor. Bu yaratıkları öldürmek yeterince zor. Onlardan kaç tane olduğunu bilmiyoruz. Bir de içlerinde iblis olursa, ne kadar zor öldürüleceklerini düşünsene."

"Cennette veya cehennemde doğmamış bir ordu," dedi Tessa.

"Kesinlikle," dedi Henry. "De Quincey bulunmalı ve durdurulmalı. Bu arada Tessa, sen de daima Enstitü'de kalmalısın. Seni buraya hapsetmek gibi bir niyetimiz yok ama duvarların içinde güvende olursun."

"Ne kadar süreliğine-" diye söze başladı Tessa ama Sophie'nin yüz ifadesi değiştiği için cümlesini tamamlayamadı. Hizmetçi

kocaman açılmış ela gözleriyle Tessa'nın arkasına bakıyordu. Tessa kızın baktığı yöne döndü.

Will'di. Salonun kapısında duruyordu. Beyaz gömleğinde kan lekeleri vardı. Yüzü maske gibi ifadesizdi, bakışları Tessa'nın üzerindeydi. Gözgöze geldiklerinde, kız kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi Will.

Salondaki herkes ona dönerken kısa bir sessizlik anı yaşandı. Will'in bakışlarının yoğunluğunda tehditkar bir hava vardı. Sophie farkında olmadan elini boynuna götürdü.

"Will," dedi Charlotte sonunda. "Jem'i mi kastediyorsun? Toparlandı mı?"

"Kendine geldi ve konuşabiliyor," dedi Will. Bakışları bir an için Sophie'ye kaydı. Kız yüzündeki ifadeyi saklamak istercesine bakışlarını yere çevirdi. "Ve şimdi Tessa'yla konuşmak istiyor."

"Ama..." Tessa, Charlotte'a baktı. "Jem iyi mi? Birini görebilecek kadar iyi mi?"

Will'in yüzündeki ifade değişmedi. "Seninle konuşmak istiyor," dedi. Kelimeleri tane tane söylemişti. "Bu yüzden ayağa kalkacaksın, benimle gelip onunla konuşacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Will," diye sertçe söze başladı Charlotte ama Tessa ayağa kalkmıştı. Eteklerindeki kırışıklıkları düzeltip Charlotte'un endişeli bakışlarına aldırmadan Will'le gitti.

Hiç konuşmadan cadı ışıklarının aydınlattığı koridordan geçtiler. Oğlanın beyaz gömleğinde kan ve siyahımsı yağ lekeleri

vardı. Saçları karmakarışıktı, çenesi kararlı bir ifadeyle gerilmişti. Genç kız tavan arasındaki o konuşmadan bu yana, Will'in uyuyup uyumadığını merak etti. Sormak istedi ama Will'in duruşu, sessizliği ve omuzlarının gerginliği, soruları hoş karşılamayacağını belli ediyordu.

Jem'in odasının kapısını açan Will, kızı içeri aldı. Oda, pencereden süzülen ışık ve yatağın yanındaki masada duran cadı ışığıyla aydınlanıyordu. Jem işlemeli yataktaki örtülerin altına büzülmüştü. Geceliği kadar beyazdı, kapalı gözkapakları lacivertimsi bir tona bürünmüştü. Yatağın kenarında yeşim taşlı baston duruyordu. Bir şekilde onarılmıştı ve yeni gibi ışıldıyordu.

Jem kapının sesini duyunca gözlerini açmadan o tarafa döndü. "Will?"

Will o zaman Tessa'yı çok şaşırtan bir şey yaptı. Kendini gülümsemeye zorlayıp yeterince inandırıcı ve neşeli bir sesle, "İstediğin gibi Tessa'yı getirdim," dedi.

Jem'in gözleri açıldı. Tessa normal renklerine döndüklerini görünce rahatladı. Yine de solgun yüzünde kara delikler gibiydiler.

"Tessa," dedi, "çok üzgünüm."

Tessa yardım istercesine Will'e baktı. Ne söylemesi gerektiğine emin değildi. Ama oğlan dümdüz karşıya bakıyordu. Ondan yardım gelmeyecekti. Bir daha Will'e bakmaya gerek duymadan yatağın yanına yürüyen Tessa, Jem'in yanıbaşındaki koltuğa çöktü. "Jem," dedi alçak sesle, "özür dilemesi gere-

ken sen değilsin, benim. Sen yanlış bir şey yapmadın. O makinelerin hedefi bendim, sen değil." Nazikçe, oğlanı örten örtüye dokundu. Eline dokunmak istedi ama cesaret edemedi. "Ben olmasaydım yaralanmamış olacaktın."

"Yaralanmak mı?.." Jem bu kelimeyi küçümsercesine söylemişti. "Yaralanmadım."

"James," dedi Will uyaran bir sesle.

"Bilmesi gerek William. Yoksa her şeyin kendi hatası olduğunu düşünecek."

"Rahatsızlandın," dedi Will. Tessa'ya bakmıyordu. "Kimsenin hatası değildi." Duraksadı. "Dikkatli olmalısın. Hala iyi değilsin. Konuşmak seni yoracaktır."

"Hayatta dikkatli olmaktan daha önemli şeyler de var." Jem oturmaya çalıştı, dirseklerinin üzerinde doğrulunca, boynundaki kaslar gerildi. Yeniden konuştuğunda nefes nefeseydi. "Eğer hoşuna gitmiyorsa Will, kalmak zorunda değilsin."

Tessa kapının önce açılıp sonra da yumuşak bir klik sesiyle kapandığını duydu. Bakmasa da Will'in gittiğini anladı. Elinde olmadan içinde bir sızı duydu, oğlan ne zaman yanından ayrılsa aynı şeyi hissediyordu.

Jem iç çekti. "Çok inatçı."

"Ama bir konuda haklıydı," dedi Tessa, "bana istemediğin hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Senin hatan olmadığını biliyorum."

"Kimsenin hatası değildi," dedi Jem. "Ama gerçeği bilmen gerektiğini düşünüyorum. Gerçekleri saklamanın ender olarak insana ender olarak yararı dokunur." Bu sözleri Will'e hitaben söylemiş gibi kapıya baktı. Ardından iç çekip ellerini saçlarında dolaştırdı. "Hayatımın çoğunu Şangay'da geçirdiğimi, oradaki Enstitü'de yetiştirildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Tessa. Oğlanın kendinde olup olmadığını merak etti. "Köprüde bana anlattın. İblis'in aileni öldürdüğünü söyledin."

"Yanluo," dedi Jem. Sesi nefret doluydu. İblis anneme kin tutuyordu çünkü döllerinin çoğunu öldüren annemdi. Lijiang adlı ufak bir kasabada yuvaları varmış, çocuklarla besleniyorlarmış. Annem yuvayı yakıp iblis onu ele geçiremeden kaçmış. Yanluo yıllarca zamanını beklemiş -Büyük İblisler sonsuza kadar yaşayabilir- ve olanları hiç unutmamış. On bir yaşına bastığımda Yanluo, Enstitü'yü koruyan kalkanda zayıf bir nokta bulup içeri girdi. İblis, nöbetçileri öldürüp ailemi esir aldı, hepimizi evin büyük salonundaki iskemlelere bağladı. Ardından işe koyuldu.

"Yanluo, ailemin gözü önünde bana işkence etti," diye devam etti Jem. "Düzenli olarak damarlarıma iblis zehri zerk edip zihnime saldırdı. İki gün halüsinasyonlara kapılıp durdum. Dünyanın kan nehirlerine gömüldüğünü görerek tarih boyunca ölmüş herkesin çığlıklarını duydum. Londra'nın yandığını gördüm, büyük metal yaratıklar dev örümcekler gibi her tara-

fa saldırıyordu." Soluklanmak için sustu. Bembeyazdı, geceliği terden göğsüne yapışmıştı ama Tessa'nın endişelendiğini görünce elini şöyle bir sallamakla yetindi. "Birkaç saatte bir gerçek dünyaya dönüyor, annemlerin çığlıklarını duyuyordum. İkinci gün kendime geldiğimde sadece annemin sesini duydum. Babam sessizdi. Annemin sesi çatlamıştı ama hala adımı söylüyordu. İngilizce adımı değil, doğduğumda bana verdiği adı: Jian. Hala bazen bana seslendiğini duyuyorum."

Elindeki yastığı o kadar büyük bir güçle sıktı ki, kumaş yırtılmaya başladı.

"Jem," dedi Tessa yumuşak bir sesle. "Burada kesebilirsin. Bana her şeyi anlatman gerekmiyor."

"Mortmain'in afyon kaçakçılığıyla zengin olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "İngilizler, Çin'e tonlarca afyon getirdi. Bizden bağımlı bir ulus yarattılar. Çince'de afyona, yabancı çamur veya kara duman denir. Benim şehrim Şangay pek çok açıdan, afyon üzerine inşa edilmiştir. Afyon olmaksızın şimdiki gibi varolamaz. Şangay, boş bakışlı insanların açlıktan öldüğü afyon inleriyle doludur, tek istedikleri daha fazla uyuşturucudur. Afyon için her şeyi yaparlar. Eskiden öyle adamları küçümserdim. Neden bu kadar zayıf olduklarını anlamazdım."

Derin bir nefes aldı.

"Şangay'daki Enklave, Enstitü'nün sessizliğinden endişelenip bizi kurtarmak için içeri girinceye kadar annemler çoktan

ölmüştü. Hiçbirini hatırlamıyorum. Çığlık atıyordum ve delirmek üzereydim. Beni Sessiz Kardeşler'e götürdüler, onlar da vücudumu iyileştirebildikleri kadar iyileştirdi. Ne yazık ki iyileştiremedikleri bir şey vardı. İblis'in beni zehirlediği maddeye bağımlı olmuştum. Vücudum artık o maddeye bağımlıydı. Beni bu bağımlılıktan kurtarmayı denediler ama onsuz olmak korkunç acılar çekmeme yol açıyordu. İblis efendisi büyüleriyle acı çekmemi engelledikleri bile, ilacın yokluğu vücudumu ölümün sınırına kadar getirdi. Haftalarca süren deneylerin ardından, yapılacak bir şey olmadığına karar verdiler. İlaç olmadan yaşayamazdım. İlacın kendisi yavaş yavaş ölmem demekti ama ilacı kesmek hemen ölmem anlamına geliyordu."

"Haftalar süren deneyler mi?" diye tekrarladı Tessa. "Daha on bir yaşındayken mi? Kulağa zalimce geliyor."

"İyiliğin, gerçek iyiliğin kendine özgü bir zalimliği vardır," dedi Jem. "Orada, yatağın kenarındaki masada bir kutu var. Bana verebilir misin?"

Tessa kutuyu kaldırdı. Gümüşten yapılmıştı ve kapağında beyaz elbiseli, çıplak ayaklı zayıf bir kadın vardı. Kadın, elinde tuttuğu sürahideki suyu nehre döküyordu. "Bu kadın kim?" diye sordu kutuyu Jem'e verirken.

"Kwan Yin. Merhamet ve şefkat tanrıçası. Acı çekenlerin dualarını ve çığlıklarını duyduğu söylenir. Acımın kaynağını üzerinde onun imgesinin olduğu bir kutuda taşıyacak olursam, daha az acı çekeceğimi düşündüm." Klipsi kaldırınca, kapak

geriye doğru açıldı. İçinde Tessa'nın ilk bakışta kül olduğunu zannettiği bir şeyler vardı. Ama hayır, kül olmak için fazlasıyla parlaktı. Kutudaki, Jem'in gözlerinin rengindeki gümüş rengi bir sıvıydı.

"Bahsettiğim uyuşturucu bu," dedi. "Tanıdığımız bir iblis efendisi tüccardan geliyor. Her gün biraz alıyorum. Bu yüzden hayalet gibiyim; saçlarımdaki, gözlerimdeki ve hatta tenimdeki bütün rengi çekiyor. Bazen, annemler beni bu halde görselerdi tanırlar mıydı merak ediyorum..." Bir an sustuktan sonra devam etti. "Dövüşmem gerektiğinde daha fazla alıyorum. Az almak güçsüz düşmeme yol açıyor. Köprüye gitmemizden önce hiç almamıştım. Bu yüzden yığıldım. Metalik yaratıklar yüzünden değil. Uyuşturucu almadığım için. Vücudumda bu madde olmadan dövüşmek ve koşmak benim için çok fazlaydı. Vücudum kendinden beslenmeye başladı ve yere yığıldım." Kutuyu büyük bir gürültüyle kapatıp Tessa'ya uzattı. "İşte. Aldığın yere koyar mısın?"

"İhtiyacın yok mu?"

"Hayır, bu gece yeterince aldım."

"Uyuşturucunun yavaş yavaş ölmek anlamına geldiğini söyledin," dedi Tessa. "Yani uyuşturucu seni öldürüyor mu?"

Jem olumlu anlamda başını sallayınca, parlak tutamlar alnına döküldü.

Tessa kalbinin acı verici bir ritimle çarptığını hissetti. "Dövüştüğün zaman daha fazla aldığını söyledin, kendini daha

hızlı öldürmüş olmuyor musun? Neden dövüşmeyi bırakmıyorsun? Will ve diğerleri-"

"Anlayışla karşılayacaktır," diye cümlesini tamamladı Jem. "Anlayacaklarını biliyorum ama hayatta ölmekten daha kötü şeyler de var. Ben bir Gölgeavcısı'yım. Bu benim yaptığım bir şey değil. Kimliğim. Başka türlü yaşayamam."

"Yaşamak istemiyorum demek istiyorsun."

Bunu Will'e söylesem çok kızardı, diye düşündü Tessa. Jem ise bakışlarını kıza dikmekle yetindi. "Evet, benim seçtiğim hayat bu. Uzun süre bir tedavi aradım ama sonunda pes ettim. Will ve diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını söyledim. Ben bu uyuşturucudan ibaret değilim. Bundan daha fazlasıyım. Hayatım nerede ve ne zaman bitecek olursa olsun, bundan daha fazlası."

"Ölmeni istemiyorum," dedi Tessa. "Neden bu kadar güçlü hisler beslediğimi bilmiyorum. Seninle daha yeni tanıştım ama ölmeni istemiyorum."

"Ve ben de sana güveniyorum," dedi Jem. "Nedenini bilmiyorum, seninle yeni tanıştım ama güveniyorum." Elleri artık yastığı tutmuyordu, iki yana devrilmişti. Zayıf elleri vardı, eklem yerleri, elin kalanına göre biraz büyüktü. Başparmağının üzerinde uzun beyaz bir yara vardı. Tessa uzanıp oğlanın elini tutmak, onu rahatlatmak istedi.

"Ne kadar dokunaklı bir sahne." Elbette Will'di, sessizce odaya dönmüştü. Kanlı gömleğini değiştirmiş ve anlaşılan yıkanmıştı. Saçları ıslaktı. Yüzü temizlenmişti ama tırnakları

hala pislik içindeydi. İfadesiz bir yüzle Jem ve Tessa'ya baktı. "Demek ona anlattın."

"Evet." Jem'in ses tonu saldırgan olmaktan uzaktı, Will ne kadar kışkırtıcı davranırsa davransın, oğlana sadece sevgi gösteriyordu. "Bitti. Artık kaygılanmana gerek yok."

"Sana hak vermem mümkün değil," dedi Will. Tessa'ya baktı. Genç kız oğlanın Jem'i yormamakla ilgili sözlerini hatırlayıp iskemleden kalktı.

Jem gitmemesini istercesine kıza baktı. "Gitmek zorunda mısın? Kalıp benim koruyucu melekliğimi yapabileceğini ummuştum ama gitmen gerekiyorsa gitmelisin."

"Ben kalırım," dedi Will huysuz bir sesle. Tessa'nın boşalttığı koltuğa geçti. "Ben de koruyucu meleklik yapabilirim."

"Hiç de meleğe benzemiyorsun. Ayrıca sana bakmak, Tessa'ya bakmak kadar hoş değil." Jem gözlerini kapatıp başını yastığa koydu.

"Ne kadar kabasın. Pek çokları, bana bakmanın güneşe bakmak gibi olduğunu söyler."

Jem'in gözleri hala kapalıydı. "Baş ağrısı yaptığını kastetmişlerse haklılar."

"Ayrıca," dedi Will, Tessa'ya dönüp, "Tessa'yı ağabeyinden ayırmamalıyız. Sabahtan beri yanma uğrama şansı olmadı."

"Doğru." Jem'in gözleri bir an için açılıp gümüşi bir siyaha dönmüşlerdi. "Özür dilerim Tessa. Neredeyse unutmuşum."

Tessa hiçbir şey söylemedi. Korkmakla o kadar meşguldü ki kendi bile ağabeyini unutmuştu.

Önemli değil demek istedi ama Jem'in gözleri yeniden kapandı ve oğlan uykuya daldı. Will uzanıp Jem'in üstündeki battaniyeleri düzeltti.

Tessa dönüp olabildiğince sessizce odadan çıktı.

Koridorun ışığı loştu ya da belki Jem'in odası daha aydınlık olduğu için kıza öyle geliyordu. Tessa bir an durup gözlerini kırpıştırdı ve gözlerinin ışığa alışmasını bekledi. Derken irkildi. "Sophie?"

Hizmetçi kız gölgelerin arasına gömülmüştü. Yüzü bembeyazdı.

"Sophie?" dedi Tessa. "Bir sorun mu var?"

"O iyi mi?" diye sordu Sophie. "İyi olacak mı?"

Hala soruya anlam veremeyecek kadar şaşkın olan Tessa, "Kim?" diye sordu.

Sophie üzgün gözlerle kıza baktı. "Jem."

'Efendi Jem' veya 'Bay Carstairs' değil, sadece Jem. Tessa kıza şaşkın şaşkın bakarken önceki konuşmalarını hatırladı. *Sizi sevmeyen birini sevmenin sakıncası yoktur, onları sevmenizi hak ettikleri sürece.*

Elbette, diye düşündü Tessa, *çok aptalım, o Jem'e aşık.*

"O iyi," dedi olabildiğince nazikçe. "Şimdi dinleniyor ama biraz önce sohbet ediyorduk. Yakında kendine geleceğine eminim. Onu görmek istiyorsan-"

"Hayır!" dedi Sophie hemen. "Hayır, bu uygun olmaz." Gözleri parlıyordu. "Yalvarırım küçükhanım ben-"

Arkasını dönüp koşarcasına uzaklaştı. Tessa şaşkın şaşkın kızın arkasından baktı. Nasıl daha önce farketmemişti? Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Kendini başkalarına dönüştürebilmesi ama asla onların yerine koyamaması garip değil miydi?

Nate'in odasının kapısı aralıktı. Tessa sessizce kapıyı ittirip içeri baktı.

Ağabeyi battaniye yığınının altındaydı. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran şamdandaki mumun ışığı, oğlanın yastığa dökülen saçlarını aydınlatıyordu. Nate'in gözleri kapalıydı ama göğsünün inip kalktığı görülüyordu.

Jessamine hala yatağın yanındaki koltuktaydı. O da uyuyordu. Topuzu açılmış, sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Biri, onun da üzerine yün bir battaniye örtmüştü. Her zamankinden genç ve kırılgan görünüyordu. Ona bakan biri, parktaki periyi öldürdüğünü kesinlikle düşünemezdi.

İnsanlardaki şefkat ne kadar garip şekillerde kendini gösteriyor, diye düşündü Tessa. Hiçbir şey asla beklenildiği gibi olmuyordu. Sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Tessa o gece kötü bir uyku çekti, sık sık mekanik yaratıkların ona saldırdığı kabuslar görüp çığlık çığlığa uyandı. Metal ellerini uzatıp kızın tenini parçalamayı deniyorlardı. Sonunda mekanik yaratıkların olduğu kabuslar kaybolup yerini Jem'e bıraktı.

Kızın rüyasında Jem'in üzerine gümüş pudra yağıyor ve pudralar dokundukları yeri yakıyordu. Kız, bağırarak Jem'i uyandırmayı deniyor ama uyandıramıyordu.

Son gördüğü rüyada Will vardı. Beyaz ayın beyaz ışığının altında St. Paul Katedrali'nin tepesinde duruyordu. Siyah bir pardesü giymişti. Boynundaki ve ellerindeki işaretler parlıyordu. Yoldan çıkmış bir melek gibi, Londra'ya tepeden bakıyordu. Neler olduğunu bilmeyen şehirse, aldırışsız uyumayı sürdürüyordu.

Kulağına gelen bir ses, Tessa'yı kabusundan uyandırdı, biri onu omzundan tutup sarstı. "Küçükhanım!" Sophie'nin sesi endişeliydi. "Uyan! Ağabeyin!"

Tessa ayağa fırladı. Öğleden sonra güneşi, yatak odasının penceresinden süzülüp odayı aydınlattı. "Nate uyandı mı? İyi mi?"

"Evet... Hayır. Ne demek istediğim bilmiyorum." Sophie'nin sesi titriyordu. "Ağabeyiniz kayboldu."

16

Bağlama Büyüsü

Bir iki kere zar atmaya
Centilmence oynamak denir
Ama günahla oynayan
Kısa sürede utancın gizli evinde
asla kazanılmayacagını öğrenir.
- Oscar Wilde

"Jessamine! Jessamine, neler oluyor? Nate nerede?"

Nate'in kapısının önünde duran Jessamine, koşarak ona doğru gelen Tessa'ya bakmak için döndü. Jessamine'in gözleri kıpkırmızı, yüzündeki ifade öfkeliydi. Her zaman düzgün toplanmış bukleler, omuzlarına dökülmüştü. "Bilmiyorum," dedi

kız. "Uyuyakalmışım ve uyandığımda gitmişti. Öylece gitmişti!" Gözlerini kıstı. "Korkunç görünüyorsun."

Tessa kendini şöyle bir süzdü. Üstüne başına çekidüzen vermekle ve hatta ayakkabı giymekle bile uğraşmamıştı. Üstüne alelacele bir elbise geçirip terliklerle dışarı fırlamıştı. Saçları darmadağınık omuzlarına dökülürken, *Jane Eyre* romanındaki çatı katındaki deli kadına benzediğine emindi. "Nate çok uzağa gitmiş olamaz, o kadar hastayken mümkün değil," dedi Tessa. "Kimse onu aramıyor mu?"

Jessamine ellerini havaya kaldırdı. "Herkes onu arıyor. Will, Charlotte, Henry, Thomas hatta Agatha. Herhalde zavallı Jem'i de ağabeyini araması için yataktan kaldırmamızı istemiyorsundu?"

Tessa başını iki yana salladı. "Jessamine şu an seninle uğraşamayacağım." Kızdan uzaklaştı. "Ağabeyimi aramaya gidiyorum. Sen istersen burada kalabilirsin."

"Burada kalacağım." Jessamine başını arkaya savurunca, Tessa dönüp koridorda ilerledi. Zihnindeki çarklar dönüyordu. Nate nereye gitmiş olabilirdi? Ateşi mi çıkmıştı? Nerede olduğunu bilmez halde yataktan çıkıp kızı aramaya mı kalkmıştı? Bunun düşüncesi bile kızın kalbinin sıkışmasına yol açtı. Enstitü labirent gibiydi. Tüm bunları düşünürken, köşelerden birini dönüp halılarla kaplı başka bir koridora çıktı. Kendisi bile yolunu bulamıyorken Nate nasıl...

"Bayan Gray."

Tessa sesin geldiği yana dönünce, Thomas'ın kapılardan birinden çıktığını gördü. Kahverengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Tessa kaskatı kesildi. *Tanrım, kötü haber.* "Efendim?"

"Ağabeyinizi buldum," diyen Thomas, Tessa'yı şaşırttı.

"Buldun mu? Neredeymiş?"

"Salonda. Perdelerin arkasına saklanmıştı. Beni gördüğü anda çıldırdı. Çığlık atmaya ve bağırmaya başladı. Beni geçmeyi denedi. Neredeyse onu susturmak için kafasına bir şey indirecektim." Tessa'nın anlamadığını görünce duraksayıp hafifçe öksürdü. "Onu korkuttuğumu anlatmak istiyorum hanımefendi."

Tessa elini ağzına götürdü. "Ama bir şeyi yok, değil mi?"

Thomas ne tarafa bakacağını bilemiyor gibiydi. *Nate'i, Charlotte'un perdelerinin arkasında saklanırken bulduğu için utanıyor olmalı,* diye düşündü Tessa. Ağabeyi bir Gölgeavcısı değildi, hayatını tehlikeye atıp bir şeyleri öldürmek için yetiştirilmemişti. Elbette dehşete düşmüş olmalıydı. "Sanırım gidip onu görsem iyi olacak. Sadece ben. Tanıdık bir yüz görmeli."

Thomas rahatlamış gibiydi. "Evet hanımefendi. Ben burada beklerim. Diğerlerini çağırmamı istediğiniz zaman haber verin."

Tessa başını sallayarak Thomas'ı geçip içeri girdi. Salonun ışıkları loştu. İçeriyi aydınlatan tek şey, sadece uzun pencerelerden giren gün ışığıydı. Oda karanlık olduğu için kanepeler ve koltuklar, pusu kurmuş canavarları andırıyordu. Nate

şöminenin başındaki koltuklardan birine oturmuştu. De Quincey'deyken üzerinde olan kanlı gömleği ve pantolonu bulup giymişti. Ayakları çıplaktı. Dirseklerini dizlerine koymuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Berbat görünüyordu.

"Nate?" dedi Tessa yumuşak bir sesle.

Genç adam bunun üzerine başını kaldırdı, ayağa kalktı, yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Tessie!"

Ufak bir çığlığın ardından Tessa, koşup ağabeyine sarıldı. Genç adamın acıyla inlediğini duydu ama Nate yine de kollarını kardeşine dolayıp ona sarıldı.

Sarılıştan ilk kopan Nate oldu. Bir adım geri çekilip kızı süzdü. "Tessie, değişmiş görünüyorsun."

Kız ürperdi. "Ne demek istiyorsun?"

Genç adam kızın yanağına dokundu. "Büyümüşsün," dedi. "Daha zayıfsın. New York'tan ayrıldığımda yuvarlak yüzlü küçük bir kızdın. Yoksa hafızam bana oyun mu oynuyor?"

Tessa ağabeyine hala tanıdığı küçük kız olduğunu söyledi. Ama bir yandan da endişeli gözlerle ona bakmaktan kendini alamıyordu. Genç adam ilk buldukları zamanki kadar kötü görünmüyordu ama hala solgundu. Yüzünde ve boynunda morluklar vardı. "Nate..."

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi kızın yüzündeki endişeyi gören genç adam.

"Hayır öyle. Yatakta dinleniyor olmalıydın. Burada ne işin var?"

"Seni bulmaya çalışıyordum. Burada olduğunu biliyordum. Gözsüz kel kafalı pislik bana ulaşmadan önce seni gördüm. Seni de hapsettiklerini sandım. İkimizi kurtarmaya çalışıyordum."

"Hapsetmek mi? Nate, hayır. Durum sandığın gibi değil." Başını iki yana salladı. "Burada güvendeyiz."

Gözlerini kısıp kıza baktı. "Burası Enstitü değil mi? Beni Enstitü hakkında uyarmışlardı. De Quincey, burasının kendilerine Nefilim diyen canavarlar tarafından idare edildiğini söyledi. Lanetlenmiş insanların ruhlarını bir kutuda tutuyorlarmış."

"Ne, Pixis mi? İblis enerjisini hapsetmekte kullanılıyor, insanların ruhlarını değil! Tamamen zararsız. Bana inanmıyorsan daha sonra sana gösteririm."

Nate'in endişeleri yatışmadı. "Nefilim beni ele geçirirse, sonumun kötü olacağını söyledi. Yasalarını çiğnediğim için beni parçalara ayırırlarmış."

Tessa'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı; ağabeyinden uzaklaşırken, pencerelerden birinin açık olduğunu gördü. Demek sadece sinirleri bozulduğu için ürpermemişti. "Pencereyi mi açtın? İçerisi zaten soğuk Nate."

Nate başını iki yana salladı. "Geldiğimde açıktı."

Tessa başını iki yana sallayıp odanın diğer ucuna yürüyerek pencereyi kapattı. "Ölümüne hasta olacaksın-"

"Benim ölümümü boşver," dedi Nate. "Gölgeavcıları'ndan ne haber? Seni burada hapis tutmadıklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Tessa pencereden uzaklaştı. "Beni hapis tutmuyorlar. Garip insanlar olsalar da bana karşı çok nazikler. Burada kalmayı ben istedim. Onlar da büyük bir nezaket örneği gösterip kalmama izin verdi."

Nate başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Tessa, içindeki öfke kıvılcımlarının canlandığını hissetti. Şaşırtıcı bir durumdu. Öfkeyi bastırdı. Olanlar Nate'in hatası değildi. Genç adamın bilmediği çok şey vardı. "Nereye gitmemi bekliyordun Nate?" diye sordu ağabeyinin yanına dönerken. Koltuğa oturmasına yardım etti. "Oturmalısın. Kendini yoruyorsun."

Nate boynunu büküp otururak kıza baktı. Gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Tessa o bakışı biliyordu. Oğlanın çılgınca bir plan yaptığı, delice bir hayal kurduğu anlamına gelen bir bakıştı bu. "Yine de buradan uzaklaşabiliriz," dedi. "Liverpool'a gider, buharlı gemilerden birine binip New York'a döneriz."

"Orada ne yapacağız?" diye sordu Tessa olabildiğince nazikçe. "Orada bizi bekleyen hiçbir şey yok. Teyzem öldü, cenaze ücretini ödemek için sahip olduğumuz her şeyi sattım. Dairemizi kaybettik. Kirayı ödeyecek param yoktu. New York'ta bize yer yok Nate."

"Kendimize yeni bir düzen, yeni bir hayat kurarız."

Tessa hüzünlü gözlerle ağabeyine baktı. Onu bu halde görmek acı vericiydi, yalvarırcasına kıza baktığı sırada morluklar, çirkin çiçekler gibi yüzüne yayılmıştı. Saçlarında hala kan vardı.

Harriet Teyze her zaman Nate'in başkaları gibi olmadığını söylerdi. Genç adamın ne pahasına olursa olsun korunması gereken bir masumiyeti vardı.

Ve Tessa bunu yapmayı denemişti. O ve teyzesi, Nate'in zaaflarını ondan saklamışlardı. Beceriksizliklerinin ve başarısızlıklarının sonuçları yüzünden acı çekmesini engellemişlerdi. Kumar borçlarını ödemek için Harriet Teyze'nin ne kadar çalışması gerektiğinden ve Tessa'nın, sarhoşun kardeşi diye onunla alay eden çocuklardan neler çektiğinden bahsetmemişlerdi. İncinmesin diye tüm bunları genç adamdan saklamışlardı. *Yine de incindi*, diye düşündü Tessa. Belki Jem haklıydı. Belki doğruyu söylemek en iyisiydi.

Ağabeyinin karşısına geçip bakışlarını ona çevirdi. "Bunu yapamayız Nate. Henüz değil. İkimizin de içine karıştığı bu olay, kaçsak bile peşimizi bırakmayacaktır. Üstelik kaçarsak, yakalandığımızda yalnız olacağız. Bize yardım edecek veya bizi koruyacak kimse olmayacak. Enstitü'ye ihtiyacımız var Nate. Nefilim'e ihtiyacımız var."

Nate'in mavi gözleri dalgındı. "Sanırım öyle," dedi. Tessa bu cümleyle beyninden vurulmuşa döndü çünkü neredeyse iki aydır sadece İngiliz aksanlı konuşmalar duyuyordu. Amerikan aksanı duymak ev özlemi çekmesine yol açtı. "Benim yüzümden buradasın. De Quincey bana işkence etti. Bana o mektupları yazdırdı, o bileti yollattı. Seni ele geçirdiğinde incitmeyeceğini söyledi ama seni görmeme izin vermedi. Benden

nefret edeceğini düşünmüştüm." Başını kaldırıp acıklı gözlerle kıza baktı.

Yanıt verirken, Tessa'nın içten olduğu anlaşılıyordu. "Senden asla nefret edemem. Sen benim ağabeyimsin, benim kanımdansın."

"Sence bu iş bittiğinde eve dönebilir miyiz?" diye sordu Nate. "Tüm bunları unutup normal bir hayat sürebilir miyiz?"

Normal bir hayat sürmek. Zihninde, Nate ve kendisinin güneş alan ufak bir apartmandaki görüntüleri belirdi. Nate bir iş bulabilirdi ve genç kız ona yemek pişirip evle ilgilenirdi. Hafta sonları parkta yürüyüşe çıkar veya trene atlayıp Joney Adası'na giderlerdi. Ya da Manhatten Beach Hotel'deki havai fişek gösterilerini izlerlerdi. Gerçek gün ışığı olurdu, bu gri bir sulu yaza katlanmaları gerekmezdi ve Tessa yeniden sıradan bir genç kız gibi davranırdı.

Ama bu manzarayı zihninde ne kadar tutmaya çalışırsa çalışsın başaramadı. Görüntüler parçalanıp zihninden kayıp gitti. Bir örümcek ağını parçalamadan tutmaya çalışmak gibiydi. Will'in, Jem'in ve Charlotte'un yüzü gözünün önüne geldi. Magnus'un sözlerini hatırladı. *Zavallı şey. Artık gerçeği bildiğine göre asla geri dönemezsin.*

"Ama biz normal değiliz," dedi Tessa. "Ben normal değilim ve sen de bunu biliyorsun Nate."

Oğlan yere baktı. "Biliyorum." Çaresizce elini salladı. "Demek doğru. Sen De Quincey'nin dediği gibi sihirlisin.

Senin şekil değiştirme yeteneğine sahip olduğunu söyledi Tessie, neye istersen dönüşebiliyormuşsun."

"Ona inanmış mıydın? Söylediği doğru sayılır ama başlangıçta ben bile inanamadım. O kadar garip bir şey ki-"

"Daha garip şeyler de gördüm." Oğlanın sesi boş bir yankı gibiydi. "Tanrım, o ben olmalıydım."

Tessa kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Ama genç adam yanıt veremeden kapı açıldı. "Bayan Gray," dedi Thomas özür dilercesine. "Bayan Gray, efendi Will-"

"Efendi Will burada." Will, Thomas'ın etrafından dolandı. Üzerinde hala gece giydiği giysiler vardı ve kırış kırış olmuşlardı. Tessa, Will'in, Jem'in koltuğunda uyuyup uyumadığını merak etti. Gözlerinin altında mavi gri gölgeler vardı ve yorgun görünüyordu ama Nate'e bakarken gözleri ışıl ışıldı. Rahatlama? Eğlence? Tessa emin olamadı.

"Demek gezginimiz bulundu," dedi. "Thomas perdelerin arkasına saklandığını söyledi."

Nate boş boş Will'e baktı. "Sen de kimsin?"

Tessa ikisini birbiriyle tanıştırdı ama ikisi de buna çok memnun görünmedi. Nate hala ölüyormuş gibi görünüyor ve Will, Nate'e yeni bir bilimsel keşifmiş gibi bakıyordu.

"Demek sen bir Gölgeavcısı'sın," dedi Nate. "De Quincey bana, sizlerin canavar olduğunuzu söyledi."

"Seni yemeye kalkışmadan önce mi sonra mı?" diye sordu Will.

Tessa ayağa fırladı. "Will. Seninle koridorda konuşabilir miyim, lütfen?"

Oğlanın karşı koymasını beklediyse de Will direnmedi. Nate'e düşmanca son bir bakış attıktan sonra, kızın peşinden koridora çıktı. Arkalarından kapıyı kapattılar.

Penceresiz koridor, cadı ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Will ve Tessa, ışıkların aydınlattığı bölmelerden uzak durup gölgelerin arasına geçtiler. Dar bir sokakta karşılaşan iki öfkeli kedi gibi birbirlerini süzdüler.

Sessizliği bozan Will oldu. "İstediğin oldu. Koridorda yalnızız."

"Evet, evet," dedi Tessa sabırsızca, "İngiltere'deki binlerce kadının seninle yalnız kalmak için büyük ücretler ödeyeceklerine eminim. Şimdi bu numaraları bir tarafa bırakabilir miyiz? Söyleyeceklerim önemli."

"Senden özür dilememi istiyorsun, değil mi?" dedi Will. "Tavan arasında olanlar için?"

Tessa hazırlıksız yakalanmıştı. "Tavan arası mı?"

"Seni öptüğüm için özür dilememi istiyorsun."

Bu kelimelerle birlikte tavan arasında yaşananlar, beklenmedik bir açıklıkla Tessa'nın zihnine doluştu. Will'in parmaklarının saçlarının arasında dolaşması, elinin kızın eldivenine dokunuşu, dudakları. Tessa yüzünün kızardığını hissedip bunun, koridorun karanlığında farkedilmediğini umdu.

"Ne... Hayır. Hayır!"

"Yani özür dilememi istemiyorsun," dedi Will. Artık hafifçe gülümsüyordu. Kızın, Will'in yüzünde gördüğü, oyuncak tuğlalarla dev bir şato yapmış çocuğun, elinin bir hareketiyle şatoyu yıkmadan önce yüzünde beliren gülümsemeydi.

"Özür dileyip dilememen umrumda değil," dedi Tessa. "Seninle konuşmak istediğim konu bu değil. Ağabeyime karşı nazik olmanı söylemek istedim. Çok şey atlattı. Bir suçlu gibi sorguya çekilmemeli."

Will, Tessa'nın beklediğinden daha sakin bir yanıt verdi. "Seni anlıyorum ama sakladığı şeyler varsa-"

"Herkes bir şeyler saklar!" diyen Tessa bu çıkışına kendi de şaşırdı. "Ağabeyimin utandığı şeyler olduğuna eminim ama bunlar seni ilgilendirmez. Sen de herkese her şeyi anlatıyor değilsin."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Will temkinli bir sesle.

Ailene ne demeli Will? Neden onları görmeyi reddettin? Neden gidecek başka yerin yoktu? Ve tavan arasında neden beni yolladın? Ama Tessa bunların hiçbirini söylemedi. "Ya Jem?" dedi. "Neden bana hastalığının ne olduğunu söylemedin?"

"Jem mi?" Will'in şaşkınlığı gerçekti. "Söylememi o istemedi. Rahatsızlığı sadece onu ilgilendirir. Hatırlarsan ben sana anlatması taraftarı değildim. Sana bir açıklama borçlu olduğunu düşündü ama değildi. Jem kimseye bir şey borçlu değil. Başına gelenler onun hatası değildi, yine de bu yükü taşımak zorunda ve utanç içinde..."

"Utanacak hiçbir şey yok."

"Sen öyle düşünebilirsin. Başkaları, onun hastalığı ve bağımlılığı arasında herhangi bir fark görmüyor. Güçsüz olduğu için herkes onu küçümsüyor. Yeterince irade gücüne sahip olursa, ilacı bırakabileceğini sanıyorlar." Will'in ses tonu acıydı. "Tüm bunları onun yüzüne söyleyenler de oldu. Bir de senden bunları duymasını istemedim."

"Asla böyle şeyler söylemezdim."

"Ne söyleyip ne söylemeyeceğini nereden bileyim?" dedi Will. "Gerçekte seni tanımıyorum Tessa. Sen de beni tanımıyorsun."

"Sen kimsenin seni tanımasını istemiyorsun," diye patladı Tessa. "Ve tamam, bundan sonra denemeyeceğim ama Jem'in de kendin gibi olduğunu düşünemezsin. Belki insanların onunla ilgili gerçeği bilmesini tercih ediyordur."

"Jem'i benden iyi tanıdığını düşünme," dedi Will. Gözleri yine laciverte dönmüştü.

"Onu bu kadar seviyorsan neden yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsun? Neden bir tedavi aramıyorsun?"

"Sence aramadım mı? Charlotte'un ve Henry'nin ellerinden geleni yapmadığını, iblis efendileri tutup her tür bilgi için ödül koymadığımızı mı sanıyorsun? Jem'in ölümünü, savaşmadan kabul edeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Jem size aramayı kesmenizi söylediğini anlattı," diyen Tessa, oğlanın öfkesine, sakin bir şekilde karşılık verdi. "Siz de kestiniz. Değil mi?"

"Sana kestiğimizi söylemedi mi?"

"Gerçekten aramayı bıraktınız mı?"

"Bulunacak bir şey yok Tessa. Hastalığın tedavisi yok."

"Bunu bilemezsin. Ona söylemesen bile aramayı sürdürmelisin. Bir şeyler olabilir. En ufak bir umut bile-"

Will kaşlarını çattı. Karanlık koridorda elmacık kemikleri her zamankinden çıkık görünüyordu. "Sence Jem'in isteklerini göz ardı mı etmeliyiz?"

"Bence ona yalan söylemek anlamına gelse bile, elinizden geleni yapmalısınız. Ölümünü kabullenmenizi anlamıyorum."

"Bence sen bazen seçimin kabullenmek ve delirmek arasında yapıldığını anlamıyorsun."

Koridordaki biri hafifçe öksürdü. "Neler oluyor?" dedi tanıdık bir ses. Tessa ve Will kendilerini konuşmaya o kadar kaptırmışlardı ki, Jem'in yaklaştığını duymadılar. Will suçlu suçlu arkadaşına baktı. Jem tamamen giyinmişti ama ateşli bir hastalıktan yeni uyanmış gibi görünüyordu, saçları karmakarışık, yanakları kırmızıydı.

Will şaşkındı ve oğlanı gördüğüne çok sevinmemişti. "Ne demeye yataktan çıktın?"

"Koridorda Charlotte'a rastladım. Tessa'nın ağabeyiyle konuşmak için salonda toplanacağımızı söyledi." Jem'in ses tonundan, ikisi arasında geçmiş olan konuşmanın ne kadarını duyduğunu anlamak imkansızdı. "Konuşulanları dinleyecek kadar iyi durumdayım."

"Güzel, hepiniz buradasınız." Konuşan Charlotte'tu, onlara doğru yürüyordu. Hemen arkasında Henry ve Henry'nin yanında Jessamine'le Sophie vardı. Jessie en hoş elbiselerinden birini giymişti ve kucağında battaniye taşıyordu. Sophie'nin elindeki tepsideyse çay ve sandviç vardı.

"Onlar Nate için mi?" diye sordu Tessa şaşkın şaşkın. "Çay ve battaniye?"

Sophie başını salladı. "Bayan Branwell ağabeyinizin aç olacağını düşündü."

"Ve üşümüş olabileceğini düşündüm. Dün gece sürekli titriyordu," dedi Jessamine. "Bunları ona götürebilir miyiz?"

Charlotte, onaylamasını beklercesine Tessa'ya baktı. O bakış, kızın çözülmesini sağlamaya yetti, Charlotte'un Nate'e karşı nazik olacağını biliyordu. "Evet. Nate içeride."

"Teşekkürler Tessa," dedi Charlotte. Salonun kapısını açıp içeri girdi. Tessa peşlerinden girecek oldu ama koluna dokunan bir el kızı durdurdu.

Jem'di. "Bekle," dedi. "Bir saniye."

Kız dönüp Jem'e baktı. Kapının aralığından içeriden gelen mırıltıları duyabiliyordu –Henry'nin arkadaş canlısı bariton sesi, Jessamine'in sesinin hevesli tınısı. "Ne oldu?"

Jem tereddüt etti. Kızın koluna dokunan eli soğuktu, parmakları buz parçaları gibiydi.

Kız, oğlanın kızarmış yanaklarına dokunsa, daha sıcak olup olmayacağını merak etti.

"Kızkardeşim nerede?" dediği duyuldu Nate'in. "Bize katılmayacak mı?"

"Neyse boşver." Jem güven verici bir gülümsemeyle elini çektiğinde Tessa, oğlanın aklından geçenleri merak etti ama soru sormaksızın dönüp peşinde Jem'le odaya girdi.

Sophie şöminedeki ateşi canlandırıyordu; Nate koltuktaydı, Jessamine'in battaniyesi kucağına serilmişti. Jessamine bir iskemleye oturmuştu. Henry ve Charlotte, Nate'in karşısındaki kanepedeydi. Ve Will her zamanki gibi en yakın duvara yaslanmış, hem sinirli hem eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Jem, Will'in yanına gittiğinde Tessa, dikkatini ağabeyine çevirdi. Genç adamın tedirginliği azalmıştı ama hala sefil görünüyordu. Jessamine'in getirdiği battaniyenin kenarlarıyla oynuyordu. Tessa odayı geçip ağabeyinin oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa yerleşti. Odadaki bütün gözlerin kendisine döndüğünü hissedebiliyordu. Herkes Tessa'ya ve ağabeyine baktığı sırada, yere iğne atılsa sesi duyulurdu.

"Nate," dedi yumuşak bir sesle. "Herkesle tanıştığını varsayıyorum?"

Nate battaniyeyle oynamayı sürdürerek başını salladı.

"Bay Gray," dedi Charlotte, "Bay Mortmain'le konuştuk. Bize sizden bahsetti. Aşağıdünyayı ve kumarı sevdiğinizi söyledi."

"Charlotte," diye itiraz etti Tessa.

Nate araya girdi. "Söylenenler doğru Tessie."

"Kimse olanlar için ağabeyini suçlamıyor Tessa." Charlotte, Nate'e dönerek daha da nazik bir ses tonuyla devam etti. "Mortmain, Londra'ya geldiğinde onun ezoterik bilgilerle ilgilendiğini, bildiğini söyledi. Onun Pandemonium Kulübü'nün üyesi olduğunu nereden biliyordun?"

Nate tereddüt etti.

"Bay Gray, sadece size neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. De Quincey'nin neden sizinle ilgilendiğini çözmeliyiz. İyi olmadığınızı biliyorum, sizi zorlamak da istemiyorum ama çok az bilgi bile verseniz büyük yararı olabilir-"

"Harriet Teyze'nin dikiş malzemeleri yüzünden," dedi Nate.

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Ne yüzünden?"

Nate devam etti. "Harriet Teyze'miz annemizin mücevher kutusunu, yatağının yanındaki komodinde tutardı. İçinde dikiş malzemeleri olduğunu söylerdi ama ben-" Nate derin bir nefes alıp Tessa'ya bakarak anlatmayı sürdürdü. "Boğazıma kadar borca batmıştım. Yanlış bahisler oynamış, büyük paralar kaybetmiş ve kötü duruma düşmüştüm. Teyzemin veya senin bilmenizi istemedim. Annemin hayattayken taktığı, altın bir bileziği olduğunu hatırlıyordum. Bileziğin mücevher kutusunda olabileceğini, Harriet Teyze'min onu satmayacak kadar inatçı olduğunu düşündüm. Nasıl olduğunu bilirsin. Bu fikri bir türlü kafamdan atamıyordum. Bileziği alabilirsem borçlarımı ödeyecek parayı bulabilirdim. Bir gün teyzem ve sen dışarı çıktığınızda kutuyu açıp içine baktım.

Bilezik elbette kutuda değildi ama kutunun dibinde gizli bir bölme vardı. İçinde değerli bir şey yoktu, katlanmış kağıtlar. Yukarı geldiğinizi duyunca kağıtları cebime attım ve odama geri döndüm."

Nate duraksadı. Bütün gözler onun üzerindeydi. Bir süre sonra artık dayanamayan Tessa, "Eee?" diye sordu ağabeyine.

"Annemin günlüğünden sayfalardı," dedi Nate. "Defterden koparılmışlardı ve çok eksik vardı ama bulduklarım, garip bir hikayenin parçalarını birleştirmeme yetti.

Her şey ailemiz Londra'da yaşarken başlamış. Babam çok sık evden uzakta vakit geçirmek zorunda kalıyormuş çünkü Mortmain'in rıhtımlardaki ofisinde yapılacak çok iş varmış. Anneme Harriet Teyze eşlik ediyormuş ve zaten ben bütün vaktini alıyormuşum. Daha yeni doğduğum yıllarmış. Derken babam geceleri eve çok gergin dönmeye başlamış. Fabrikada garip şeyler olduğunu söylemiş, makineler tuhaf bir biçimde bozuluyor, garip sesler duyuluyormuş. Derken gece bekçisi kaybolmuş. Mortmain'in ezoterik bilgilerle uğraştığına dair dedikodular çıkmış. Babam önceleri bu dedikodulara aldırmamış ama sonunda Mortmain'le yüzleşince, patronu her şeyi kabul etmiş. Zararsız bir şeymiş gibi anlattığına eminim. Sanki pentagramlar ve büyülerin bir önemi yokmuş gibi. Dahil olduğu örgütün Pandemonium Kulübü olduğunu söylemiş ve babamdan toplantılardan birine gelmesini, annemi de yanında getirmesini istemiş."

"Annemi getirmesini mi? Babam bunu kabul etmiş olamaz."

"İstememiştir ama yeni bir eşi ve yeni doğmuş bir bebeği vardı. Patronunu kızdırma riskine girememiştir. Gitmeyi ve annemi yanında götürmeyi kabul etmiş."

"Babam polise gitmeliydi."

"Mortmain gibi zengin bir adam polisi parmağında oynatır," diye araya girdi Will. "Baban polise gitseydi ona gülerlerdi."

Nathaniel saçlarını geriye atıp devam etti. Artık terliyordu. "Mortmain, gece ikisini de alacak bir araba ayarlamış. Araba onları Mortmain'in evine götürmüş. Bu noktada pek çok sayfa eksikti, o gece neler olduğuna dair tüm detayları bilmiyorum. O gece ilk gidişleriymiş ama anladığım kadarıyla son olmamış. Sonraki aylarda pek çok kez Pandemonium Kulübü toplantılarına katılmışlar. Annem gitmekten nefret ediyormuş ama bir şeyler değişene kadar toplantılara katılmayı sürdürmüşler. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum; yine sayfalar eksikti ama Londra'dan ayrılırken geceleyin gizlice kaçtıklarını ve kimseye nereye gideceklerini söylemediklerini biliyorum. Günlükte bunun nedenini açıklayan hiçbir şey yok-"

Nathaniel öksürüklere boğulunca, konuşmaya ara vermek zorunda kaldı. Jessamine, Sophie'nin yan masaya bıraktığı çayın yanına gidip bir saniye sonra Nate'in eline bir fincan tutuşturdu. Bunu yaparken Tessa'ya küçümseyen bir bakış fırlatmıştı, sanki çayı ağabeyine ilk olarak Tessa'nın vermesi gerekirdi.

Çay sayesinde öksürüğü biraz yatışan Nate devam etti. "Günlüğün sayfalarını bulduğumda kendimi altın madenine rastlamış gibi hissettim. Mortmain'i duymuştum. Çok zengin ve biraz da çılgın olduğunu biliyordum. Ona yazıp Richard ve Elizabeth Gray'in oğlu Nathaniel Gray olduğumu, babamla annemin öldüğünü ve bulduğum evraklar arasında onun kara büyüyle ilgisini gösteren notlar olduğunu söyledim. Onunla buluşup bana iş vermesi ihtimalini konuşmak istediğimi, benimle buluşmak istemezse, o kağıtlarla ilgilenecek gazeteler olduğuna emin olduğumu yazdım."

"Oldukça girişimci bir tavır." Will etkilenmiş gibiydi.

Nate gülümsedi. Tessa ona öfke dolu bir bakış fırlattı. "Hemen memnun olma. Will girişimci derken *yoz bir hareket* demek istiyor."

"Hayır girişimci demek istedim," dedi Will. "Yoz bir hareket demek istesem, *işte tam benim yapacağım şey* demeyi tercih ederim."

"Bu kadarı yeter Will," diye araya girdi Charlotte. "Bırak da Bay Gray hikayesini bitirsin."

"Bana rüşvet vereceğini, çenemi kapamam için para yollayacağını düşünmüştüm," diye devam etti Nate. "Bunun yerine Transatlantik için birinci sınıf bileti ve Londra'da iş teklifiyle karşılaştım. Hayatımda ilk kez iyi bir şey yakaladığımı düşündüm.

Londra'ya vardığımda doğrudan Mortmain'in evine gittim. Uşak, onunla görüşmem için beni çalışma odasına aldı.

Bana karşı çok nazikti, beni gördüğüne ne kadar sevindiğini, ölen anneme ne kadar benzediğimi söyledi. Ardından ciddileşti. Karşılıklı oturunca bana, annemleri ne kadar sevdiğini, İngiltere'den ayrıldıklarında ne kadar üzüldüğünü anlattı. Mektubumu alana kadar öldüklerini bilmiyordu. Onunla ilgili bildiklerimi gazetelere satsam bile, ailemin hatırına bana seve seve bir iş vereceğini söyledi.

Mortmain'e, Pandemonium Kulübü'nün toplantılarından birine katılmamı sağlarsa, sırrını saklayacağımı söyledim. Ailemin gördüklerini görmek istiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, annemin günlüğünde yazanlar ilgimi uyandırmıştı. Büyüye ve iblislere inanan bir grup aptal adamla tanışacağımı sanıyordum. Bir kumarbaz için altın madeniydi. Kolay para kazanabileceğimi düşündüm." Nate gözlerini kapattı.

"Mortmain isteksizce beni kulübe götürmeyi kabul etti. Sanırım ona seçme şansı bırakmamıştım. O geceki toplantı, De Quincey'nin evindeydi. Kapı açıldığı anda ne kadar büyük budalalık ettiğimi anladım. Bunlar spritüalizmle ilgilenen bir grup amatör değildi. Hepsi gerçekti. Annemin günlüğünde üstü kapalı bahsettiği gölgeler dünyası, gerçekten vardı. Nasıl bir şok yaşadığımı anlatamam. Tarif edilemez çirkinlikte yaratıklar salonu doldurmuştu. Kara Kardeşler oradaydı, pençemsi ellerini sallayıp beni süzüyorlardı. Yüzleri ve omuzları beyaz pudralı kadınlar, ağızlarının kenarından akan kana aldırmayarak bana gülümsüyordu. Gözleri sürekli renk değiştiren küçük

yaratıklar, yerlerde sürünüyordu. Tüm bunların gerçek olduğunu düşünmemiştim ve bunu Mortmain'e söyledim.

Cennette ve dünyada, filozofların hayal ettiğinden çok daha fazlası var Nathaniel, dedi.

Bu alıntıyı biliyordum Tessa. Bana sürekli Shakespeare'den pasajlar okurdun ve bazen seni dinlediğimi itiraf ediyorum. Mortmain'e benimle dalga geçmemesini söyleyecektim ki biri yanımıza geldi. Mortmain'in korkmuş gibi, kaskatı kesildiğini gördüm. Beni yeni elemanı Nathaniel olarak tanıştırıp bana adamın adını söyledi. De Quincey.

De Quincey gülümsedi. İnsan olmadığını hemen anladım. Daha önce hiç vampir görmemiştim ama gülümseyince dişleri ortaya çıkmıştı. Gözlerimi ondan alamıyordum. *Mortmain, yine benden bir şeyler saklıyorsun*, dedi. *Bu, yeni bir elemandan fazlası. Karşımdaki Nathaniel Gray. Elizabeth ve Richard Gray'in oğlu.*

Mortmain bir şeyler geveledi, hazırlıksız yakalanmıştı. De Quincey güldü. *Benim her şeyden haberim olur Axel*, dedi. Ardından bana döndü. *Babanı tanırdım*, dedi bana. *Onu severdim. Belki kağıt oyununda bana eşlik etmek istersin?*

Mortmain gitmemem için başını iki yana salladı ama eve girerken kumar oynanan odayı görmüştüm. Ateşe giden pervane gibi kumar masalarına çekiliyordum. Bir vampir, iki kurtadam ve bir iblis efendisiyle kağıt oynadık. O gece büyük paralar kazandım, ortalıkta dolaşan renkli içeceklerden bir sürü içerek, bir noktadan sonra Mortmain'in masadan kalktığını gör-

sem de aldırmadım. Şafak vakti yaklaşırken kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. De Quincey ne zaman istersem kulübe gelebileceğimi söyledi.

Büyük budalalık etmiştim elbette. Kendimi harika hissetmemin nedeni, içeceklere, bağımlılık yapan iblis efendisi iksirlerinin karıştırılmış olmasıydı. O gece kumarda kazanmama izin verilmişti. Elbette bir daha gittim. Yanımda Mortmain olmaksızın her gece De Quincey'nin evine gittim. Başlangıçta, büyük paralar kazandım, bu sayede sana ve Harriet Teyze'ye para yollayabildim. Mortmain'in yanında çalışırken kazandığım paralar değildi. Arada bir ofise uğruyordum ama en basit işe bile konsantre olamıyordum. Tek düşünebildiğim kulübe dönmek, o içkilerden içip para kazanmaktı.

Derken kaybetmeye başladım. Ne kadar kaybedersem, kazanmak için o kadar büyük oyunlara giriyordum. De Quincey bana borç vermeyi teklif edince hiç düşünmeden kabul ettim. Ofise gitmeyi bıraktım. Gündüzleri uyuyup geceleri kumar oynadım. Her şeyi kaybettim." Sesi mesafeli bir tona büründü. "Teyzemin öldüğünü söyleyen mektubunu aldığımda Tessa, cezalandırıldığımı düşündüm. Gidip New York'a dönüş bileti almak istedim ama hiç param yoktu. Çaresizlik içinde kulübe gittim, traş olmamıştım, berbat görünüyordum, gözlerim kıpkırmızıydı. Gerçekten düşmüş bir adam gibi görünüyor olmalıydım ki, De Quincey o gece bana bir teklifte bulundu.

Beni arka odaya çekip kulüpte bir insan ömrü boyunca çalışsam bile ödeyemeyeceği kadar para kaybettiğimi söyledi. Bu durum onu eğlendiriyor gibiydi. Borcumu ödemek için nelerden vazgeçebileceğimi sordu. *Her şeyden*, dedim. *Ya kızkardeşinden?* dedi."

Tessa'nın tüyleri diken diken oldu. Herkesin ona baktığının farkındaydı. "Benimle ilgili ne söyledi?"

"Hazırlıksız yakalanmıştım," dedi Nate. "Senden ona bahsettiğimi hatırlamıyordum ama öyle sarhoşluklar yaşamıştım ki..." Fincanı tutan eli titremeye başlayınca fincanı masaya bıraktı. "Kızkardeşimden ne istediğini sordum. Bana annemin çocuklarından birinin özel olduğunu söyledi. O çocuğun ben olabileceğimi düşünmüştü ama uzun uzun inceledikten sonra sıradışı tek özelliğimin, budalalığım olduğuna kanaat getirmişti."

Nate'in ses tonu hüzünlüydü. "*Ama kızkardeşin tamamen farklı bir şey*, dedi bana. *Senin sahip olmadığın bütün güçlere sahip. Ona zarar vermeye niyetim yok. Kardeşin fazlasıyla önemli.*

Ona daha fazla bilgi vermesi için yalvardım ama başka bir şey söylemedi. Ya Tessa'yı ona verecek ya da ölecektim. Bana ne yapmam gerektiğini bile söyledi."

Tessa'nın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. "De Quincey bana o mektubu yazmanı söyledi," dedi. "Main adlı gemi için bilet yolladı. Beni buraya getirmeni sağladı."

Nate yalvaran gözlerle kıza baktı. "Sana zarar vermeyeceğine yemin etti. Tek istediği şeyin, gücünü sana nasıl kullanaca-

ğını öğretmek olduğunu söyledi. Bana el üstünde tutulacağını ve hayal edemeyeceğin kadar zengin olacağını anlattı-"

"Eh tamam o zaman," diye araya girdi Will. "Zaten şu dünyada paradan önemli bir şey yok." O da Jem de, iğrenerek Nate'e bakıyorlardı.

"Nate'in hatası değil!" diye karşı çıktı Jessamine. "Duymadınız mı? De Quincey onu öldürecekmiş. Nate'in kim olduğunu, nereden geldiğini bildiğine göre zaten er ya da geç Tessa'yı bulurdu. Nate boşu boşuna ölmüş olurdu."

"Demek nesnel olarak savunduğun ahlaki görüş bu, Jess?" dedi Will. "Tessa'nın ağabeyi geldiğinden beri, ağzının suyunun akmasıyla bir ilgisi yok, öyle mi? Gerçi hangi sıradan olsa senin işini görürdü-"

Jessamine ufak bir çığlığın ardından ayağa fırladı. Sesini yükselten Charlotte, ikisini de sakinleştirmeyi denedi ama Tessa onları duymuyor gibiydi. Gözlerini Nate'e dikmişti.

Ağabeyinin zayıf biri olduğunu biliyordu, teyzesinin masumiyet dediği şey, şımarıklıktan başka bir şey değildi. Erkek olmak, ilk çocuk olmak ve yakışıklı olmak, Nate'in kendini prens zannetmesine yol açmıştı. Genç kız tüm bunları anlıyordu ve ağabey olarak onun kızı koruması gerekirken, onu başını belaya sokmaktan koruyan daima kendisi ve teyzesi olmuştu.

Nate onun ağabeyiydi, Tessa onu severdi ve elinde olmadan her zamanki gibi koruma içgüdüsü devreye girdi. "Jessamine haklı," dedi. Sesi herkesi susturdu. "De Quincey'ye hayır

demesi bir işe yaramazdı ve zaten bunları tartışmanın bir anlamı yok. Hala De Quincey'nin planlarını öğrenmemiz gerekiyor. Herhangi bir şey biliyor musun Nate? Benden ne istediğini söyledi mi?"

Nate başını iki yana salladı. "Sana haber yollamayı kabul ettiğimde beni evine hapsetti. Mortmain'e, istifa ettiğimi söyleyen bir mektup yazmamı emretti. Zavallı adam, cömertliğini suratına fırlattığımı düşünmüş olmalı. Seni ele geçirene kadar De Quincey'nin beni bırakmaya niyeti yoktu Tessie; ellerinde olduğumu ispatlamaları için Kara Kardeşler'e yüzüğümü verdi.

Bana tekrar tekrar seni incitmeyeceğini söylüyordu. Kara Kardeşler'den tek istediği sana gücünü kullanmayı öğretmeleriydi. Kara Kardeşler her gün seninle ilgili rapor verdikleri için, hayatta olduğunu biliyordum.

Eve hapsolduğum için, Pandemonium Kulübü'nün işlerini incelemeye başladım. Neredeyse kast sistemiyle işleyen bir organizasyondu. Mortmain gibi en alt seviyede olanlar vardı. De Quincey ve diğerlerinin onları tutmalarının nedeni, zengin olmalarıydı. Arada bir ufak tefek büyülerle onları kandırıp daha fazlası için geri gelmelerini sağlıyorlardı. Bir de Kara Kardeşler gibiler vardı, kulübün içinde daha güçlüydüler ve sorumlulukları daha genişti. Hepsi doğaüstü yaratıklardı, insan değillerdi. En tepede De Quincey yer alıyordu. Herkes onu Magister olarak tanıyordu.

Sık sık insanların ve aşağı seviyelerdekilerin çağrılmadığı toplantılar yapılıyordu. İlk olarak bu toplantılardan birinde Gölgeavcıları'ndan bahsettiklerini duydum. De Quincey, Gölgeavcıları'nı hor görüyor," dedi Nate, Henry ve Charlotte'a dönüp. "Onlara karşı -size karşı- kin tutuyor. Gölgeavcıları ortadan kaldırılırsa her şeyin ne kadar iyi olacağından, Aşağıdünyalıların huzur içinde yaşayabileceğinden bahsediyor."

"Ne masal ama." Henry alınmış görünüyordu. "Gölgeavcıları olmaksızın, nasıl bir barış olacağını düşünüyor acaba..."

"Daha önce Gölgeavcıları'nı yenmenin bir yolu olmadığını, çünkü silahlarınızın üstün olduğunu söylemişti. Efsaneye göre Tanrı, Nefilim'in üstün savaşçılar olmasını sağlamış, yaşayan hiçbir yaratık onları yok edemezmiş. Bu yüzden De Quincey, *ya yaşamayan yaratıklar?* diye düşünmüş."

"Otomatlar," dedi Charlotte. "Mekanik ordusu."

Nate şaşırdı. "Onları gördünüz mü?"

"Birkaç tanesi dün gece kızkardeşine saldırdı," dedi Will. "Neyse ki biz Gölgeavcısı canavarlar onu kurtarmak için ortalıktaydık."

"Kendisi de fena idare etmedi," diye mırıldandı Jem.

"Makinelerle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordu Charlotte. Artık sizli bizli konuşmayı bırakmıştı. "De Quincey onlardan bahsetti mi?"

Nate koltuğuna gömüldü. "Bahsetti ama anlattıklarını anlamadım. Kafam mekanik şeyleri kavramıyor."

"Oldukça basit." Konuşan Henry'ydi, ürkmüş bir kediyi sakinleştirmeye çalışırmış gibi konuşuyordu. "Şimdilik De Quincey'nin makineleri, sadece mekanizmaları doğrultusunda çalışan makineler. Saatler gibi kurulmaları ve ayarlanmaları gerekiyor ama kütüphanesinde bulduğumuz bir büyü, o makineleri canlandırmayı planladığını gösteriyor. İblis enerjisini makineye bağlayıp canlandıracak."

"Ah, o mu! Evet, öyle şeylerden bahsetti," diye karşılık verdi Nathaniel. Öğretmenine doğru yanıtı veren bir öğrenci gibi, halinden memnun görünüyordu. Tessa odadaki Gölgeavcıları'nın heyecanlandığını görebiliyordu. Öğrenmek istedikleri konuya sıra gelmişti. "Kara Kardeşler'i bu yüzden tutmuştu, sadece Tessa'yı eğitmeleri için değil. Bildiğiniz üzere onlar iblis efendileri. Bu işin nasıl yapılacağını çözmeleri gerekiyordu. Ve çözdüler. Birkaç hafta sürdü ama iblislerin nasıl makinelere bağlanacağını buldular."

"Öyle mi?" Charlotte şok geçiriyormuş gibi görünüyordu. "O zaman De Quincey neden hala bunu yapmadı? Neyi bekliyor?"

Nate tedirgin gözlerle önce Tessa'ya, ardından diğerlerine baktı. "Bi-bildiğinizi sanıyordum. Bağlama büyüsünün ancak dolunayda yapılabileceğini söyledi. Zamanı geldiğinde Kara Kardeşler işe koyulacak. O şeylerden düzinelerce var. De Quincey'nin yüzlerce, binlerce yapmayı planladığını biliyorum. Hepsini canlandırıp-"

"Dolunay mı?" Charlotte camdan bakıp dudağını ısırdı. "Çok az kaldı. Sanırım yarın gece dolunay."

Jem doğruldu. "Kütüphanedeki ay takvimine bakabilirim. Hemen dönerim." Kapıdan dışarı fırladı.

Charlotte, Nate'e döndü. "Emin misin?"

Nate başını sallayıp yutkundu. "Tessa, Kara Kardeşler'den kaçınca De Quincey beni suçladı. Oysa bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Bana ceza olarak, Gecenin Çocukları'nın kanımı içmelerine izin vereceğini söyledi. Partiye kadar beni hapis tutacaktı. O noktadan sonra zaten öleceğime karar verildiğinden benim yanımda ne konuştuğuna dikkat etmedi. Kardeşlerin büyüde ustalaştığını söylediğini duydum. Nefilim yakında yok olacak ve Londra, Pandemonium Kulübü üyelerinin kontrolüne geçecekmiş."

Will sert bir sesle araya girdi. "Evi yandıktan sonra, De Quincey'nin nerede saklandığını biliyor musun?"

Nate üzerinde dünyanın ağırlığı varmış gibi görünüyordu. "Chelsea'de saklanma yeri var. Ona sadık olanların yanına gidecektir. Klanından hala yüzlercesi sağ. Neresi olduğunu yaklaşık olarak biliyorum. Haritada size gösterebilirim." Jem odaya girdiğinde konuşmaya ara verdi.

"Yarın değil," dedi Jem. "Dolunay. Bu gece."

17

Karanlığı Çağırmak

Eski kilisenin kulesi ve bahçe duvarları
Sonbahar yağmuruyla kararmış,
Korkunç rüzgarlar yasak nidalarla
Karanlığı geri çağırmış.
- Emily Brontë

Charlotte, Enklave'ye o gece önlem alınması gerektiğini haber vermek için kütüphaneye koşarken Henry, Nathaniel ve diğerleriyle salonda kaldı. Nate, Londra haritasında De Quincey'nin saklanma yerini bulmaya çalışırken, Henry ve diğerleri son derece sakindi. "Ama bu evlerden hangisi olduğunu bilmiyorum," dedi Nate. "O yüzden dikkatli olmalısınız."

"Biz her zaman dikkatliyizdir," dedi Henry, Will'in bakışlarını görmezden gelerek. Haritaya baktıktan sonra Will'i ve Jem'i, Thomas'la beraber silahları hazırlamaları için silah odasına yolladı. Tessa, Jessamine ve Nate'le salonda kalırken, Henry son icatlarını almak için çalışma odasına gitti.

Diğerleri gider gitmez Jessamine, Nate'le flört etmeye başladı. Onun için ateşi canlandırdı, omuzlarına koymak için başka bir battaniye getirip ona kitap okumayı önerdi. Nate bu öneriyi reddetti. *Jessamine, ona bakıcılık ederek Nate'in kalbini kazanabileceğini sanıyor*, diye düşündü Tessa. Öyleyse kız büyük hayalkırıklığına uğrayacaktı. Nate zaten kendisine özel ilgi gösterilmesine alışkındı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu genç adam sonunda. "Bay ve Bayan Branwell-"

"Onlara Henry ve Charlotte diyebilirsin, herkes öyle diyor," dedi Jessamine.

"Enklave'ye haber verecekler -Enklave, Londra'daki gölge avcılarının geri kalanı demek. Bir plan yapıp De Quincey'nin saklanma yerine saldıracaklar," dedi Tessa. "Ama gerçekten Nate, bunlar için endişelenmemelisin. Senin dinlenmen gerekiyor."

"Yani biz bize kalacağız." Nate'in gözleri kapalıydı. "Bu koca evde yalnız olacağız. Garip geliyor."

"Will ve Jem onlarla gitmeyecek," dedi Jessamine. "Battaniyeyi almaya gittiğimde, silah odasında konuştuklarını duydum."

Nate'in gözleri açıldı. "*Gitmeyecekler mi?*" Şaşırmış gibiydi. "Neden?"

"Yaşları tutmuyor," dedi Jessamine. "Gölgeavcıları on sekiz yaşına bastıklarında yetişkin kabul edilir ve bu tür saldırılara yani bütün Enklave'nin katıldığı saldırılara sadece yetişkinler gider."

Tessa içinin rahatladığını farkederek şaşırdı. "Biraz garip değil mi?" diye sordu. "Will ve Jem'in diğer saldırıya, De Quincey'nin evine-"

"Ona gitmelerine izin verildiği için, buna gidemiyorlar. Anlaşılan Benedict Lightwood, De Quincey'nin evine yapılan saldırının kötü bitmesinin nedenini, Will'in ve Jem'in yeterince eğitilmemiş olmalarına bağlamış. Jem'i neden suçladıklarını anlamıyorum. Bana soracak olursan, Gabriel'in evde kalmasını sağlamak için bir bahane bulmaya çalışıyor. Ona bebek muamelesi yapıyorlar. Charlotte'un dediğine göre daha önce, bir gecede Enklavelerin ortadan kaldırıldığı olmuş ve bu yüzden Nefilim'in gençleri evde bırakmak gibi bir yükümlülüğü var. Böylece diğerleri ölürse onlar meşaleyi devralabilecek."

Tessa'nın midesi düğümlenir gibi oldu. Herhangi bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapı açılınca Thomas içeri girdi. Elinde katlanmış giysiler vardı. "Bunlar efendi Jem'in eskileri," dedi Nate'e.

"Ölçüleriniz aynı görünüyor ve giyecek bir şeylere ihtiyacınız var. Benimle gelirseniz uyup uymadıklarını görürüz."

Jessamine gözlerini devirdi. Tessa kızın tepkisinin nedenini anlayamadı. Belki de eski giysilerin Nate için uygun olmadığını düşünmüştü.

"Teşekkürler Thomas," diyen Nate ayağa kalktı. "Önceki davranışlarım için özür dilerim. Ateşin etkisindeydim. Tek açıklaması bu."

Thomas kızardı. "Sadece işimi yapıyordum efendim."

"Belki biraz uyumalısın," dedi Tessa, ağabeyinin gözlerinin çevresindeki mor halkaları farketmişti. "Diğerleri geri dönene kadar yapacak bir şey yok."

"Aslında," dedi Nate, Jessamine'e ve Tessa'ya bakarak, "sanırım yeterince dinlendim. İnsan sonunda ayağa kalkmasını öğrenmeli. Bir şeyler yemeyi umuyordum, bana eşlik etmeniz hoşuma gider. Ben üstümü değiştirdikten sonra yemek yemeye ne dersiniz?"

"Elbette!" Jessamine zevkten dört köşeydi. "Agatha'dan hafif bir şeyler hazırlamasını isteyeceğim. Belki yemek yedikten sonra kağıt oynayabiliriz. Sanırım sadece sandviç ve çay yeterli olur."

Thomas ve Nate salondan çıktıktan sonra, ellerini birleştirip Tessa'ya döndü, gözleri ışıl ışıldı. "Eğlenceli olmaz mı?"

"Kağıt oynamak mı?" Bu öneri, Tessa'nın ağzının şaşkınlıktan açık kalmasına yol açmıştı. "Henry ve Charlotte dışarıda De Quincey'yle savaşırken kağıt oynamamızı mı öneriyorsun?"

Jessamine saçlarını geriye savurdu. "Somurtarak oturmamız onların bir işine yaramaz. Neşeli bir şeyler yapmamızı tercih edeceklerine eminim."

Tessa kaşlarını çattı. "Nate'e kağıt oynamayı önermenin hiç de nazikçe olduğunu sanmıyorum Jessamine. Kumar sorunu olduğunu biliyorsun."

"Kumar oynamayacağız," dedi Jessamine. "Arkadaşça bir kağıt oyunu. Huysuzluk etmek zorunda mısın?"

"Jessamine, Nate'i mutlu etmeye çalıştığını biliyorum ama böyle olmaz."

"Erkeklerin ilgisini çekmek konusunda senden öğüt alacak değilim." Jessamine'in gözleri öfke içindeydi. "Yavru köpek gibi Will'e baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sanki o... Ah! Boşver. Midemi bulandırıyorsun. Agatha'yla yanımda sen olmadan konuşacağım." Bu söz üzerine ayağa kalkıp odadan çıkmak üzere harekete geçti. Son anda kapının eşiğinde durup Tessa'ya döndü. "Nasıl göründüğüne aldırmadığını biliyorum ama en azından saçını taramalısın Tessa, kuş yuvasını andırıyor!" Ardından kapıyı çarpıp çıktı.

Aptalca olduğunu bilse de Jessamine'in sözleri, Tessa'nın canını yaktı. Çabucak odasına dönüp yüzünü yıkadı ve saçlarını fırçaladı.

Aynada yüzüne bakıp bembeyaz olduğunu gördüğünde hala Nate'in hatırladığı kızkardeş olup olmadığını merak etti. Ne kadar değiştiğini düşünmemeye çalıştı.

İşi bittiğinde koşarak odadan çıkarken, az kalsın Will'e çarpıyordu. Oğlan, kızın kapısının karşısındaki duvara yaslanmış, tırnaklarını inceliyordu. Her zamanki umursamaz tavırlar içindeydi, gömleğinin üzerine bir dizi deri askı geçirmişti. Sırtında uzun ince bir bıçak asılıydı, deri askılaraysa seraf bıçakları takılmıştı.

"Ben-" Tessa zihninde Jessamine'in sesini duydu: *Yavru köpek gibi Will'e baktığını görmediğimi mi sanıyorsun?* Cadı ışığı koridoru ölgün bir şekilde aydınlatıyordu. Tessa yüzünün kızardığını, Will'in görmemesini umdu. "Bu geceki saldırıya katılmadığını sanıyordum," dedi kız bir şey söylemiş olmak için.

"Katılmıyorum. Bunları avluda bekleyen Charlotte ve Henry'ye götürüyorum. Benedict Lightwood onları alması için at basını yollayacak. Yakında gelmiş olur." Koridor karanlıktı ama Tessa, Will'in gülümsediğini gördüğünü sandı. "Güvenliğin konusunda endişeli misin? Yoksa Ivan Hoe gibi savaşta takabilmem için bana bir hediye vermeyi mi planlıyordun?"

"O kitaptan hiçbir zaman hoşlanmamışımdır," dedi Tessa. Rowena çok mıymıntıydı. Ivan Hoe, Rebecca'yı seçmeliydi."

"Sarışını değil, esmeri mi? Gerçekten mi?" Genç kız artık Will'in gülümsediğine emindi.

"Will?"

"Evet?"

"Sence Enklave, De Quincey'yi öldürmeyi başarabilecek mi?"

"Evet." Oğlan tereddüt etmemişti.

"Pazarlık zamanı geçti. Bilmiyorum hiç köpek dövüşü izledin mi –herhalde izlememişsindir ama bu gece, o dövüşlere benzeyecek. Klave hepsi ortadan kalkana kadar birer birer vampirleri öldürecek."

"Yani Londra'da vampir kalmayacak mı?"

Will omuz silkti. "Vampirler her zaman vardır ama De Quincey'nin klanı yok olacak."

"Bu iş bittiğinde, Magister ortadan kalktığında sanırım Nate ve benim Enstitü'de kalmak için nedenimiz kalmayacak, yanılıyor muyum?"

"Ben-" Will tereddüt etti.

"Sanırım haklısın. Daha az vahşi bir yerde kalmayı tercih etmeni anlayabiliyorum. Belki Londra'nın güzel taraflarını bile görebilirsin. Westminster Abbey-"

"Eve gitmeyi tercih ederim," dedi Tessa. "New York'a."

Will hiçbir şey söylemedi. Koridordaki cadı ışığı söndüğü için, genç kız artık Will'in yüzünü göremiyordu.

"Burada kalmam için bir neden olsaydı her şey farklı olurdu," diye devam etti genç kız. Bunu söylerken ne demek istediğine emin değildi. Will'le bu şekilde, yüzünü görmeyip ama varlığını hissederken konuşmak daha kolaydı.

Oğlanın hareket ettiğini görmedi ama elinin eline dokunduğunu hissetti. "Tessa," dedi Will, "lütfen endişelenme. Yakında her şey bitecek."

Kızın kalbi acı içinde çarpmaya başladı. Yakında ne bitecek? Düşündüğü şeyi kastediyor olamazdı. Başka bir şey demek istemiş olmalıydı. "Sen eve dönmek istemiyor musun?"

Oğlan hareket etmedi, elini kızın elinden çekmedi. "Asla eve dönemem."

"Ama neden?" diye fısıldadı ama artık çok geçti. Will'in geri çekildiğini hissetti. Oğlan elini çekti. "Sen on iki yaşındayken ailenin Enstitü'ye geldiğini ve senin onları görmeyi reddettiğini biliyorum. Neden? Sana bu kadar korkunç ne yaptılar?"

"Hiçbir şey yapmadılar." Başını salladı. "Gitmeliyim. Henry ve Charlotte bekliyor."

"Will," dedi genç kız ama oğlan uzaklaşmaya başlamıştı. "Will," diye seslendi arkasından. "Will, Cecily kim?"

Ama Will gitmişti.

Tessa salona döndüğü zaman Nate ve Jessamine oradaydı ve güneş batmaya başlamıştı. Pencereye gidip dışarı baktı. Jem, Henry, Will ve Charlotte avludaydı, gölgeleri Enstitü'nün basamaklarına düşüyordu. Henry koluna son bir İratze deseni çizerken Charlotte, Jem ve Will'e talimat vermekle meşguldü. Jem başını sallıyordu ama Tessa o mesafeden bile Will'in huysuzlandığını görebiliyordu. *Onlarla gitmek istiyor. Burada kalmak istemiyor.* Jem de gitmek istiyor olmalıydı ama o yakınmamayı tercih ederdi. İki genç arasındaki fark buydu. Farklardan biri.

"Tessie, oynamak istemediğine emin misin?" Nate kızkardeşine baktı. Koltuğuna dönmüştü, bacaklarının üzerinde bir örtü vardı ve Jessamine'le aralarındaki ufak masaya kartlar dizilmişti. Bir kenarda sandviçlerle dolu tabak ve çay duruyordu. Nate'in saçları hafif ıslaktı, sanki saçını yıkamıştı. Üzerinde Jem'in giysileri vardı. Nathaniel'ın kilo verdiği belliydi ama Jem o kadar zayıftı ki, gömleği yine de Nate'e dar geliyordu.

Tessa hala pencereden dışarı bakıyordu. Kapısında iki meşale amblemi olan büyük siyah bir araba avluya girdi. Henry ve Charlotte arabaya bindi. Will ve Jem gözden kayboldu.

"Tessa oynamayacak," dedi Jessamine, Tessa'dan yanıt gelmeyince. "Ona baksana, hiç onaylıyormuş gibi görünmüyor."

Tessa bakışlarını pencereden ayırdı. "Onaylamamak değil. Henry ve Charlotte hayatlarını tehlikeye atarken oyun oynamanın yanlış olduğunu düşünüyorum."

"Evet, bunu daha önce de söylemiştin." Jessamine iskambil kağıtlarını bıraktı. "Tessa, sürekli aynı şeyi yaşıyoruz. Savaşmaya gidiyorlar, dönüyorlar. Endişelenecek bir şey yok."

Tessa dudağını ısırdı. "Onlara veda edebilmeyi veya şans dilemeyi isterdim ama tüm bu telaş içinde-"

"Endişelenmene gerek yok," dedi salona giren Jem. Will hemen arkasındaydı. "Gölgeavcıları savaştan önce vedalaşmaz. Geri dönecekleri kesinmiş gibi davranmalısın."

"Ve bizim şansa ihtiyacımız yoktur," dedi Will, Jessamine'in yanındaki koltuğa otururken. "Bizler cennetin görevlisiyiz.

Tanrı senin yanındayken, şansa neden ihtiyacın olsun?" Sesi hafif alaycıydı.

"Bu kadar iç karartıcı olma Will," dedi Jessamine. "Kağıt oynuyoruz. Oyuna katıl veya sus."

Will bir kaşını kaldırdı. "Ne oynuyorsunuz?"

"Papa Joan," diye yanıt verdi Jessamine. Kağıtları dağıttı. "Tam da Bay Gray'e kuralları açıklıyordum."

"Bayan Lovelace, bütün kartlarınız bittiğinde oyunu kazandığınızı söylüyor. Bana biraz ters geldi." Nate masanın diğer tarafındaki Jessamine'e bakıp sırıttı.

Will, Nathaniel'ın dirseğinin dibindeki fincanı işaret etti. "İçinde hiç çay var mı?" diye sordu, "yoksa tamamı konyak mı?"

Nate kızardı. "Konyak insanı iyileştirir."

"Evet," dedi Jem, "ve çoğu zaman kendini sokakta bulmasına yol açar."

"Off! İkiniz de! Ne kadar ikiyüzlüsünüz! Sanki Will hiç içmiyormuş gibi konuşuyorsunuz ve Jem-" Jessamine dudağını ısırdı. "Henry ve Charlotte sizi de götürmediği için mızmızlık ediyorsunuz," dedi sonunda. "Daha çok gençsiniz." Nate'e dönüp sırıttı. "Ben daha olgun beyefendileri tercih ediyorum."

Nate, Will'den sadece iki yaş büyük, diye düşündü Tessa. *Üstelik Nate'in olgun olduğu kesinlikle söylenemez.* Ama düşüncelerini söyleyemeden Enstitü'nün içinden büyük bir gürültü duyuldu.

Nate bir kaşını kaldırdı. "Kilisenin gerçek olmadığını sanıyordum. Çanları olduğunu bilmiyordum."

"O duyduğun kilisenin çanlarının sesi değildi." Will ayağa fırladı. "O, çağrı çanı. Birinin aşağıda olduğu ve Gölgeavcıları'yla görüşmek istediği anlamına geliyor. Sadece James ve ben burada olduğumuza göre..."

Jessamine'e baktı. Tessa, kızın karşı çıkmasını beklediğini anladı ama Jessamine, Nate'e gülümsemekle yetindi. Nate kızın kulağına bir şey söylemek için eğildi. Geri kalan hiçbir şey, ikisinin de umrunda değildi.

Jem, Will'e bakıp başını salladı. Dışarı çıkmalarından hemen önce Jem, Tessa'ya bakıp omuz silkti. Gözleri *keşke sen de Gölgeavcısı olsaydın* diyordu ya da belki kız öyle olduğuna inanmak istedi. Belki sadece nazikçe gülümsüyordu.

Nate kendine biraz daha sıcak su ve konyak aldı. O ve Jessamine, kağıt oynuyormuş gibi yapmayı bırakmışlardı. Birbirlerine yaklaşmış bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Tessa büyük bir hayalkırıklığı hissetti. Bir şekilde, Nate'in yaşadıklarının, genç adamı daha düşünceli birine dönüştüreceğini ummuştu. Dünyada onun bencilliklerinden daha önemli şeyler olduğunu kavramasını istiyordu. Jessamine ise tam kendisinden beklendiği gibi davranıyordu. İkisinin yakınlaştığını görmenin kendisini bu kadar rahatsız etmiş olması, Tessa'yı şaşırttı.

Yeniden pencereye doğru eğildi. Avluda bir araba vardı. Will ve Jem basamaklarda duruyordu. Kuyruklu ceket, ipek, silindir şapka, beyaz yelek giymiş bir adamla konuşuyorlardı. Tessa'ya sıradanlardan biriymiş gibi göründü ama o mesafe-

den kestirmek zordu. Adam kollarını açıp başını salladı. Tessa, Will Jem'e bakınca, Jem'in başını salladığını gördü. Ne konuştuklarını merak etti.

Adamın arkasındaki arabaya bakınca donup kaldı. Kapıda bir şirketin adı yazılıydı: MORTMAIN VE ORTAKLARI.

Mortmain. Babasının patronu, Nathaniel'ın şantaj yaptığı, ağabeyini gölgeler dünyasıyla tanıştıran adam. Burada ne işi vardı?

Yeniden Nate'e baktı ve koruma içgüdüsü, can sıkıntısına üstün geldi. Mortmain'in orada olduğunu bilse hiç şüphesiz üzülürdü. Ağabeyi neler olduğunu öğrenmeden, kendisinin gidip bakması en iyisiydi. Pencereden uzaklaşıp sessizce kapıya gitti; Jessamine'le sohbete dalmış olan Nate, kızın çıktığını farketmedi.

Tessa'nın, Enstitü'nün ortasından geçen taş merdivenleri bulması, tahmin ettiğinden kolay oldu. Yavaş yavaş yolunu öğreniyor olmalıydı. Zemin kata varınca, Thomas'ın girişte durduğunu gördü.

Genç adamın elinde dev bir kılıç vardı, yüz ifadesi ciddiydi. Arkasında Enstitü'nün açık kapıları görülüyordu. Tessa'yı görünce şaşırdı. "Bayan Gray?"

Kız alçak sesle karşılık verdi. "Neler oluyor Thomas?"

Genç omuz silkti. "Bay Mortmain," dedi. "Bay ve Bayan Branwell'le konuşmak istedi ama burada olmadıklarına göre-"

Tessa kapıya doğru gitti.

Thomas şaşırıp onu durdurmak üzere harekete geçti. "Bayan Gray hiç sanmıyorum-"

"Beni durdurmak için o kılıcı kullanmak gerekecek Thomas," dedi Tessa buz gibi bir sesle. Thomas ufak bir tereddütün ardından kenara çekildi. Tessa onun hislerini incitmediğini umdu.

Thomas'ın yanından geçtikten sonra, Enstitü'nün dışındaki basamaklara ilerledi. Will ve Jem merdivenlerin dibinde, kızın pencereden gördüğü adamla konuşuyordu. Adam Tessa'nın hayal ettiğinden kısaydı, bronzlaşmış, arkadaş canlısı bir yüzü vardı. Giysileri zarif olsa da denizcilerinkini andıran kaba bir duruşa sahipti. "Evet," diyordu, "Bay ve Bayan Branwell geçen hafta benimle görüştü ve anladığım kadarıyla bu görüşmeyi sır olarak saklama nezaketini göstermişler."

"Enklave'ye kara büyüyle ilgili deneylerinizden bahsetmediler, eğer kastettiğiniz buysa," dedi Will.

Mortmain kıpkırmızı oldu. "Evet. Onlardan bu iyiliği istemiştim. Ben de iyiliklerinin karşılığını vermem gerektiğini düşündüm-" cümlesini tamamlayamadan Will'in arkasında duran Tessa'yı farketti. "Bu da kim? Başka bir Gölgeavcısı mı?"

Will ve Jem aynı anda dönüp Tessa'yı gördü. Jem onu gördüğüne sevinmişti, Will'inse canı sıkılmış gibiydi. "Tessa," dedi. "Burnunu sokmasan olmaz mıydı?" Mortmain'e döndü. "Bu, Bayan Gray. Nathaniel Gray'in kızkardeşi."

Mortmain irkildi. "Ah, Tanrım. Tahmin etmeliydim. Ona benziyorsunuz-"

"Aslında hiç benzemiyor," dedi Will, ama alçak sesle söylediği için Tessa, Mortmain'in bu sözü duyduğundan şüpheliydi.

"Nate'i göremezsiniz," dedi Tessa. "Bu yüzden mi geldiniz bilmiyorum Bay Mortmain ama henüz yeterince iyileşmedi. Yaşadıklarından kurtulmalı, sürekli olanların ona hatırlatılmasına gerek yok."

Mortmain'in ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "Buraya onu görmeye gelmedim," dedi. "Onu hayalkırıklığına uğrattığımı tahmin edebiliyorum. Bayan Branwell bana olanları açıklayınca-"

"Onu aramalıydınız," dedi Tessa. "Ağabeyimin gölgeler dünyasında kaybolmasına izin verdiniz." Tessa'nın içindeki bir parça, bu kadar cesur davranmasına şaşırmıştı. Ama kız devam etti. "De Quincey için çalışacağını söylediğinde müdahale etmeliydiniz. De Quincey'nin nasıl biri olduğunu ona anlatmalıydınız."

"Biliyorum." Mortmain'in yüzü bembeyazdı. "Bu yüzden geldim. Yaptıklarımı telafi etmek istiyorum."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Jem. "Ve neden şimdi?"

Mortmain, Tessa'ya baktı. "Annen ve baban iyi yürekli nazik insanlardı. Onları gölgeler dünyasına soktuğuma baştan beri pişmanım. O zamanlar, bunun bir tür oyun oldu-

ğunu düşünüyordum. Artık öyle olmadığını biliyorum. Suçluluk duygusundan kurtulmak için, size bildiklerimi anlatacağım. De Quincey'nin elinden kurtulmak için İngiltere'den ayrılmam gerekeceği anlamına gelse bile." Sıkıntıyla iç çekti. "Uzun zaman önce De Quincey bana mekanik parçalar sipariş etti –dişliler, vidalar ve benzeri şeyler. Nedenini hiç sormadım. Kişi Magister'a böyle şeyleri sormaz. Ancak Nefilim beni ziyarete gelince, onları kötü bir amaçla kullanabileceğini farkettim. Araştırma yapınca bir muhbirden, De Quincey'nin mekanik canavarlardan oluşan bir ordu kurup Gölgeavcıları'nı yok etmeyi planladığını öğrendim." Başını iki yana salladı. "De Quincey ve onun soyundan olanlar, Gölgeavcıları'nı hor görüyor olabilir ama ben öyle değilim. Ben sadece bir insanım ve Gölgeavcıları'nın bizi iblislerden koruduğunu biliyorum. De Quincey'nin yaptıklarını desteklemem mümkün değil."

"Bunlar iyi hoş da," dedi Will sabırsız bir ses tonuyla, "bize hala bilmediğimiz bir şey söylemediniz."

"Kara Kardeşler adlı iblis efendilerinin, bu yaratıkların iblis enerjisiyle çalışmasını sağlayacak bir bağlama büyüsü yarattığını biliyor muydunuz?"

"Biliyoruz," dedi Jem. "Gerçi zannedersem geriye tek bir Kara Kardeş kaldı. Diğerini yok etmiştik."

"Kızkardeşi ölü diriltme tılsımıyla onu canlandırdı," dedi Mortmain. Sesinde zafer tonu vardı, sanki diğerlerinin sahip olmadığı bir bilgiye sahip olduğu için rahatlamıştı. "İkisi

Highgate'teki bir malikanede saklanıyor. De Quincey onu öldürene kadar malikane, bir iblis efendisine aitti. Kaynaklarım haklıysa, Kara Kardeşler bu gece büyüyü yapmayı deneyecek."

Will'in mavi gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Bilgi için teşekkürler," dedi, "ama De Quincey de mekanik canavarları da yakında cehennemi boylayacak."

Mortmain'in gözleri kocaman açıldı. "Klave, Magister'a karşı harekete mi geçti? Bu gece mi?"

"Şu işe bak," dedi Will. "Tüm terimleri biliyorsun anlaşılan. Bir sıradan için rahatsız edici bir özellik." Gülümsedi.

"Yani bana söylemeyeceksiniz," dedi Mortmain. "Sanırım haklısınız. Ama De Quincey'nin elinin altında yüzlerce mekanik yaratık olduğunu bilmelisiniz. Bir ordu. Kara Kardeşler büyüyü yaptığı anda ordu canlanıp De Quincey'ye katılacak. Enklave onu yenmek istiyorsa, ordunun canlanmayacağına emin olmak en akıllıcası. Yoksa onu yenmek imkansız olur."

"Kara Kardeşler'in yerini tam olarak biliyor musunuz?" diye sordu Jem.

Mortmain başını salladı. "Kesinlikle," dedi. Sokak adını ve ev numarasını mırıldandı.

Will başını salladı. "Söylediklerinizi aklımızda bulunduracağız. Teşekkürler."

"İyi akşamlar Bay Mortmain," dedi Jem. "Ama-" Mortmain şaşırmış gibiydi. "Söylediklerim konusunda bir şey yapmayacak mısınız?"

"Dikkate alacağımızı söyledim," dedi Will. "Size gelince Bay Mortmain, bir yere gitmeniz gerekiyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Ha?" Mortmain üstündeki şık kıyafetlere bakıp kıkırdadı. "Sanırım. Sadece –Magister size bunları söylediğimi öğrenirse hayatım tehlikede olabilir."

"Belki bir tatile çıkmanızın zamanı gelmiştir," diye önerdi Jem. "Yılın bu zamanı İtalya'nın çok hoş olduğunu duydum."

Mortmain, Will'i ve Jem'i süzdükten sonra pes etti. Omuzları çöktü. Tessa'ya baktı. "Ağabeyinize özürlerimi iletirseniz..."

"Hiç sanmıyorum," dedi Tessa, "ama teşekkürler Bay Mortmain."

Uzun bir tereddütün ardından adam başını sallayıp arkasını döndü. Üçü birlikte adamın arabaya binişini ve arabanın avluda yankılanan toynak sesleri eşliğinde Enstitü'den çıkışını izlediler.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Tessa. "Kara Kardeşler ne olacak?"

"Peşlerine düşeceğiz elbette." Will'in sesi neşeliydi. "Ağabeyin, De Quincey'nin düzinelerce yaratığı olduğunu söyledi. Mortmain ise yüzlerce diyor. Mortmain haklıysa, Kara Kardeşler büyüyü yapmadan önce onlara ulaşmalıyız. Yoksa Enklave ciddi bir sorunla karşılaşabilir."

"Belki de Henry ve Charlotte'u uyarmak en iyisi-"

"Nasıl?" diye araya girdi Will. Biraz düşündü. "Sanırım Thomas'ı, Enklave'yi uyarmaya yollayabiliriz ama zamanın-

da ulaşacağının garantisi yok. Kara Kardeşler orduyu canlandırmayı başarırsa o da diğerleriyle birlikte ölür. Hayır, Kara Kardeşler'in işini kendimiz bitirmeliyiz. Daha önce bir tanesini öldürdüm. Jem'le birlikte ikisinin işini görebiliriz."

"Belki Mortmain yanılıyordur," dedi Tessa. "Elimizde sadece onun sözü var. Yanlış bilgilendirilmiş olabilir."

"Ya haklıysa?" dedi Jem. "Onu görmezden gelmemiz, Enklave'nin yok oluşuyla sonuçlanabilir."

Çocuğun haklı olduğunu bilen Tessa'nın kalbi sızladı. "Belki size yardım edebilirim. Daha önce de Kara Kardeşler'le savaştım. Size eşlik edebilirim."

"Hayır," dedi Will. "Söz konusu bile olamaz. Hazırlanmak için çok az zamanımız var, deneyimlerimize güvenmek zorundayız. Sen ise çok deneyimsizsin."

"Partide De Quincey'yle savaştım..."

"Hayır." Will'in ses tonu tartışmaya son noktayı koyduğunu gösteriyordu. Tessa, Jem'e baktı ama oğlan özür dilercesine omuz silkmekle yetindi. Will'in haklı olduğunu düşünüyordu.

Kız yeniden Will'e döndü. "Ya Boadicea?"

Bir an Will'in kütüphanede konuştuklarını unuttuğunu sandı. Ardından oğlanın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sanki gülmemeye çalışmış ama başaramamıştı. "Bir gün Boadicea olacağına eminim Tessa," dedi, "ama bu gece değil." Jem'e döndü. "Thomas'ı bulup arabayı hazırlamasını söylemeliyiz. Highgate yakın değil, hemen yola çıksak iyi olur."

Will ve Jem yol hazırlığına başladığında gece olmuştu. Thomas atları kontrol ederken Will, steliyle Jem'in koluna bir işaret çizdi. İtirazlarını dile getiren Tessa, basamaklarda durup onları izledi.dr İçinde garip bir his vardı.

Atların düzgün bağlandığına emin olan Thomas merdivenlerden yukarı çıktığı zaman, Tessa genci durdurdu. "Gidiyorlar mı?" diye sordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Thomas olumlu anlamda başını salladı. "Her şey hazır hanımefendi." Jem ve Will'i, onu da götürmeye ikna etmeye çalışmıştı ama Will, Charlotte'un kızacağını söyleyerek reddetti.

"Ayrıca biz gittiğimizde biri Enstitü'yü korumalı," demişti Will. "Nathaniel'ı erkekten saymıyorum," diye de ekledi Tessa'ya bakarak.

Will, Jem'in giysisinin kolunu indirip işaretleri örttü. Steli cebine kaldırdı. Tessa elini kaldırdı ama hemen indirdi. Will ne demişti? Gölgeavcıları vedalaşmaz. Geri dönüşleri kesinmiş gibi dav[illegible]amalıydı.

Kızın el hareketini farkeden gençler, Tessa'ya döndü. Durduğu yerden bile Will'in gözlerinin mavisini görebiliyordu. Gözgöze geldiklerinde oğlanın yüzünde garip bir ifade belirdi. Rüyadan uyanmış, neyin gerçek neyin rüya olduğunu ayırt edemeyen biri gibiydi.

İlk harekete geçen Jem oldu. Kıza koştu. Tessa, Jem'in gözlerinin parladığını gördü. Ne kadar uyuşturucu aldığını merak etti.

"Tessa-" dedi.

"Güle güle demek istememiştim," dedi kız çabucak. "Ama hiçbir şey söylememek de garip geliyor."

Oğlan meraklı gözlerle kızı süzdü. O zaman Jem, kızı çok şaşırtan bir şey yaptı, Tessa'nın elini tutup çevirdi. Kız kemirilmiş tırnaklarına ve tırnaklarının üzerindeki çizgilere baktı.

Jem kızın elini öptü. Başını öne eğince, saçları kızın bileğine değdi. Tessa bir şok dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Söyleyecek söz bulamadı. Oğlan, doğrulurken gülümsüyordu.

"Mizpah," dedi Jem.

Tessa şaşkın şaşkın oğlana baktı. "Ne?"

"Veda etmeden veda etmenin bir yolu," dedi Jem. "İncil'e bir gönderme."

Tessa'nın karşılık olarak söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Jem koşup heykel kadar hareketsiz olan Will'in yanına döndü. Will'in siyah eldivenli elleri yumruk halindeydi. Tessa bunun, ışığın bir oyunu olabileceğini düşündü. Çünkü Jem geri dönüp omzuna dokunduğunda oğlan bir kahkaha attı ve Tessa'ya bakmaksızın sürücü koltuğuna yerleşti. Kırbacı şaklatıp dörtnala Enstitü'nün kapılarından çıktılar. Tessa kapının kilitlendiğini duydu, sessizlikte güçlü bir klik sesinin ardından şehirde bir yerlerden gelen kilise çanlarının sesi her yanı kapladı.

Tessa geri döndüğü zaman Sophie ve Agatha girişte onu bekliyordu. Agatha, Sophie'ye bir şeyler söylüyordu ama Sophie onu dinlemedi. İçeri giren Tessa'ya baktı, kızın tavırları

Will'in avludaki halini anımsatıyordu. Ama bu çok saçmaydı; şu dünyada hiç kimse Sophie ve Will kadar birbirinden farklı olamazdı.

Tessa kenara çekildiğinde Agatha kapıyı kapamaya gitti. Tam kapıyı kapatmıştı ki sol taraftaki kapının kolu hareket etti.

Sophie kaşlarını çattı. "Bu kadar çabuk dönmüş olamazlar, değil mi?"

Agatha şaşkın şaşkın hareket eden kapı koluna baktı. Elleri hala kapıdaydı, derken geri çekilmek zorunda kaldı çünkü kapı sonuna kadar açılmıştı.

Kapıda biri duruyordu, dışarıdan gelen ışık yüzünden yüzü görünmüyordu. Tessa bir an için, uzun boylu yıpranmış ceketli birini gördüğünü sandı. Agatha geleni süzerek şaşkın bir sesle "Aman Tanrım," dedi.

Yaratık harekete geçince, metal kısımları parıldadı. Agatha çığlık atıp geri çekildi. Yabancıdan uzaklaşmayı deniyordu ama bir şey ona engel oldu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Sophie.

Tessa'ya bir an için, bütün dünya donmuş gibi göründü. Sanki hepsi bir resimdi –açık kapı, otomat, makinenin elinin soyulmuş derisi, aynı gri ceket. Ve Jem'in kanı hala yaratığın ellerindeydi.

Kanlı ellerinden biri Agatha'yı bileğinden yakalamıştı, diğer elinde ince bir bıçak vardı. Tessa öne çıktı ama çok geçti. Yaratık kör edici bir hızla, bıçağı Agatha'nın göğsüne sapladı.

Elleri bıçağa giden Agatha öksürdü. Yaratık öylece durup kadının ağzından kanlar akışını izledi. Ardından başdöndürücü bir çabuklukla bıçağı çekip kadını bıraktı. Yere düşmesini izlemedi, içeri girdiği kapıdan dışarı çıktı.

Sophie bir çığlık savurup Agatha'nın yanına koştu. Tessa kapıya gitti. Mekanik yaratık, merdivenlerden boş avluya indi. Kız makineye bakakaldı. Neden gelmişti ve niye gidiyordu? Bunu düşünecek zaman yoktu. Gölgeavcıları'nı çağırmakta kullanılan çanın ipine sarılıp bütün gücüyle çekti. Çan sesi binada yankılanırken kapıyı kapatıp kilitleyerek Sophie'ye yardım etmeye koştu.

Birlikte Agatha'yı kaldırıp odanın diğer tarafına taşıdılar. Sophie beyaz önlüğünü, Agatha'nın yarasına bastırıyordu. "Anlamıyorum küçükhanım. Hiçbir şey o kapıya dokunamamalı. Sadece ve sadece Gölgeavcısı kanı olan biri kapının kolunu çevirebilir."

Ama onda Gölgeavcısı kanı vardı, diye düşünen Tessa büyük bir korkuya kapıldı. Jem'in kanı metal yaratığın ellerindeydi. Köprüde bu yüzden Jem'in üzerine eğilmiş olabilir miydi? İstediğini aldıktan sonra bu yüzden mi kaçmıştı? Dilediği zaman geri gelebilir miydi?"

Ayağa kalkmaya hazırlandı ama çok geçti. Kapıyı kapalı tutan kilit, tabanca sesini andıran bir gürültüyle kırıldı. Sophie başını kaldırıp bir çığlık savurdu ama kapı açılırken Agatha'nın yanından ayrılmadı.

Enstitü'nün basamakları artık boş değildi; hantal hareketleri ve ifadesiz yüzleriyle mekanik canavarlar basamakları doldurmuştu. Tessa'nın önceden gördüklerine benzemiyorlardı. Bazıları o kadar alelacele biraraya getirilmişti ki, yüzleri dahi yoktu. Daha da korkunç olan şey, kollarında ve bacaklarında makine parçaları görülmesiydi. Otomatlardan birinin kolunun olması gereken yerde bir piston vardı. Diğerinin kolunun yerineyse testere takılmıştı.

Tessa ayağa kalkıp açık kapıya yaslandı, kapatmayı denedi. Ama kapı çok ağırdı ve aşırı yavaş hareket ediyordu. Arka tarafta Sophie çığlıklar savuruyordu, Agatha ise tamamen sessizdi. Tessa kapıyı bir kere daha ittirdi.

Ama ellerini geri çekmek zorunda kaldı çünkü kapı, menteşelerinden kopup tahta parçası gibi yere yığıldı. Otomatlar, Enstitü'nün eşiğinden içeri girdi. En az bir düzinesi, canavar kollarını ileri uzatarak Tessa'ya doğru ilerledi.

Will ve Jem, Highgate'deki malikaneye ulaştığı zaman, ay yükselmeye başlamıştı. Highgate Londra'nın kuzeyindeydi, şehre yukardan bakan mükemmel manzaralı bir yerdi. Gerçi ayışığının altındaki şehir, sis yüzünden gümüş bir buluta gömülmüş gibi görünüyordu. *Bulutlar üzerinde uçan hayali bir şehir gibi,* diye düşündü Will. Sinirleri kendini bekleyen dövüş yüzünden gerildiği için, şiirin geri kalanını hatırlayamadı.

Ev Gregoryen mimari tarzında inşa edilmişti. Terkedilmiş bir arazinin ortasındaydı. Eve yaklaştıkları sırada Will'in içini bir ürperti kapladı ama Highgate'de böyle hissetmek onu şaşırtmamıştı. Şehirlilerin mezarlık ormanı dedikleri bölgenin yakınlarındaydılar, veba zamanı binlerce ceset oraya atılmıştı. Düzgün bir cenaze yapılmadığı için, öfkeli gölgeler hala bu mahallede dolaşırdı.

Davetsiz misafirleri engellemek için, malikanenin çevresi duvarla örülmüştü. Girişte siyah metal bir kapı vardı. Jem'in kapı açma işareti işe yaradı ve kapılar zorluk çıkarmadan açıldı. Arabayı dışarıda bırakan iki Gölgeavcısı, kendilerini evin önüne uzanan yolda buldu. Patika otlarla kaplıydı ve bahçe bakımsızdı. Orda burada kuru ağaçlar vardı.

Jem, Will'e döndü. "Haydi, şu işi bitirelim."

Will kemerinden seraf bıçağını çekti. "İsrafil," diye fısıldadığında bıçak içine şimşek girmiş gibi aydınlandı. Seraf bıçakları o kadar parlak olurdu ki, Will elinde olmadan ısı yaymalarını beklerdi. Ama bıçaklar buz gibi soğuk olurdu. Tessa'nın, cehennemin soğuk olduğunu söyleyişini hatırlayıp gülümsememek için kendini zor tuttu.

Kız hayatı tehlikedeyken bile, üşenmeden Amerikan aksanıyla Dante'nin *Inferno*'sundan alıntı yapmıştı.

"Haydi bakalım," dedi Jem'e. "Zamanı geldi."

Basamakları çıkıp kapıyı zorladılar. Will kilitli olmasını bekliyordu ama kapı açıktı. Evin içinde yankılanan bir gıcırtıyla

sonuna kadar açılan kapı, Gölgeavcıları'na zorluk çıkarmadı. Bıçaklarının ışığında eve girdiler.

Kendilerini büyük bir holün ortasında buldular. Kemerli pencerelerle kaplı evin, bir zamanlar muhteşem olduğu belliydi. Şimdi ise etraf cam kırıklarıyla doluydu. Örümcekler penceredeki boşluklara ağ örmüş, mermer zemin parçalanmış, boşluklarda otlar yetişmişti. Will ve Jem'in önünde, üst kata çıkan geniş bir merdiven yer alıyordu.

"Bir şeyler yanlış," diye fısıldadı Jem. "Elli yıldır kimse burada yaşamamış gibi görünüyor."

Cümlesini yeni tamamlamıştı ki, karanlıkta bir ses duyuldu, Will'in ensesindeki tüyleri diken diken eden ve vücudundaki işaretlerin yanmasına yol açan bir ses. Biri şarkı söylüyordu ama hoş bir şarkı değildi. İnsan sesinin ulaşamayacağı notalarla doluydu.

"İçerde biri var," diye mırıldandı Will. Başka tek kelime etmeden birbirlerine sırtlarını verip ilerlemeye koyuldular. Jem girişi, Will merdivenlerin tepesini kontrol ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde aniden bir şey belirdi. Başlangıçta Will sadece siyah beyaz bir gölge gördü. Gölge hareket ederken şarkı güçlendi. Will'in şakakları ter damlalarıyla doldu.

Ancak merdivenlerin ortasına indiğinde kadını tanıdı –uzun kemikli vücuduyla Bayan Kara. Boynundan ayaklarına kadar uzanan, şekilsiz bir kara cüppe giymişti. Elinde sönük bir fener vardı. Yalnızdı ama tam olarak değil. Will ışığa ilerlediği anda,

kadının elindekinin fener olmadığını kavradı. Kızkardeşinin kafasını taşıyordu.

"Melek adına," diye fısıldadı Will. "Jem, şuna bak."

Jem oraya bakınca bir küfür savurdu. Bayan Siyah'ın kafası, Bayan Kara'nın pençesinde sallanıyordu. Kafanın gözleri açıktı ve bembeyazdı, ağzı da açıktı ve dudağının kenarından siyah kan akıyordu.

Bayan Kara şarkı söylemeyi kesip okullu bir kız gibi kıkırdadı. "Sizi yaramaz Gölgeavcıları sizi," dedi, "evime izinsiz girmişsiniz."

"Diğer kardeşin de canlandığını sanıyordum," dedi Jem.

"Belki kızkardeşini canlandırıp sonra yeniden kafasını kesmiştir?" diye mırıldandı Will. "Angarya gibi görünüyor ama kim bilir?"

"Katil Nefilim," diye hırladı Bayan Kara, gözlerini Will'e dikerek. "Kızkardeşimi bir kere öldürmek yetmedi mi? Ona ikinci bir hayat vermemi engellemek için geri dönmek zorunda mıydın? Tamamen yalnız olmak nasıl bir şey, en ufak bir fikrin var mı?"

"İnan bana var," dedi Will. Jem şaşkın şaşkın oğlana baktı. *Ne aptalım,* diye düşündü Will. *Böyle şeyler söylememeliyim.*

Bayan Kara olduğu yerde sallandı. "Sen ölümlüsün. Senin yalnızlığın, evrende bir zerre. Ben sonsuza kadar yalnızım." Kafayı sıkı sıkı tuttu. "Sizin için ne farkeder? Eminim Londra'da, benim kızkardeşimi diriltme çabalarımdan daha büyük suçlar işleniyordur."

Will ve Jem birbirleriyle bakıştı. Jem omuz silkti. Will kadar şaşkın olduğu belliydi. "Nekromanlık Yasa'ya aykırı," dedi Jem, "ama iblis enerjilerini bağlamak da öyle. Ve bu ikincisi, bizim konuyla ilgilenmemizi gerektiriyor."

Bayan Kara anlamayan gözlerle onları süzdü. "İblis enerjilerini bağlamak mı?"

"Numara yapmanın anlamı yok. Planlarınızı biliyoruz," dedi Will. "Otomatları, bağlama büyüsünü, Magister için yaptıklarınızı... Enklave üyeleri şu anda biz konuşurken ona saldırıyor. Bu gece sona ermeden o ve adamları yok edilmiş olacak. Yardım isteyebileceğin kimse, saklanabileceğin hiçbir yer kalmadı."

Bu söz üzerine Bayan Kara bembeyaz oldu. "Magister mı?" diye fısıldadı. "Magister'ı buldunuz mu? Ama nasıl..."

"Doğru," dedi Will. De Quincey bir kere bizden kaçmayı başardı ama bu sefer değil. Nerede olduğunu biliyoruz ve-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü kahkaha sesleri onun sesini boğdu. Bayan Kara merdivenin kenarına tutunmuş, delice kahkahalar savuruyordu. Will ve Jem hiçbir şey anlamadan kadına baktı. Siyahımsı gözyaşları kadının yüzünü ıslattı. "De Quincey mi, Magister mı!" diye bağırdı Bayan Kara. "O kibirli vampir mi! Ne güzel bir şaka! Sizi budalalar, sizi küçük budalalar!

18

Otuz Parça Gümüş

Adını haykır ve sonra bir ruhun daha kaybolduğunu kaydet. Reddedilen bir görev, gidilmeyen bir yol, şeytanın kazandığı bir zafer ve meleklerin çektiği acı. İnsan tarafından işlenen bir günah, Tanrı'ya bir hakaret daha.

- Robert Browning

Tessa yalpalayarak kapıdan uzaklaştı. Arkasındaki Sophie donup kalmıştı, Agatha'ya doğru eğilmiş olan kızın elleri, yaşlı kadının göğsündeki yaranın üzerindeydi. Parmaklarının arasındaki kumaş kanla kaplanmıştı. Agatha ise bembeyazdı ve burnundan, kaynayan bir çaydanlıktan yükselen sesleri andıran sesler yükseliyordu. Otomatları gördüğünde gözleri kocaman açıl-

dı ve kanlı elleriyle Sophie'yi ittirmeyi denedi ama hala çığlık atan Sophie yaşlı kadını bırakmadı.

"Sophie!" Basamaklarda ayak sesleri duyuldu. Yanlarına gelen Thomas'ın yüzü bembeyazdı. Elinde Tessa'nın daha önce gördüğü kılıç vardı. Jessamine elinde şemsiyesiyle, gencin yanında duruyordu. Nathaniel ise en arkadaydı ve dehşet içinde olduğu açıktı. "Neler oluyor?"

Thomas gruptan ayrılıp Sophie, Tessa ve Agatha'ya, sonra kapıya ve yeniden üçlüye baktı. Otomatlar durdu. Kapının önüne dizildiler. İpleri artık çekilmeyen kuklaları andırıyorlardı.

"Agatha!" Sophie'nin sesi ağlamaklıydı. Yaşlı kadın kımıldamıyordu, gözleri odaksızdı. Elleri iki yanda sallanıyordu.

Makinelere arkasını dönmek, Tessa'nın teninin karıncalanmasına yol açsa da Agatha'nın yanına gitti ve elini Sophie'nin omzuna koydu. Hizmetçi kız, Tessa'yı ittirdi. Tekmelenmiş bir köpek gibi inleyip ağlamaya başladı. Tessa otomatlara baktı. Şimdi satranç taşları kadar hareketsiz olsalar da bu durumun ne kadar süreceğini kim bilirdi? "Sophie, lütfen!"

Nate güçlükle nefes alıyordu, gözleri kapıdaydı, yüzü bembeyaz olmuştu. Dönüp kaçmak istediği açıktı. Jessamine genç adamın halini görünce önce şaşırdı sonra küçümseyerek onu süzerek Thomas'a döndü. "Sophie'yi al," dedi. "Seni dinler."

Thomas, Jessamine'i süzdüğü kısa bir şaşkınlık anının ardından, Sophie'nin yanına gidip kızın ellerini Agatha'dan ayırarak

ayağa kalkmasını sağladı. Sophie gence sıkı sıkı sarıldı. Elleri ve kolları kana bulanmıştı. "Bayan Lovelace," dedi Thomas, "Sophie'yi ve Bayan Gray'i sığınağa götürün-"

"Hayır," dedi Tessa'nın arkasından gelen bir ses, "hiç sanmıyorum. Hizmetçi kızı alıp nereye istersen gidebilirsin, ama Bayan Gray ve ağabeyi burada kalacak."

Ses tanıdıktı, şok edici ölçüde hem de. Tessa yavaşça arkasına baktı.

Donmuş makinelerin arasında birdenbire büyü yapılmış gibi bir adam belirmişti. Tessa'nın ilk gördüğü zamanki kadar sıradan görünüşlüydü ama artık şapkası yoktu. Gri saçları cadı ışığında parlıyordu.

Mortmain.

Adam gülümsüyordu. Önceki gülümsemesi gibi neşeli bir gülümseme değildi. Hasta edici, coşku dolu bir gülümsemeydi. "Nathaniel Gray," dedi. "Mükemmel bir iş başardın. Sana olan inancımın boşa çıkmadığını görmek çok güzel. Şüpheye düştüğüm zamanlar oldu ama yaptığın hataları düzeltmeyi başardın. Seninle gurur duyuyorum."

Tessa ağabeyine bakmak için döndü ama Nate, kızın veya geri kalanların orada olduğunu unutmuş gibiydi. Yüzünde korku ve tapınma karışımı bir ifadeyle, Mortmain'e bakıyordu. Öne ilerledi, Tessa'yı ittirip geçti. Kız onu durdurmayı denedi ama genç adam bir kez daha ittirip kızdan kurtuldu. Sonunda Mortmain'in önüne varınca durdu.

Ağlayarak dizlerinin üstüne çöküp ellerini dua edermiş gibi önde birleştirdi.

"Benim tek arzum," dedi, "size hizmet etmek Magister."

Bayan Kara hala kahkahalar atıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kadının kahkahalarına dayanamayan Jem.

Sefil görünüşüne rağmen Bayan Kara tam bir zafer edasıyla onlara baktı. "De Quincey, Magister değil," diye tısladı. Diğerlerinden iyi olmayan bir kan emici. Bu kadar kolayca kandırılmanız, Magister'ın kim olduğunu bilmediğinizin ispatı -ya da neyle karşı karşı olduğunuzu bilmiyorsunuz. İkiniz de ölüsünüz küçük Gölgeavcıları. Yürüyen ölüler."

Bu kadarı Will'in öfkelenmesine yetti. Bir çığlık atıp merdivenlerden yukarı fırladı. Bıçağını ileri savurdu. Jem onu durdurmaya çalıştı ama çok geçti. Bayan Kara bir yılan gibi tıslayıp kızkardeşinin kesik başını Will'e savurdu. Oğlan yana çekilince, bu fırsatı değerlendirip merdivenlerden aşağı koştu, Will'den kurtularak holün kapısından diğer odaya geçip gölgelerin arasına karıştı.

Bayan Siyah'ın kafası merdivenlerden aşağı yuvarlanıp Will'in ayağının dibinde durdu. Oğlan yere bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bir gözü kapalı ve dili çıkmış olan kafa sanki oğlanla dalga geçiyordu.

"Sanırım midem bulanıyor," dedi Will.

"Hastalığına ayıracak vaktimiz yok," dedi Jem. "Haydi-"

Bayan Kara'nın peşinden dışarı fırladı. Will de iblis efendisinin kesik başına bir tekme savurup peşinden gitti.

"Magister mı?" diye tekrarladı Tessa. *"İmkansız. Magister, De Quincey. Köprüdeki yaratıklar ona hizmet ettiklerini söyledi. Nate dedi ki...* Ağabeyine döndü. "Nate?"

Yüksek sesle konuşmak bir hataydı. Mortmain'in bakışları Tessa'ya kaydı. "Şekil değiştiriciyi yakalayın," dedi metalik yaratıklara. "Gitmesine izin vermeyin."

"Nate!" diye bağırdı Tessa ama ağabeyi dönüp ona bakmadı bile. Yaratıklar aniden canlanıp Tessa'ya doğru ilerledi. Biri kızı yakalayıp metal kollarıyla sardı.

Mortmain, Tessa'ya bakıp sırıttı. "Ağabeyinize karşı acımasız olmayın Bayan Gray. Tahmin ettiğimden daha zeki çıktı. Carstairs ve Herondale'i buradan uzaklaştıracak bir masal anlatmam onun fikriydi. Böylece kolayca içeri girebilecektim."

"Neler oluyor?" Jessamine'in sesi titriyordu. Nate'e, Tessa'ya ve Mortmain'e baktı. "Anlamıyorum. Bu da kim Nate? Neden onun önünde diz çöküyorsun?"

"Bu Magister," dedi Nate. "Eğer aklın varsa sen de onun önünde diz çökersin."

Jessamine gözlerine inanamadı. "De Quincey bu mu?"

Nate'in gözleri çakmak çakmak oldu. "De Quincey bir piyon, bir köle. O, Magister'a hesap verenlerden sadece biri. Çok az kişi Magister'm gerçek kimliğini bilir; ben seçilmişlerden biriyim. Favorilerden biriyim."

Jessamine kaba bir ses çıkardı.

"Diz çökmek için mi seçildin?"

Nate öfke içinde ayağa fırladı. Bağırarak Jessamine'e bir şey söyledi ama Tessa ne söylediğini duymadı. Metal yaratık, kızı o kadar büyük bir güçle sıkıyordu ki Tessa artık nefes alamıyordu. Mortmain'in bir şeyler bağırdığını duyar gibi oldu, adam yaratığa kızı tutmayı bırakmasını söyledi ama yaratık bu emri dinlemedi. Tessa güçten düşen parmaklarıyla yaratığın metal kolunu tırmaladı, boğazındaki bir şeyin kımıldandığını hayal meyal hissetti. Sanki bir kuş veya kelebek, elbisesinin içine hapsolmuştu. Boynundaki zincir hareket ediyordu. Kararan gözlerle aşağı bakmayı başarınca, büyük bir şaşkınlıkla küçük metal meleğin elbisesinin içinden çıktığını gördü. Melek havalanıp zinciri kızın başından çıkardı. Yukarı uçarken meleğin gözleri parlıyordu. Kanatları ikiye ayrıldığında Tessa, iki kanadın ucunda bıçak gibi keskin şeyler olduğunu gördü. Derken melek dalışa geçerek, kanatları kızı tutan yaratığın kafasına saplanıp metal kafatasını deldi. Etrafa kırmızı kıvılcımlar saçıldı.

Kıvılcımlar Tessa'nın boynuna sıçradı ama kız buna aldıracak durumda değildi. Yaratığın kızı tutan kolları gevşedi. Tessa kendini kurtardı. Elinde olmadan aklına bir partide arılardan kurtulmaya çalışan öfkeli adamın resmi geldi. Neler olduğunu birkaç saniye geç farkeden Mortmain, diğer yaratıklara harekete geçmelerini emretti. Tessa etrafta küçük meleği aradı ama görünüşe göre melek kaybolmuştu.

"Tessa!" Önlerinden çekil!" Soğuk bir el kızın bileğini yakaladı. Jessamine'di. Sophie'yi bırakan Thomas, kızın önüne geçti. Jessamine, Tessa'yı arkaya, merdivenlere doğru ittirdi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. İlk hamleyi yapan Thomas oldu. Kılıcını savurup üzerine gelen yaratığın göğsünü kesti. Makine adam yalpalayıp geriye devrildi. Göğsünden kızıl kıvılcımlar saçıldı. Jessamine bir kahkaha atıp şemsiyesini savurdu. Şemsiyenin kenarları iki yaratığa saplanıp yere yığılmalarını sağladı.

Mortmain şaşırmış göründü. "Şu işe bak. Sen-" Parmaklarını şıklatıp otomatlardan birini çağırdı. "Gölgeavcısı'ndan kurtul." Yaratığın kolunun yerinde, metal bir tüp vardı. Yaratık kolunu kaldırınca, tüpten çıkan kızıl ateş Jessamine'e isabet etti. Kızın şemsiyesi yere düştü, vücudu kasılmaya başladı, gözleri donuklaştı.

Mortmain'in yanına giden Nathaniel, bir kahkaha savurdu.

Nefret dalgası Tessa'nın içini doldurdu. Nate'in üzerine saldırıp tırnaklarını göğsüne saplamak, çığlık atana kadar onu tekmelemek istiyordu. Zor olmayacağını biliyordu. Acı söz konusu olduğunda, ağabeyi her zaman tam bir korkak olmuştu. İleri atılacak oldu ama Jessamine'le işi biten yaratık, kıza dönmüştü. Thomas'ın alın ter içindeydi. Kılıcı harika kullanıyordu ama yaratıkların sayısı çok fazlaydı. Kaç tanesini alt ederse etsin, başkaları geliyordu. Thomas, Tessa'ya döndü. "Bayan Gray! Sophie'yi alın! Şimdi!"

Tessa tereddüt etti. Kaçmak değil, savaşmak istiyordu. Ama Sophie dehşet içindeydi.

"Sophie!" diye bağırdı Thomas. O zaman Tessa gencin Sophie'ye olan hisleri konusunda yanılmadığını anladı. "Sığınağa gidin! Şimdi!"

"Hayır!" diye bağırdı Mortmain, Jessamine'e saldıran mekanik yaratığa döndü. Yaratık kolunu kaldırınca Tessa, Sophie'nin bileğini yakalayıp onu merdivenlere sürükledi. Alev topu yanlarındaki duvara isabet etti. Tessa çığlık attı ama yavaşlamadı. Sophie'yi spiral merdivenlerden yukarı sürükledi. Ölüm kokusu hemen peşlerindeydi.

Will holü diğer taraftaki odadan ayıran kemerli kapıyı geçti. Jem çoktan odaya girmiş etrafı tarıyordu. Az önce geçtiklerinden başka kapı olmamasına rağmen, Bayan Kara hiçbir yerde yoktu.

Ama oda kesinlikle boş değildi. Bir zamanlar yemek odası olduğu belliydi, dev portreler duvarları süslüyordu. Tepede, üzerinden dantel misali örümcek ağları sarkan kristal bir avize vardı. Avizenin altında bir zamanlar yemek masasının yer aldığı açıktı. Şimdi ise avize, üzerine ölü diriltme işaretleri çizilmiş mermer zeminin üzerinde sallanıyordu: Karenin içindeki dairenin içinde beş köşeli yıldız. Pentagramın ortasında iğrenç bir taş heykel duruyordu; pençe elli çirkin bir iblisin heykeliydi. Boynuzları vardı.

Odanın her tarafı kara büyüde kullanılan nesnelerle doluydu. Kemikler, tüyler, deri parçaları, kan dolu kaseler. Kenarda boş kafesler ve kanlı bıçaklar duruyordu.

Pentagramın beş köşesinde, onlara bakmanın bile Will'in gözlerini acıttığı işaretler vardı. Gri kitaptaki çizimlerin zıtlarıydı. Nekromanlık sembolleriydi.

"Jem," dedi Will, "bunlar bağlama büyüsü hazırlıkları değil. Burada sadece ölü diriltme büyüsü var."

"Kardeşini geri getirmeye çalışıyordu, kendi de öyle söylemedi mi?"

"Evet ama başka bir şey yapmıyormuş." Aniden Will'in zihninde korkunç bir şüphe belirdi.

Jem yanıt vermedi, bakışları odanın diğer tarafındaki bir şeye kaydı. "O kafeslerden birinde bir kedi var," diye fısıldadı.

Will arkadaşının işaret ettiği yere baktı. Gerçekten de duvarın dibindeki kafeste gri bir kedi duruyordu. "Ne var?"

"Kedi yaşıyor."

"Bir kediden bahsediyorsun James. Endişelenmemizi gerektiren daha önemli şeyler var."

Ama Jem kediye doğru yürümeye başlamıştı. Hayvanın kafesine ulaşıp göz hizasına kaldırdı. Gri bir İran kedisiydi ve sarı gözlerinde kötücül bir bakış vardı. Aniden sırtını kamburlaştırıp tıslad. Gözleri pentagrama döndü. Jem başını kaldırdı ve donup kaldı.

"Will," dedi uyarırcasına. "Bak."

Pentagramın ortasındaki heykel hareket etti. Yere düşmek yerine başını kaldırdı. Gözlerinde sülfürümsü bir parıltı vardı. Ancak üç ağzı birden gülümsediğinde Will, onun heykel olmadığını, taşa benzer derili bir yaratık olduğunu kavradı. Bir İblis.

Will geri çekilip seraf bıçağını savurdu. Yaratığa zarar verebilmeyi beklemiyordu. Veremedi. Pentagrama yaklaştığı anda, bıçak görünmez bir kalkana çarpmış gibi sekip yere düştü. Pentagramın içindeki iblis güldü. "Burada bana saldırmayı mı deniyorsun?" diye gürledi. "Cennetteki herkesi getirsen bile burada bana bir şey yapamazlar! Melek güçleri bu çemberin içine giremez!"

"Bayan Kara," dedi Will dişlerinin arasından.

"Demek şimdi beni tanıdın. Kimse siz Gölgeavcıları'nın zeki olduğunuzu söylememişti." İblis yeşil dişlerini gösterdi. "İşte size gerçek şeklim. Kötü bir sürpriz, sanırım."

"Eskiden de güzel bir manzara sayılmazdın," dedi Will. "En azından boynuzların dramatik bir etkisi var."

"Nesin sen?" diye sordu Jem. Kedinin olduğu kafesi yere bıraktı. "Senin ve kızkardeşinin iblis efendisi olduğunuzu sanıyordum."

"Kızkardeşim iblis efendisiydi," dedi bir zamanlar Bayan Kara olan yaratık. "Ben gerçek bir iblisim. Eidolon. Bir şekil değiştirici. Değerli Tessa'nız gibi ama onun aksine ben dönüştüğüm şey haline gelemem. Yaşayanların veya ölülerin zihnine

dokunamam. Bu yüzden Magister beni istemiyor." Yaratığın sesinde hafif bir incinme vardı. "Onu eğitmem için beni buldu. Değerli küçük *Protege*'si. Kızkardeşim ve ben Değişim'in yöntemlerini biliriz. Kızı zorlayıp gücünü açığa çıkardık ama bize minnettar bile olmadı."

"İncinmiş olmalısınız," dedi Jem anlayışlı bir sesle. Will ağzını açacak oldu ama Jem'in yüzündeki ifadeyi görünce sustu. "Tessa da Değişim'de ustalaştı ama onu eğittiğiniz için sizi takdir bile etmedi."

"Asla anlamadı. Kendisine nasıl bir onur verildiğini göremedi. Zafer onun olacaktı." İblisin sarı gözleri alev alevdi. "O kaçınca, Magister bunun acısını benden çıkardı. Onu hayalkırıklığına uğratmıştım. Başıma ödül koydu."

Bu söz Jem'i şaşırttı. "Yani De Quincey ölmeni mi istiyor?"

"Kaç kere sana De Quincey'nin, Magister olmadığını söyleyeceğim. Magister-" İblis inleyerek sustu. "Beni kandırmayı deniyorsun küçük Gölgeavcısı ama numaraların işe yaramayacak."

Jem omuz silkti. "Sonsuza kadar pentagramın içinde kalamazsın. Sonunda Enklave'nin kalanı gelecek. Açlıktan güçsüz düşmeni beklerler. O zaman elimize düşersin. Klave'nin Yasa'yı çiğneyenlere ne yaptığını bilirsin."

Bayan Kara tısladı. "Beni yalnız bırakmış olabilir," dedi, "ama Magister'dan, sizden veya Enklave'nizden korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum."

Enklave'den korktuğumdan çok daha fazla korkuyorum. Bizden korkuyor olmalıydı, diye düşündü Will. Jem'in iblise söyledikleri doğruydu. Korkuyor olması gerekirdi ama korkmuyordu. Will'in deneyimlerine göre korkması gereken biri korkmuyorsa, bunun nedeni ender olarak cesaret olurdu. Genelde, sizin bilmediğiniz bir şey bildikleri anlamına gelirdi.

"Bize Magister'ın kim olduğunu söylemeyeceksen bile," dedi Will, sesi çelik gibi keskindi, "belki basit bir soruyu yanıtlarsın. Axel Mortmain, Magister mı?"

İblisin dudaklarından bir çığlık yükseldi. Kemikli elleriyle ağzını örtüp yere kapandı. "Magister. Size benim söylediğimi sanacak. Artık hiçbir zaman beni bağışlamasını sağlayamayacağım-"

"Mortmain mi?" diye tekrarladı Jem. "Ama bizi uyaran – haaa." Duraksadı. "Şimdi anlıyorum." Bembeyaz oldu; Will arkadaşının da az önce kendisinin yaptığı hesaplamaları yaptığını tahmin etti. Büyük ihtimalle, durum farklı olsaydı neler olduğunu ilk keşfeden o olurdu -Will, Jem'in ondan daha zeki olduğunu zannediyordu- ama onda, Will'in herkesten en kötüsünü bekleme alışkanlığı yoktu. "Mortmain bize Kara Kardeşler ve bağlama büyüsüyle ilgili yalan söyledi," dedi yüksek sesle. "Charlotte'un aklına, De Quincey'nin, Magister olduğu fikrini sokan Mortmain'di. O olmasaydı vampirden asla şüphelenmezdik. Ama neden?"

"De Quincey aşağılık bir canavar," dedi Bayan Kara, hala iki büklümdü, artık hiçbir şeyi saklamanın anlamı olmadığına karar vermiş gibiydi. "Sürekli olarak Mortmain'in emirlerine karşı geldi, Magister olmayı istiyordu. Öylelerinin cezalandırılması gerekir."

Will'in bakışları Jem'inkileri buldu. Aynı şeyi düşündüklerini görebiliyordu. "Mortmain şüpheleri rakibine çekecek bir fırsat yakalamıştı," dedi Jem. "Onu aradan çıkarmak için, De Quincey'yi seçti."

"Otomat planlarını De Quincey'nin kütüphanesine saklayan da o olabilir," dedi Will. "De Quincey hiçbir zaman planların kendine ait olduğunu itiraf etmedi ve hatta Charlotte gösterdiğinde onları tanımadı. Mortmain köprüdeki otomatlara, vampir için çalıştıklarını söyemelerini emretmiş olabilir. Mekanik kızın göğsüne De Quincey'nin mührünü yerleştirmiş ve bizim bulmamız için Kara Ev'e bırakmış olması da mümkün. Hepsi şüpheleri kendinden uzaklaştırmak için."

"Ama De Quincey'yi işaret eden tek parmak, Mortmain'inki değildi," dedi Jem. "Nathaniel Gray de var, Will. Tessa'nın ağabeyi. İki kişi aynı yalanı söylüyorsa..."

"Birlikte çalışıyorlar demektir," diye cümleyi tamamladı Will. Bir an büyük bir tatmin duydu ama bu duygu çabucak kayboldu. Nate Gray'den hoşlanmamış, Tessa'nın onu el üstünde tutuşundan nefret etmişti. Ardından kıskandığı için

kendine kızmıştı. Nate konusunda haklı olduğunu bilmek iyi hoştu ama bedeli neydi?

"Bayan Kara bir kahkaha attı," dedi tükürürcesine. "Magister'ın küçük köpeği. Bir avuç gümüş için, kızkardeşini Mortmain'e sattığını biliyor musunuz? Kibri yüzünden. Ben asla kızkardeşime öyle muamele etmezdim. Bir de iblislerin şeytani olduğunu söylersiniz, bizden koruduğunuz insanlara bakın!" Bir kahkaha attı.

Will yaratığı görmezden geldi; zihnindeki çarklar dönüyordu. Nathaniel'ın, De Quincey'yle ilgili hikayesi, Klave'yi kandırmak için söylenmiş bir yalandı. İyi de, diğerleri gittikten sonra Mortmain neden gelmişti? *Bizden kurtulmak için*, diye düşündü Will. Nate, Charlotte ve Henry'yle gitmeyeceğimizi hesaba katmamıştı. Bu yüzden Mortmain, Enstitü'ye uğrayıp ikinci yalanı söylemişti. Nate baştan beri Mortmain'le ortaktı.

Ve şimdi Tessa, Enstitü'de onunla birlikte. Will'in midesi bulandı. Dönüp kapıya koşmak, Enstitü'ye gitmek ve Nathaniel'ın kafasını duvara geçirmek istedi. Onu olduğu yerde tutan Henry ve Charlotte için korkuyor olması ve yıllar süren eğitimiydi.

Will, Bayan Kara'ya döndü. "Planı ne? Enklave, Carleton Meydanı'nda ne bulacak? Bir katliam mı? Yanıt ver!" diye bağırdı. Korkudan sesi çatladı. "Eğer yanıt vermezsen, melek üzerine yemin ederim ki, Klave'nin sana işkence yapmasını sağlarım. Onlar için yaptığı plan ne?"

"Bayan Kara'nın sarı gözlerinde şimşekler çaktı. "Magister neyi önemsiyor?" diye tısladı. "Baştan beri ilgilendiği ne? Nefilim'i hor görüyor ama asıl istediği ne?"

"Tessa," dedi Jem hemen. "Ama o, Enstitü'de güvende. Mekanik ordusu içeri giremez."

Bayan Kara fısıldarcasına konuştu. "Bir zamanlar Magister bana güvenirdi. Bana Enstitü'yü işgal etme planını anlattı. Mekanik yaratıklarından birinin ellerini gölge avcısı kanına bulayacak, böylece kapıları açacaktı."

"Gölgeavcısı kanı mı?" diye tekrarladı Will. "Ama-"

"Will." Jem ellerini göğsüne, mekanik yaratığın deriyi parçaladığı yere götürdü. "Benim kanım."

Will bir an için tamamen hareketsiz kalıp arkadaşına baktı. Ardından tek kelime etmeden dönüp yemek odasına koştu. Jem sadece kediyi almak için duraksadıktan sonra arkadaşının peşinden gitti. Kapıya ulaştıklarında kapılar aniden kapandı. Will olduğu yerde durdu. Kendisi kadar şaşırmış görünen Jem'e döndü.

Pentagramın ortasındaki Bayan Kara kahkahalara boğulmuştu. "Nefilim," diye inledi kahkahalar arasında. "Aptal, aptal Nefilim. Şimdi sevgili meleğin nerede?"

İkilinin gözleri önünde duvarlar alev aldı. Pencerelerdeki perdeler tutuşunca, kıvılcımlar yere sıçradı. Alevler garip bir mavi-yeşil renkteydi. İğrenç bir kokusu vardı –İblis kokusu. Kafesin içindeki kedi çıldırmış, parmaklıklardan kurtulmaya çalışıyordu.

Will kemerinden ikinci bir seraf bıçağı çekip "Anael!" diye bağırdı. Bıçak ışık saçarak canlandı ama Bayan Kara gülmeyi sürdürdü.

"Magister cesetlerinizi gördüğünde beni affedecek," diye bağırdı. "O zaman beni geri kabul edecek!"

Dişinin kahkahaları korkunçtu. Oda dumanla dolmuştu. Jem gömleğinin koluyla ağzını örttü. "Öldür onu," dedi. "Onu öldürürsen alevler sönecek."

Anael'in kabzasını tutan Will, "Yapabilsem yapmaz mıydım?" diye homurdandı. "Pentagramın içinde duruyor."

"Biliyorum." Jem anlamlı anlamlı baktı. "Kopar gitsin." Söyleyen Jem olduğu için, Will neyi kastettiğini hemen anladı. Pentagrama dönüp nişan aldıktan sonra Anael'i savurdu –iblise doğru değil. İblisin tepesindeki dev avizeye doğru. Bıçak, zinciri kağıdı keser gibi kesti. Avize düşerken iblisin ses çıkarma şansı dahi olmadı. Metal ve cam parçaları etrafa saçılırken deprem olmuş gibi yer sarsıldı.

Etraf sakinleştiğinde Will kolunu siper ettiği gözlerini açtı. Avize denizin dibine saplanmış bir gemi enkazı gibiydi. Etrafı cam, metal parçaları ve yeşil siyah-kanla kaplıydı.

Jem haklıydı. Alevler gitmişti. Jem ise kedinin kafesinin sapını tutmayı sürdürüyordu. Toz yüzünden zaten beyaz olan saçları daha da beyazdı. "İyi iş William," dedi.

Will yanıt vermedi çünkü zaman yoktu. Kolayca açılan kapılardan çıkıp dışarı fırladılar.

Tessa ve Sophie, Enstitü'nün basamaklarını çıkarken, Sophie bağırdı, "Bu taraftan! Bu kapı!" Ve Tessa kapıyı açıp arkasındaki koridora daldı. Sophie bileğini Tessa'dan kurtarıp kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledi. Bir an için kapıya yaslandı, güçlükle nefes alıyordu ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Bayan Jessamine," diye fısıldadı. "Sence-"

"Bilmiyorum," dedi Tessa. "Ama Thomas'ı duydun. Sığınağa ulaşmalıyız Sophie. Orada güvende olacağız." *Ve Thomas senin güvende olduğuna emin olmak istiyor.* "Bana yerini göstermen gerek, kendi başıma bulamam."

Sophie ses çıkarmadan başını sallayıp Tessa'yı koridorlardan geçirdi. Sonunda Camille'le buluşacakları gece geçtikleri koridorlardan birine çıktılar. Duvardaki fenerlerden birini alıp yakan Sophie, hızlı adımlarla yola devam etti. Sonunda üzerinde C işareti olan kapıya vardılar. Aniden duran Sophie, eliyle ağzını örttü. "Anahtar!" diye fısıldadı. "Kahrolası -özür dilerim- anahtarı unutmuşum!"

Tessa içine dolan öfkeyi bastırdı. Kızın arkadaşı kollarında ölmüştü ve anahtarı unuttuğu için suçlanamazdı. "Charlotte'un anahtarı nerede tuttuğunu biliyor musun?"

Sophie başını olumlu anlamda salladı. "Gidip anahtarı alacağım. Burada bekle."

Koşarak koridordan geçti. Tessa kızın gözden kayboluşunu izledi. Sophie feneri de götürdüğü için Tessa karanlıkta kal-

mıştı. Koridordaki tek ışık, sığınağın kapısından süzülen ışıktı. Duvara yaslanıp gölgelerin arasına karışmayı denedi. Gözünün önüne sürekli olarak Agatha'nın göğsünden akan kanlar ve Sophie'nin kanlı elleri geliyor, Jessamine yere yığıldığında Nate'in attığı kahkaha kulaklarında çınlıyordu. Yeniden aynı kahkahayı duydu, aynı keskin kahkaha, karanlığın içinden gelmişti.

Hayal gördüğünü zanneden Tessa, sırtını sığınağın kapılarına yasladı. Koridorda biri duruyordu. Sırıtan biri. Elinde uzun bir bıçak taşıyan biri.

"Nate."

"Sevgili Tessie," dedi. "Çok etkileyici. Senin ya da hizmetçinin o kadar hızlı koşabileceğinizi düşünmezdim." Parmaklarının arasındaki bıçağı çevirdi. "Ne yazık ki efendim beni çeşitli güçlerle ödüllendirdi. Düşündüğünden hızlı hareket edebiliyorum." Ukala ukala sırıttı. "Gerçi zaten çok hızlı düşündüğün söylenemez, aşağıda olanları ne kadar geç kavradığını göz önünde bulunduracak olursak."

"Nate." Tessa'nın sesi titriyordu. "Çok geç değil. Hala bunu durdurabilirsin."

"Neyi durdurabilirim?" Nate, Mortmain'in önünde diz çöktüğünden beri ilk kez kıza bakıyordu. "İnanılmaz bir güce ve bilgiye kavuşmaya mı son vereyim? Londra'nın en güçlü adamının en favori adamı olmaya mı son vereyim? Buna son vermem budalalık olur küçük kardeş."

"Favori adamı mı? De Quincey kanını emmek üzereyken efendin neredeydi?"

"Onu hayalkırıklığına uğratmıştım," dedi Nate. "Sen de onu hayalkırıklığına uğrattın. Kara Kardeşler'den kaçtın. Üstelik bedelini benim ödeyeceğimi biliyordun."

"Senin yüzünden Kara Kardeşler'in bana işkence etmesine izin verdim Nate. Her şeyi senin için yaptım. Ve sen, De Quincey'nin, Magister olduğuna inanmama izin verdin. De Quincey'nin yaptığını söylediğin her şey, Mortmain tarafından yapıldı, değil mi? Buraya getirilmemi isteyen oydu. Kara Kardeşleri işe alan oydu. Quincey'yle ilgili bütün anlattıkların, Enklave'yi Enstitü'den uzaklaştırmak içindi."

Nate sırıttı. "Harriet Teyze ne derdi, geç gelen kurnazlık işe yaramaz."

"Enklave, De Quincey'nin yuvası olduğunu söylediğin adrese gidince ne bulacak? Hiçbir şey mi? Boş bir ev?"

Nate'in gözleri elindeki bıçak gibi parladı. "Ah hayır. O kısmı doğruydu. Enklave'nin aptal yerine konulduğunu çabucak kavramasını istemeyiz, değil mi? Onları meşgul etmek en iyisiydi. De Quincey'nin inini temizlemek onları yeterince uzun süre oyalayacaktır." Omuz silkti. "Bana her şey için vampiri suçlama fikrini veren sendin. Önceki gece olanlardan sonra, zaten ölü sayılırdı. Nefilim onu bulmaya kararlı olduğu için artık Mortmain'e bir yararı dokunmazdı. Ondan kurtulmak için Enklave'yi yollamak, asalak Bayan Kara'dan kurtulmak

için de Will ve Jem'i yollamak, planımın parçasıydı. Bir taşla üç kuş. Zekice bir plan yaptığımı kabul etmelisin."

Genç adam hava atıyordu. Tessa iğrenerek ağabeyinin kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu düşündü. Nate'in suratına tükürmek istiyordu ama tek şansının onu konuşturmak olduğunun farkındaydı. "Bizi kandırdın," dedi. "Anlattıklarının ne kadarı doğruydu, ne kadarı yalandı?"

"Çok bilmek istiyorsan, bir kısmı doğruydu. En iyi yalanlar, gerçeğe dayanan yalanlardır," diye hava attı genç adam. "Londra'ya, Mortmain'e şantaj yapabileceğimi düşünerek geldim. Sorun şu ki, umrunda bile olmadı. Beni görmek istemesinin nedeni emin olmaktı. Özel olanın, ailemizin ilk çocuğu mu yoksa ikinci çocuğu mu olduğunu bilmiyordu. Sen olabileceğini düşünmüştü." Sırıttı. "Aradığı çocuğun ben olmadığımı öğrenince çok memnun oldu. Anlıyorsun ya, bir kız istiyordu."

"Ama neden? Benden ne istiyor?"

Nate omuz silkti. "Bilmiyorum. Umrumda da değil. Bana seni getirirsem ve onun umduğu gibiysen beni ödüllendireceğini söyledi. Sen kaçtıktan sonra, intikam için beni De Quincey'ye verdi. Beni buraya, Nefilim'in kalbine getirdiğinde, Magister'a kendimi affettirmek için ikinci bir şansa kavuşmuş oldum."

"Onunla sen mi temasa geçtin?" Tessa kendini iyice hasta hissetti. Salondaki açık pencereyi, Nate'in kızaran yüzünü, pencereyi açanın kendisi olmadığını söyleyişini hatırladı. Bir şekilde Mortmain'e mesaj yolladığını anladı. "Burada olduğunu

haber mi verdin? Bize bile bile mi ihanet ettin? Burada kalabilirdin! Güvende olurdun!"

"Güvende ve güçsüz. Burada sıradan bir insanım, zayıf biriyim. Ama Mortmain'in adamı olarak, o İngiliz İmparatorluğu'nu yönettiğinde, onun yanında benim de bir yerim olacak."

"Çıldırmışsın," dedi Tessa. "Tüm bunlar bir saçmalık."

"Sana yemin ederim ki değil. Gelecek yıl bu zamanlar Mortmain, Buckingham Sarayı'nda hüküm sürecek. İmparatorluk onun önünde diz çökecek."

"Ama sen yanında olmayacaksın. Sana nasıl baktığını gördüm. Sen onun güvendiği bir adam değil kullandığı bir araçsın. İstediğini elde ettiği gün, paçavra gibi seni bir kenara fırlatacak."

Nate bıçağı daha da sıkı tutmaya başladı. "Bu doğru değil."

"Doğru," dedi Tessa. "Teyzem senin herkese kolayca güvendiğini söylerdi. Bu yüzden berbat bir kumarbazsın Nate. Kendin tam bir yalancısın ama sana yalan söylendiğini göremiyorsun. Teyzem derdi ki-"

"Harriet Teyze." Nate kahkaha attı. "Ölmesi ne acı." Sırıttı. "Sence de sana bir kutu çikolata yollamam garip değil mi? Yemeyeceğini bildiğim bir şey? Teyzemin yiyeceğini bildiğim bir şey?"

Midesi bulanan Tessa iki büklüm oldu. Nate bıçağı saplasa ancak bu kadar canı yanardı. "Nate, bunu yapmış olamazsın, Harriet Teyze seni severdi!"

"Benim neler yapabileceğim konusunda hiçbir fikrin yok Tessie." Hızlı hızlı konuşuyordu. "Budala olduğumu düşünüyorsun. Sana göre, dünyadan korunması gereken aptal ağabeyim. Kolayca kandırılıp sömürüldüğümü sanıyorsun. Teyzemle, benden bahsettiğinizi duydum. Asla adam olacağımı düşünmediniz. Oysa bak, şimdi nerelere geldim," dedi gururla. Sözlerindeki ironiden habersizdi.

"Bir katile dönüşmüşsün ve bununla gurur duyacağımı mı düşünüyorsun? Seninle akraba olmaktan utanıyorum."

"Akraba olmak mı? Sen insan bile değilsin. Sen bir *şey*sin. Benim parçam değilsin. Mortmain bana ne olduğunu söylediği anda öldün. Benim kızkardeşim falan yok."

"O zaman beni neden Tessie diye çağırıyorsun?" diye sordu Tessa kendinin bile güçlükle duyacağı kadar alçak sesle.

Genç adamın bir an için kafası karıştı. Tessa ağabeyine baktığı zaman, dünyada sahip olduğu tek kişi olduğunu zannettiği genç adama baktığı zaman, Nate'in omzunun üzerinde bir şey hareket etti. Tessa hayal görüp görmediğini merak etti, belki de bayılacaktı.

"Seni Tessie diye çağırmadım," dedi genç adam şaşkın şaşkın.

Kızın içini katlanılamaz bir hüzün kapladı. "Ağabeyimsin Nate. Her zaman ağabeyim olacaksın."

Oğlan gözlerini kıstı. Tessa bir an için ona ulaştığını sandı. "Mortmain'e ait olduğunda," dedi Nate, "ben de sonsuza kadar ona bağlanacağım çünkü sana sahip olmasını ben sağladım."

Kızın kalbi paramparça oldu. Nate'in arkasındaki şey yeniden hareket etti. Kızın hayal ürünü değil, apaçık gerçekti. Bir şey, Nate'e doğru ilerliyordu. Ağzını açtı, derken kapadı. *Sophie*, diye düşündü. Nate bıçakla üzerine yürümeden önce, kızın kaçmasını umdu.

"Buraya gel," dedi genç adam Tessa'ya. "Gürültü yapmaya gerek yok. Magister canını yakmayacak."

"Emin olamazsın," dedi Tessa. Nate'in arkasındaki siluet, neredeyse gence ulaşmıştı. Elinde parıldayan bir şey vardı. Tessa kendini Nate'in yüzüne bakmaya zorladı.

"Eminim." Sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. "Aptal değilim Tessa."

Arkadaki siluet harekete geçti. Parlak nesne Nate'in kafasının üstüne kalktı ve büyük bir gürültüyle indi. Nate iki büklüm olup yere yığıldı. Bıçağı elinden düşünce, kafasından kanlar akmaya başladı.

Tessa başını kaldırdı. O loş ışıkta bile, Nate'in başında duran Jessamine'i görebiliyordu. Genç kız öfke içindeydi, elinde oğlanın kafasında kırdığı lambanın sapı vardı.

"Budala olmayabilirsin ama bu, en parlak anlarından biri sayılmaz."

Tessa şaşkın şaşkın kıza baktı. "Jessamine?"

Jessamine, kıza döndü. Elbisesi parçalanmış, saçları dağılmıştı. Sağ yanağında bir morluk vardı. Lambayı elinden bıraktı. "Nasıl olduğumu soruyorsan, iyiyim. İstedikleri ben değilim."

"Bayan Gray! Bayan Lovelace!" Gelen Sophie'ydi. Nefes nefese merdivenlerden çıkıyordu. Bir elinde sığınağın anahtarı vardı. Koridora ulaştığında şaşkın şaşkın yerde yatan Nate'e baktı. "İyi mi?"

"Kimin umrunda?" dedi Jessamine. Eğilip Nate'in düşürdüğü bıçağı aldı. "Söylediği yalanlardan sonra! Bana yalan söyledi! Düşünmüştüm ki-" Öfkeden kızardı. "Artık bir önemi yok." Sophie'ye dönüp çenesini yukarı kaldırdı. "Orda öylece durma Sophie, peşimizden başka yaratıklar gelmeden bizi sığınağa sok."

Will malikaneden dışarı fırladığı zaman, Jem hemen arkasındaydı. Önlerindeki çayır, ayışığıyla aydınlanmıştı; araba bıraktıkları yerdeydi. Jem atların korkup kaçmamış olduğunu görünce rahatladı. Gerçi Gölgeavcısı atı olan Balios ve Xanthos çok daha kötü kavgalar görmüştü.

"Will." Jem arkadaşının yanında durup soluklanmaya çalıştı. "Enstitü'ye geri dönmeliyiz."

"İtiraz etmeyeceğim." Will, Jem'i süzdü. Jem, tahmin ettiği kadar kötü görünüp görünmediğini merak etti. Aldığı ilacın etkisi geçiyordu. Bu kadar çabuk geçmemesi gerektiğini bilen Jem'in içini daha da büyük bir korku kapladı ama şimdi bununla uğraşacak vakit yoktu.

"Sence Mortmain, Bayan Kara'yı öldürmemizi mi istedi?" diye sordu.

Will ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. "Sanırım," dedi dalgın dalgın. "Veya birbirimizi öldüreceğimizi düşünmüştür, onun için en ideal durum, bu olurdu. De Quincey'nin ölmesini istediği belli. Nefilim'i de kiralık katil gibi kullanıyor." Will ceketinin cebinden bir çakı çıkardı. "Tek bir at, arabadan daha hızlıdır."

Jem, kucağındaki kafese sarıldı. Gri kedi, ilgili gözlerle onları izliyordu. "Lütfen yapacağını düşündüğüm şeyi yapacağını söyleme Will."

Will bıçağı açıp arabaya doğru ilerledi. "Kaybedecek zaman yok James. Xanthos arabayı kendi başına çekebilir."

Jem arkadaşının peşinden gitti ama hem kafesin ağırlığı hem de ilacın etkisi onu yavaşlattı. "Bıçakla ne yapıyorsun? Atlardan birini öldürmeyeceksin değil mi?"

"Tabii ki hayır." Will bıçağı kaldırıp Balios'un dizginlerini kesti.

"Yani ata binip beni burada tek başıma bırakacaksın. Çıldırdın mı?"

"Biri kediye bakmalı." Will, Balios'un sırtına atladı.

"Ama-" Alarma geçen Jem kafesi yere bıraktı, "Will, yapamazsın-"

Ama çok geçti. Will topuklarını atın sağrısına vurdu, Balios şaha kalkıp hızla ileri atıldı. Atın yelesine tutunan Will'e bakan Jem, oğlanın sırıttığına yemin etdebilirdi. Bir saniye sonra at da binicisi de gözden kaybolmuştu.

19

Boadicea

İlk nefesinde onu mühürledim
Benim, hakkım için olduğu için benim,
doğumdan ölüme kadar benim
Benim, babalarımızın yeminiyle benim.
LORD ALFRED TENNYSON

Sığınağın kapıları arkalarından kapanırken Tessa, araştıran gözlerle içeriyi kontrol etti. Oda, Camille'le buluşmaya geldikleri zamankinden daha karanlıktı. Büyük şamdanlarda yanan mumlar yoktu, sadece duvarlardaki girintilerden yayılan titrek cadı ışığı. Melek heykeli sonsuz gözyaşlarını dökmeyi sürdürüyordu. Odadaki hava insanın iliklerini donduracak kadar soğuk olduğu için, Tessa titremekten kendini alamadı.

Sophie anahtarı cebine kaldırıp tedirgin gözlerle Tessa'ya baktı. "İşte buradayız," dedi. "Bu korkunç yerde."

"Uzun süre burada kalmayacağımıza eminim," dedi Jessamine. Nate'in bıçağı elindeydi. "Biri bizi kurtarmaya gelecektir. Will ya da Charlotte-"

"Ama Enstitüyü mekanik canavarlarla dolu bulacaklar," diye hatırlattı Tessa. "Ve Mortmain..." Ürperdi. "Söylediğin kadar kolay olacağını sanmıyorum."

Jessamine buz gibi gözlerle Tessa'ya baktı. "Benim hatammış gibi konuşma. Sen olmasaydın, bu pisliğin içinde olmayacaktık."

Sophie, dev sütunların arasına ilerledi. Küçücük görünüyordu. Konuşunca, sesi taş duvarlarda yankılandı. "Hiç de nazikçe değildi."

Jessamine çeşmenin havuzunun kenarına oturduktan sonra yeniden ayağa kalktı. Elbisesinin arkasını düzeltmeyi denedi ama eteği ıslanmıştı. "Belki nazikçe değil ama doğruyu söylüyorum. Magister, Tessa yüzünden burada."

"Charlotte'a tüm bunların benim hatam olduğunu söyledim." Tessa hızlı hızlı konuşuyordu. "Beni yollamasını söyledim. Yollamadı."

Jessamine başını yana devirdi. "Charlotte çok yumuşak kalpli, Henry de öyle. Will'e gelince, kendini Galahat sanıyor. Herkesi kurtarmak istiyor. Jem de. Hiçbiri pratik düşünmüyorlar."

"Sanırım karar sana kalsaydı..." diye söze başladı Tessa.

"Çoktan kendini kapının önünde bulmuştun," dedi Jessamine. Sophie'nin ona nasıl baktığını görünce ekledi, "Doğru olan bu! Bu kadar gururlu olma Sophie. O burada olmasaydı Agatha ve Thomas hala hayatta olacaklardı."

Sophie bembeyaz oldu, yanağındaki yara izi iyice ortaya çıktı. "Thomas öldü mü?"

Jessamine bir hata yaptığını anlamış gibi hizmetçiye baktı. "Öyle demek istemedim."

Tessa bakışlarını kıza dikti. "Neler oldu Jessamine? Yaralandığını gördüm."

"Ve ikiniz de hiçbir şey yapmadınız," dedi Jessamine. Elbisesi için endişelenmeyi bırakıp yeniden havuzun kenarına oturdu. "Bayılmışım. Kendime geldiğimde Thomas dışında herkes gitmişti. Mortmain de gitmişti ama yaratıklar hala oradaydı. Bir tanesi peşime düştü. Şemsiyemi aradım ama parçalanmıştı. Yaratıklar Thomas'ın çevresini sardı. Ona yardım etmek için koştum ama bana kaçmamı söyledi. Ben de kaçtım." Diğerlerine meydan okurcasına başını kaldırdı.

Sophie'nin gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu. "Onu orada tek başına mı bıraktın?"

Jessamine bıçağı duvarın dibine fırlattı. "Ben bir leydiyim Sophie. Bir leydinin güvenliği için, erkeklerin kendilerini feda etmeleri beklenir."

"Saçmalık!" Sophie ellerini yumruk yapmıştı. "Sen bir Gölgeavcısı'sın! Thomas ise bir Sıradan! Ona yardım edebilirdin. Etmedin çünkü bencilsin! Ve korkunçsun!"

Sophie'ye bakan Jessamine'in ağzı açık kaldı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin-"

Sığınağın kapısı çalınınca cümlesi yarım kaldı. Yeniden tokmak sesi duyuldu ve onu tanıdık bir ses takip etti. "Tessa! Sophie! Ben Will."

"Ah, neyse ki," dedi Jessamine. Sophie'yle konuşmaktan kurtulduğuna sevinmişti. Kapıya koştu. "Will! Ben Jessamine. Ben de buradayım!"

"Üçünüz de iyi misiniz?" Will'in sesindeki gerginlik, Tessa'nın gözünün sıkışmasına yol açtı. "Neler oldu? Highgate'den döndüğümüzde Enstitü'nün kapısını açık bulduk. Melek aşkına, Mortmain nasıl içeri girdi?"

"Kalkanları geçmenin bir yolunu bulmuş," diyen Jessamine kapı koluna uzandı. "Nasıl yaptı bilmiyorum."

"Artık bir önemi yok. Mortmain öldü. Mekanik yaratıklar yok edildi."

Will'in ses tonu güven vericiydi. Öyleyse Tessa neden kendini güvende hissetmiyordu? Sophie'ye dönüp bakınca, hizmetçinin kaşlarını çattığını gördü, bir şey fısıldıyormuş gibi dudakları kımıldıyordu. Tessa, Sophie'nin görü yeteneği olduğunu hatırladı. Hissettiği rahatsızlık daha da arttı.

"Jessamine," diye seslendi, "Jessamine, kapıyı açma!"

Ama çok geçti. Kapı açıldığında, Mortmain yanında mekanik canavarlarıyla girişte duruyordu.

Neyse ki gözboyama büyülerimiz var, diye düşündü Will. Normalde Farringdon Yolu'nda siyah ata binmiş bir oğlan, Londra gibi kalabalık bir metropolde bile dikkat çekerdi. Ama Will atın üzerinde son hız ilerlerken tek bir kişi bile dönüp ona bakmadı. Sadece onu görmemekle kalmıyor aynı zamanda görmedikleri şeyin yolundan çekilmek için geçerli nedenler de buluyorlardı. Böylece kimse ezilmiyordu.

Highgate'den Enstitü'ye uzanan yol neredeyse beş mildi. O mesafeyi aşmak, arabayla kırk beş dakikalarını almıştı. Geri dönmek, Will ve Balios'un sadece yirmi dakikasını aldı ama Enstitü'nün kapılarına vardıkları zaman, at nefes nefeseydi.

Gördüğü manzara, oğlanın kalbinin deliler gibi çarpmaya başlamasına yol açtı. Kapılar geceyi içeri davet edercesine, sonuna kadar açılmıştı. Enstitü'nün kapılarını aralık bırakmak bile Yasalar'a aykırıydı. Düşüncelerinde haklı olduğu anlaşılıyordu, bir şeylerin yanlış gittiği açıktı.

Attan inip hayvanı bırakacak bir yer aradı ama dizginleri bağlayabileceği bir yer bile bulamadı. Ayrıca Balios, hiç dost canlısı görünmüyordu. Omuz silkip atı bıraktı ve merdivenlerden çıktı.

Jessamine inleyip gerilerken Mortmain odaya girdi. Sophie çığlık atıp sütunun arkasına saklandı. Tessa şokta olduğu için hareket edemedi. Mortmain'in iki yanındaki ikişer otomat, parıldayan metal yüzleriyle dümdüz karşıya bakıyordu.

Nate, Mortmain'in arkasındaydı. Kafasında kanlı bir bandaj vardı. Gömleğinin önü -Jem'in gömleğinin önü- yırtılmıştı. Öfke dolu bakışları Jessamine'e kaydı.

"Seni aptal fahişe," diye hırladı.

"Nathaniel." Mortmain'in sesi kırbaç gibi şakladı, Nate donup kaldı. "Burası acınası intikamlarını alabileceğin bir arena değil. Senden istediğim tek bir şey daha var, ne olduğunu biliyorsun. Gidip onu getir."

Nate tereddüt etti. Fareye bakan kedi gibi Jessamine'e bakıyordu.

"Nathaniel. Silah odasına. Şimdi."

Nate bakışlarını Jessie'den uzaklaştırdı. Bir an için Tessa'ya baktı, yüzündeki öfkeli ifade, küçümsemeye dönüştü.

Ardından topukları üzerinde dönüp odadan dışarı çıktı. Mortmain'in yanındaki mekanik yaratıklardan ikisi, ona eşlik etti.

Kapı arkalarından kapanınca, Mortmain gülümsedi. "Siz ikiniz," dedi Jessamine ve Sophie'ye bakarak, "defolun."

"Hayır." Sophie'nin sesi zayıf ama kararlıydı. Tessa'yı asıl şaşırtan Jessamine'in de gitmek üzere harekete geçmemesi oldu. "Tessa olmadan olmaz."

Mortmain omuz silkti. "Pekala." Mekanik yaratıklara döndü. "Gölgeavcısı'yla hizmetçinin işini bitirin. İkisini de öldürün."

Parmaklarını şıklattığında mekanik yaratıklar ileri atıldı. Hareketleri bir garipti ama hızlıydılar. Jessamine kaçmayı denedi, ne yazık ki birkaç adım bile atamadan yakalandı. Sophie ormana kaçan pamuk prenses gibi, sütunların arasına saklandı ama bir yararı olmadı. İkinci yaratık çabucak onu yakalayıp yere yapıştırdı. Sophie çığlık atıyordu, Jessamine ise tamamen sessizdi. Mekanik yaratık Jessamine'i havaya kaldırdığında kızın ayakları çaresizce havayı dövdü, ipin ucunda sallanan bir suçlu gibi görünüyordu.

Tessa güçlükle konuşmayı başardı. "Durdur onları. Lütfen, lütfen durdurun!"

Sophie yaratıktan kurtulup sürünerek uzaklaşmayı denedi. Yaratık uzanıp kızı ayak bileğinden yakalayıp yerde sürükledi.

"Lütfen," dedi Tessa, yeniden Mortmain'e bakarak.

"Bunu durdurma gücüne sahipsiniz Bayan Gray," dedi adam. "Kaçmayacağınıza söz verin." Kıza baktığı sırada gözleri yanıyordu. "O zaman gitmelerine izin veririm."

Jessamine gözleriyle Tessa'ya yalvardı. Diğer yaratık baygın görünen Sophie'yi biraz daha sürükledi.

"Kaçmayacağım," dedi Tessa. "Söz veriyorum. Şimdi onları bırakın."

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu duydunuz," dedi Mortmain mekanik canavarlara. "Kızları odadan çıkarın. Aşağıya götü-

rün. Onlara zarar vermeyin." Ardından zarif bir gülümsemeyle kıza baktı. "Bayan Gray'le beni yalnız bırakın."

Will daha ön kapıdan içeri girmeden, korkunç bir şey olduğunu hissetti. Bunu ilk hissettiğinde on iki yaşındaydı, o kahrolası kutuyu tutuyordu –ama Enstitü'nün duvarları içinde bunu hissedeceğini hiç düşünmemişti.

İlk gördüğü, Agatha'nın cesedi oldu. Kadın sırtüstü uzanmıştı, yüzü tavana dönüktü, gri elbisesi kanla kaplıydı. Neredeyse kontrolden çıkmasına yol açan bir öfke, Will'in tüm benliğini sardı. Dudağını ısırıp kadının gözlerini kapatmak için diz çöktü. Ardından ayağa kalkıp etrafı inceledi.

Çarpışmanın izleri her yerde görülüyordu. Metal parçaları, kırık dişliler, yağla karışan kan. Merdivenlere doğru ilerlediği sırada, Jessamine'in şemsiyesinden kalanları gördü. Dişlerini gıcırdatıp merdivene doğru ilerledi.

Orada, en alt basamakta Thomas yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve bir kan gölünün ortasındaydı. Yanında bir kılıç vardı, kılıcın kenarları taşlara vurulmuş gibi zedelenmişti. Oğlanın göğsünde bir metal parçası duruyordu. Will, kırık bir bıçak olabileceğini düşünerek Thomas'ın yanına diz çöktü.

Will'in boğazı yanmaya başladı. Ağzında metal tadı vardı. Çarpışma sırasında ender olarak yas tutar, duygularını sonraya saklardı –hissedemeyeceği kadar derine gömdüğü duygularını. On iki yaşından beri onları gömmeye alışmıştı. Ama şimdi

göğsü kontrol edemediği bir acıyla doluydu. "Merhaba ve güle güle Thomas," deyip oğlanın gözlerini kapatmak için uzandı.

Bir el, bileğini yakaladı. Şaşıran Will aşağı bakınca, Thomas'ın gözlerinin kendisine kaydığını gördü. "Ben," dedi genç büyük çaba harcayarak, "Gölgeavcısı değilim."

"Enstitü'yü savundun," dedi Will. "Bizim yapacağımız kadar iyi bir iş çıkardın."

"Hayır." Thomas yorulmuş gibi gözlerini kapattı. Göğsü belli belirsiz hareket etti, gömleği kandan kararmıştı. "Siz onları yenerdiniz efendi Will. Bunu biliyorsunuz."

"Thomas," diye fısıldadı Will. Ona iyi olacağını, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama Thomas'ın iyileşemeyeceği ortadaydı. İnsan olduğu için, şifa desenlerinin ona bir yararı olmazdı. Will, *keşke Jem burada olsaydı*, diye düşündü. Ölürken yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi Jem'di. O herhangi birini her şeyin yoluna gireceğine ikna edebilirdi; Will ise her zaman her şeyin sadece ve sadece kötüye gidebileceğini düşünürdü.

"O hayatta," dedi Thomas gözlerini açmadan.

"Ne?" Will hazırlıksız yakalandı.

"Uğruna geri geldiğiniz kız. Tessa. Sophie'yle birlikte." Thomas, herkes Will'in, Tessa için.döndüğünü düşünüyormuş gibi konuşuyordu. Öksürünce ağzından kanlar döküldü ama genç adam bunu farketmedi. "Sophie'ye iyi bak Will. Sophie-"

Ama Will, gencin, Sophie'yle ilgili ne söyleyeceğini asla öğrenemedi çünkü Thomas'ın eli gevşeyip çirkin bir gürültü eşliğinde taş zemine düştü. Will geri çekildi. Yeterince ölüm gördüğünden Thomas'ın öldüğünü anladı. "İyi uykular," dediğinde bu kelimelerin nereden geldiğine emin değildi. "Nefilim'in iyi ve sadık hizmetkarı. Ve teşekkürler."

Kesinlikle yeterli değildi ama o an için söylenebilecek olan bu kadardı. Will ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı fırladı.

Kapı mekanik yaratıkların arkasından kapandı. Sığınak sessizdi. Tessa çeşmeden akan suyun sesini duyabiliyordu.

Mortmain sakince kızı süzdü. Hala korkutucu görünüyordu. Ufak tefek, sıradan bir adamdı, şakaklarındaki saçlar grileşmişti ve garip açık renk gözleri vardı. "Bayan Gray," dedi, "baş başa kalacağımız ilk zamanın ikimiz için de daha hoş bir deneyim olacağını ummuştum."

Tessa öfke içindeydi. "Nesin sen? İblis efendisi mi?"

Sesi yumuşak ama pürüzsüzdü. "Sıradan bir insanım Bayan Gray."

"Ama büyü yaptın," dedi kız. "Will'in sesiyle konuştun."

"Herkes düzgün bir eğitimin ardından başkalarının sesini taklit etmeyi öğrenebilir," dedi. "Basit bir numara, el çabukluğu gibi. Kimse bu numaralarla karşılaşmayı beklemez. Özellikle de Gölgeavcıları. İnsanların hiçbir konuda iyi olmadığına inanırlar, hiçbir işe yaramadığımıza."

"Hayır," diye fısıldadı Tessa. "Öyle düşünmüyorlar."

Adamın dudağı seğirdi. "Ne kadar çabuk doğal düşmanlarınızı sevmeye başlamışsınız. Ama kısa süre içinde bu sevgiyi size unutturacağız." Öne çıktığında Tessa geri çekildi. "Sizi incitmeyeceğim," dedi adam. "Bir şey göstermek istiyorum." Ceketinin cebine uzanıp çok güzel görünüşlü altın bir saat çıkardı.

Saati mi merak ediyor? Tessa delice gülmek istedi ama bu isteği bastırdı.

Adam zincirin ucundaki saati kıza uzattı. "Bayan Gray," dedi, "lütfen bunu alın."

Tessa adama baktı. "İstemiyorum."

Adam yeniden kıza doğru ilerledi. Kız, etekleri çeşmenin havuzunun sularına yapışana kadar geriledi. "Saati alın Bayan Gray."

Tessa başını iki yana salladı.

"Bunu almazsanız," dedi adam, "mekanik hizmetkarlarımı çağırır ve arkadaşlarınızı boğmalarını söylerim. Tek yapmam gereken kapıya gidip onlara seslenmek. Karar sizin."

Tessa kendini nefes alamıyormuş gibi hissetti. Adamın uzattığı saate baktı. Altın zincirin ucunda sallanıyordu. Bozuk görünüyordu. Akrep ve yelkovan uzun zaman önce dönmeyi bırakmış, zaman geceyarısında donmuştu. Saatin arkasına J.T.S. harfleri kazınmıştı.

"Neden?" diye fısıldadı kız. "Neden onu almamı istiyorsun?"

"Çünkü değişmenizi istiyorum," dedi Mortmain.

Tessa inanamayan gözlerle adama baktı. "Neeee?"

"Bu saat bir zamanlar başkasına aitti," dedi adam. "Yeniden görmek istediğim birine." Sesi düzdü, ama alttan alta Tessa'nın içine öfkeden çok daha büyük bir korku salan hevesli bir açlık hissediliyordu. "Kara Kardeşler'in size Değişim'i öğrettiğini biliyorum. Gücünüzü biliyorum. Bu dünyada sizin yaptığınızı yapabilen, sadece siz varsınız. Bunu biliyorum çünkü sizi ben yaptım."

"Sen mi yaptın?" Tessa şaşkın şaşkın adama baktı. "Demek istediğin... Hayır, babam olamazsın."

"Baban mı?" Mortmain güldü. "Ben insanım, Aşağıdünyalı değil. İçimde iblis yok ve iblislerle çiftleşmem. Aramızda kan bağı yok Bayan Gray. Yine de ben olmasaydım siz bugün varolamazdınız."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Tessa.

"Anlaman gerekmiyor." Kibarlığı elden bırakan Mortmain'in öfkelenmeye başladığı ortadaydı. "Sana söylediğimi yap. Değiş. Şimdi."

Yeniden Kara Kardeşler'in karşısında olmak gibiydi. Korku içindeki kıza, onu dehşete düşüren parçasına ulaşması emrediliyordu. Kendini o karanlıkta kaybetmesi, kendi ve öteki arasındaki boşluğa düşmesi isteniyordu. Belki de adamın söylediğini yapmak daha kolay olurdu. Uzanıp emredildiği gibi saati tutmak, başka birinin derisinin içinde kaybolmak, kendi iradesi veya seçme şansı olmaksızın emirleri dinlemek daha kolay olurdu.

Bakışlarını Mortmain'den ayırdı. Gözleri yere kayınca, duvarın dibinde ışıldayan bir şey gördü. Önce su olduğunu düşündü ama hayır. Başka bir şeydi.

O zaman yeniden konuştu.

"Hayır," dedi.

Mortmain'in gözleri kısıldı. "Ne?"

"Hayır!" dedim.

Tessa kendini vücudundan ayrılmış gibi hissetti, bir yabancıyı izler gibi kendini ve Mortmain'i izliyordu. "Yapmayacağım. Beni yaptığını söylerken ne demek istediğini açıklamazsan olmaz. Neden böyleyim? Neden benim gücüme ihtiyacın var? Beni senin için ne yapmaya zorlamayı planlıyorsun? Bu iş, canavar ordusu yaratmaktan öteye gidiyor. Ben ağabeyim gibi budala değilim, daha büyük planların olduğunu görebiliyorum."

Mortmain saati cebine kaldırdı. Öfkeden suratı kasılmıştı. "Hayır," dedi. "Ağabeyin gibi budala değilsin. O hem budala hem korkak. Sense cesur bir budalasın. Gerçi sana bir yararı olmayacak. Bunun cezasını arkadaşların çekecek. Hem de gözlerinin önünde." Topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru yürüdü.

Tessa eğilip ışıldayan nesneyi aldı. Jessamine'in fırlattığı bıçaktı. "Dur," diye bağırdı. "Mortmain! Dur!"

Adam, kıza döndüğünde elindeki bıçağı gördü. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Seni küçük kız, gerçekten," dedi. "Bana

onunla zarar verebileceğini mi düşünüyorsun? Buraya silahsız geldiğimi mi sanıyorsun?" Ceketinin önünü hafifçe açınca, kemerindeki silah ortaya çıktı.

"Hayır," dedi kız. "Sana zarar veremem." Bıçağı ters çevirip sivri ucunu kendi göğsüne doğrulttu. Ama kapıya doğru bir adım daha atarsın yemin ediyorum, bıçağı kendi kalbime saplarım."

Will'in dizginleri keserek verdiği hasarı onarıp atı arabaya bağlamak, Jem'in tahmin ettiğinden uzun zamanını aldı. Enstitü'nün kapılarına vardığında ay iyice yükselmişti. Xanthos'u basamakların dibine yanaştırdı.

Balios da basamakların dibindeydi, yorgunluktan ölüyormuş gibi görünüyordu. *Will atın canına okumuş*, diye düşündü Jem. Ama sağ salim Enstitü'ye vardıklarını bilmek iyiydi. Enstitü'nün kapılarının sonuna kadar açık oldukları düşünülecek olursa, oğlanın içinin çok da rahatladığı söylenemezdi. Dehşet duygusu yavaş yavaş kalbine kök salmaya başladı. Bu manzara yanlıştı, gözleri olmayan bir yüze bakmak gibi rahatsız ediciydi. Böyle olmaması gerekirdi.

Jem binaya doğru seslendi. "Will?" diye bağırdı. "Will, beni duyabiliyor musun?" Yanıt alamayınca sürücü koltuğundan aşağı atlayıp yeşim başlı bastonunu almak için uzandı. Bilekleri ağrımaya başlamıştı. Genelde iblis tozunun etkisi geçmeye başladığı zaman, ilk acıyan eklem yerleri olurdu. Ardından acı

tüm vücuduna yayılırdı. Ama şimdi bununla uğraşacak zaman yoktu. Will'i düşünmeliydi ve Tessa'yı. Kızın, basamakların tepesindeki duruşunu hatırladı. Ne kadar endişeli görünüyordu. Kızın onun için endişelendiğini bilmek Jem'e garip bir mutluluk vermişti.

Merdivenleri çıkmaya başladı ve durdu. Biri aşağı koşuyordu. Bir kişiden fazla –bir kalabalık. Enstitü'nün ışıkları arkadan vurduğundan sadece gölgeleri görülüyordu.

"Jem!" Tiz bir ses. Çaresiz. Tanıdık.

Jessamine.

Jem merdivenlerden yukarı koştu. Karşısında giysileri paramparça olup kanla kaplanmış Nathaniel Gray vardı. Başındaki bandaj kanla kaplıydı. İki tarafındaki otomatlar, oğlana hizmet ediyor gibi görünüyordu. Arkada iki otomat daha vardı. Biri tekmeler savuran Jessamine'i, diğeri baygın görünen Sophie'yi sürüklüyordu.

"Jem!" diye bağırdı Jessamine. "Nate yalancının biri. Mortmain için çalışıyormuş. Magister, Mortmain'miş, De Quincey değil-"

Nathaniel metalik yaratığa döndü.

"Sustur şu kızı." Yaratık metal kolunu Jessamine'in boynuna dolayıp boğarak onu susturdu. Kızın yüzü acıdan bembeyaz oldu. Gözleri Nathaniel'ın sağındaki otomata kaydı. Kızın bakışlarını takip eden Jem, yaratığın altın rengi Pixisi taşıdığını gördü.

Oğlanın yüzündeki ifadeyi gören Nate sırıttı. "Ona bir Gölgeavcısı'ndan başka kimse dokunamaz, değil mi?" dedi. "Ama bu söz yaşayanlar için geçerli. Otomat ise canlı değildir."

"Tüm bunlar kutu için mi?" diye sordu Jem şaşkın şaşkın. "Pixis için? Size ne yararı olabilir?"

"Efendim, iblis enerjisi istiyorsa, iblis enerjilerine sahip olacak," dedi Nate kibirli bir tavırla. "Kutuyu ona götürenin ben olduğumu unutmayacaktır."

Jem başını salladı. "Karşılığında sana ne verecek? Kızkardeşine ihanet etmen için sana ne verdi? Otuz parça gümüş mü?"

Nate'in suratı asıldı. Jem o zaman yakışıklı yüzün arkasındaki gerçek kişiliği gördü. "O şey," dedi Nate, "benim kızkardeşim değil."

"İnanması zor, değil mi," dedi Jem, sesindeki küçümsemeyi saklamaya gerek duymayarak, "Tessa ve senin kanınızın bir damlasının dahi ortak olması şaşırtıcı. O çok iyi biri."

Nathaniel gözlerini kıstı. "Kız beni ilgilendirmiyor. O artık Mortmain'e ait."

"Mortmain sana ne vaat etti bilmiyorum," dedi Jem, "ama sana söz veriyorum eğer Jessamine veya Sophie'nin canını yakacak olursan ve eğer Pixis'i Enstitü'den çıkaracak olursan, Klave sonsuza kadar seni avlayacaktır. Seni bulacak ve öldürecekler."

Nathaniel başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun," dedi. "Hiçbir Nefilim bunu anlamıyor. Bana tek sunduğunuz şey,

hayatta kalmak. Magister ise asla ölmeyeceğime söz verebiliyor." Boşta olan mekanik yaratığa döndü. "Öldür onu," dedi.

Otomat Jem'e doğru harekete geçti. Jem'in Blackfriars Köprüsü'nde karşılaştığı yaratıklardan çok daha hızlıydı. Jem'in bastonunun ucundaki bıçağı serbest bırakmak için, ucu ucuna vakti oldu. Yaratık son hız gelen bir tren gibi üzerine ilerlerken Jem bastonu kaldırıp bıçağı yaratığın göğsüne sapladı. Gölgeavcısı, bastonu yan çevirince metal parçalanarak açıldı ve kıvılcımlar saçan yaratık, yere yığıldı.

Kıvılcımların arasında kalan Nate çığlık atıp geri çekildi ama giysilerinde delikler açılmıştı. Jem bunu fırsat bilip aradaki iki basamaklık mesafeyi kapattı. Bıçağın düz tarafını Nate'in kafasına indirip oğlanın dizleri üzerine yığılmasına yol açtı. Nate kıvranırken mekanik koruyucusuna bakındı ama yaratık da ondan iyi durumda değildi. Jem'in, kontrol mekanizmalarından birini parçaladığı açıktı. Pixis'i taşıyan otomat hareket etmedi, önceliği Nate'e tanımadığı açıktı.

"Onları bırakın!" diye bağırdı Nate, Sophie ve Jessamine'i tutan yaratıklara. Gölgeavcısı'nı öldürün! Öldürün onu, beni duymuyor musunuz?"

Jessamine ve Sophie serbest bırakılınca yere yığıldı, ikisi de nefes nefeseydi ama yaşıyordu. Jem bunu bilmenin tadını çıkaramadı, iki otomat inanılmaz bir hızla oğlana saldırdı. Bir tanesini bastonuyla kesti, yaratık geri çekildi, diğeri ise bir metal parçası olan elini kaldırdı, kolunun kenarı testere gibi dişliydi-

Jem'in arkasından bir nara yükseldi ve Henry oğlanı geçip yaratığa saldırdı. Kılıcıyla otomatın kolunu kopardı. Metal parçası uçup taşların üstüne düştü. Otomat yere yığıldı, tıslad, kıvılcımlar saçtı ve alev aldı.

"Jem!" Charlotte'un sesiydi, Jem dönünce diğer otomatın arkadan ona saldırmak üzere olduğunu gördü. Bıçağını yaratığın gırtlağına saplayıp oradaki bakır tüpleri parçaladı. Bu arada Charlotte, yaratığın dizlerini kırbaçladı. Bacakları parçalanan makine yere yığıldı. Charlotte yüzünde kararlı bir ifadeyle kırbacı bir kere daha yaratığın üstüne indirdi. Bu arada Jem, alnı ter damlalarıyla dolan Henry'ye döndü. Onun dövüştüğü otomat artık yerdeki metal yığınından ibaretti.

Avlunun her tarafına makine parçaları saçılmıştı, bazıları ha ı yanıyordu. Jessamine ve kendine gelen Sophie birbirlerine sarılmıştı. Jessamine ve Jem gözgöze geldi. Genç kız belki de ilk kez onu gördüğüne gerçekten sevinmişti.

"O gitti," dedi. "Nathaniel. Mekanik yaratık ve Pixis'le beraber kaçtı."

"Anlamıyorum." Charlotte'un kanlı yüzünde şok ifadesi vardı. "Tessa'nın ağabeyi..."

"Bize anlattığı her şey yalanmış," dedi Jessamine. "Sizi kandırmak için vampirlere yollamışlar."

"Aman Tanrım," dedi Charlotte. "Yani De Quincey yalan söylemiyormuş." Zihnindeki bulutları dağıtmak istiyormuş gibi başını salladı. "Chelskea'daki eve ulaştığımızda onu bul-

duk. Yanındaki vampirlerin sayısı altı yedi taneydi. Kesinlikle Nathaniel'ın dediği gibi yüzlerce vampir yoktu. Mekanik yaratıkların izine rastlamadık. Benedict, De Quincey'nin işini bitirdi ama o bunu yapmadan önce onu Magister diye çağırdığımız için vampir bize güldü. Mortmain'in bizi kandırdığını söyledi. Mortmain! Bense adamın sadece... sadece bir sıradan olduğunu düşünmüştüm."

Henry merdivenin dibine çöküp kılıcını yere bıraktı. "Bu bir felaket."

"Will," dedi Charlotte uykudan uyanırcasına. "Ve Tessa neredeler?"

"Tessa, Mortmain'le sığınakta. Will'e gelince," Jessamine başını iki yana salladı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"İçeride," dedi Jem, Enstitü'nün kapılarına baktı. Zehirin etkisiyle gördüğü rüyayı hatırladı. Alevler içindeki Enstitü, Londra'yı saran dumanlar ve dev örümcekleri andıran makineler. "Tessa'nın peşinden gitmiştir."

Mortmain'in beti benzi attı. "Ne yapıyorsun?" diyerek kıza doğru ilerledi. Tessa bıçağın ucunu göğsüne bastırdı. Ufak bir acı hissetti. Elbisesinin önü kanlandı. "Sakın yaklaşma."

Mortmain olduğu yerde durdu, yüzü öfkeden çarpıldı. "Yaşaman ya da ölmen neden umrumda olsun?"

"Dediğin gibi, beni sen yaptın," dedi Tessa. "Hangi nedenle bilmiyorum ama varolmamı istedin. Bana önem veriyor olmalı-

sın ki Kara Kardeşler'den bana zarar vermemelerini istedin. Bir şekilde senin için önemliyim. Kendimi kastetmiyorum, gücüm. Önemsediğin o." Kanın sıcaklığını, teninden aşağı kayışını hissetti ama Mortmain'in yüzündeki korkunun kıza verdiği tatminle kıyaslandığında, çektiği acı hiçbir şeydi.

Mortmain dişlerinin arasından konuştu. "Benden ne istiyorsun?"

"Hayır, sen benden ne istiyorsun? Anlat bana. Bana, beni neden yarattığını söyle. Gerçek ailemin kim olduğunu söyle. Annem gerçek annem miydi? Babam babam mıydı?"

Mortmain'in gülümsemesi sinsi bir havaya büründü. "Yanlış soruları soruyorsun."

"Neden böyleyim... Ben neyim, Nate sadece insan mı? Neden benim gibi değil?"

"Nate senin üvey kardeşin. Sıradan bir insandan fazlası değil, üstelik insan olarak da başarılı bir örnek sayılmaz. Onun gibi olmadığına üzülmemelisin."

"O zaman..." Tessa duraksadı. Kalp atışları hızlandı. "Annem iblis olamaz," dedi alçak sesle. "Ya da doğa üstü başka bir yaratık çünkü Harriet Teyze onun kızkardeşiydi ve tamamen insandı. O zaman doğaüstü taraf babam olmalı. Babam iblis miydi?"

Mortmain sırıttı. "Bıçağı bırakırsan sana istediğin yanıtları veririm. Belki baban olan yaratığı bile çağırırız, onunla -yoksa o şeyle mi demeliydim- tanışmaya bu kadar hevesliysen neden olmasın?"

"O zaman ben bir iblis efendisiyim," dedi Tessa. Boğazı acımaya başladı. "Söylediğin şey bu mu?"

Mortmain'in gözlerinde küçümseyen bir ifade vardı. "İlla bir isim koymak istiyorsan, herhalde en uygun kelime bu."

Tessa zihninde Magnus Bane'in sesini duydu: *"İblis efendisi olduğun kesin ama-"*

"Sana inanmıyorum," dedi Tessa. "Annem asla bir iblisle birlikte olmazdı."

"Bundan haberi yoktu." Mortmain kadına acıyormuş gibi konuştu. "Babana ihanet ettiğini bilmiyordu."

Tessa'nın midesi bulandı. Bu seçeneğin imkansız olduğunu düşünmemişti ama yüksek sesle dile getirilmesi başkaydı. "Eğer babam babam değilse ve gerçek babam bir iblisse," dedi, "neden diğer iblis efendileri gibi işaretlenmemişim?"

Mortmain'in gözlerinde şeytani kıvılcımlar belirdi. "Gerçekten, neden işaretli değilsin? Çünkü belki annen de aynı senin gibi, ne olduğunu bilmiyordu."

"Ne demek istiyorsun? Annem insandı!"

Mortmain başını iki yana salladı. "Sürekli yanlış soruları soruyorsun. Bir gün senin doğabilmen için büyük planlar yapıldığını anlamalısın. Benden bile önce başlayan planlar. Ben, her şeyin planlandığı gibi gitmesini sağladım, eşsiz bir yaratığın dünyaya gelişine şahit oldum. Bir gün bana ait olacak, eşsiz bir yaratık. Bir gün seninle evleneceğimi ve sonsuza kadar bana ait olacağını biliyordum."

Tessa korku içinde adama baktı. "Ama neden? Beni sevmiyorsun. Beni tanımıyorsun. Neye benzediğimi bile bilmiyordun! Çirkin bir yaratık olabilirdim!"

"Bir önemi olmazdı. Dilediğin gibi görünebilirsin, ister çirkin ister güzel olursun. Şimdiki yüzün, kullanabileceğin binlerce yüzden biri. Ne zaman gerçek bir Tessa Gray olmadığını kavrayacaksın?"

"Defol," dedi Tessa.

Mortmain gözlerini kıza dikti. "Bana ne dedin?"

"Defol. Enstitü'den git. Canavarlarını da beraberinde götür. Yoksa bıçağı kalbime saplarım."

Adam bir an için tereddüt etti, ellerini yumruk yapıp gevşetti. Hızlı kararlar vermek zorunda olduğunda, bu hareketi yapıyor olmalıydı. Tessa adamın durumu değerlendirdiğini anladı. Kendisi onunla kıyaslandığında bir hiçti, gerçekten onu alt etme şansı var mıydı?

Mortmain yavaşça başını iki yana salladı. "Bunu yapacağına inanmıyorum. İblis efendisi olabilirsin ama genç bir kızsın. Zarif bir kız." Kıza doğru bir adım attı. "Şiddet senin doğanda yok."

Tessa bıçağın sapını sıkıca tuttu. Parmaklarının altındaki kabzayı, bıçağın saplandığı yerdeki acıyı, kalp atışlarını hissetti. "Yaklaşma," dedi titreyen bir sesle, "yoksa yaparım. Bıçağı saplarım."

Kızın sesinin titremesi, adamın kendi haklılığına ikna olmasını sağladı. Kendinden emin adımlarla kıza doğru yürüdü. "Hayır yapmayacaksın."

Tessa zihninde Will'in sesini duydu. *Boadicea Romalılar tarafından yakalanmaktansa zehir içti. Bütün erkeklerden daha cesurdu.*

"Evet yapacağım."

Kızın yüzündeki bir şeyler değişmiş olmalı ki adamın güven dolu ifadesi kayboldu ve kıza doğru atıldı. Çaresizce bıçağa ulaşmayı denedi. Tessa, Mortmain'den uzaklaşıp çeşmeye doğru gitti. Bıçağı göğsüne saplarken gördüğü son şey, gümüş rengi suların üzerine saçıldığıydı.

Will nefes nefese sığınağın kapılarına vardı. Merdivende iki otomatla savaşmış ve bir an için kendi işinin bittiğini düşünmüştü. Derken, Thomas'm kılıcıyla delik deşik ettiği ilk otomat bozulup ikinci yaratığı ittirerek pencereden düşmesine yol açmıştı.

Will'in elleri ve kolları kesik içindeydi ama, İratze çizmek için durmadı. Koşarken stelini çıkardı ve ancak sığınağın kapılarına varınca durdu. Steli kapıya yaslayıp hayatının en hızlı kapı açma işaretini çizdi.

Kapının kilidi açıldı. Will steli kaldırıp seraf bıçaklarından birini çekti. "Jerahmeel," diye fısıldadığında bıçak beyaz ateşle aydınlandı. Will sığınağın kapılarını tekmeledi.

Ve donup kaldı. Tessa iki büklüm çeşmede yatıyordu. Sular kandan ötürü kızıla dönmüştü. Kızın elbisesinin önü de kızıla boyanmıştı. Elinde, ucu kanlı bir bıçak vardı. Gözleri kapalıydı.

Mortmain kızın yanına diz çökmüştü, eli kızın omzundaydı. Kapıların açıldığını görünce ayağa kalkıp Tessa'nın vücudundan uzaklaştı. Ellerine kan bulaşmıştı.

"Ben..." diye söze başlayacak oldu.

"Onu öldürdün," dedi Will. Sesi kendi kulaklarına, bir yabancının sesiymiş gibi geldi. Zihninin gözünde, çocukken ailesiyle yaşadığı evin kütüphanesinin görüntüsü belirdi: Elleri kutudaydı, meraklı parmakları kutunun kapağını açtı. Kütüphane çığlıklarla doldu. Londra yolu, gümüş rengi ayışığı, tanıdığı, bildiği her şeyden uzaklaştığı sırada zihnine kazınan kelimeler. Her şeyi kaybettin. Her şeyi kaybettin.

Her şeyi.

"Hayır." Mortmain başını iki yana salladı. Bir şeyle oynuyordu –sağ elinde gümüş bir yüzük vardı. "Ona dokunmadım. Bunu kendi kendine yaptı."

"Yalan söylüyorsun." Will seraf bıçağını sıkı sıkı tutmayı sürdürerek adama doğru ilerledi. "Bunlardan biri insan etine saplandığında ne olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı Jerahmeel'i kaldırırken. "Kestiği yerler yanar. Acı içinde içten, dışa yanarak geberirsin."

"Onu kaybetmenin sana acı verdiğini mi sanıyorsun Will Herondale?"

Mortmain işkence görüyormuş gibi konuştu. "Senin acın benimkiyle kıyaslandığında bir hiç. Yıllar süren çalışmalar, hayaller hepsi ziyan oldu."

"Öyleyse acın kısa süreceği için mutlu olabilirsin," diyen Will, adama saldırdı. Bıçağın Mortmain'in ceketini kestiğini hissetti. Bir an yalpaladı, sonra toparlanıp arkaya baktı. Yerden metalik bir takırtı yükseldi, yere düşen pirinç düğme. Bıçağı, Mortmain'in ceketinin düğmelerinden birini kesmiş olmalıydı. Düğme alay edercesine ışıldıyordu.

Şok geçiren Will, seraf bıçağını elinden düşürdü. Mortmain gitmişti –ortadan kaybolmuştu. İblis efendileri gibi yok olmuştu, yıllarca büyü çalışmış bir iblis efendisi gibi. Bir insan için, kara büyüyü bilen bir insan için bile bunu başarmak...

Ama bunun bir önemi yoktu. Will tek bir şeyi düşünebiliyordu. Tessa. İçi korku ve umutla dolu olarak çeşmenin yanına koşup kızı kollarına aldı.

Onu daha önce tek bir kez böyle tutmuştu, De Quincey'nin evini yaktıkları gece tavan arasında. O gecenin anıları sık sık zihnine doluşuyordu. Şimdi hepsi bir işkence gibiydi. Kızın elbisesi ve saçları kan içindeydi, yüzünde kan lekeleri vardı. Will bu kadar kan kaybeden birinin yaşayamayacağını bilecek kadar çok yara görmüştü.

"Tessa," diye fısıldadı. Kızı kollarına aldı, artık ne yaptığının bir önemi yoktu. Yüzünü kızın boynuna gömdü. Tessa'nın kanlı saçları oğlanın yanağına sürtündü. Kızın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Donup kaldı.

Kalp atışı mı? Geri çekilip kızı yere indirdi ve Tessa'nın ona baktığını gördü.

"Will," dedi kız. "Gerçekten sen misin?"

Will bir an rahatladı ama ardından büyük bir korkuya kapıldı. Thomas'ın, gözlerinin önünde ölmesi ve şimdi de bu. Kızı kurtarabilir miydi? İşaretleri kullanamazdı. Aşağıdünyalılar nasıl iyileşiyordu? Bunu sadece Sessiz Kardeşler biliyordu. "Bandaj bulmalıyım," dedi Will kendi kendine. "Gidip bandaj getirmeliyim."

Kızı bırakacak gibi oldu ama Tessa oğlanın bileğini yakaladı. "Will, dikkatli ol. Mortmain –Magister. Buradaydı..."

Will boğuluyormuş gibi konuştu. "Sus. Gücünü sakla. Mortmain gitti. Yardım getirmeliyim."

"Hayır." Oğlanı sıkı sıkı tuttu. "Hayır, yardım getirmen gerekmiyor Will. Bu benim kanım değil."

"Nasıl yani?" dedi oğlan. Belki de kız delirmişti. Ama ölmek üzere olan biri için, elleri beklenmedik ölçüde güçlüydü. "Mortmain sana ne yaptı Tessa?"

"Ben kendime yaptım," diye karşılık verdi kız. "Bunu kendime ben yaptım Will. Gitmesini sağlamanın tek yolu buydu. Hayatta olduğumu düşünseydi beni asla bırakmazdı."

"Ama nasıl?"

"Değiştim. Bıçak bana dokunduğu anda değiştim. Mortmain'in söyledikleri, bana bu fikri verdi. Kimse elçabukluğu gibi basit numaralarla karşılaşmayı beklemez."

"Anlamıyorum. Ya kan?"

Tessa'nın yüzü gururla aydınlandı. "Bir keresinde Kara Kardeşler, vurulup ölen bir kadına dönüşmemi istemişti. Ona dönüştüğüm anda her tarafım kanla kaplanmıştı. Bu olayı sana anlatmış mıydım? Belki anlatmışımdır ama bir önemi yok. O kadını hatırlayıp ona dönüştüm. İlk seferinde olduğu gibi kanlar aktı. Değiştiğimi görmemesi için Mortmain'e sırtımı döndüm ama o kadar hızlı değişip kendime dönünce gerçekten bayıldım. Dünyam kararda ve Mortmain'in bana seslendiğini duydum. Ölü numarası yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer sen gelmeseydin herhalde ölmediğimi anlardı." Will kızın sesinde, hafif bir kibir olduğuna yemin edebilirdi. "Magister'ı kandırdım Will! Mümkün olabileceğini sanmazdım –üstün olduğuna o kadar emindi ki. Ama Boadicea'yla ilgili sözlerini hatırladım. Eğer bana onları söylememiş olsaydın Will..."

Gülümseyerek oğlana baktı. O gülümseme oğlanın kalkanlarını tamamen indirmesine yol açtı. Kızın öldüğüne inandığında, duygularını saklayan duvarları yıkmıştı ve şimdi yeniden yapacak vakti yoktu. Çaresizce kızı kendine çekti. Tessa'nın sıcaklığını ve canlılığını, kollarının arasında hissetti. Kızın saçları yanaklarını okşadı. Dünya yeniden renklerine kavuştu ve Will eskisi gibi nefes alabilmeye başladı. Ciğerlerine Tessa'nın kokusunu doldurdu. Tuz, kan, gözyaşı ve... Tessa gibi kokuyordu.

Kız, oğlanın sarılışından kurtulunca, gözleri parladı. "Sesini duyduğumda hayal gördüğümü sandım.," dedi. "Ama gerçek-

sin." Gözleri oğlanın yüzünde dolaştı ve gördüklerinden tatmin olmuş olacak ki gülümsedi. "Gerçeksin."

Oğlan ağzını açtı, kelimeler oradaydı. Tam bir şey söyleyecekti ki tanıdık bir korku içini kapladı. Siste dolaşan birinin, uçurumun kenarına vardığını keşfettiği anda hissettiğine benzeyen bir korkuydu bu. Kızın ona bakışı –kız, oğlanın gözlerinde ne olduğunu okuyabilirdi. *Açıkça orada olmalı*, diye düşündü Will dehşet içinde. Aynı kitabın sayfalarında yazılı kelimeler gibi. Saklamaya zaman yoktu.

"Will," diye fısıldadı kız, "Will, bir şey söyle."

Ama söylenecek bir şey yoktu. Kızdan önce olduğu gibi, sadece boşluk vardı. *Ve her zaman olacağı gibi.*

Her şeyi kaybettim, diye düşündü Will. *Her şeyi kaybettim.*

20

Korkunç Mucizeler

Herkes sevdiğini öldürür,
Bu böyle biline, kimi kötü bir bakışla yapar
Kimi iltifatkar kelimelerle.
Korkak, bir öpücükle öldürür,
Cesur olansa kılıcının darbesiyle.
- Oscar Wilde, Reading Zindanı Baladı

Gölgeavcıları için yası gösteren işaretler, kırmızıydı. Ölümün rengiyse beyazdı. Tessa bunu bilmiyordu, El Kitabı'nda okumamıştı. Bu yüzden Sophie'yle pencereden dışarıyı izlerken, Enstitü'den çıkan beş Gölgeavcısı'nın düğüne gider gibi beyazlar giydiğini görmek onu şaşırttı. De Quincey'nin inine yapılan

baskında, pek çok Gölgeavcısı ölmüştü. Cenaze onlar içindi ama Thomas ve Agatha da gömülecekti. Charlotte Nefilim cenazelerinin genelde sadece bir Nefilim için olduğunu, ama Klave'nin hizmetinde ölenler için, bir istisna yapıldığını anlatmıştı.

Ama Sophie ve Tessa'nın orada bulunmaları yasaktı. Törene sadece Nefilim katılabiliyordu. Sophie, Tessa'ya böylesinin daha iyi olduğunu, Thomas'ın yanışını ve küllerinin sessiz şehre serpilişini görmek istemediğini söyledi. "Onu olduğu gibi hatırlamayı tercih ederim," dedi, "ve Agatha'yı da."

Enklave geride nöbetçiler bırakmıştı, pek çok Gölgeavcısı kalıp Enstitü'yü korumaya gönüllü oldu. Enstitü yeniden eskisi gibi korumasız bırakılana dek, uzun yıllar geçmesi gerekecekti.

Tessa, onlar yokken pencerenin dibinde kitap okuyarak vakit öldürdü. Nefilim, iblisler veya Aşağıdünyalılar'la ilgili bir kitap değildi. *İki Şehrin Hikayesi*'ni okuyordu. Kendini Mortmain'i, Thomas'ı ve Agatha'yı düşünmemeye zorladı. Mortmain'in sığınakta söylediklerini ve özellikle de Nathaniel'ı ve şimdi nerede olabileceğini düşünmemeyi denedi. Ağabeyini düşündüğü anda midesi bulanıp gözleri acıyordu.

Zihninde sadece bunlar yoktu. İki gün önce Enstitü'nün kütüphanesinde, Klave'nin karşısına çıkmaya zorlanmıştı. Diğerlerinin Engizisyoncu dediği bir adam, kızı Mortmain konusunda sorguya çekmişti. Tekrar tekrar benzer sorular sorup hikayesinde değişiklikler olup olmadığını kontrol etmişti. Kız yorgun düşene kadar sorgulama sürmüştü. Ona adamın kıza

vermek istediği saatle ve saatin kime ait olduğunu bilip bilmediğiyle ilgili sorular sormuşlardı. J.T.S. baş harflerinin kime ait olduğunu biliyor muydu? Tessa öyle birini tanımıyordu ve adamın giderken saati yanında götürdüğünü hatırlatmıştı. Will'i de sorguya çekip Mortmain'in kaybolmadan önce neler söylediğini sormuşlardı. Will, Tessa kadar sabırlı değildi ve sonunda kabalığı konusunda uyarılarak kütüphaneden yollanmıştı.

Engizisyoncu, üzerinde iblis işareti aranması için Tessa'dan soyunmasını istediğinde, Charlotte devreye girmişti. Tessa, dışarı çıkmasına izin verildiğinde, Will'i bulmak için koridora koşmuş ama oğlanı bulamamıştı. Aradan iki gün geçtiği halde kız, oğlanı neredeyse hiç görmemişti. Ve diğerlerinin yanındayken nazikçe selamlaşmak dışında tek kelime etmediler. Will'e baktığı zaman, oğlan sürekli bakışlarını kaçırıyordu. Tessa onun peşinden geleceğini umarak odadan çıktığında, asla peşinden gelmemişti. Çıldırtıcı bir durumdu.

Sığınaktayken aralarında özel bir şey yaşanıp yaşanmadığını, kendisinin hayal görüp görmediğini düşünmeye başladı. Değişim yüzünden bayılmış, ayıldığında kendini Will'in kollarında bulmuştu. Oğlanın yüzündeki acıyı ve endişeyi hatırlıyordu. Adını söyleyişini, kıza bakışını hayal etmiş olamazdı ya?

Hayır. Hayal değildi. Will'in kendisini sevdiğini biliyordu. Evet, tanıştıkları zamandan beri ona kaba davranmıştı ama romanlarda da hep böyle olurdu. Evlenme teklif etmeden önce Darcy'nin, Elizabeth Bennet'a karşı ne kadar kaba olduğunu

düşündü. Hithcliff, Cathy'ye karşı her zaman kabaydı. Gerçi, genç kız itiraf etmek zorundaydı ki, *İki Şehrin Hikayesi*'nde hem Sydney Carton hem de Charles Darnay, Lucie Manette'e karşı çok nazikti.

Rahatsız edici gerçek, sığınaktaki geceden beri Will'in kıza bakmaması ve adını dahi söylememesiydi. Genç kız bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Charlotte'un bakışlarından ve sessizliğinden durumu çözmüştü. Açıkça ortadaydı. Gölgeavcıları kızı yollayacaktı.

Neden yollamasınlar? Enstitü Nefilim içindi, Aşağıdünyalılar için değil. Orada bulunduğu süre içinde ölüm ve yıkım getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Enstitü'de kalacak olursa neler olacağını kim bilirdi. Elbette gidecek bir yeri ve kimsesi yoktu ama bu, neden umurlarında olsundu? Yasa, Yasa'ydı, değiştirilemez veya bozulamazdı. Belki de Jessamine'in teklifini kabul edip Belgravia'da bir eve taşınmalıydı. Daha kötü kaderler de hayal edebiliyordu.

Taşlarda yankılanan tekerlek sesleri, diğerlerinin Sessiz Şehir'den döndüklerini haber verdi. Sophie, diğerlerini karşılamak için merdivenlerden aşağı koştu, Tessa'ysa pencerenin kenarında durup ötekilerin birer birer arabadan inişlerini izledi.

Henry kolunu Charlotte'un omzuna atmıştı. Ardından saçlarına açık renkli çiçekler takmış Jessamine arabadan indi. Tessa, beyaz içinde güzel göründüğü için kızın cenazelerden hoşlandığından şüphelenmese, Jessamine'in duruşuna hayran olmaktan

kendini alamazdı. Ardından garip bir oyunun iki piyonu gibi görünen Jem ve Will dışarı çıktı. *Biri beyaz diğeri kara şovalyeyi andırıyor*, diye geçirdi Tessa içinden. Basamakları çıkıp Enstitü'ye girdiler.

Kitabını yeni bırakmıştı ki, kütüphanenin kapısı açıldı ve Charlotte içeri girdi. Eldivenlerini yeni çıkarıyordu. Şapkasından kurtulmuştu. Ve kahverengi saçları bukleler halinde yüzünün iki yanına dökülüyordu.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," deyip Tessa'nın karşısındaki koltuğa geçti. Beyaz eldivenlerini yakındaki masaya bırakıp üzüntüyle iç çekti.

"Acaba...?" diye söze başladı Tessa.

"Korkunçtu. Cenazelerden nefret ederim. Melek biliyor ya, düzinelercesine katıldım." Charlotte duraksayıp dudağını ısırdı. "Jessamine gibi konuştum. Bunu söylediğimi unut Tessa. Kendini feda etmek ve ölüm Gölgeavcıları'nın hayatının parçasıdır. Bunu böyle kabul etmek gerekiyor."

"Biliyorum." Kısa bir sessizlik oldu. Tessa kalp atışlarının sesini duyabildiğini düşündü.

"Tessa..." diye söze başladı Charlotte.

"Ne söyleyeceğini biliyorum Charlotte ve önemli değil."

Charlotte gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi? Önemli... değil mi?"

"Gitmemi istiyorsunuz," dedi Tessa. "Cenazeden önce Klave'yle görüştüğünü biliyorum. Jem söyledi. Burada kalmama

izin vermelerini beklemiyordum. Başınıza açtığım onca beladan sonra gitmemi istemeleri normal. Nate. Thomas ve Agatha-"

"Klave, Thomas ve Agatha'yı umursamıyor."

"Pixis o zaman."

"Evet," dedi Charlotte alçak sesle. "Tessa, tamamen yanlış anlamışsın. Gitmeni değil, kalmanı istemeye geldim."

"Kalmak mı?" Tessa kulaklarına inanamadı. Charlotte bunu kastetmiş olamazdı. "Ama Klave... öfkelenmiş olmalılar..."

"Öfkeliler," dedi Charlotte. "Ama Henry ve bana. Mortmain bizi kandırdı. Bizi kullandı. Onu kontrol altına alışımla ve zekamla öylesine gurur duyuyordum ki, bize oyun oynadığını düşünmedim. Mortmain veya ağabeyin dışında hiç kimsenin, De Quincey'nin, Magister olduğunu doğrulamamasına aldırmadım. Bütün deliller dolaylıydı ama beni ikna etmelerine izin verdim."

"Her şey çok ikna ediciydi." Tessa, Charlotte'u teselli etmeye çalıştı. "Miranda'nın vücudunda bulduğumuz mühür. Köprüdeki yaratıklar."

Charlotte sıkıntıyla iç çekti. "Oyundaki bütün karakterler, Mortmain'in yararına çalıştı. Biliyor musun, ne kadar araştırırsak araştıralım başka hangi Aşağıdünyalılar'ın Pandemonium Kulübünü yönettiğini öğrenemedik. Üye olan sıradanların hiçbiri diğer Aşağıdünyalılar'ı tanımıyor ve De Quincey klanını yok ettiğimizden beri Aşağıdünyalılar bize güvenmiyor."

"Daha birkaç gün oldu. Will'in Kara Kardeşler'i bulması altı hafta sürmüş. Aramayı sürdürürseniz..."

"O kadar zamanımız yok. Eğer Nathaniel'ın Jem'e söyledikleri doğruysa Mortmain, Pixis'in içindeki iblis enerjileriyle mekanik mankenleri canlandırmayı planlıyor. Ancak kutuyu açmasını öğrenene kadar vaktimiz var." Ürperdi. "Elbette Klave bunun imkansız olduğunu düşünüyor. Pixis sadece işaretlerle açılabilir ve sadece bir Gölgeavcısı işaret çizebilir. Ama aynı şekilde sadece bir Gölgeavcısı'nın Enstitü'nün kapılarını açabilmesi de gerekirdi."

"Mortmain çok zeki."

"Evet." Charlotte ellerini kucağında birleştirdi. "Mortmain'e Pixis'ten bahsedenin Henry olduğunu biliyor muydun? Ona ne dendiğini ve ne işe yaradığını söyledi."

"Hayır..." Tessa'nın söyleyecek sözü kalmadı.

"Elbette bilemezsin. Bunu kimse bilmiyor. Sadece ben ve Henry biliyoruz. Klave'ye anlatmamı istiyor ama anlatmayacağım. Zaten ona çok kötü davranıyorlar. Ve ben..." Charlotte'un sesi titredi ama yüzü kararlıydı. "Klave mahkemeye hazırlanıyor. Benim ve Henry'nin hareketleri incelenip oylanacak. Enstitü'nün bizden alınması ihtimali var."

Bunu duymak Tessa'yı sarstı. "Ama Enstitü'yü yönetmekte çok başarılısın! Her şeyin yerli yerinde kalmasını sen sağlıyorsun."

Charlotte'un gözleri doldu. "Teşekkürler Tessa. Sorun şu ki, Benedict Lightwood, Enstitü'nün başı olmayı istiyor. Kendisi

olmasa bile bu görevin oğluna verilmesi taraftarı. Lightwood'lar gururlu bir ailedir ve emir almaktan nefret ederler. Konsül Wayland'ın bizzat kendisi, beni ve kocamı babamın selefi ilan etmemiş olsaydı, eminim ki Benedict görevi çoktan ele geçirmiş olurdu. Hayatım boyunca tek istediğim Enstitü'yü idare etmekti Tessa. Onu elimde tutmak için her şeyi yaparım. Eğer bana yardım edersen..."

"Ben mi? Ne yapabilirim ki? Gölgeavcısı diplomasisinden hiç anlamıyorum."

"Aşağıdünyalılar'la kurduğumuz ittifaklar en değerli varlıklarımızdandır Tessa. Burada olmamın bir nedeni de Magnus Bane gibi iblis efendileriyle ve Camille Belcourt gibi vampirlerle aramın iyi olması. Sen hepimiz için çok değerlisin. Yaptıklarınla Enklave'ye zaten yardım ettin. Gelecekte bize yapacağın yardımların da paha biçilmez olacağına eminim. Benim müttefikim olduğun bilinirse, savunmama yararı olur."

Tessa nefesini tuttu. Zihninde Will'in görüntüsü belirdi. Ama kızın aklına gelen sadece o değildi. Nezaketiyle Jem ve garip giysileri, komik icatlarıyla onu güldüren Henry de vardı. Hatta kendine özgü kabalıkları ve şaşırtıcı cesaretiyle Jessamine.

"Ama ya Yasa," dedi alçak sesle.

"Yasa'da misafirimiz olarak burada kalamayacağını söyleyen bir şey yok," dedi Charlotte. "Arşivleri araştırdım ve sen istediğin sürece, burada kalmanı engelleyecek bir şey bulamadım. Kalmak istiyor musun Tessa?"

Tessa koşarcasına tavan arasına çıktı; ilk kez kalbi bu kadar hafifti. Tavan arası tam hatırladığı gibiydi, yüksek pencerelerden giren gün ışığı, içeriyi aydınlatıyordu. Alacakaranlık vaktiydi. Yerde devrilmiş bir kova vardı. Etrafından dolanıp çatıya açılan merdivene ulaştı.

Kafası karıştığında, onu çatıda bulabilirsin, demişti Charlotte. Will'i hiç bu kadar dertli görmediğini de eklemişti. *Thomas ve Agatha'yı kaybetmek onun için tahmin ettiğimden daha zor oldu.*

Basamaklar yukarıda bir kapıda sona eriyordu. Tessa kapıyı ittirip Enstitü'nün çatısına çıktı.

Etrafa bakındı, çatının ortasında durup bel hizasına gelen demir parmaklığın arkasından etrafı izledi. Demirlerin ucunda sivri zambaklar vardı. Will çatının kıza uzak olan tarafında, parmaklıklara yaslanmış duruyordu. Kapının gürültüsünü duysa da dönüp bakmadı.

"Will," dedi kız.

Oğlan kımıldamadı. Güneş gökyüzünde alevden bir çizgi oluşturdu. Thames'in ötesinde fabrikaların dumanları gökyüzüne karışıyordu. Will düşecekmiş gibi parmaklıktan sarkmıştı. Tessa'yı duyduysa bile belli etmedi. Gözlerini dikmiş avlunun taşlarına bakıyordu.

"Will," dedi kız yeniden, "ne yapıyorsun?"

Will kıza bakmadı. Şehre bakmayı sürdürdü. St. Paul'ün kubbesi sisin içinde parıldıyor, Thames siyah bir yılan gibi

şehri ikiye bölüyordu. Nehrin kıyısında hareket eden karanlık gölgeler vardı -çamur kuşları. Değerli bir şey bulabilmek umuduyla, nehrin taşıdığı pislikleri araştırıyorlardı.

"Artık hatırlıyorum," dedi Will kıza bakmaksızın. "Geçen gün hatırlamaya çalıştığım söz, Blake'tendi. *Be hey Londra, Tanrı'nın korkunç mucizesi insan geliyor.*" Karşısındaki manzaraya baktı. "Milton, cehennemin bir şehir olduğunu düşünürdü. Belki de haklıydı. Belki Londra cehennemin girişidir ve bizler kapıdan geçmeyi reddeden lanetlenmiş ruhlarızdır. Diğer tarafta daha korkunç şeyler bulmaktan korkuyoruzdur."

"Will," dedi Tessa çaresiz gözlerle, "Will, neler oluyor, sorun ne?"

Oğlan iki eliyle parmaklıkları kavradı. Elleri kesiklerle doluydu, eklemleri kızarmıştı. Yüzünde de morluklar vardı. Alt dudağı patlamıştı ve oğlanın yaralarını iyileştirmek için hiçbir şey yapmadığı belliydi. Tessa bunun nedenini çözemedi.

"Bunun bir oyun olduğunu bilmeliydim," dedi. "Buraya geldiğinde Mortmain'in yalan söylediğini anlamalıydım. Charlotte sık sık taktik bulmaktaki yeteneğime iltifat eder ama iyi bir taktik uzmanı, başkalarına körü körüne güvenmez. Budalalık ettim."

"Charlotte her şeyin kendi hatası olduğuna inanıyor. Henry de kendi hatası olduğunu düşünüyor. Ben, benim hatam olduğuna inanıyorum," dedi Tessa sabırsızca. "Hepimiz kendimizi suçlayıp duramayız."

"Senin hatan mı?" Will şaşkındı. "Mortmain sana kafayı taktığı için mi? Bunun konuyla bir ilgisi-"

"Nathaniel'ı buraya getirdiğim için," dedi Tessa. Bunu yüksek sesle söylemek bile, göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Ona güvenmeniz için sizi zorlamak benim hatamdı."

"Ağabeyindi. Onu seviyordun."

"Hala da ağabeyim," dedi Tessa. "Ve hala onu seviyorum. Ama ne mal olduğunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Ama buna inanmak istemedim. Sanırım hepimiz zaman zaman kendimize yalan söyleriz."

"Evet." Will'in sesi mesafeliydi. "Sanırım."

"Buraya sana iyi haberi vermek için geldim Will. Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Neymiş?" Sesinde en ufak bir ilgi yoktu.

"Charlotte burada kalabileceğimi söyledi," dedi Tessa. "Enstitü'de." Will hiçbir şey söylemedi.

"Bunu engelleyen bir Yasa olmadığını söyledi," dedi Tessa neşe içinde. "Gitmem gerekmeyecek."

"Charlotte asla seni gitmeye zorlamazdı Tessa. Bir kelebeğin örümcek ağına yakalanışını görmeye bile dayanamaz. Zaten seni bırakmazdı." Will'in sesinde en ufak bir duygu yoktu.

"Memnun olacağını düşünmüştüm." Tessa'nın neşesi yavaş yavaş soluyordu. "Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm." Oğlanın yutkunduğunu gördü. "Arkadaşın olarak," diye devam

etti, "sana hayranım Will. Seni önemsiyorum." Oğlanın eline dokunmak için uzandı ama Will'in gerildiğini hissedince elini geri çekti. Will'in parmaklığı tutan ellerinin eklemleri, aşırı sıktığı için bembeyaz olmuştu. Kırmızı yas işaretleri bıçakla kazınarak çizilmiş gibi parladı. "Belki de..."

Will dönüp kıza baktı. Yüzündeki ifade Tessa'nın şok geçirmesine yol açtı. Gözlerinin altındaki halkalar o kadar morarmıştı ki, gözleri kara delikler gibi görünüyordu.

Kız öylece durup oğlana bakmayı sürdürdü, bir şeyler söylemesini bekledi. *Tessa sana karşı arkadaşlıktan öte hisler besliyorum. Benim için o kadar değerlisin ki...* Roman kahramanları böyle şeyler söylerdi.

"Buraya gel," dedi Will. Sesinde hoş bir tını yoktu. Tessa kaçma içgüdüsünü güçlükle bastırıp oğlanın yanına gitti. Will uzanıp nazikçe kızın saçına dokundu. "Tess."

Kız, Will'e baktı. Gözleri dumanların kirlettiği gökyüzüyle aynı renkti, yara içindeyken bile yüzü çok güzeldi. Tessa, Will'e dokunmak istedi, açıklayamadığı bir içgüdüydü. Will kızı öpmek için eğildiğinde Tessa'nın tek yapabildiği nefesini tutmak oldu. Dudakları dudaklarına değdiğinde Tessa hafif bir tuz tadı aldı. Oğlan, kızı omuzlarından tutup kendine çekti ve parmaklarını elbisesinin kumaşında dolaştırdı. Kız kendini tavan arasında olduğundan da büyük bir güçle oğlana çekiliyormuş gibi hissetti. Sanki onu altına alıp boğacak bir dalgayla karşı karşıyaydı.

Uzanıp ellerini oğlanın omuzlarına koyunca, oğlan geri çekilip kıza baktı. Gözleri parlıyordu, dudakları yaradan olduğu kadar öpüşmekten ötürü de şişmişti.

"O zaman belki de ne yapacağımızı konuşmalıyız," dedi Will.

Kendini boğuluyormuş gibi hisseden Tessa, "Yapmak mı?" diye sordu.

"Eğer burada kalacaksan," dedi Will, "dikkatli davranmalıyız. Belki senin odanı kullanmamız daha iyi olur. Jem kapıyı çalmaya gerek duymadan benimkine girme alışkanlığına sahip. Kapıyı kapalı görmek meraklanmasına yol açabilir. Diğer taraftan senin odan-"

"Odamı kullanmak mı?" diye tekrarladı kız. "Ne için?"

Will'in dudağında yüzsüz bir gülümseme belirdi. Bir saniye önce o dudakların ne kadar güzel olduğunu düşünen Tessa, gülümsemenin buz gibi olduğunu farketti. "Bilmiyormuş gibi davranamazsın... Dünyadan bu kadar habersiz olduğunu sanmıyorum Tessa. Hele öyle bir ağabeyin varken."

"Will." Tessa içindeki bütün ısının çekildiğini hissedip yaz havasına rağmen üşüdü. "Ben ağabeyim gibi değilim."

"Beni seviyorsun," dedi Will. Sesi soğuk ve kendinden emindi. "Ve senden hoşlandığımı biliyorsun, kadınlar bir erkeğin onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bilir. Şimdi buraya gelmiş bana burada kalacağını, elimin altında olacağını haber veriyorsun. Ben de sana istediğini sandığım şeyi sunuyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Başka bir şey kastettiğimi sanmış olamazsın," dedi Will. "İblis efendileriyle vakit geçiren bir Gölgeavcısı'nın geleceği olamaz. Kişi onlarla arkadaş olabilir, onları kullanabilir ama asla..."

"Onlarla evlenemez mi?" dedi Tessa. Kendini uçsuz bucaksız bir denizin ortasında boğuluyormuş gibi hissetti.

"Ne kadar açıksözlüsün."

Will sırıttı; Tessa oğlana tokat atmak istedi. "Ne bekliyordun Tessa?"

"Bana hakaret etmeni beklemiyordum." Tessa'nın sesi titreyecek gibi oldu ama kız kontrolünü kaybetmedi.

"Gönül eğlendirmenin beklenmedik sonuçlarından çekiniyor olamazsın," diye fikir yürüttü Will. "İblis efendilerinin çocuğu olmaz."

"Ne?" Tessa, oğlan onu ittirmiş gibi geri çekildi.

Will kıza baktı. Güneş neredeyse tamamen batmıştı. Karanlık yaklaşırken oğlan bir an için acı çekiyormuş gibi göründü ama konuştuğunda sesi önceki gibi soğuktu. "Bunu bilmiyor muydun? Birilerinin sana söylediğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Tessa. "Kimse söylemedi."

Oğlan bakışlarını kaçırmadı. "Teklifimle ilgilenmiyorsan..."

"Kes şunu," dedi kız. Keskin bir cam parçası elini kesmiş gibi hissetti. "Jem kendini kötü göstermek için yalan söylediğini anlattı. Belki bu doğrudur veya o öyle olduğuna inanmak

istiyordur, bilmiyorum. Ama bana karşı bu kadar zalim olmanın hiçbir açıklaması olamaz."

Oğlan gerçekten sarsılmış göründü ama yüzündeki ifade bir saniye içinde kaybolup gitti. "O zaman, bana söyleyecek hiçbir şey kalmıyor, değil mi?"

Başka tek kelime etmeden topukları üzerinde dönen kız Will'den uzaklaşıp Enstitü'ye geri döndü. Oğlanın onu izleyip izlemediğini görmek için dönüp arkasına bakmadı.

Lilith'in çocukları, iblis efendileri olarak da bilinirler, melez olduklarından kısırdırlar. Çocukları olmaz. Bu kuralın istisnası görülmemiştir...

Başını El Kitabı'ndan kaldıran Tessa, görmeyen gözlerle müzik odasının penceresinden dışarı baktı. Karanlık olduğundan görecek fazla bir şey yoktu. Genç kız o odaya sığınmıştı, kendi odasına dönmek istemiyordu. Bu odadaki her şeyin üzerini kaplayan toz, kimsenin onu burada aramayacağının göstergesiydi.

İblis efendileriyle ilgili bu gerçeğe daha önce nasıl olup da dikkat etmediğini merak etti. Gerçi bu bilgiler, hakkını vermek lazım, El Kitabı'nın İblis efendileriyle ilgili bölümünde değil, Melez Türler kısmında yazıyordu. Yarı periler ve yarı kurtadamlar vardı ama anlaşılan yarı iblis diye bir şey yoktu. Will yalan söylememişti. İblis efendilerinin çocuğu olmuyordu. Böylesi daha kötüydü, oğlan kelimelerinin kolayca çözülecek bir yalan olmadığının farkındaydı.

Belki de söyledikleri için Will'i suçlamamalıydı. Tessa başka ne olabileceğini düşünmüştü? Will, Will'di ve başka türlü davranması beklenemezdi. Sophie kızı uyarmış ama kız dinlememişti. Harriet Teyze'nin öğüt dinlemeyen kızlarla ilgili neler söylediğini hatırladı.

Derken hafif bir gürültü duydu. Dönüp baktığı zaman başlangıçta hiçbir şey görmedi. Odadaki tek ışık kaynağı tek bir cadı ışığıydı. O da sadece piyano ve çevresini aydınlatıyordu. Kız karanlık bir şeyin siluetini gördüğünü sandı. Derken, yere yakın iki parlak nokta belirdi. Garip yeşil-sarı bir renkleri vardı. Noktalar kıza doğru ilerledi.

Derken, Tessa karşısındakinin ne olduğunu anlayıp rahat bir nefes aldı. Elbette. Öne eğildi. "Merhaba kedicik." Kediyi okşadı. "Seni tatlı kedi!"

Kedinin yanıt olarak verdiği miyav sesini, kapının gıcırtısı takip etti. Oda aydınlanınca kapının eşiğinde biri belirdi. "Tessa? Sen misin?"

Tessa sesin sahibini hemen tanıdı. Zaten ilk karşılaştıklarında söylediği cümleye benziyordu: *Will? Will sen misin?*

"Jem," diye karşılık verdi kız. "Evet, benim. Kedin buraya kaçmış."

"Şaşırdığımı söyleyemem." Jem'in sesi eğlendiğini belli ediyordu. Tessa, artık odaya girdiği için oğlanı görebiliyordu. Koridordan gelen cadı ışığı odayı aydınlattığı için, artık kedi bile görülüyordu. Yere oturmuş, patisini temizlemekle

meşguldü. Öfkeliydi ama İran kedileri her zaman öfkeli görünürdü. "Oldukça kibirli bir kedi. Sanki herkesle tanıştırılmayı talep ediyor-" Ama Tessa'nın yüzünü gören Jem sözünü bitirmedi. "Ne oldu?"

Hazırlıksız yakalanan Tessa kekeleyerek yanıt verdi. "Ne-neden bu so-so-sordun?"

"Yüzünün halinden anlaşılıyor. Bir şeyler olmuş." Kızın karşısındaki piyano taburesine oturdu. "Charlotte iyi haberi verdi," dediğinde, kedi kalkıp oğlanın yanına gitti. "En azından ben iyi haber olduğunu düşündüm. Sen sevinmedin mi?"

"Elbette sevindim."

"Hımmm." Jem, ikna olmuş görünmedi. Eğilip kedisini aldı. "İyi kedi, Kilise."

"Kediye Kilise adını mı verdin?" Tessa kendine rağmen güldü. "Bayan Kara'nın kedisi değil miydi? Belki de Kilise onun için en uygun isim değildir!"

"O, Bayan Kara'nın kedisi değildi," diye düzeltti Jem. "Kurban etmek için tuttuğu bir kediydi. Charlotte kedinin uğur getireceğini söyledi. Kilisede kedi uğur getirir derlermiş. Önce ona kilise kedisi demeye başladık. Sonra kısalıp Kilise oldu." Omuz silkti. "Bu isim onu beladan korursa ne ala."

"Bana tepeden baktığı izlenimine kapılıyorum."

"Kediler herkese tepeden bakar." Jem, Kilise'nin kulaklarının arkasını okşadı. "Ne okuyorsun?"

Tessa ona El Kitabı'nı gösterdi. "Onu bana Will verdi..."

Jem uzanıp kitabı Tessa'dan aldı. Okuduğu sayfa açıktı. Jem şöyle bir bakıp kitabı geri uzattı. "Bunu bilmiyor muydun?"

Kız başını iki yana salladı. "Çocuk sahibi olmanın hayalini kurduğumdan değil ama böylece insanlıktan biraz daha kopmuşum gibi geliyor. Ben bir canavarım."

Jem bir süre hiçbir şey söylemeden gri kedinin kürkünü okşayarak oturdu. "Tessa, iblis efendisiymişsin gibi görünsen de daha önce hiç karşılaşmadığımız bir özelliğe sahipsin. Ayrıca iblis işareti taşımıyorsun. Seninle ilgili her şey bu kadar belirsizken, bu bilginin canını sıkmasına izin veremezsin."

"Can sıkıntısı değil," dedi Tessa. "Ama birkaç gecedir annemleri düşünüyorum. Onları neredeyse hiç hatırlamıyorum. Merak etmemek elimde değil. Mortmain annemin, babamın iblis olduğunu bilmediğini söyledi, ama yalan da söylüyor olabilir. Annemin kendisinin ne olduğunu bilmediğini söyledi, bu ne anlama geliyor? Annem neydi? Benim insan olmadığımı biliyor muydu? Bu yüzden mi karanlıkta gizlice Londra'dan ayrıldık? Ben anneme, annemin haberi olmadan yapılan korkunç bir şeyin ürünü müyüm? Öyleyse beni nasıl sevdi?"

"Seni Mortmain'den sakladılar," dedi Jem. "Seni istediğini biliyor olmalılar. Mortmain bunca yıldır seni arıyordu ve önce annenler sonra teyzen seni güvende tuttu. Bu, çocuğunu sevmeyen bir ailenin yapacağı şey değil." Tessa'ya baktığında yüz ifadesi kararlıydı. "Tessa tutamayacağım sözler vermekten hoşlanmam ama geçmişinle ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorsan,

araştırabiliriz. Bizim için yaptıklarından sonra sana bu kadarını borçluyuz."

"Evet, geçmişimi öğrenmek istiyorum."

"Bulacaklarından hoşlanmayabilirsin," dedi Jem.

"Gerçekleri bilmeyi tercih ederim." Sesindeki kararlılık Tessa'yı bile şaşırttı. "Nate'le ilgili gerçeği biliyorum ve bu acı verici olsa da bana yalan söylenmesinden iyi. Beni sevmeyecek birini sevmekten iyi. Böylece duygularım ziyan olmamış olur." Sesi titredi.

"Bence seni sevdi," dedi Jem, "ve kendince seviyor ama bunları düşünerek kendini üzmemelisin. Sevmek de sevilmek kadar önemlidir. Asla ziyan olmaz."

"Çok zor, hepsi bu." Tessa kendine acındığının farkındaydı ama bu hissi üzerinden atamıyordu. "Çok yalnızım."

Jem öne eğilip kıza baktı. Tenindeki kırmızı işaretler alev parçaları gibiydi, Sessiz Kardeşler'in cüppelerindeki şekilleri andırıyordu. "Benim annemler de seninkiler gibi ölü. Will'inkiler, Jessie'ninkiler, Henry'ninkiler ve Charlotte'unkiler de. Enstitü'de yetim olmayan kimse var mı bilmiyorum. Yoksa burada olmazdık."

Tessa bir şey söyleyecek gibi olduysa da vazgeçti. "Biliyorum," dedi. "Özür dilerim, bencillik ettim-"

Oğlan zayıf, ince ve uzun elini kaldırıp kızı susturdu. "Seni suçlamıyorum," dedi. "Belki başka kimsen olmadığı için buradasın ama ben de öyleyim. Will ve Jessamine de öyle. Bir bakı-

ma Charlotte ve Henry için de aynısı geçerli. Henry başka nerede laboratuar kurabilir? Charlotte'un zekası başka nerede burada olduğu kadar işe yarar? Ve Jessamine her şeyden nefret ediyormuş gibi davransa da, Will herhangi bir şeye ihtiyacı olduğunu asla itiraf etmese de burası ikisinin de evi. Gidecek yerimiz olmadığı için burada değiliz; Enstitü'ye sahip olduğumuz için başka bir yere ihtiyacımız yok. Buradakiler bizim ailemiz."

"Ama benim ailem değil."

"İleride olabilirler," dedi Jem. "Buraya ilk geldiğimde on iki yaşımdaydım. Kesinlikle kendimi evimde hissetmedim. Tek görebildiğim, Londra'nın Şangay olmadığıydı ve ev özlemi çekiyordum. Bu yüzden Will alışverişe çıkıp bana bunu getirdi. "Boynundaki zinciri çıkarınca, Tessa kapalı bir el şeklindeki yeşil kolye ucunu gördü. "Sanırım yumruğa benzediği için Will'in hoşuna gitmiş. Ama kolye yeşimden ve Will, yeşim taşının Çin'den geldiğini biliyordu. Bu yüzden kolyeyi bana getirdi ve o zamandan beri takıyorum."

Will'in bahsinin geçmesi Tessa'nın kalbinin kasılmasına neden oldu. "Bazen nazik olabildiğini bilmek güzel."

Jem anlayışlı gözlerle kıza baktı. "İçeri girdiğim sırada yüzündeki ifade... El Kitabı'nda okudukların yüzünden değildi, yanılıyor muyum? Will yüzündendi. Sana ne söyledi?"

Tessa tereddüt etti. "Beni burada istemediğini açıkça belli etti," dedi sonunda. "Enstitü'de kalmanın düşündüğüm kadar iyi bir fırsat olmadığını gösterdi."

"Ben de durmuş sana, onu ailen gibi görmen gerektiğinden bahsediyorum," dedi Jem pişman bir sesle.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Tessa.

"Üzülme. Üzülmesi gereken Will." Jem'in gözlerinin rengi koyulaştı. "Onu sokağa atmalıyız," dedi. "Sabaha buradan gitmiş olacağına söz veriyorum."

Tessa şaşırıp omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, ciddi olamazsın-"

Jem sırıttı. "Elbette ciddi değilim ama bir an için kendini daha iyi hissetmiş olmalısın."

"Güzel bir rüya gibiydi," diyen Tessa, elinde olmadan gülümsedi.

"Will... zor biri," dedi Jem. "Ama aile sahibi olmak da zordur. Eğer Enstitü'nün senin için en uygun yer olduğunu düşünmeseydim, öyle olduğunu söylemezdim. İnsan kendi ailesini kendi yaratabilir. Şimdi kendini insanlıktan uzak ve dışlanmış hissettiğini biliyorum, hayatından ve sevdiklerinden koptun ama..." Hafifçe öksürerek, boğazını temizledi, "söz veriyorum, doğru erkekle karşılaştığında bunlara aldırmayacaktır."

Tessa herhangi bir yanıt veremeden pencerenin camında hafif bir tıklama duyuldu. Jem'e baktığında oğlan omuz silkti. Tıklamayı o da duymuştu. Odanın diğer tarafına giden kız, orada bir şeyin olduğunu gördü. Koyu renk kanatlı bir şekil, içeri girmeye çalışan küçük bir kuş gibi. Tessa pencereyi açmaya çalıştı ama pencere sıkışmıştı.

Yardım istemek için döndü ama Jem çoktan yanına gelmişti. Kız için pencereyi açtı. Dışarıdaki şey kanat çırparak içeri girip doğrudan Tessa'ya uçtu. Kız elini uzatıp onu havada yakaladı. Metal kanatların çırpınışını hissetti. Avcuna değdiği anda kanatlar hareketsizleşti ve meleğin gözleri kapandı. Yine uyandırılmayı beklercesine kılıcını tutuyordu. Kız, parmaklarının arasında tiktakları hissetti.

Jem açık pencereye dönünce, rüzgar saçlarını uçuşturdu. Sarı ışıkta beyaz altın gibi parlıyorlardı. "O da ne?"

Tessa gülümsedi. "Meleğim."

Sonsöz

İyice geç olmuştu ve Magnus Bane'in gözkapakları yorgunluktan kapanıyordu. Homeros'un *Odysseia*'sını masaya bırakıp pencereden dışarı baktı.

Burası, Camille'in evi olsa da kadın içinde yoktu. Magnus bir süre daha kadının eve döneceğini sanmıyordu. De Quincey'nin evinde yaşanan felaketten sonra şehirden kaçmıştı ve Magnus Bane şehrin yeniden güvenli olduğuna dair haber yollamış olsa da, Camille'in buna inanacağından şüpheliydi. Ayrıca vampir klanından intikamını aldığına göre hala kendisinin arkadaşlığını isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Belki kadın, onu da sadece De Quincey'yi kızdırmak için kullanmıştı.

Çekip gidebilirdi, eşyalarını toplar ve bu ödünç lüksleri geride bırakırdı. Bu evler, hizmetkarlar, kitaplar ve hatta adamın giysileri, aslında dişi vampire aitti. Magnus Bane Londra'ya geldiğinde hiçbir şeyi yoktu. Para kazanamayacağından değil, zengin olduğu dönemler olmuştu ama çok paraya sahip olmak genelde adamı sıkardı. Yine de o evde kaldığı sürece, yeniden Camille'i görme şansı olduğunu düşünüyordu.

Kapının çalınması onu daldığı rüyalardan uyandırdı. Döndüğünde uşak Archer'ın eşikte durduğunu gördü. Archer, Camille'in kölelerindendi ve Magnus'tan hoşlanmazdı. Sevgili efendisinin, bir iblis efendisiyle olmasını uygun bulmuyordu.

"Biri sizi görmeye geldi beyefendi." Archer, beyefendi lafını küfreder gibi söylemişti.

"Bu saatte mi? Kimmiş?"

"Nefilim'den biri." Archer'ın hoşnutsuzluğu sesinden anlaşılıyordu. "Genç adam sizinle işinin acil olduğunu söyledi."

Demek Charlotte değildi. Magnus'un onun dışında hangi Nefilim'in kendisini görmeye gelmiş olabileceğini bilmiyordu. Günlerdir Pandemonium Kulübü üyesi olan sıradanların sorgusunda Enklave'ye eşlik ediyor ve sorgulamalar bittiğinde büyüsünü kullanıp sıradanların olanları unutmalarını sağlıyordu. Tatsız bir işti ama Klave her zaman iyi ödeme yapardı ve onlarla arayı iyi tutmak akıllıcaydı.

"Kendisi ayrıca," diye ekledi Archer daha da büyük bir hoşnutsuzlukla, "çok çok ıslak."

"Islak mı?"

"Yağmur yağıyor beyefendi ve bu centilmen şapka giymemiş. Giysilerini kurutmayı teklif ettim ama reddetti."

"Pekala. Onu içeri yolla."

Archer'ın suratı asıldı. "Salonda sizi bekliyor. Şöminenin karşısında ısınmayı tercih edeceğini düşündüm."

Magnus iç çekti. Archer'dan misafiri kütüphaneye almasını isteyebilirdi ama uğraştığına değmezdi. Bunu yaparsa uşak sonraki üç gün somurtur dururdu. "Öyle olsun."

Bu karara memnun olan Archer odadan çıkıp Magnus'u yalnız bıraktı. Magnus salona gittiğinde odanın kapısı kapalıydı ama kapının altından süzülen ışık, şömine ateşinin yandığının işaretiydi. Kapıyı açtı.

Salon, Camille'in favori odasıydı ve kadının zevkini gösteriyordu. Duvarlar bordoya boyanmış, gül ağacı mobilyalar Çin'den getirtilmişti. Meydana bakan pencereler, tavandan tabana uzanan kadife perdelerle örtülüydü. Şöminenin karşısında koyu renk saçlı, ince uzun biri vardı. Kendisine doğru döndüğünde, Magnus onu hemen tanıdı.

Will Herondale.

Archer'ın dediği gibi ıslaktı ama oğlanın bunu önemsemediği belliydi. Giysileri mahvolmuştu, saçları kafasına yapışmıştı, yüzünde ağlamış gibi görünmesine yol açan izler vardı.

"William," dedi oğlanı gördüğüne şaşıran Magnus. "Burada ne işin var? Enstitü'de bir şey mi oldu?"

"Hayır." Will'in sesi boğuluyormuş gibiydi. "Buraya kendi adıma geldim. Yardımına ihtiyacım var. Yardım isteyebileceğim... yardım isteyebileceğim başka kimse yok."

"Gerçekten mi?" Magnus genç adama yakından baktı. Will çok güzeldi. Magnus uzun ömrü boyunca pek çok kez aşık olmuştu ve her tür güzellikten etkilenirdi ama Will'in güzelliği onu hiçbir zaman etkilememişti. Onda karanlık bir taraf vardı, hayran olmayı güçleştiren gizli ve garip bir yan. Onunla ilgili her şey sahte gibiydi ama şimdi, saçları sırılsıklam, yüzü bembeyazdı. Sımsıkı yumruk yaptığı elleri titriyordu. Korkunç bir fırtınanın onu paramparça ettiği belliydi.

Magnus salonun kapısını kapatıp kilitledi. "Pekala," dedi genç adama. "Neden bana sorunun ne olduğunu anlatmıyorsun?"

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR'a övgüler

ALTI AY BOYUNCA *NEW YORK TIMES* ÇOKSATANLAR LİSTESİNDE!

USA Today Çoksatarı * *Wall Street Journal* Çoksatarı * *Publishers Weekly* Çoksatarı

TÜM DÜNYADA 2 MİLYONDAN FAZLA SATTI!

25'ten fazla dile çevrildi.

KEMİKLER ŞEHRİ

"Müthiş bir hikaye, büyüleyici bir karakter ve ustalıkla kurgulanmış bir roman. Sizi bu dünyadan alıp başka diyarlara götürecek." – BCCB

KÜLLER ŞEHRİ

ALAnın seçtiği En İyi On Gençlik Kitabı listesinde!

"Cassandra Clare'den karmaşık karakterler, iddialı fikirler, doğaüstü maceralar durmak bilmeyen bir aksiyonla örülmüş, tutku ve aşk dolu bir roman daha." – Libba Bray, *Gemma Doyle Üçlemesi*'nin yazarı

CAMLAR ŞEHRİ

"*Ölümcül Oyuncaklar*, içinde yaşamak için can atacağım[illegible] masal dünyası. Tek kelimeyle şahane!" – Stephenie Meyer, *Alacak[illegible]* yazarı

Facebook Artemis Severler!

ISBN 978-605-4377-77-0

ARTEMİS

www.artemisyayinlari.com